DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

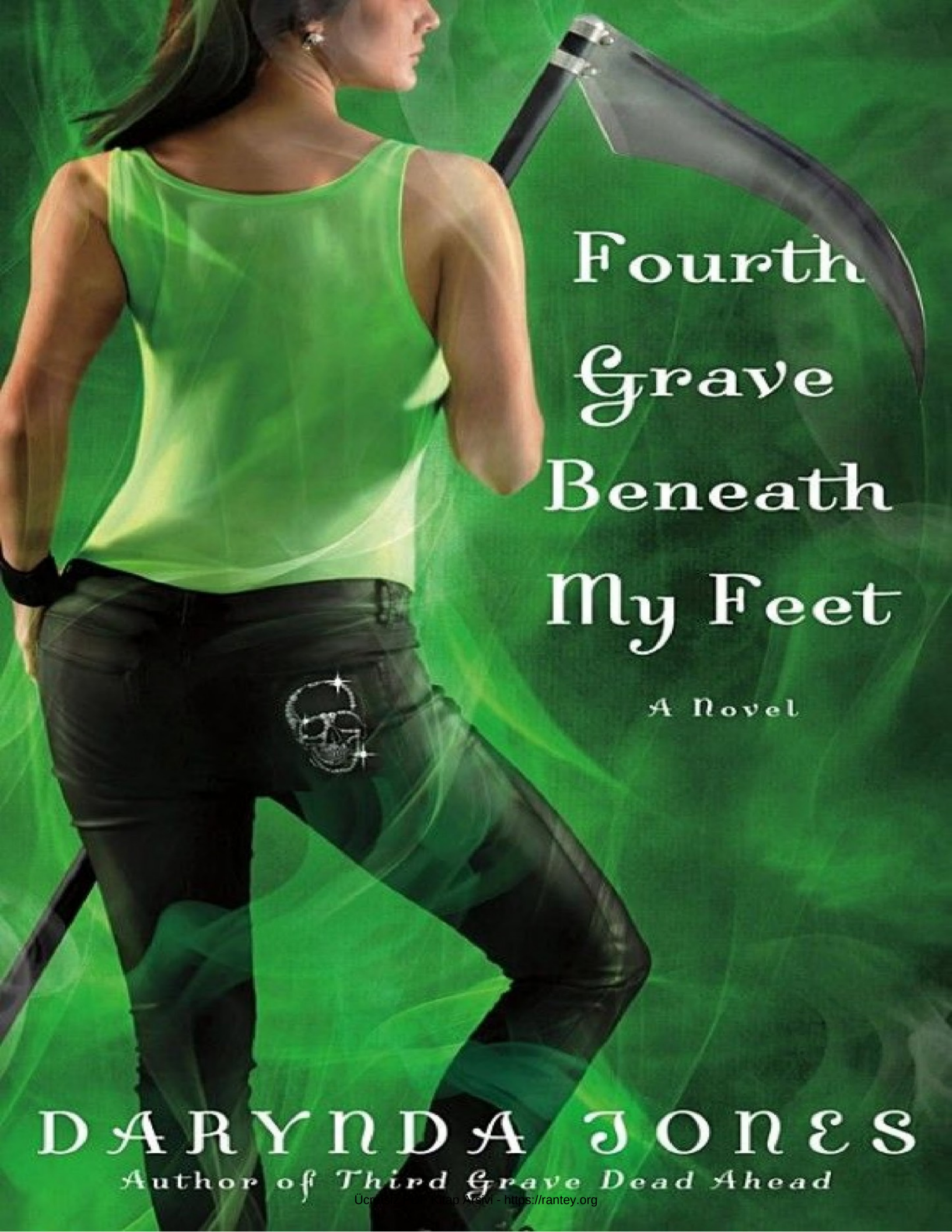

Ücretsiz Kitap Arşivi - https://rantey.org

Dört Grave

ÎŠezzeaTh M

ÏÏ'eeT

D""q "d"" h""""u

NEW

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Quentin için,

Yarı zamanlı pezevenk, tam zamanlı ninja, bu yaşında bile hala "Teşekkürler Paskalya Tavşanı! Bok, bok!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teşekkür

Bu kitap pek çok insana çok şey borçludur, bunların en önemlileri muhteşem menajerim Alexandra Machinist ve inanılmaz editörüm Jennifer Enderlin'dir. Size çok teşekkür ederim! İkiniz de hayranlık uyandırıcısınız ve her birinizin süper kahramanlar olarak gizli hayatlar sürdüğünüze ikna oldum.

Macmillan Audio'daki herkese ve karakterlerime hayat verdiği için çok sevgili Lorelei King'e teşekkür ederim. Gerçekten. Bu arada, St Martin's Press, Macmillan ve Janklow & Nesbit Associates'teki herkese teşekkür ederim.

Jacquelyn Frank ve Natalie Justice'e, coşkulu Natalie'nin mekanik boğa sürme konusunda ustalaştığı ve Jacki'nin X-rated Round Robin oyununda kalbimi kazandığı üç günlük canlı bir konferansın ardından savaştan çıkmış ve yırtık pırtık bir halde servis beklerken bu kitaba isim verdikleri için özel bir teşekkür. Sizler bombasınız.

Mary Jo, Mary Ellen ve Bette'e TSSB konusundaki danışmanlıkları ve tavsiyeleri için çok teşekkür ederim. Özellikle de kitabı teslim etmek için sadece üç günüm olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak, bana yardımcı olmak için her şeyin ötesine geçtiniz. Çok minnettarım.

Danielle "Dan Dan" Swopes'a, beynin neredeyse benimki kadar pelteleşmişken bile benimle beyin fırtınası yaptığı için ve kendi ailem olarak gördüğüm harika ailene teşekkür ederim. Ve gerçek aileme -kim olduğunuzu biliyorsunuz- özlediğimde bana destek oldukları ve anlayış gösterdikleri için teşekkür ederim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazarlıkla ilgili her şey adına tatiller ve doğum günü partileri. Bir sonraki teslim tarihime yetişir yetişmez, bir yemek partisi vereceğiz.

Cait Allison'a bu kitabı emekleme döneminde okuyup bana geri bildirimde bulunduğu için *çok* teşekkür ederim. Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla minnettarım.

Ve üzülerek söylemeliyim ki, bu kitaptaki en iyi satırlardan en az üçü benim çarpık ... şey, canlı hayal gücümden değil, Jonathan "Doc" Wilson ve Quentin "Q" Eakins'in aydınlanmış ve bazen de dehşet verici düşüncelerinden geldi. Sizler tam buğdayda deli gibisiniz: eğlenceli ve sindirime iyi geliyor.

Ve en önemlisi, tüm hayallerimi gerçekleştirdiğin için *sana* teşekkür ederim, değerli okuyucu. Ya da çoğunu. Bir havaalanında çıplak olduğum bir hayalim var ve ... hayır, haklısın. Bunu profesyonellere bıraksak daha iyi olur. Her iki durumda da, çok teşekkür ederim! Umarım benim yazarken eğlendiğim kadar siz de okurken eğlenirsiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
İthaf
Teşekkür

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20

Ayrıca Darynda Jones
Yazar Hakkında Telif
Hakkı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Hayatta sadece iki şey kesindir.
Bil bakalım ben hangisiyim.
-CHARLEY DAVIDSON, AZRAIL

Ölmüş teyzem Lillian ile birlikte Buy From Home Channel'ı izlerken, eğer bir karton Ben & Jerry's Chocolate Therapy'nin tamamını mocha latte eşliğinde yememiş olsaydım hayatımın nasıl olacağını merak ettim. Muhtemelen aynı olurdu ama yine de düşünülmesi gereken bir şeydi.

Kuşluk güneşi panjurların arasından süzülüp vücudumda sert ışık çizgileri oluşturarak beni son derece soğuk bir kara film etkisi altına aldı. Hayatım kesinlikle karanlık tarafa doğru döndüğü için kara film uygun düşüyordu. *Star Wars* pijamaları ve üzerinde gururla DÜNYA KIZLARI KOLAYDIR yazan ışıltılı bir atlet giymeseydim daha da iyi uyardı. Ama o sabah daha az uygunsuz bir şey giyecek enerjim yoktu.

Birkaç haftadır uyuşukluk sorunu yaşıyordum. Ve aniden biraz agorafobik oldum. Earl adında bir adam bana işkence ettiğinden beri.

Berbattı.

İşkence. Onun adı değil.

Öte yandan benim adım Charlotte Davidson'dı ama çoğu insan bana Charley derdi.

"Seninle konuşabilir miyim, balkabağı yanaklı?"

Ya da balkabağı yanaklı, Lillian Teyze'nin bana ısrarla taktığı sonbahar meyveleriyle ilgili pek çok takma isimden biri. Lil Teyze altmışlı yıllarda ölmüştü ve ben onu görebiliyordum çünkü Azrail olarak doğmuştum.

Temelde üç anlama geliyordu: Bir, ölü insanlarla -öldüklerinde diğer tarafa geçmemiş olanlarla- etkileşime girebiliyordum ve bunu genellikle günlük olarak yapıyordum. İkincisi, ruhani alemdekiler için süper-çok parlaktım ve yukarıda bahsedilen ölü insanlar beni dünyanın herhangi bir yerinden görebiliyorlardı. Karşı tarafa geçmeye hazır olduklarında, benim aracılığımla geçebilirlerdi. Bu da beni üçüncüye götürdü: Ben dünyevi düzlemden birçoklarının cennet olarak adlandırdığı yere açılan bir geçittim.

Bundan biraz daha fazlası vardı - henüz kendim öğrenmediğim şeyler de dahil - ama günlük işimin temel özü buydu. Aslında yapmak için para almadığım iş. Ayrıca özel dedektiflik yapıyordum ama o iş de faturaları ödemiyordu. En azından son zamanlarda.

Başımı kanepenin arkasına, aslında baba tarafından büyük teyzem olan Lil Teyze'ye doğru çevirdim. Yumuşak gri gözleri ve soluk mavi saçları olan zayıf, yaşlı bir kadındı ve ölüler nadiren kıyafet değiştirdiği için her zamanki kıyafetlerini giymişti: çiçekli bir muumuu üzerine deri bir yelek ve aşk boncukları, altmışlı yıllarda öldüğünün bir kanıtı. Ayrıca biraz güneye doğru eğilmiş sevgi dolu bir gülümsemesi vardı. Ama bu sadece ona daha çok hayran olmamı sağlıyordu. Deli insanlara karşı zaafım vardı. Muumuu'nun nasıl bir etki yarattığından emin değildim, o kadar ufak tefekti ki -kırılgan kalçalarının etrafında toplanmış çökmüş bir çadırla bir direğe benziyordu- ama ben kimdim ki yargılayayım?

"Benimle kesinlikle konuşabilirsin Lil Teyze." Doğrulmaya çalıştım ama Her türlü hareketin çaba gerektirdiğini fark etmekten kendimi alamıyordum. İki aydır o ya da bu kanepede oturuyor, işkence olayından kurtulmaya çalışıyordum. Sonra sabahtan beri beklediğim tencere takımının sırada olduğunu hatırladım. Eminim Lil Teyze anlayışla karşılayacaktır. O bir şey söyleyemeden parmağımı kaldırarak onu duraklatma moduna geçirdim. "Ama konuşmamız taş kaplamalı tencere bitene kadar bekleyebilir mi? Bir süredir bu tencereye bakıyordum. Ve kaplanmış. Taşla."

"Yemek yapmıyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Haklıydı. "Ee, ne var ne yok?" Tavşan kayışlı ayaklarımı sehpanın üzerine koydum ve bacaklarımı bileklerimden çaprazladım.

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimden emin değilim." Nefesi kesildi ve mavi başını eğdi.

Harcadığım enerjiye rağmen telaşla doğruldum. "Lil Teyze?"

Çenesini üzüntüyle sıktı. "Sanırım öldüm."

Göz kırptım. Bir an ona baktım. Sonra tekrar göz kırptım.

"Biliyorum." Muumu'nun büyük koluna doğru burnunu çekti ve aşk boncukları hareketle birlikte sessizce yer değiştirdi. Ölüm halindeki cansız nesneler ürkütücü bir sessizlik taşırdı. Pandomimciler gibi. Ya da Al Pacino'nun *Baba* filminde attığı çığlık gibi: *Bölüm III'te* kızı o merdivenlerde öldüğünde attığı çığlık gibi. "Biliyorum, biliyorum." Teselli etmek için omzumu okşadı. "Özümsenmesi gereken çok şey var."

Lillian Teyze ben doğmadan çok önce ölmüştü ama bunu bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ölenlerin çoğu bilmezdi. Bu şüphe yüzünden ondan hiç bahsetmemiştim. Yıllarca sabahları bana görünmez kahve yapmasına ya da görünmez yumurta pişirmesine izin verdim; sonra başka bir maceraya atılıyordu. Lil Teyze hala yaban yulaflarını ekiyordu. Tam bir dünya gezgini. Ve nadiren bir yerde çok uzun süre kalırdı. Bu da iyi bir şeydi. Aksi takdirde, sabahları asla gerçek kahve içemezdim. Ya da gün içinde kahve içmeye ihtiyaç duyduğum diğer on iki zamanda. Etrafta daha sık olsaydı, düzenli olarak kafein yoksunluğu yaşardım. Ve çok kötü baş ağrılarım olurdu.

Ama belki artık bildiğine göre, kahve olayını açıklayabilirdim.

Ölümünü merak ettiğim için sordum: "Nasıl öldüğünü biliyor musun? Ne olduğunu?"

Aileme göre, çiçek gücü devriminin zirvesindeyken Madrid'de bir hippi komününde ölmüştü. Ondan önce gerçekten bir dünya gezginiydi; yazlarını Güney Amerika ve Avrupa'da, kışlarını Afrika ve Avustralya'da geçirirdi. Ve bu geleneği ölümünden sonra da sürdürmüş, uzaklara seyahat etmişti. Pasaporta artık gerek yok. Ama artık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kimse bana tam olarak nasıl öldüğünü söyleyemezdi. Ya da yaşamak için ne yaptığını. Hayattayken onca seyahati nasıl karşılayabildiğini. Bir süre evli kaldığını biliyordum ama ailem kocası hakkında pek bir şey bilmiyordu. Amcam onun Teksaslı bir petrol kralı olabileceğini düşünüyordu ama aile irtibatı kaybetmişti ve kimse kesin olarak bilmiyordu.

"Emin değilim," dedi başını sallayarak. "Bir kamp ateşinin etrafında oturup şarkılar söylediğimizi ve asit attığımızı hatırlıyorum-"

Hissettiğim dehşetin yüzüme yansımasını engellemek için tüm gücümü kullandım.

"-ve Bernie bana sorunun ne olduğunu sordu, ama Bernie'nin kendisi de bir miktar asit aldığı için onu ciddiye almadım."

Bunu anlayabilirim.

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri kederle sulanmıştı. "Belki de dinlemeliydim."

Kolumu hafif omuzlarına doladım. "Çok üzgünüm Lil teyze."

"Biliyorum, balkabağı kafa." Yanağımı okşadı, eli et ve kanın yokluğunda serindi. O orantısız gülümsemesiyle gülümsedi ve ben birden acaba bir tane fazla mı vurdu diye düşündüm. "Doğduğun günü hatırlıyorum."

Şaşkınlıkla bir kez daha göz kırptım. "Gerçekten mi? Sen

de mi oradaydın?" "Oradaydım. Annen için çok

üzgünüm."

İçimden sert bir pişmanlık duygusu geçti. Bunu beklemiyordum ve Kendime gelmem için biraz zaman tanı. "Ben de üzgünüm." Annemin ben doğduktan hemen sonra vefat ettiği anı en sevdiğim anı değildi. Ve o kadar net, o kadar kesin hatırlıyordum ki. Fiziksel bedeninden ayrıldığı an, lastik bir bandın yerine oturması gibi bir patlama sesi bedenimde sekti ve bağlantımızın koptuğunu anladım. O zaman bile onu seviyordum.

"Sen çok özeldin," dedi Lil Teyze, hatırladıkça başını sallayarak. "Ama artık gidici olduğumu bildiğine göre, sormak zorundayım, neden bu kadar zekisin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lanet olsun. Ona gerçeği, Azrail olduğumu ve projektörlerin işle birlikte geldiğini söyleyemezdim. Benim özel olduğumu düşünüyordu, Azrail değil. Yüksek sesle söylediğimde kulağa çok kötü geliyordu. Konuyu saptırmaya karar verdim. "Bu biraz uzun bir hikâye Lil Teyze, ama istersen benim içimden geçebilirsin. Diğer tarafa geçebilir ve ailenle birlikte olabilirsin." Teklifimi kabul etmeyeceğini umarak başımı öne eğdim. Beni ne kadar bencil yapsa da onun yanımda olması hoşuma gidiyordu.

"Şaka mı yapıyorsun?" Bir dizini tokatladı. "Ve kendini içine soktuğun tüm bu saçmalıkları özlüyor musun? Asla." Aklıma izlediğim son korku filmini getiren rahatsız edici bir kıkırdamadan sonra tekrar televizyona döndü. "Şimdi, bu tencerenin nesi bu kadar harika?"

Yanına yerleştim ve yapışmaz tabanın etrafında kayan bir sürü taş da dahil olmak üzere her türlü kötü muameleye dayanabilen tavalarla ilgili bir bölüm izledik, ancak insanlar aslında taş pişirmedikleri için, amacın ne olduğundan emin değildim. Yine de tavalar güzeldi. Ve düşük aylık ödemeler yapabilirdim. Onlara kesinlikle ihtiyacım vardı.

Cookie içeri girdiğinde Herman adında kulağa sağlıklı gelen bir müşteri hizmetleri temsilcisiyle telefondaydım. Bunu çok sık yapardı. İçeri girdi. Sanki buranın sahibiymiş gibi. Tabii ki onun dairesindeydim. Benimki dağınık ve iç karartıcıydı, ben de onunkinde aylak aylak dolaşmaya başladım.

Cookie, siyah saçları her yöne doğru dikilmiş, iri yarı bir kadındı ve giydiği sarı kıyafetten de anlaşılacağı üzere hiçbir moda anlayışı yoktu. Aynı zamanda en iyi arkadaşım ve işimiz olduğunda resepsiyonistimdi.

Ona el salladım, sonra telefonla konuştum. "Reddedildi mi? Ne demek reddedildi? O köpek yavrusu için en az on iki dolarım kaldı ve düşük aylık ödemeler yapabileceğimi söylemiştiniz."

Cookie kanepenin üzerine eğildi, telefonu aldı ve ona attığım kızgın ifadeyi tamamen görmezden gelerek aramayı sonlandırma düğmesine bastı. "O kadar da reddedilmedi," dedi ve telefonu bana geri verdi,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"iptal edildi." Sonra kumandayı aldı ve kanalı haberlere çevirdi. "Ev Alışverişkoliği mağaza kartınızdan yapılacak yeni harcamaları durdurdum-"

"Ne?" Telaşlı ve şekilsiz davranmayı düşündüm ama durumu bilerek daha da kötüleştirmeden yeterince şekilsizdim zaten. Gerçekte, ona biraz hayranlık duyuyordum. "Bunu yapabiliyor musun?"

Haber sunucusu son zamanlarda artan banka soygunlarından bahsediyordu. Centilmen Hırsızlar olarak bilinen dört kişilik ekibin güvenlik kamerası görüntülerini gösterdi. Her zaman beyaz lastik maskeler takıyor ve silah taşıyorlardı ama asla silah çekmiyorlardı. Sekiz banka soygunu serisinde bir kez bile, bu yüzden isimleri.

Tam ne kadar tanıdık geldiklerini düşünürken Cookie bileğimden tutup beni koltuğundan kaldırdı. "Bunu yapabilirim," dedi beni kapıya doğru iterken.

"Nasıl?"

"Çok basit. Aradım ve senmişim gibi davrandım."

"Ve buna kandılar mı?" Şimdi resmen dehşete düşmüştüm. "Kiminle konuştun? Herman'la mı konuştun, çünkü kulağa çok tatlı geliyor. Bekle." Onun önünde çığlık atarak durdum. "Beni dairenden mi atıyorsun?"

"Seni kovmaktan ziyade ayağımı yere vuruyorum. Vakit geldi." "Zaman mı?" Biraz tereddütle sordum.

"Zaman."

Kahretsin. Bu günün berbat geçeceğini şimdiden söyleyebilirdim. "Sarıyı sevdim," dedim, beni onun dairesinden çıkarıp benimkine sokarken küçümseyerek. "Hiç de dev bir muza benzemiyorsun. Ve neden en sevdiğim alışveriş kanalı mağaza içi kredi kartımı iptal ettin? Sadece üç tane var."

"Ve hepsi iptal edildi. Her hafta ödeme aldığıma emin olmak zorundayım. Ayrıca kalan tüm paranızı banka hesabınızdan alıp Cayman Adaları'ndaki gizli bir hesaba aktardım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Para aktarabiliyor musun?"

"Görünüşe göre."

"Bu zimmete para geçirmek gibi bir şey değil mi?"

"Tıpkı zimmete para geçirmek gibi." Beni neredeyse eşiğimin ötesine ittikten sonra kapıyı arkamızdan kapattı ve işaret etti. "Tüm bu eşyalara bir göz atmanı istiyorum."

Kabul ediyorum, evim darmadağınıktı ama yine de bunun kartımla ne ilgisi olduğunu bilmiyordum. O kart bir araçtı. Doğru ellerde -mesela benimkinde- hayalleri gerçeğe dönüştürebilirdi. Etrafımda sipariş ettiğim süper havalı şeylerin kutularına baktım: ev kadınları için sihirli ovma süngerlerinden kıyamet koptuğunda ve cep telefonlarının modası geçtiğinde kullanılacak çift yönlü telsizlere kadar her şey vardı. Dairemin bir duvarı kutularla kaplıydı ve odanın belirli bir alanında gereksiz ürünlerden oluşan dev bir dağla son buluyordu. Dairem yaklaşık bir Lego büyüklüğünde olduğundan, geriye kalan çok az miktar kırık bir Lego gibiydi. Küçük Lego uzay yaratıklarının istilasından kurtulamamış, şekli bozulmuş bir Lego.

Ve duvarın arkasında daha fazla kutu vardı.

Gördün mü? Bay Wong'u tamamen kaybetmiştim. O, oturma odamın köşesinde yaşayan ölü bir adamdı, sürekli olarak dünyaya sırtını dönmüş bir şekilde geziniyordu. Hiç hareket etmiyordu. Hiç konuşmuyordu. Ve şimdi ticaretin ekolojisinde kaybolmuştu. Zavallı adam. Hayatı heyecan verici olamazdı.

Tabii ki ofisimden taşınmamın ve tüm dosyalarımı ve ofis ekipmanlarımı daireme getirmemin de bir faydası olmadı. Aslında mutfağım, dosya depolamaktan başka bir işe yaramıyordu. Ama bu gerekli bir hamleydi, çünkü babam bana olabilecek en kötü şekilde ihanet etmişti - bir deli tarafından işkence gördükten sonra hastane yatağında yatarken beni tutuklatmıştı - ve ofislerim onun barının üstündeydi. Öz babamın beni böylesine tuhaf ve incitici bir şekilde tutuklatmasına neyin sebep olduğunu henüz keşfedememiştim. Beni özel dedektiflik işinden çıkarmak istemişti ama zamanlaması ve yönteminin üzerinde çalışılması gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne yazık ki, bar apartmanımın sadece elli metre kuzeyindeydi, bu yüzden yeni iş yerime gidip gelirken ondan uzak durmam gerekiyordu. Ama iki aydan fazla bir süredir apartmandan çıkmadığım için bu kısmı kolay olmuştu. En son ofisimi boşaltmak için ayrılmıştım ve bunu yaparken onun şehir dışında olduğundan emin olmuştum.

Tüm kutuları inceledim ve durumu Cookie'nin lehine çevirmeye karar verdim. Kurbanı oynamaya. Bütün suçu onun üzerine atmaya. Electrolux'ü işaret ettim ve ona bakakaldım. "Beni kim gözetimsiz bıraktı? Bu senin hatan olmalı."

"İyi deneme," dedi, hiç etkilenmemişti. "Tüm bu eşyaları ayıracağız ve gerçekten kullanacaklarınız dışında her şeyi geri göndereceğiz. Ki bu da çok fazla değil. Tekrar söylüyorum, eğer çok fazla bir şey istemiyorsam maaş çekimi almaya devam etmek istiyorum."

"American Express kabul ediyor musunuz?" "Oh, onu da iptal ettim."

Dehşete düşmüş gibi yaparak nefes nefese kaldım. Omuzlarını kararlı bir şekilde dikleştirerek beni kendi kanepeme götürdü, üzerindeki kutuları aldı, diğer kutuların üzerine yığdı ve sonra yanıma çöktü. Gözleri sıcaklık ve anlayışla parıldıyordu ve ben anında rahatsız oldum. "Yine konuşacak mıyız?"

"Korkarım öyle."

"Aşçı-" Ayağa kalkıp fırlamaya çalıştım ama beni durdurmak için elini omzuma koydu "-İyi olduğumu başka nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum." Kalça kılıfımın içinde oturan Margaret'e baktığında sesim savunmacı bir hal aldı. "Ne? Pek çok özel dedektif silah taşır."

"Pijamalarıyla mı?"

Homurdandım. "Evet. Özellikle de *Yıldız Savaşları* pijamasıysa ve silahınız bir blaster'a benziyorsa."

Margaret benim yeni en iyi arkadaşımdı. Ve o asla para akıtmadı
Adını vermeyeceğim *diğer* bazı en iyi arkadaşlarım gibi banka hesabımdan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Charley, senden tek istediğim kız kardeşinle konuşman."

"Onunla her gün konuşuyorum." Kollarımı kavuşturdum. Birdenbire herkes iyi olduğum halde danışmanlık almam konusunda ısrar ediyordu. Peki ya apartmandan dışarı çıkmak istemiyorsam? Pek çok insan evde kalmayı severdi. Her seferinde aylarca.

"Evet, seni arıyor ve neler olduğu hakkında konuşmaya çalışıyor.
ama sen onu susturdun."

"Onu susturmuyorum. Sadece konuyu değiştiriyorum."

Ben inkârın harikalarını düşünürken Cookie kalktı ve ikimize de birer fincan kahve yaptı. İnkârı neredeyse mocha latte kadar sevdiğimi fark ettikten sonra bana bir fincan uzattı ve o tekrar yanıma otururken bir yudum aldım. Gözlerim mest olmuş bir şekilde geri yuvarlandı. Onun kahvesi Lil Teyze'ninkinden çok daha iyiydi.

"Gemma belki de bir hobiye ihtiyacın olduğunu düşünüyor." Etrafındaki kutulara baktı. "Sağlıklı bir hobi. Pilates gibi. Ya da timsah güreşi."

"Biliyorum." Arkama yaslandım ve bir kolumu gözlerimin üzerine attım. "Anılarımı yazmayı düşündüm ama yetmişli yılların porno müziğini düz yazıya nasıl dökeceğimi bilemiyorum."

"Gördün mü?" dedi bana dirsek atarak. "Yazmak. Bu harika bir başlangıç. Şiiri deneyebilirsin." Ayağa kalktı ve kutularla kaplı masamı karıştırdı. "Al," dedi ve bana bir kâğıt fırlattı. "Bana gününün nasıl geçtiğiyle ilgili bir şiir yaz, ben de bu kutularla ilgilenmeye başlayayım."

Kahve fincanını bir kenara bırakıp doğruldum. "Gerçekten mi? Nihai dünya hakimiyetim ya da guacamole yemenin sağlığa faydaları hakkında bir şiir yazamaz mıydım?"

Etkileyici duvarlarımdan birinin arkasından bana bakmak için ayak parmaklarının üzerine kalktı. "İki tane elektrikli düdüklü tencere mi aldın? İki tane mi?"

"İndirimdeydiler."

"Charley," dedi, ses tonu uyarıcıydı. "Bekle." Aşağı indi, sonra tekrar yukarı çıktı. "Bunlar harika." Bunu biliyordum. "Bir tane alabilir miyim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kesinlikle. Sadece maaşından keseceğim."

Bu işe yarayabilir. Ona evden yaptığım alışverişler aracılığıyla ödeme yapabilirim, ancak bu onun ışıklarını açık tutmasına veya akan suya sahip olmaya devam etmesine yardımcı olmayabilir. Ama mutlu olurdu ve hayattaki en önemli şey mutluluk değil miydi? Bunun hakkında bir şiir yazmalıyım.

"Bu malzemelerden herhangi birini kullanmak için gerçekten bakkal dükkanı."

Sözleri beni genellikle alıcı pişmanlığı olarak adlandırılan umutsuzluk çukurunun derinliklerine itti. "Macho Taco ekspres teslimat bunun için değil mi?"

"Yiyecek, baharat ve ıvır zıvır almak zorunda kalacaksın." "Markete gitmekten nefret ediyorum."

"Ve yemek yapmayı öğrenmen gerekecek."

"Peki," dedim ve dudaklarımdan yenik bir nefesin süzülmesine izin verdim. Gerektiğinde dramatize etmek için harika bir yeteneğim vardı. "Her türlü yemek hazırlığını içeren her şeyi geri gönder. Yemek yapmaktan nefret ediyorum."

"Jackie Kennedy hatıra bileziğini saklamak ister misin?" "Pişirmek zorunda mıyım?"

"Hayır."

"O zaman kalıyor." Bileğimi kaldırdım ve bileziği döndürdüm. "Bak ne kadar ışıltılı."

"Ve Margaret ile çok iyi gidiyor."

"Kesinlikle."

"Balkabağı poposu," dedi Lil Teyze.

Jackie Kennedy hatıra bileziğimden başımı kaldırdım. Artık öldüğünü bildiğine göre, iki hafta boyunca bana yemek yapmakta ısrar etmesi karşısında yaşadığım o panik dalgasını bir daha yaşamayacaktım. Son seferinde neredeyse açlıktan ölüyordum. Bileziği kaldırdım. "Sence bu bilezik çok mu fazla?"

"Jackie her şeye uyar canım. Ama seninle Cookie hakkında konuşmak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cookie'ye doğru baktım ve hayal kırıklığı içinde kaşlarımı çattım. "Şimdi ne yaptı?"

Lil Teyze yanıma çöktü ve kolumu okşadı. "Bence gerçeği bilmeli."

"Jackie Kennedy hakkında mı?" "Benim hakkımda."

"Oh, doğru."

"Bu korkunç makine ne işe yarıyor böyle?" Cookie mutfağa yakın bir yerden sordu. Birden bir kutu belirdi, diğer kutulardan oluşan bir dağın üzerinde dengesiz bir şekilde asılı duruyordu.

Heyecanla gülümsedim. "Hani bazen kahve sipariş ederiz ve üzerinde o inanılmaz köpükle gelir ya?"

"Evet."

"Bu makine sihirli köpük numarası yapıyor."

Karanlık kafasını kaldırdı. "Hayır."

"Evet."

Kutuya sevgiyle baktı. "Tamam, bu bizde kalabilir. Sadece talimatları okumak için programımdan biraz zaman ayırmam gerekecek."

"Sence de bilmesi gerekmiyor mu?" Lil Teyze devam etti.

Başımı salladım. Haklıydı. Ya da Cookie zaten bilmeseydi bilirdi. "Aşçı, bir saniye buraya gelebilir misin?"

"Tamam, ama bir sistem üzerinde çalışıyorum. Kafamın içinde. Eğer yolda kaybedersem sorumlu tutulmayacağım." "Herhangi bir söz veremem."

Gözlerinde rahatsız edici bir sevinçle bana bir kutu daha sallayarak yanıma geldi. "Ne zamandır bir salata çevirici istediğimi biliyor musun?"

"İnsanlar bunları gerçekten istiyor mu?"

"Bilmiyor musun?"

"Sanırım bu, sabahın dördünde tüm gerçeklik duygumu kaybettiğim alışverişlerden biriydi. Birinin neden salata çevirmek istediğini bile bilmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben biliyorum."

"Tamam, bazı kötü haberlerim var."

Yüzünde temkinli bir ifadeyle kanepenin köşesindeki sandalyeye oturdu. "Burada oturduğundan beri kötü bir haber mi aldın?"

"Sayılır." Başımı ihtiyatlı bir şekilde yana eğerek bir *varlık* gösterdim.

Cookie kaşlarını çattı.

Yine yaptım.

Şaşkınlıkla omuz silkti.

İç çekerek, "Lillian Teyze hakkında haberlerim var," dedim.

"Oh. Oh!" Etrafına bakındı ve kaşlarını çatarak beni sorguladı.

Başımı hızlıca salladım. Normalde Cookie de Lil Teyze'yi görüyormuş gibi davranırdı ama Lil Teyze sonunda duvarların içinden geçebildiğini fark ettiği için bunun uygun olmayacağını düşündüm. Elimi onunkinin üzerine koydum ve "Lil Teyze vefat etti" dedim.

Cookie kaşlarını çattı.

"O gitti."

Şaşkınlıkla omuz silkti. Tekrar.

"Zorlanacağını biliyordum," dedi Lil Teyze yanımda. Yine koluna doğru burnunu çekti.

Cookie'ye gözlerimi devirmeyi çok istedim. Beni anlamıyordu. İpuçları. Daha çok çabalamam gerekecekti. "Ama *ölenleri* nasıl *görebildiğimi* biliyor musun?"

Lil Teyze'nin sonunda durumu anladığını fark eden Cook'un yüzünde bir aydınlanma belirdi.

Elini okşadım. Gerçekten sertçe. "O artık burada bizimle, ama senin onu hatırlayacağın gibi değil."

"Yani-?"

"Evet," dedim, o bir şey söyleyemeden araya girerek. "O vefat etti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cookie sonunda konseptin tamamını kavradı. Sadece küçük bir köşesini değil. Bir elini ağzına götürdü. Parmaklarının arasından zayıf bir ciyaklama çıktı. "Lil Teyze olmaz." İki büklüm oldu ve hıçkırıkların omuzlarını çökertmesine izin verdi.

Zekice.

"*Bu kadar* zorlanacağını düşünmemiştim," dedi Lil Teyze.

"Ben de öyle." Cookie *Baba film*indeki o sahneyi canlandırırken dehşet içinde baktım. Bu kadar yakından daha da ürkütücüydü. "Sorun yok," dedim ve başını okşadım. Gerçekten sertçe. Parmaklarının arasından baktı. "Lil Teyze gerçek anlamda bizimle. Sevgilerini yolladı."

"Ah, evet," dedi Lil Teyze çılgınca başını sallayarak. "Ona sevgilerimi ilet."

"Lil Teyze," dedi Cookie, doğruldu ve yanıma baktı. Sadece yanlış tarafa.

Lil Teyze'ye doğru tekrar başımı salladım ve Cookie onun görüş açısını düzeltti.

"Lil Teyze, çok üzgünüm. Seni çok özleyeceğiz."

"Ne kadar tatlı, değil mi? Onu hep sevmişimdir."

Gülümseyerek Lil Teyze'nin elini kendi elime aldım. "Ben de onu hep sevmişimdir.

Yaklaşık on beş dakika öncesine kadar."

* * *

Cookie envanter çıkarırken ve Lil Teyze yeni bakış açısından Afrika'nın neye benzediğini görmeye karar verirken duş almanın söz konusu olmadığına karar verdim ve içeri atladım. Ne kadar zamandır ölü olduğunu anlayıp anlamayacağını merak ediyordum. Ona kesinlikle söylemeyecektim.

Sıcak su dünyadaki en iyi terapilerden biriydi. Yıkayarak uzaklaştırırdı. stres ve sinirleri yatıştırırdı. Ama Rottweilerlar daha da iyiydi. Artemis adında muhteşem bir Rottweiler öldüğünden ve benim koruyucum olduğundan beri

-neye karşı, hiçbir fikrim yoktu- duşlarımı daha zorlu buldum.

Her zamanki gibi. Çünkü Artemis de duş almayı çok severdi. Pek sık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelmezdi ama suyu açtığım anda oradaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hey, kıymetlim," dedim ağzındaki suyu tutmaya çalışırken.

Şakacı bir şekilde havladı, yüksek sesle bağırması küvetin duvarlarında yankılandı. Uzandım ve kulaklarını ovdum. Su doğrudan içinden akıyordu, bu yüzden dokunulamayacak kadar kuruydu, ama dilindeki kalın damlacıkları yakalamak için çok uğraştı.

"Nasıl hissettiğini biliyorum kızım. Bazen en çok istediğimiz şeyler bize tamamen ulaşılmaz görünür."

Üzerime atladığında, güdük kuyruğu zevkle sallanıyordu.
Ağırlık beni fayans duvara çarptırdı. Dengemi korumak için duş başlığına tutundum, sonra başka bir su akışı dikkatini çekmeden önce boynumu yalamasına izin verdim. Suya atladı ve neredeyse ayaklarımı altımdan çekiyordu. Kesinlikle bir duş paspasına ihtiyacım vardı. İnsanoğlunun bildiği her su sıçramasını kovalayan bir Rottweiler ile bacaklarımı tıraş etmek hayatımı kendi ellerime almak gibiydi ama yapılması gerekiyordu.

En az kan kaybıyla bacaklarımı yarı başarılı bir şekilde tıraş ettikten sonra suyu kapattım ve onu kendime çektim. Sol kulağımı yaladı, ön dişleri kulak memesini sıyırdı ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu, ben de yüksek sesle güldüm. "Oh, teşekkür ederim. Kulağımın temizlenmesine ihtiyacım vardı. Çok teşekkür ederim."

Bir başka iniltiyle eğlence zamanının bittiğini fark etti. Harika su işleri dünyası durmuştu, bu yüzden dış duvardan içeri daldı ve gözden kayboldu. Bir köpekle duş almamın yanlış olup olmadığını merak ettim.

Saçlarımı kurutup at kuyruğuna benzer bir şekilde topladım, kot pantolon ve fermuarlı yakalı beyaz bir kazak giydim, sonra aynada kendimi inceledim. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zaten birkaç saat sonra pijamalarımı giyecektim. Neden giyinmiştim ki? Neden zahmet ettim? Neden duş aldım ki?

Avucuma bir parça losyon sürdüm ve yanağımdaki kötü yara izini incelerken ellerimi birbirine sürttüm. Neredeyse yok olmuştu. Herkesin üzerinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksi takdirde, unutulması daha iyi olan olayların sürekli bir hatırlatıcısı olarak kalırdı. Ama Azrail olmanın faydaları vardı. Yani, çabuk iyileşme ve minimum yara izi. Ani gelişen hafif agorafobi vakamın ardındaki mantığı destekleyecek görünür bir kanıt yoktu. Çok aptaldım.

Ellerime sürdüğüm losyonu aldım ve aynaya sürdüm. Beyaz çizgiler yüzümü bozdu. Kesin bir gelişme.

Her geçen saniye kendime olan kızgınlığım artarken, hain babamın hâlâ işte olup olmadığına bakmak için pencereye doğru yürüdüm. Gittikçe daha geç geliyor gibi görünüyordu. Umursadığımdan değil. Neredeyse ölene kadar işkence gördükten sonra bir hastane yatağında can çekişirken kendi kızını tutuklatan bir adam benim ilgimi hak etmiyordu. Sadece merak ediyordum ve merak, endişenin diğer tarafındaydı. Ama babamın ten rengi cipini görmek yerine, Bay Reyes Farrow'u gördüm ve nefesim göğsümde durdu. Babamın barının arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ayağını binaya dayamıştı.

Ve o dışarıdaydı.

Olacağını biliyordum ama onu henüz görmemiştim. İşlemediği bir suç yüzünden on yıldır hapisteydi. Sözde öldürdüğü adam beni bağlayıp işkence yaptığında polisler fark etmişti. Serbest bırakıldığına sevinmiştim ama Reyes oraya ulaşmak için beni yem olarak kullanmıştı, bu yüzden bir kez daha çıkmaza girmiştik. Beni yem olarak kullandığı için ona kızgındım. O da beni yem olarak kullandığı için ona kızgın olduğum için bana kızgındı. İlişkimiz bu çıkmazlara bağlıymış gibi görünüyordu, ama Şeytan'ın oğluna aşık olduğum için başıma gelen buydu. Keşke bu kadar lezzetli ve tehlikeli derecede ateşli olmasaydı. Kötü çocuklar için böyle bir şeyim vardı.

Ve bu kötü çocuk doğduğunda bir güzellik gölüne daldırılmıştı. Kolları geniş göğsünde kaslarla kordon oluşturuyordu; benim huzurumu kaçıracak kadar şehvetli olan dolgun ağzı sert ve karamsar bir çizgide duruyordu; her daim düzeltilmeye ihtiyaç duyan siyah saçları ensesinde kıvrılıyor ve alnına dökülüyordu. Ve kalın kirpiklerinin yanaklarında dalgalandığını seçebiliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanından bir adam geçti ve el salladı. Reyes başını salladı ama sonra onu izlediğimi hissetmiş olmalıydı. Düşünceli bir şekilde yere, sonra da doğrudan bana baktı. Öfkeli bakışları benimkilere kilitlendi, uzun, soluksuz bir an öylece kaldı ve sonra yavaşça, kasıtlı bir amaç uğruna, bedeni duman ve toza dönüşerek yok oldu.

Bunu yapabilirdi. Fiziksel bedeninden ve cisimsiz özünden ayrılabilirdi - bu, ölen kişiyi gördüğüm kadar kolay görebildiğim bir şeydi

-Dünyada istediği her yere gidebilirdi. Bu beni hiç şaşırtmadı. Beni şaşırtan şey, cisimsiz olduğu halde kimsenin onu görememesiydi. Ama o adam el sallamıştı. Reyes'in orada durduğunu görmüş ve el sallamıştı. Bu da fiziksel bedeninin o tuğla duvara yaslandığı anlamına geliyordu.

Bu, fiziksel bedeninin buharlaştığı, sabahın serin havasında yok olduğu anlamına geliyordu.

İmkansız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Hiçbir şey yapmamak zordur.
İşinin ne zaman biteceğini asla bilemezsin.

-T-SHIRT

Reyes Farrow'un az önce insan bedeninden ayrılıp ayrılmadığını merak ederek kendimi pencereden uzaklaştırmak için tüm gücümü harcadım. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi: Orada ne halt ediyordu? Ve sonra bir başkası: Neden bu kadar kızgındı? Kızma sırası bendeydi. Kızmak için bir nedeni yoktu. Ve eğer dairemden ayrılıp onu avlamak için herhangi bir teşvik hissetseydim, ona tam da bu şeyi söylerdim. Ama evim sıcacıktı. Sırf şeytanın vücut bulmuş haliyle kavga etmek için orayı terk etme düşüncesi uçan karıncalar kadar mantıklıydı. Mantık bunun neresindeydi? Karıncalar, onlara uçma yeteneği vermeden de yeterince korkutucuydu.

Sarsılmış ve kafam karışmış bir halde oturma odama girdim. "Reyes Farrow dışarıdaydı. Bara yaslanmıştı. Daireyi izliyordu."

Cookie ayağa fırladı. On saniye kadar bana baktı, sonra kanepeden fırlayıp tökezleyerek yatak odama girdi ve neredeyse pencereden içeri g i r e c e k t i. Erkekler söz konusu olduğunda neredeyse çevikti. Ona oturma odasından, hemen hemen oturduğu yerden daha iyi görebileceğini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Ne de ona adamın çoktan gitmiş olduğunu söyleyecek yüreğim vardı.

"Orada değil," dedi, sesi tedirgin ve panikliydi.

"Ne?" diye sordum. Şaşırmış gibi yaparak sordum. Aceleyle yanına gittim ve perdelerden dışarı baktım. Yeterince emindim, gitmişti. "Bir dakika önce oradaydı." Tüm alanı taradım.

Bana kaşlarını çattı. "Onun gittiğini biliyordun."

Utanarak yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Jimnastik rutinine o kadar dalmıştın ki konsantrasyonunu bozmak istemedim. Pencereden düşüp ölseydin polislere bunu açıklamanın ne kadar zor olacağını biliyor musun?" Reyes'in durduğu noktaya yeniden odaklandım. "Ama yemin ederim, eğer o adam beni takip ediyorsa-"

"Tatlım, takip edilmek için bir yere gitmen gerekir. Bu daha çok takip etmek gibi olur."

Haklıydı. Yüzüne vurabileceğim bir nokta.
onunla tekrar konuş.

Cookie onun tekrar ortaya çıkacağı umuduyla otoparkı aramaya devam ederken başımı öne eğdim. Onu suçlayamazdım.

"Hazır konu açılmışken, sanırım insan bedenini demateryalize etti."

Kadın şaşkınlıkla sıçradı. "Bunun imkânsız olduğunu sanıyordum. Emin misiniz?"

"Hayır." Dağınık oturma odama geri döndüm, çünkü aklıma başka bir düşünce geldi. Lanet olası bağımlılık. "Peki, dürüst ol. Ne kadar züğürdüm?"

Cookie derin bir nefes aldı ve beni takip etti. Bana şöyle bir baktı
cevap vermeden önce üzgün bir ifade takındı. "Bir ile on arasında bir ölçekte, sen o ölçekte değilsin. Daha çok eksi on iki gibisin."

"Kahretsin." Jackie Kennedy hatıra bilekliğimi göğsümde büyük ve korkunç bir ağırlıkla inceledim, sonra tokasını açtım. "Al, bunu da geri gönder."

O aldı. "Emin misin?"

"Evet. Zaten Margaret'la iyi gitmiş gibi davranıyordum. Şimdi, üzerinde kafatasları olan siyah bir şey olsaydı..."

"Ne yazık ki Jackie'nin o kadar sık kafatası taktığını sanmıyorum. Biliyorsun, hala bize borçlu olan birkaç müşterimiz var."

"Gerçekten mi?" Bu umut vericiydi. Kutuların etrafından dolanıp Bay Kahve'ye gittim. Son zamanlarda aldığım tek aksiyon oydu.

"Evet."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tereddüt ettiğinde bir şeyler olduğunu anladım. Fincanımı tazeledim ve kaşlarımı çatarak onu sorguladım. "Kim gibi?"

"Bayan Allen gibi."

"Bayan Allen?" Krema ve sahte şekeri karıştırdım. "Bana kurabiye olarak ödeme yapıyor. Bunun faturalara nasıl yardımcı olacağından emin değilim."

"Doğru, ama PP'yi son bulduğunuzda bize ödeme yapmadı."

PP, diğer adıyla Prens Phillip, Bayan Allen'ın kuduz fino köpeğiydi. Ona Houdini adını vermeliydi. O köpek kilitli bir banka kasasından bile kaçabilirdi. Ama aslında Cookie yanılıyordu. Suçluluk duygusuyla dudağımı ısırdım ve bakışlarımı kaçırdım.

Nefesi kesildi. "Bayan Allen size ödeme mi yaptı?"

"Sayılır."

"Ve sen paylaşmadın mı?" "Şey-"

"Koca bir tabak kurabiye ve sen paylaşmadın mı? Tüm ayak işlerini ben yaptıktan sonra mı?"

Çenem düştü. "Ayak işi mi? Pencereye doğru yürüdün ve onu çöp kutusunun yanında gördüm."

"Evet, ben de *yürüdüm*-" Yürüme hareketini göstermek için parmaklarını çaprazladı, bunu komik buldum. "-*bacaklarımla* pencereye kadar." "Evet, ama o hırçın küçük pisliği kovalayan bendim, on yedi bloklar."

"Üç."

"Ve sonra beni ısırdı."

"Dişleri yok."

"Diş etlerim de acıyor." Dalgınca kolumu ovuşturdum, her şeyin ne kadar korkunç olduğunu hatırlıyordum.

"O bir kaniş. Ne kadar sert sakız yapabilir ki?" "İyi, bir dahaki sefere onu kovalayabilirsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüksek sesle nefes verdikten sonra, "Peki ya şu Billy Bob denen adam? Bize hâlâ borcu var."

"Bobby Joe'yu mu kastediyorsun? Kız arkadaşının onu yer fıstığıyla öldürmeye çalıştığını düşünen adam mı? Onu takas etti."

"Charley," dedi, ses tonu uyarıcıydı, "onu pantolonunun içinde tutmayı öğrenmelisin."

"Öyle değil," diye cevap verdim, dehşete düşmüş bir halde. "Ofisleri bizim için boyadı."

Uzun ve kızgın bir bakıştan sonra, "Artık içinde bulunmadığımız ofisleri mi kastediyorsunuz?" diye sordu.

Ona utangaç bir omuz silkme önerdim. "Evet, iptal etmeyi unuttum ve biz taşındıktan sonra onları boyadı. Dağınıklıktan kurtuldukları için çok mutluydu."

"Bu harika."

Coşkusu samimiyetsiz görünüyordu. Garipti.

"Mutlaka başka birinin bize borcu vardır," dedi.

Sonra aklıma geldi. Tüm dualarımızın cevabı. Ya da en azından birkaçının. "Haklısın," dedim. Reyes Farrow bana borçluydu, hem de çok borçluydu. Cookie'ye sırıttım. "Bir davayı çözdüm. Her zamanki ücretim, artı sağlık masrafları ve manevi tazminatımı alacağım."

Umutlu görünüyordu. "Ne davası? Kimin?"

Çenemin kararlı duruşu ona tam olarak kimden bahsettiğimi anlatıyordu. Gözlerinde o uzak, hülyalı bakış vardı. "Yardım edebilir miyim?"

"Hayır, tüm bu eşyaları geri göndermelisin. Önümüzdeki bir ay boyunca başka nasıl yemek yiyeceğiz?"

"Hiç eğlenemiyorum." "Bu

senin hatan."

Boğazını temizledi. "Bunların ne-" Kollarını iki yana açtı.

"-Benim hatam mı?"

"Beni gözetimsiz bırakırsan böyle olur. Doldurman gereken iade makbuzların yok mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir avuç kaldırdı. "Evet."

"Senin dairenden mi?"

"Tamam."

Makbuzları aldı ve beni kendi h a l i m e bırakmaya başladı. Asla öğrenemeyecekti.

"Oh," dedi kapıyı açmadan önce, "kumandanızı aldım, o yüzden bunu düşünmek bile."

Bu çok yersizdi.

* * *

O gittikten sonra oturdum ve bir eylem planı düşünmeye çalıştım. Keşke Angel'a ulaşabilseydim. Eğer biri o aşağılık, pis-

"Bunu nasıl yaptın?"

Arkamdan gelen bir sesle sıçradım. Yüksekti. Sıçrama. Ses değil. Ellerimi kalbime bastırdım ve Angel Garza adını kullanan on üç yaşındaki çete üyesine döndüm. Her zamanki kot pantolonu, kirli tişörtü ve başına sardığı bandanasıyla dairemde duruyordu. "Angel, neler oluyor?"

"Ne demek ne halt ettin? Ne yaptın sen?"

"Ne?" Kalbimi sakinleştirmeye çalışarak sordum. Normalde Angel içeri girdiğinde bu kadar korkmazdım.

Koyu kahverengi gözleri soruyla kısıldı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Bilmiyorum. Ne yaptım ben?"

"Bir dakika önce kuzenimin *quinceañera*'sındaydım, bir dakika sonra buradaydım." "Gerçekten mi?"

"Bunu sen mi yaptın?"

"Hiç sanmıyorum. Sadece seni düşündüm ve sen oradaydın."

"Kes şunu. Bu çok garipti." Kendine sarıldı ve kollarını ovuşturdu. "Bu harika. Sana ihtiyacım olduğunda hiç gelmiyorsun."

"Ben senin dedektifinim, *pendeja*, köpeğin değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunun işe yaradığına
inanamıyorum." "Bütün bu
kutular da ne?" "Az önce bana
pendeja mı dedin?"

Sonunda beni fark etti ve gözlerinde o tanıdık bakış belirdi. "İyi görünüyorsun patron."

"Ve sen on üç yaşında görünüyorsun." Yaşını her zaman yüzüne vurmak çalıştı. Öfkelendi ve yeni peynir kabımı incelemek için döndü. Ona sormak üzere olduğum şey hoşuna gitmeyecekti, bu yüzden ayağa kalktım ve onunla yüz yüze geldim, duruşum sabit, ifadem sertti. "Nerede olduğunu bilmem gerek."

Şaşkınlık bir an omuzlarını dikleştirdi ama kendini tuttu ve omuz silkti. "Kim?"

Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. "Bir dakika önce buradaydı, apartmanımın önünde duruyordu. Nerede kalıyor?"

Hayal kırıklığı dudaklarından süzüldü. "Uzun zamandır ondan uzak duruyorsun.
haftalar. Neden şimdi?"

"Bana borcu var."

"Benim sorunum
değil."

"Maaşını ödeyemediğim zaman olacak." Araştırma hizmetlerinin karşılığını ödemek için her ay annesine isimsiz bir çek gönderiyordum. Oldukça seyrek olan durumunda parayı kullanamazdı, ama annesi kullanabilirdi. Mükemmel bir anlaşmaydı.

"Kahretsin." Kutulardan oluşan bir duvarın arasında kayboldu. "Ona her yaklaştığında yaralanıyorsun."

"Bu doğru değil."

Yeniden ortaya çıktı ama sadece kısmen. "Flowbee nedir?"

"Angel." Parmağımı çenesinin altına koydum ve çenesini saran, yeni yeni çıkmaya başlayan saçlarını okşadım. "Nerede olduğunu bilmem gerek."

"Önce seni çıplak görebilir
miyim?" "Hayır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beni çıplak mı görmek istiyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır. Ve iğrenç."

Kırgın bir şekilde doğruldu. "Hâlâ hayatta olsaydım, senden daha yaşlı olurdum." "Ama değilsin," diye hatırlattım ona nazikçe. "Ve bunun için üzgünüm."

"Bundan hoşlanmayacaksın."

"Sorun değil. Sadece nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bu gece depo bölgesindeki Garber Nakliyat'ta olacak."

"Bir nakliye deposunda mı?" Şaşırarak sordum. "Orada mı çalışıyor?"

Reyes'in parası vardı. Çok ama çok parası. Kız kardeşi söyledi. Peki neden bir nakliye şirketi için amelelik yapsın ki?

Angel uzun bir süre tırnağını kemirdikten sonra, "İşten ne anladığınıza bağlı," dedi.

* * *

Reyes'in yeni iş unvanı karşısında nutkum tutulduktan sonra ön kapıya doğru yürüdüm, elimi kapı tokmağına doladım, sonra ne yaptığımı tekrar düşündüm. Reyes Farrow'la yüzleşecektim. Silahsız olarak. Reyes bana doğrudan zarar vermeyi hiç denememişti ama hapisten çıkalı iki ay olmuştu. Adamın neler yapabileceğini kim bilebilirdi? Büyük ihtimalle büyük evden ayrıldığından beri bir sürü kötü alışkanlık öğrenmişti. Pokerde hile yapmak gibi. Ve herkesin içinde işemek gibi. Ateşli silah taşımayı pek sevmesem de -ne zaman bir silah taşısam, elimden alınıp hayatımı sonlandırmak için kullanıldığına dair görüntüler hep gözlerimin önünden geçerdi- Margaret için yatak odama döndüm. Reyes Farrow gibi pis, yalancı bir alçakla yüzleşirken çok dikkatli olunamayacağını düşündüm. Ya da çok silahlı. Bu yüzden kemeri ilmeklerden geçirdim. Glock'u kılıfına soktum, sonra da tokasını kapattım.

Derin bir nefes daha aldıktan sonra kapıdan çıktım, ancak merdivenlere geldiğimde hızımı kaybettim. Daha önce milyonlarca kez çıktığım merdivenlerin aynısıydı. Bir şekilde daha dik görünüyorlardı. Daha tehlikeli. Her basamakta duraksayıp bir sonrakine geçmek için cesaretimi toplarken ellerim korkulukta titriyor, merak ediyordum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanrı aşkına benim neyim vardı? Doğru, dışarı çıkmayalı uzun zaman olmuştu ama dünya o kadar da değişmemişti.

Sonunda iki kat merdiveni inip birinci kata ulaştığımda, kompleksin çelik giriş kapısını inceledim. Tam olarak kapanmamış, aralık duruyordu ve gün ışığı kenarlardan içeri süzülüyordu. Bir ayağımı diğerinin önüne atmaya zorladım, nefeslerim sığlaştı, avuçlarım gergin bir enerjiyle kayganlaştı. Titreyen bir elimi dikey tutamağa uzattım ve ittim. Gün ışığı hızla içeri doldu, etrafı aydınlattı ve beni kör etti. Nefesim kesildi ve kapıyı çektim. Destek için tutamağa yaslandım, uzun nefesler aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bir dakika. Aklımı başıma toplamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Onlar her zaman
ortalığı kasıp kavuruyor. "Bayan
Davidson?"

Hiç düşünmeden silahımı kılıfından çıkardım ve ona doğru nişan aldım. Gölgeli girişten gelen ses.

Bir kadın nefesini tutup geriye sıçradı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yüzüne doğrultulmuş namluya bakıyordu. "Çok özür dilerim. Düşündüm ki-
"

"Kimsin sen?" İçimin mantıksız durumunu göz önünde bulundurarak silahı mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha sabit tutarak sordum.

"Harper." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Benim adım Harper Lo-"

"Ne istiyorsun?" Neden hâlâ ona silah doğrulttuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Normalde, hiçbir gizli gündemi olmayan iyi kadınlar korkutmazdı.
Ben. Garipti.

"Charley Davidson'ı arıyorum."

Silahı indirdim ama kılıfına koymadım. Henüz değil. Psikopat çıkabilirdi. Ya da kapıdan kapıya satış yapan bir satıcı. "Ben Charley. Ne istiyorsunuz?" Kendi sesimin keskinliği karşısında irkildim. Neden bu kadar kötü davranıyordum? İyi bir kahvaltı yapmıştım.

"Seni işe almak istiyorum. Sanırım biri beni öldürmeye çalışıyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi kısarak görünüşünü inceledim. Uzun siyah saçlı. Uzun boylu ve kıvrımlı, çok güzel bir şekilde dolgun vücutlu. Yumuşak yüz hatları. Düzgün kıyafetler. Boynunda gevşekçe bağlanmış bebek mavisi bir eşarp vardı, uçları koyu mavi paltosunun içine sokulmuştu. Gözleri iri, sıcak ve büyüleyiciydi. Sonuç olarak, deli gibi görünmüyordu. Zaten çoğu deli de öyle görünmezdi.

"Özel dedektif mi arıyorsun?" Bir kız umut edebilirdi. İki aydır bir işim yoktu. Görünüşe göre. Cookie'nin dairesine doğru baktım.

"Evet. Bir araştırmacı."

Derin bir nefes aldım ve Margaret'i kılıfına soktum. "Şu anda ofisler arasında gidip geliyorum. Sorun olmazsa dairemde konuşabiliriz."

Hızlıca başını salladı, korkusu her hareketinden belli oluyordu. Zavallı şey.

O

Huysuz tarafımı hak etmediğim açıktı.

Başımı utanç içinde eğerek yukarı çıkmaya başladım. Tırmanmak, inmekten çok daha kolaydı. Genelde böyle olmazdı. Özellikle de iki aylık bir veg-a-thon'dan sonra. Kaslarımın şimdiye kadar körelmiş olması gerekirdi. "Sana bir şey getireyim mi?" Daireme vardığımızda sordum. Sadece biraz nefes nefese kalmıştım.

"Oh, hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim." Bana dikkatle bakıyordu. Onu suçlayamazdım. İnsan ilişkilerindeki becerilerimin iyice gelişmesi gerekiyordu. "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Hırıltı bir dakika içinde geçer. O merdivenleri çıkmayalı uzun zaman oldu."

"Oh, bu binada asansör var mı?"

"Um, hayır. Size silah çeken birinin dairesine girmenin akıllıca olduğundan emin değilim."

Dans böceği çarptığında ofisimin-apartmanımın-balo salonumun-dağınıklığını incelemekle meşguldü. Sözlerim karşısında utanç içinde bakışlarını yere indirdi. "Sanırım biraz çaresizim."

Ona sandalyeyi önerdim, ben de kanepeyi aldım. Neyse ki Lillian Teyze hâlâ Afrika'dan dönmemişti. Bir not defteri ve kalem aldıktan sonra sordum, "Ee,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neler oluyor?"

Sertçe yutkundu ve "Başıma garip şeyler geliyor. Tuhaf şeyler."

"Gibi mi?"

"Birisi evime giriyor ve bir şeyler bırakıyor..." "Ne tür şeyler?"

"Öncelikle, bu sabah yatağımda ölü bir tavşan buldum."

"Oh." Şaşırmış bir halde, tiksintiyle burnumu kırıştırdım. "Bu hiç iyi değil. Ama emin değilim, yani belki de intihara meyilliydi."

Beni durdurmak için koşarak içeri girdi. "Anlamıyorsun. Bunun gibi bir sürü şey oluyor. Boğazları kesilmiş tavşanlar. Çizgileri kesilmiş frenler."

"Bekle, frenler mi? Araba frenleri gibi mi?"

"Evet. Evet." Paniklemeye başlamıştı. "Arabamın frenleri. Çalışmayı bıraktılar. Frenler nasıl durur?" Korkmuştu. Bu kalbimi kırdı. Elleri titriyor ve gözleri yaşlarla doluyordu. "Ve sonra köpeğim." Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve bastırdığı duyguların ortaya çıkmasına izin verdi. "Ortadan kayboldu."

Şimdi Margaret olayı yüzünden kendimi gerçekten kötü hissediyordum. Onu ters ters bakarak azarladım. Margaret. Harper değil. Tüm korkuları ortaya dökülürken hıçkırıklar vücudunu sarstı. Öne doğru kaydım ve elimi omzuna koydum. Birkaç dakika sonra sakinleşmeye başladı, ben de sorularıma yeniden başladım.

"Polisi aradınız mı?"

Ceketinin cebinden bir mendil çıkardı ve burnunu kuruladı. "Defalarca. O kadar ki, aramalarımı incelemesi için bir memur görevlendirdiler."

"Oh, gerçekten mi? Hangi memur?"

"Memur Taft," dedi, sesine sert bir ton sinmişti. Aralarında kesinlikle bir sevgi bağı yoktu.

"Tamam, onu tanıyorum. Onunla konuşabilirim-"

"Ama o bana inanmıyor. Hiçbiri inanmıyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki ya frenleriniz? Kurcalanıp kurcalanmadıklarını anlayabilirler mi?"

"Tamirci özellikle cinayet olduğunu söyleyemedi, bu yüzden diğer her şeyi olduğu gibi bunu da görmezden geldiler."

Arkama yaslandım ve düşünceli bir şekilde defterime dokundum. "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

Dudağını ısırdı, utanç içinde gözlerini kaçırdı. "Birkaç hafta oldu." "Peki ya aileniz?"

Parmakları eşarbının kenarını düzeltti. "Annem ve babam gerçekten destekleyici bir tipti. Eski kocam ise her fırsatta bunu bana karşı kullanırdı. Ona söylemedim."

"Ondan şüpheleniyor musun?"

"Kenneth?" Yumuşakça alay etti. "Hayır. Götün teki ama zararsız bir göt."

İhtiyatlı davranarak, "Sana nafaka ödüyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Hiç yok. Ölmemi istemesi için hiçbir sebep yok."

Bundan pek emin değildim ama şimdilik kabul etmeye karar verdim. "Peki ya iş arkadaşları?"

Onu yine utandırmıştım. Sorgulayan bakışlarım altında bembeyaz kesildi. "Gerçekten çalışmıyorum. Bir süredir bir işim yok."

İlginç. "Faturalarınızı nasıl ödüyorsunuz?"

"Ailemin durumu çok iyi. Onlardan uzak durmam için bana para ödüyorlar. Bu ikimiz için de iyi oluyor."

Yardım edemedim ama eğer o etrafta olmasaydı, artık onu taşımak zorunda kalmayacakları sonucuna vardım. Belki de ailesi onu hayal ettiğinden daha az destekliyordu.

"Bu durum hakkında ne düşünüyorlar?"

Omuz silkti. "Bana Memur Taft'tan bile daha az inanıyorlar."

Memur Taft'ta beni yakalamıştı. Tam olarak düşman olmasak da, gerçekten arkadaş da değildik. Bir keresinde bana küfretmesi ve evimden hışımla çıkmasıyla sonuçlanan bir karşılaşma yaşamıştık. Bu tür olayları unutmama eğilimindeydim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karşılaşmalar. Bunlardan biri, o çok küçükken ölen kız kardeşiyle ilgiliydi. Kız kardeşinin onun için geride kaldığını söylediğimde sinirlendi. Bazı insanlar, ölen aile üyelerinin takipçiliğe başladığını söylediğimde çok alıngan oluyorlardı.

"Tamam," dedim, "bu davayı bir şartla alırım."

Gerginlik dışarı sızıyor gibiydi. Bunun onun davasını aldığım için mi yoksa gerçekten hayatı için bu kadar korktuğu için mi olduğundan emin değildim. "Her şeyi yaparım," dedi.

"Bana karşı dürüst olacağına söz vermelisin. Bu davayı aldığımda senin tarafındayım, anlıyor musun? Beni doktorunuz ya da terapistiniz olarak düşünün. Açık izniniz olmadan bana gizli olarak söylediğiniz hiçbir şeyi tekrar edemem."

Başını salladı. "Sana anlatabileceğim her şeyi anlatacağım."

"Tamam, ilk olarak, sizi kimin öldürmek istediğine dair herhangi bir fikriniz, şüpheniz var mı?"

Çoğu insan tehdit edildiğinde bunu yapar ama Harper başını salladı. "Denedim ve denedim. Bana kimin zarar vermek isteyeceği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Yeterince adil." Onu fazla zorlamak istemedim. Zaten kırılgan görünüyordu ve benim yüzüne silah dayamam da yardımcı olamazdı.

En yakın ailesinin ve arkadaşlarının, hikâyesini doğrulayabilecek herkesin isimlerini not aldım. Cinayete teşebbüs gülünecek bir şey değildi. Takip ya da taciz de öyle. Yakın ailesinin onu ciddiye almaması beni endişelendiriyordu. Onları bir ziyaret etmem gerekecekti.

"Evinden başka kalacak bir yerin var mı?" İşim bittiğinde sordum.

Başını bir kez daha yumuşakça sallayınca saçları öne düştü. "Ben düşündüm. Sanırım gerçekten istemiyorum. Güvenli bir yer değil."

Bu bir sorun olabilir. Yine de... "Biliyor musun, tam da yeri bulmuş olabilirim. Güvenli bir ev gibi, sadece bir dövme salonu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oh... tamam."

Bu fikre açık görünüyordu. Bu iyi bir şeydi. "Harika. Ben bu bilgiyi koridorun karşısındaki asistanıma iletirken sen burada bekle, sonra ben seni götürürüm."

Dalgın bir şekilde başını sallayarak yanımdaki kanepenin üzerinde duran koleksiyonluk Kiss aksiyon figürleri kutusunu inceledi.

"Evet," dedim, şaşkınlığına katılarak, "bu kararda çok fazla kafein kullanıldı."

"Tahmin edebiliyorum."

Yeni müşterimi Cookie'nin yüzüne vurma ihtimalinin heyecanıyla koridoru geçmeye başladım -gerçi kelimenin tam anlamıyla değil, çünkü bu garip olabilirdi- ve neredeyse binanın yöneticisi Bay Zamora'ya çarpıyordum.

"Oh-hey, işte," dedi. Benden daha kısaydı, tombuldu ve her zaman iyi bir bakıma ihtiyacı varmış gibi görünen tuzlu ve biberli saçları vardı. Her zaman eşofman altı ve uyuşturucudan çok suistimal görmüş tişörtler giyerdi. Ama iyi bir ev sahibiydi. Aralık ortasında ısıtıcım çalışmayı durdurduğunda, tamir ettirmesi sadece iki hafta sürdü. Elbette bunun için sıcak bir yerde uyumak için kapısını çalmam gerekti ama bir gece onun kanepesinde uyudum, aniden gece terörü ve epilepsi geliştirmiştim ve o köpek yavrusu ertesi gün bir Mercedes gibi koşuyordu. Müthiş bir şeydi.

"Hey, Bay Z."

Küçük bir merdiven, bir bez ve bir galon boya taşıyordu. Ve koridorun sonundaki daireye doğru gidiyordu. Bu da ne böyle? İlk taşındığımda o daireyi istemiştim. Yalvardım. Yalvardım. Ama olmadı. Ev sahipleri yenilemek için gereken parayı vermek istemiyorlardı. Ve şimdi o mu yeniliyordu? Şimdi istekli mi oldular?

"Neler oluyor?" Mümkün olduğunca soğukkanlı bir şekilde sordum.

Önümde durdu, anahtarı hazırdı. Cookie'nin dairesiyle benimki koridorun tam karşısındaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daire, kapısı ana salona dik olacak şekilde bizimkinin iki katı uzunluğundaydı. Sanki bizimkilerin ikisini birden alıp birleştirmiş gibiydik. Birkaç yıl önce büyük bir su hasarına uğradığından ve sahipleri tadilatı bitiremeden sigorta parasını kumarhanelerde kaybettiğinden, yıllardır boş duruyordu. Bu da bana hiç mantıklı gelmiyordu.

"Sonunda bu daireyi bitiriyoruz," dedi, anahtarla işaret ederek. "Öğleden sonra bazı inşaatçılar gelecek. Gürültülü olabilir."

Umut, bahardaki bir begonya gibi göğsümde çiçek açtı. Tüm yeni eşyalarımla birlikte dairem artık çok küçüktü. Daha büyük ve daha iyi bir yer kesinlikle işime yarayabilirdi. "Onu istiyorum," dedim ve kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım.

Kaşlarını kaldırdı. "Sana verememem. Zaten bir kiracım var."

"Asla olmaz. Bay Z, buraya ilk baktığımdan beri o daireyi istiyordum. Beni olası kiracılar listesine koyacağınıza söz vermiştiniz."

"Ve sen de listedesin. Bu insanların hemen altındasınız."

Nefesim kesildi. "Yani hile mi yaptın?"

"Hayır. Rüşvet aldım. Aynı şey değil."

Tekrar kapıya yöneldi. Önünde tehditkâr bir adım attım. "I
Hatırlarsan sana da rüşvet vermiştim."

Homurdanarak, "Bu bir rüşvet miydi? Bahşiş olduğunu sanmıştım."

Artık resmen dehşete düşmüştüm. "Ve sana bu kraker kutusu için ödediğimden daha fazlasını ödemeyi teklif ettim."

"Binamı mı kötülüyorsun?"

"Hayır, senin etiğin."

"Eğer doğru hatırlıyorsam, bu daire için ayda elli dolar daha fazla ödemeyi teklif etmiştiniz."

"Bu doğru."

"Seninkinin iki katı büyüklüğünde bir daire için."

"Evet, ne olmuş? O zamanlar sahip olduğum tek
şey buydu."

"Anladığım kadarıyla, yeni kiracı sizin ödediğinizin üç katını ödüyor. seninkini ödeyeceğim. Ve tüm onarımları ödüyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lanet olsun. Muhtemelen böyle bir şey yapmaya param yetmez. Belki espresso makinesini geri gönderirsem. Ve elektrikli çivi tabancasını. "Arkamdan böyle iş çevirdiğine inanamıyorum."

Merdiveni eline aldı. "Bir daire kiralamanın arkanızdan iş çevirmek olduğunu sanmıyorum Bayan Davidson. Ama eğer bu konuda bu kadar ısrarcıysanız, her zaman kıçımı öpebilirsiniz."

"Rüyanda görürsün."

Yumuşak bir kıkırdamadan sonra dairenin içinde kayboldu. Duvarları kaplayan yeni alçıpanlara bir göz attım, hepsi taze ve boyasızdı. Belli ki bir şeyi gözden kaçırmışım.

Kötü şansıma lanet ederek Cookie'nin kapısından içeri girdim. Ve kötü işitmeme. "Bay Z'nin 3B'yi kiraladığını biliyor muydun?"

Cookie bilgisayarından başını kaldırdı. "Asla olmaz. O daireyi ben istedim." "Ben de istiyordum. Sence komşumuz kim olacak?"

"Muhtemelen fino köpeği olan başka bir yaşlı kadın." "Belki de. Ya da belki bir seri katil."

"İnsan hayal kurabilir. Sende ne var?" Elimdeki kâğıda doğru başını salladı.

Eller.

"Ah, doğru ya. Bir müşterimiz var."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlığı tamamen beklenmedik değildi. Uzun zaman olmuştu.

Ama biraz saldırgandı.

"Evet. Az önce geldi. Belki de gece geç saatlerde radyoda yayınladığımız reklamlar işe yarıyordur."

"Muhtemelen, ama yine de İngilizce olsalardı daha da iyi çalışacaklarını düşünüyorum.

Buralarda Japonca konuşan pek kimse yok."

"Dürüst olmak gerekirse Cook, sanki yeni müşteri *istemiyormuşum gibi* davranıyorsun."

Uzandı ve elimden kâğıdı kaptı. "Bu fikre nereden kapıldığımı merak ediyorum."

Şaşkın bir omuz silkmeyle Harper'dan emin olmak için arkama baktım. kapıda değildi; sonra Cook'la usulca konuştum. "Senden bir şey öğrenmeni

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kanley.org

istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun hakkında bulabildiğin her şeyi. Aile üyelerine, iş ve gönüllü geçmişine, park cezalarına, ne bulabilirseniz ihtiyacım var."

"Tamamdır. Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu ben kapıya yönelirken.

"Harper birinin onu öldürmeye çalıştığına inanıyor, bu yüzden onu güvenli eve götürüyorum."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Kapı kapandıktan sonra, "Güvenli bir evimiz var mı?" diye bağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Tekrar hoş geldiniz.
Suikastçıların başarısız olduğunu görüyorum.
-T-SHIRT

Bacaklarımın bir yöne gitmek isterken aklımın başka bir yöne gitmelerini söylediği destansı boyutlardaki bir savaştan sonra, Harper'la birlikte babamın barının önünden geçip ara sokaktan aşağıya, derme çatma güvenli evimize doğru yürüdüm. Düşman bölgesindeki bir asker gibi araziyi taramaktan kendimi alamıyordum. Gariptir ki Harper da aynı şeyi yaptı. İş yerlerinin, üniversite öğrencilerinin ve ara sıra evsizlerin yanından geçerken ayyaşlara benziyorduk.

Ortamı yumuşatmaya karar verdim. "Peki, büyüyünce ne olmak istiyordun?" Harper'a sordum.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, başı öne eğik, yanımda yürüyordu. Gülümse.

"Hemen şurada," diyerek onu cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardım. "Pari bir aziz. Sadece kolları dolu ve kötü bir tavrı var. Bunun dışında ona tamamen güvenebilirsin. Çoğunlukla şüpheli tavsiyeler için ama hepimiz bir konuda iyi olmak zorundayız, değil mi?"

"Onu yakalayabileceğini düşünüyor musun?" Şu anki tehlikesinden başka bir şeyi kafasında tam olarak canlandıramıyordu. Belli ki dikkat eksikliği sorunu yaşamıyordu.

"Elimden geleni yapacağım, tatlım. Yemin ederim."

"Çaresiz hissetmekten çok yoruldum. Sanırım karate f a l a n öğrenmeliydim, ha?"

Düşünce tarzını sevmiştim ama dövüş sanatları bile uzun ve müreffeh bir yaşamı garanti etmiyordu. "Bunun için kendini üzme Harper. Dışarıda deli insanlar var. Lisanslı bir psikoterapist olmadan mantık yürütemeyeceğin ya da anlamaya bile başlayamayacağın insanlar. Bu adamı neyin tetiklediğini bilemeyiz."

Deli insanlar konusundaki uzmanlığımı kabul ederek başını salladı. Cehennemden gelen üvey anne Denise Davidson'la birlikte büyüdüm. Şeytanın oğluna bir iki şey öğretebilirdi.

"İşte burada," dedim, paravan kapıyı göstererek. Kırmızı boya kalıntıları arka girişin etrafındaki ahşabı çerçeveliyordu.

Harper durdu ve sokağın etrafına baktı. Arka girişteydik.
köhne bir dövme salonunda. Bana olan güveni biraz azalmış
gibiydi. "Tamamen güvenli. Söz veriyorum."

Tereddütlü bir baş sallamadan sonra, "Tamam. Sana güveniyorum." dedi.

Belki de gerçekten deliydi. "Ve Pari'nin çok tatlı bir çırağı var."

Yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı. Çok masum ve dünyadan habersiz görünüyordu ama yine de çok güzeldi. Hayatının nasıl olduğunu merak ediyordum. Umarım dava ilerledikçe öğrenecektim.

"Bir öğretmen."

Tam kapıyı açmak üzereydim ki konuştu. "Pardon?"

"Bir öğretmen. Bana hep ne olmak istediğimi sormuştun. Bir
öğretmen." Ona tüm dikkatimi verdim. "Neden öğretmen olmadın?"

Omuz silkti ve başka bir yere baktı. "Annem onaylamadı. Doktor ya da avukat olmamı isterdi."

Onu bir avukat olarak hayal edemesem de, kesinlikle bir doktor olarak görebiliyordum. Anaç bir tipe benziyordu. Yine de doktorlar o kadar da besleyici değillerdi. Belki bir hemşire. Yine de, onu kesinlikle bir öğretmen olarak görebilirdim. Harika bir öğretmen olurdu. "Umarım tüm hayallerin gerçek olur, Harper."

"Teşekkür ederim," dedi şaşkınlıkla. "Umarım seninkiler de öyledir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Minnettar bir gülümseme sundum. "Benimkilerin çoğunda değerinden daha fazla sorun çıkaran bir adam var ama yine de güzel bir düşünce."

Eliyle ağzını kapatarak usulca güldü. Ağzı kapatılamayacak kadar güzeldi.

Pari'nin dükkânına girdik. Ön tarafta bir masası vardı ama ofisi arka tarafta, stüdyonun arkasında, sokağın karşısındaki çöplüğü gören, güve testisi büyüklüğünde bir köşedeydi. Masanın altından gelen birkaç oflama sesi duydum, bu yüzden onu yasadışı bir şey yaparken yakalamayı umarak içeri girdim. Çırağı ateşliydi.

Masasının üzerinde dağınık bilgisayar parçaları vardı. Her şekil ve boyuttaki kablolar ve aygıtlar tezgâhın her santimini kaplıyordu.

Salonuna her girdiğimde teknik bir şeyle meşgul oluyordu ve bu da onun sanatsal doğasına aykırı görünüyordu. Yine de her zaman biraz grenli biriydi.

Bir gümbürtü sesi bana doğru yayıldı ve şeytani bir sırıtışa neden oldu. Tam bir sapıktım. "Hey, Par," dedim, kalçamı onun masasına dayayıp kayıtsızca baktım.

Keskin bir çatırtı ve birkaç guruldama sesi içeren güçlü bir mücadeleden sonra başını kaldırdı. Bazılarının dağınıklık, bazılarınınsa -yani benim- bir sanat eseri olarak nitelendirebileceğim kalın siyah bir paspas olan saçları, üzerinde çalıştığı tellere yapışmış gibi görünüyordu. Mikroskobik bir plastik parçasını tükürürken bir eliyle telleri çıkarıyor, diğer eliyle de gözlerini koruyordu.

"Lanet olsun, Charley." Gözlerini kapadı ve masasının etrafında güneş gözlüklerini aradı. Pari on iki yaşındayken ölüme yakın bir deneyim yaşadığından beri normal insanların hayalet olarak adlandırdığı şeyleri görebiliyordu. Şekilleri ayırt edemiyor ya da ölenlerle iletişim kuramıyordu. Onları sadece gri bir sis olarak görüyordu, bu yüzden birinin yakınlarda olduğunu her zaman anlıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama beni bir mil öteden görebiliyordu. Parlaklığım onu rahatsız ediyor gibiydi. Komikti.

Güneş gözlüğünü üçüncü kez uzandığı yerden çektikten sonra gözlerini açtı ve bana dik dik baktı. Acı verici olmalıydı. Sadece akşamdan kalma olmamasını umabilirdim.

İçini çekti ve tekrar masanın altına eğildi.

"Adamın aşağıda seninle mi?" diye sordum.

"Benim adamım mı?" Homurdandı, belli ki bir şeye ulaşmaya çalışıyordu. "Benim bir erkeğim yok."

"Bir erkeğin olduğunu
sanıyordum." "Benim bir
erkeğim yok."

"Bir çırağın var." "O bir erkek
değil. O Tre." "Kim erkek?"

"Ama o tür bir adam değil. Buraya nasıl girdiniz? Ofisimin kapısı kilitliydi."

"Hayır, değildi."

Başını tekrar dışarı çıkardı ve etrafına bakındı. "Gerçekten mi? Kilitli olmalıydı."

Başını eğdikten sonra, "Neden? Ne yapıyorsun?" diye sordum. "...

Hiçbir şey."

Çok uzun süre tereddüt etmişti. Kesinlikle bir şeylerin peşindeydi. Eğildim çalışmasını incelemek için. "Bana telefon hattınızı yeniden döşüyormuşsunuz gibi geldi."

"Hayır, değilim," dedi savunmacı bir tavırla. "Bunu neden yapayım ki?"

Eğer yalancılar Shriners kongresinde ana yemek olsaydı, o bir domuz pirzolası olurdu.

"Tamam, iyi, bana söyleme. Bir müşterimi birkaç günlüğüne size
bırakmam gerekiyor.
Boş odanızı kullanabilir miyiz?"

"Sadece bir kanepe var ama rahat."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu işe yarar. Bu Harper. Harper, bu Pari."

"Hey, Harper," dedi ama Harper cevap veremeden bir kıvılcım yağmuru etrafı aydınlattı. Masanın altından bir hışırtı duyuldu ve ardından Pari'nin masanın alt tarafına bilmem kaçıncı kez çarpmasıyla sert bir gümbürtü geldi.

Telefon hatlarının böyle kıvılcımlandığından şüpheliydim, tekrar eğildim. "Cidden, ne yapıyorsun?" "Bir

kıvılcım gördün mü?"

"Harper'a odasını göstereceğim. Ben gelmeden kendini öldürmemeye çalış. geri dön."

"Tamam, çıkarken kapıyı kilitle." "O-

"

"Bekle!" Yüzünü aydınlatan bir fikirle tekrar ayağa fırladı. Masaya vurup tekrar güneş gözlüğünü ararken kalın göz kalemi daraldı. Bu sefer almasına izin verdim. Gözlüğü yüzüne yerleştirdi ve "Sana bir iyilik yapıyorum" dedi.

Kalçamı tekrar masasına yasladım. "Evet."

"Ve iyiliklerin geri ödenmesi gerekir, değil

mi?"

Bununla nereye varmaya çalıştığını merak ederek, "Evet" dedim.

"Benimle bir randevuya çık."

"Pek tipim değilsin."

"Hadi ama, Chuck. Bir kere çıkarsan bir daha asla teklif

etmem." "Hayır, gerçekten, tipim değilsin."

"Biliyorsun, ne zaman ne yapacağını söyleyebilme konusunda inanılmaz bir yeteneğin var.

Birisi yalan mı söylüyor?"

Harper'a baktım. Birdenbire çok ilgili göründü. Omuz silktim. "Evet."

"Şey, bu adamla çıkmayı düşünüyorum, ama onu tam olarak anlayamıyorum. Bilirsiniz, bana karşı dürüst olup olmadığını anlayamıyorum."

"Ondan özellikle şüphelendiğiniz bir şey var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Pek sayılmaz. Sadece gelebileceğini *düşünmüştüm*-" Aldatmacayı vurgulamak için tırnak işaretleri ekledi "-o zaman bir dakika bizimle otur. Bilirsiniz, onu tanımak için yeterli bir süre."

"İnsanları gerçekten okuyamıyorum." "Hisset o zaman."

"Eğlenceli ama garip."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Kısasa kısas, bayan. Al ya da bırak." Bana baktı. "Alınma, Harper."

"Oh, hiç-"

"Yani?" Pari, sonunda bir şeyler söylemeye başlayan zavallı Harper'ın sözünü kesti. "Çılgın yeteneğiniz için kanepem."

"Madem öyle diyorsun." "Güzel. Sana yeri ve zamanı mesaj atarım."

"Harika. Harper'a kanepeyi göstereceğim."

"Tamam."

Konuşmamızın bittiğini düşünmüştüm ama masanın arkasına saklanır saklanmaz tekrar ortaya çıktı. Bana kreması eksik bir tost pastasını hatırlattı.

"Bekle bir dakika. Nerelerdeydin?"

"Etrafta. Sadece dairemde takılıyorum." "İki ay boyunca mı?"

"Hemen hemen."

"Hmm. Tamam, peki, kapıyı kilitle!" diye bağırdı. Çok ısrarcıydı.

"İlginç biri."

"Evet, öyle." Harper'ı malzeme kutularının daha da daralttığı dar bir köşeden geçirip küçük bir arka odaya soktum. "Fazla bir şey yok ama kimsenin aklına seni burada aramak gelmeyecektir, bundan eminim."

Nazikçe başını sallayarak her şeyi anladı. Hoşnutsuzlukla burnunu kıvırmak istediği belliydi ama nezaketen bundan kaçındı. Onun yerine "Bu mükemmel," dedi. Ne büyük bir centilmenlik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, ben araştırma yapmaya gidiyorum. Bu gece daha sonra gelirim. Burada iyi olacak mısın?"

"Elbette, iyi olacağım."

Dikkatini yeni çevresinden uzaklaştırmak için bir elimi koluna koydum. "Sana bunu yapanı bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum."

Yüzünde minik bir gülümseme belirdi ve yanılmıyorsam biraz rahatlamıştı. "Teşekkür ederim."

Harper'ı küçük odanın ortasında ayakta bıraktıktan sonra Pari'nin çırağı Tre. Acı ve arzu arasında kalmış görünen bir kızın dövmesi üzerinde çalışıyordu. Onu pek suçlayamazdım. Tre bir Long Island buzlu çayı gibiydi: uzun boylu, alçakgönüllü, ıslığınızı ve diğer yerlerinizi ıslatacak kadar lezzetli ve hiç beklemediğiniz anda ölümcül bir yumruk atıyordu.

"Hey, Chuck," dedi, iğnenin vızıltıları arasında bana başını sallayarak. Dövme sanatçılarının içten içe başkalarına acı çektirmekten zevk almaları gerektiği gerçeği gözümden kaçmamıştı. Bu özelliğinin özel hayatına da yansıyıp yansımadığını merak ediyordum. Eğer ilgilendiği şey buysa acıyla başa çıkabilirdim. Çok değil, ama... "Hey, sen," dedim, sadece birazcık onu berbat edeceğimden endişelenerek. Hatalar çok kalıcı olduğunu düşündüm. Dokuz ay sonraki balo gibi kalıcı.

"Adımı hatırlayamadığın için mi bana *sen diyorsun*?" diye sormak için çabalarına ara verdi.

Benim yakalandı Omuzlar Ben. solmuş. Hayır, "Lanet olsun. Bekle, Sen Bu Burada bir yerde." O işine geri dönerken düşünceli bir şekilde şakağıma vurdum. "Doğru ya, Tray'e mi hizmet ediyorsun?"

Başını salladı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. "Öğle yemeği tepsisi mi?"

"Hayır," dedi yumuşak bir kıkırdamayla.

"Ashtray mi?"

Tekrar durakladı ve kız kocaman kara gözleriyle bana hançer gibi baktı. Ya kıskançtı ya da çok acı çekiyordu, sadece bu işin bitmesini istiyordu ve

Sözünü kesip durdum.

"Sorduğumu unut," dedi, yüz hatlarını aydınlatan çocuksu bir gülümsemeyle.

Ne kalp kırıcı ama. Pari'nin kadın müşteri tabanının onunla çalışmaya başladığından beri üç katına çıkmasına şaşmamalı.

"Görüşürüz, yakışıklı."

Göz kırptı ve gözlerinde parlayan bir sırıtışla işine geri döndü. Kız için üzüldüm.

* * *

Dönüş yolunda park alanından geçtim ve Misery'ye, kiraz kırmızısı Jeep Wrangler'ıma yöneldim. Albuquerque şehir merkezinin yarı açık alanında kendimi çıplak hissettim. Bir keresinde toplum içinde çıplak kalmıştım, bu kesinlikle o rahatsızlık seviyesini sentezlerken, bu farklıydı. Daha ham. Daha keskin. Daha vahşi.

"Seni özlüyor, biliyorsun."

Arkamı döndüğümde heykel gibi Afro-Amerikan bir kadının yanımdan geçip babamın barının arkasına doğru yürüdüğünü gördüm. Onu son birkaç hafta içinde birkaç kez görmüştüm ve işi reddettiğimde babamın işe almayı planladığı yeni barmen olduğunu düşündüm. PI işimi bırakıp onun için çalışmamı istemişti. Aptal tavşan. Durdu ve bana dostça, barış içinde geldim gülümsemesini sundu. Göz kamaştırıcı olduğunu söylemek hafif kalırdı. Parıldayan bir gökdelen gibiydi, gökyüzüne doğru gururla yükseliyor ve dünyanın onu yıkmaya çalışmasına meydan okuyordu.

"Baban," dedi, detaylandırarak. Bara dönmeden önce egzotik gözleri beni tam bir dakika boyunca esir aldı. "Hakkında konuştuğu tek şey sensin."

Belli ki aramızın açıldığını biliyordu ama bana söylediği hiçbir şey işime yaramadı. Doğru olsa bile, babam o anda affedilmeyi hak etmiyordu. Ne de benim ilgimi.

Misery'ye tırmandım ve suni deri koltuklarına gömüldüm. Büyük kırmızı bir eldiven gibi oturdu ve aynı derecede sıcak hissettirdi. Gerçek anlamda değil. Hava

Soğuktu ve plastik camları buz tutmuştu. Isınması için anahtarı çevirdim. Kükreyerek canlandı, sonra mırıldanmaya başladı. İkimiz baş başa vakit geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Daha sonra konuşmamız gerekecekti ama şimdilik gitmemiz gereken yerler ve görmemiz gereken şüpheliler vardı.

Harper bana onun adresini vermişti ve çok derine dalmadan önce evini kontrol etmek istedim. Eğer onu takip eden kişi başka bir tehdit bırakmışsa, bunu kendim görmek istedim. Bir kişi hakkında, bıraktığı tehdit kanıtlarına bakılarak çok şey söylenebilirdi. Suçlu şiddet yanlısı mıydı yoksa sadece tehditkar mıydı? Ona gerçekten zarar verecek miydi yoksa sadece onu tahrik etmek mi istiyordu? Kontrol mü?

Tanoan Siteleri'nde yaşıyordu ve giriş için Harper'ın açık izninin gerekip gerekmeyeceğini bilmiyordum. Her ihtimale karşı özel dedektiflik lisansımı çıkardım. Yardımı olabilirdi. Olmayabilir de.

Kapıya yanaştıktan sonra üniformalı güvenlik görevlisine yatıştırıcı bir gülümseme sundum.

Etkilenmemiş bir şekilde

baktı. "Merhaba," dedim.

Hızlıca başını salladı. Hala etkilenmedim. Oyunumu geliştirmeliyim.

"Benim adım Charley Davidson. Sakinlerinizden biriyle ilgili bir durumu araştırıyorum. Son zamanlarda hiç hırsızlık oldu mu? Herhangi bir alarm çaldı mı?"

Bir omzunu kaldırdı. "Arada bir alarmlar çalıyor, çoğunlukla sakinlerin kendileri tarafından. Arada bir de haneye tecavüz oluyor ama burada oldukça nadirdir. Sizi kimin tuttuğunu sorabilir miyim?"

"Harper Lowell. Nerede

yaşadığını biliyorum."

Kaşlarımı kaldırdığımda, başını kaşımak için şapkasını geriye doğru eğdi.

"Bakın, ondan birkaç telefon aldık ama olay yerinde cinayete dair hiçbir kanıt bulamadık. Zorla girildiğine dair bir iz yok. Ayak izi ya da

Evinin yakınına park etmiş arabalar. Ve davetsiz misafiri asla tarif edemedi. Eğer davetsiz bir misafir varsa."

"Yani, yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi kayıtsız bir omuz silkmeyle. Ve şimdi yalan söyleme sırası ondaydı. "Yalan söylemekten ziyade... yanılmışım."

"Paranoyak demek istiyorsun."

Bir an düşündü. "Aşırı hevesli."

"Ah. Tamam. Kontrol etmemin bir sakıncası yok, değil mi? Bayan Lowell bana anahtarı ve güvenlik kodunu verdi."

"Keyfine bak. Sadece plaka numaranızı kaydetmem gerekiyor." "Buraya gelen her yerleşik olmayan kişinin bilgilerini kaydediyor musunuz?
"

"Elbette."

Ona en iyi gülümsememi sundum. "En son sayfaların bir kopyasını alabilmemin bir yolu var mı?"

Başını iki yana salladı. "Arama emri olmadan olmaz."

Hay aksi. Cookie'ye bunu ayarlamak için aklıma bir not aldım. Arama emri olmadan korumalı belgeleri ele geçirme konusunda çok becerikliydi. Bunun onun süper gücü olduğundan oldukça emindim.

Bilgilerimi aldıktan sonra Harper'ın evine gelene kadar malikânelerin arasından geçtim. Tanoan, Albuquerque'nin en güzel yerlerinden biriydi. En azından Harper'ın ailesi onun için bu kadarını yapmıştı.

Ve Harper her şeyi doğru yapıyordu: Üniformalı güvenlik görevlileri olan kapalı bir topluluk. Aktif güvenlik sistemi. Tüm kapılarda üçlü kilit. Odadan odaya geçtim, mutfağa gitmeden önce herhangi bir cinayet belirtisi olup olmadığını kontrol ettim. En son bir fincan kahve içtiğimden beri yaklaşık bir saat geçmişti. Eminim aldırmaz.

Çok sevindim, tek tek fincanlar kullanan ve her seferinde bir porsiyon kahve yapan makinelerden vardı. Onlardan bir tane sipariş etmiş olabilirim. Eve gittiğimde kutuları incelemem gerekecek.

Bir K-Cup olsaydım nerede olurdum diye düşünerek dolaplarını karıştırdım ve sonunda cennette olacağım sonucuna vardım. Ağzına kadar parıldayan siyah altın öğütücülerle doluydu. Son dolabın kapağını açtım ve şaşkınlıkla geriye sıçradım. Doldurulmuş beyaz bir tavşan, bir kutu pancarın karşısında duruyordu. Normalde beyaz tavşanlar, özellikle de doldurulmuş olanlar beni rahatsız etmezdi ama mutfak dolabında bir tavşan olması tüylerimi ürpertmişti.

Bakıyor
um.

Jüri.

Uzanıp onu indirmeye başladım, sonra kendimi durdurdum. Bu kanıt. Doğru, özellikle suçlayıcı ya da açıkça tehdit edici değildi, ama yine de kanıttı.

Ve korkutucuydu. Gözleri doğru bakmıyordu ve boynu, küçük omuzlarının üzerinde orantısız bir şekilde oturması için doldurulmuş gibi görünüyordu.

Onu orada bıraktım ve Harper'ın evinden sinirli ve kafeinsiz bir şekilde çıktım.

* * *

Güvenlik görevlisine bulduklarımı anlattıktan sonra, yine etkilenmemiş bir şekilde, ona kartımı verdim ve olağandışı bir şey olup olmadığına dikkat edeceğine dair söz verdirdim. Sonra kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak eve doğru yola çıktım. Angel'a göre Reyes bu gece o depoda olacaktı, yani öldürmek için biraz zamanım vardı. Bunu kanepemde de, Albuquerque'de kafası kesilmiş bir tavuk gibi koşturarak da kolayca yapabilirdim.

Bekle. Her nasılsa *tavuk* kelimesi bir akorda çarptı. Zihnimde onunla oynadım. Dilimin üzerinde yuvarladım. Sonra bir sonuca vardım: O bendim. Ben bir tavuk kıçıydım. Birden her şeyden korkmaya başladım.

Kendi şaşkınlığımla boğuşmak için Akademi'den çıkıp bir alışveriş merkezine girdim. En korkak tavuklardan biriydim. Tüneyen bir tavuk gibi. Tüneyen bir tavuksa Azrail işini nasıl yapabilirdi ki? Birdenbire her ses, her

hareket adrenalin patlamasına neden oldu.

Avustralya'dan sistemime su basması için. Bu kesinlikle olmazdı. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Misery'nin çizgisine baktım. Onunla birlikte olmak bir nebze rahatlatıcıydı ama koltuğum kadar rahatlatıcı değildi. Sonra aklıma geldi. Yıllardır göz ardı ettiğim bir gaddarlık. Kanepeme hiç isim vermemiştim. Bunu ona nasıl yapabildim? Nasıl bu kadar duygusuz olabildim? Bu kadar soğuk ve bencil?

Ama ona ne isim verecektim? Bu büyük bir şeydi. Önemliydi. Eşsiz kişiliğine uymayan bir isimle hayatını sürdüremezdi.

Hayatımdaki yeni hedefimin verdiği garip bir rahatlama duygusuyla, Misery'i

Sür. Tüneyen bir tavuk olmayı daha sonra düşünebilirdim. İsim vermem gereken bir kanepe vardı.

Yenilenmiş bir enerjiyle Akademi'ye geri döndüm -bir mocha latte için arabaya bindikten sonra- ve tam eve doğru yola çıkmıştım ki telefonum çaldı.

"Evet?" dedim. Şehir sınırları içinde araba kullanırken yasadışı olarak telefonla konuştuğumu söyledim. Polisleri gözleyerek Bob Amca'nın her kiminle konuşuyorsa konuşmayı bırakıp bana dönmesini bekledim.

Amcam Bob, ya da benim ona en sık hitap ettiğim şekliyle Ubie, APD'de dedektifti ve zaman zaman davalarda ona yardım ederdim. Ölenleri görebildiğimi biliyordu ve bunu kendi avantajına kullanıyordu. Onu suçlayabileceğimden değil.

"Bunu ona ver, sonra da ME ay-sap'ı ara."

"Tamam," dedim, "ama adli tabibe ay- sap demenin neyi başaracağından emin değilim. Adının George olduğundan oldukça eminim."

"Oh, hey, Charley."

"Hey, Bob Amca. N'aber?"

"Araba mı kullanıyorsun?"

"Hayır."

"Bir şey duydun mu?"

Konuşmalarımız genellikle şöyle olurdu. Bob Amca rastgele sorular sorardı. Ben de aynı şekilde rastgele cevaplar bulmaya çalışırdım. Hayır.

çok çabalamam gerektiğini söyledim. "İlkokuldan tanıdığım Tiffany Gorham'ın hâlâ sütyenini doldurduğunu duydum. Ama bu sadece bir söylenti."

"Dava hakkında," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Dişlerinin sıkılı olduğunu söyleyebilirdim çünkü kelimeleri aniden zorlanmıştı. Bu sinirli olduğu anlamına geliyordu. Ne yazık ki neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bir davamız olduğunu

bilmiyordum." "Oh, Cookie seni

aramadı mı?"

"Bir keresinde bana kaka kafalı demişti."

"Dava hakkında." Dişleri yine tamamen sıkılmıştı. "Bir

davamız mı var?"

Ama onu kaybetmiştim. Başka bir memurla konuşuyordu. Ya da bir dedektifle. Ya da bir

Bulunduğu yere ve paraya erişimine bağlı olarak. Yine de bir fahişeye DOA'nın otopsi raporunun durumunu kontrol etmesini söyleyeceğinden şüpheliydim. Tabii ona verdiğim değerden çok daha sapık değilse.

Beni sadece başkalarıyla konuşmak için aramasını çok zorlayıcı

buldum. "Seni hemen arayacağım," dedi. Kimi aradığına dair bir

fikrim yok.

Ben ışıkta oturup guacamole'un ne olduğunu merak ederken telefon kapandı.

avokado turuncu olsaydı nasıl görünürdü.

Sonunda dikkatimi arka koltuğumdaki çocuğa yönelttim. Omuz hizasında sarı saçları ve parlak mavi gözleri vardı ve on beş ile on yedi arasında bir yerde görünüyordu.

"Buraya sık gelir misin?" diye sordum ama o bir şey söyleyemeden telefonum çaldı. Sorun değildi. Boş boş bakıyordu, bu yüzden zaten bana cevap vereceğinden şüpheliydim.

"Bunun için üzgünüm," dedi Bob Amca. "Dava hakkında konuşmak

ister misin?" "Bir davamız mı var?" Yine neşelenerek sordum.

"Nasılsın?"

Artık her aradığında bana bunu soruyor. "Peachy. Dava ben miyim? Eğer öyleyse, bu köpeği üç saniye içinde çözebilirim. San Francisco'ya gidiyorum.

Mateo, şüpheli bir egzoz sistemi olan kiraz kırmızısı bir Jeep Wrangler ile Merkez'e doğru gidiyor."

"Charley."

"Acele et, ben kaçmadan önce!"

Vazgeçti. "Yani, kundakçı ciddileşti."

Ne yazık ki neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bob Amca bir cinayet masası dedektifiydi ve cinayetler ve benzerleri dışında nadiren çalışırdı. "Tamam, ısıracağım. Neden bir kundakçıyı bulmaya çalışıyorsun? Ve neden şimdi ciddileşiyor? Daha önce sadece şaka mı yapıyordu?"

"Üç soru, bir cevap." Başka bir memura bir şeyler mırıldandı, sonra bana döndü. "Bu cevabın nedeni de kundakçımızın artık bir katil olması. Dün gece yaktığı binada evsiz bir kadın vardı. Kadın öldü."

"Kahretsin. Bu neden bir kundaklama davasında olduğunu

açıklıyor." "Evet. Bir şey duydun mu?"

"Tiffany Gorham olayı dışında, hayır."

"Bir şeyler hissedebilir misin? Bu adam gittikçe dikkatsizleşiyor."

"Bekle. Yangınları başlatmadan önce binaların boş olduğundan emin olan kişi bu mu?"

"Tek ve biricik. Şimdiye kadar onu dört yangınla ilişkilendirdik. Zamanlama cihazı ve hızlandırıcıya kadar aynı yöntem. Sadece bu sefer herkesi dışarı çıkarmadı. Bu evsiz kadın sizi ziyaret etmedi, değil mi?"

"Hayır, ama ne bulabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler. Bu adamla ilgili dosyayı bu akşam getireceğim."

"Kulağa hoş geliyor." Sadece Cookie için geliyordu. Çok hoşlanıyordu.

"Peki, babanla konuştun mu?"

"Oh, hayır, ayrılıyorsun. Zorlukla-" Beni daha fazla sorgulayamadan telefonu kapattım. Babam tartışmaya açık değildi ve bunu biliyordu.

Telefonu kapattığımız anda telefonum üçüncü kez çaldı. Açtım. "Charley'nin Cheerios Evi."

"Amcan aradı," dedi Cookie. "Bakmanı istediği bir dava varmış."

"Biliyorum," diye cevap verdim, hayal kırıklığı taklidi yaparak. "Az önce onunla telefonda konuştum. Benimle hemen iletişime geçmeni istediğini söyledi ama sen reddettin. Ona yapacak daha iyi işlerin olduğunu söylemişsin. Offshore hesaplara para aktarmak gibi."

"Boyun masajı sipariş ettiğini biliyor muydun? Bu şey harika."

"Gerçek bir iş yapabiliyor musun?"

"Oh, evet! İhtiyacınız olan adresleri aldım, ama b u r a d a fazla bir şey yok. Kardeşim. Tek bir elektrik faturası bile almamış."

"Belki ailesi de faturalarını ödüyordur."

"Bu mantıklı. Hesaplarını kontrol edeceğim, bakalım ne için ödeme yapıyorlar. Ama üzerinde bir iş adresi ve Harper'ın ailesinin adresi var."

"Mükemmel. Bana mesaj at."

"Şimdi mi? Çünkü bu harika hissettiriyor."

"Sadece sana karşı zimmete para geçirme suçlamasında bulunmamı istemiyorsan." "Şimdi öyle."

4

Aptallığı düzeltemezsin,
ama 2'ye 4 ile uyuşturabilirsin.
-T-SHIRT

Şehrin bir ucundan diğer ucuna gittiğimden, Harper'ın ailesinin evine oldukça yakın bir yerden taşraya çıkmıştım. Çalan bir kornanın ortasında bir uey çektim ve o yöne doğru geri döndüm, ancak oraya vardığımda başka bir kapı tarafından engellendim. Yüksek bir tuğla duvarla çevrili, karmaşık demirden yapılmış bir kapı. Hoparlör kutusundaki bir düğmeye bastım.

Hoparlörden kibirli bir erkek sesi yükseldi. "Evet?"

Eski paranın tam ortasında olmalıydım. Önümde uzanan devasa malikâne iki şeyi kanıtlıyordu: Lowell'lar zengindi ve Lowell'lar insanların bunu bilmesinden hoşlanırdı.

Hoparlör kutusuna tekrar baktığımda, "Evet, ekstra salsa soslu bir taco istiyorum" dedim. Yanında içecek bir şey isteyip istemediğimi sormayınca tekrar denedim. "Bay ve Bayan Lowell'ı görmeye geldim." Kutunun üzerine monte edilmiş video kameraya gülümsedim, sonra özel dedektiflik lisansımı çıkarıp havaya kaldırdım. "Kızları Harper tarafından işe alındım."

Cevap alamayınca yöntemimi değiştirmeye karar verdim. "Onlara sadece birkaç soru sormam gerekiyor."

Arka koltuğumdaki ölü çocuğa gülümsemeye devam ettiğim ve anın ne kadar garipleştiğini düşünmemeye çalıştığım uzun bir sürenin ardından, kibirli adam tekrar sahneye çıktı.

"Bay ve Bayan Lowell kabul etmiyorlar."

Bu da ne demek oluyor? "Kırk yardalık bir pas atmıyorum. Sadece birkaç sorum var. Sanırım kızları tehlikede."

"Ziyaretçi kabul etmiyorlar."

Ne şefkatli bir grup. "Bu durumda, birazdan polisi çağıracağım. Işıkları yanıp sönerek ve sirenleri çalarak gelirlerse şimdiden özür dilerim."

Zengin insanlar skandaldan daha fazla nefret etmezler. Skandalları severdim. Özellikle de

Yasadışı ilişkiler ve CEO'ların topuklu ayakkabılar ve tüylü boalarla fotoğraflandığı sapkın türden. Ama kendi küçük dünyamda yaşıyordum.

"Beş dakikanız var," dedi. Dişlerini sıkma hareketini yaptı.

Ubie'den çok daha iyi. Bir dahaki sefere huysuz amcamı gördüğümde bundan bahsetmeliyim. Belki ders alabilir.

Arnavut kaldırımlı bir girişe dönüşen uzun bir araba yoluna girdikten sonra Misery'nin imdat frenini kaldırdım ve dikiz aynasından baktım. "Gezintiye çıkmayı aklından bile geçirme, dostum."

Boş bakışları ürkmedi. Eğlenceliydi.

Beklediğimden çok daha rahat giyimli, kendinden emin bir adam beni büyük beyaz kapıda karşıladı. Ev, New Mexico'daki çoğu evden daha çok Doğu Yakası'na benziyordu. Adam tek kelime etmeden beni resim odası olduğunu tahmin ettiğim bir yere götürdü, ancak hiçbir yerde resim malzemesi yoktu. Çizim yapamadığım için etrafı kolaçan etmeye karar verdim. Duvarları ve rafları resimler kaplamıştı ama aralarında tek bir samimi fotoğraf bile yoktu. Her fotoğraf profesyonel bir portreydi ve her birinin bir renk teması vardı. Siyah. Kahverengi. Lacivert. Ailede dört kişi vardı: anne-baba, bir oğlan ve bir kız-Harper. Oğlan hariç hepsinin saçları siyahtı ve o da diğerlerine pek benzemiyordu. Horozun kümesten çıkıp çıkmadığını merak ettim. Sarışın bir horoz. Portreler geçidi, Lowell çocuklarının dört ya da beş yaşlarından yirmili yaşlarının başlarına kadar olan gelişimlerinin bir haritasını çıkarıyordu. Belli ki ebeveynler çocuklarını sıkı sıkıya kontrol etmişler. Bir portrede, neredeyse çıldırmışlar ve beyaz giymişler.

Bu insanlar korkutucuydu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir kadına döndüm, eğer resimlerden anlaşıldığı kadarıyla bu gösterişli kulübün reisiydi. Burnunun kalkıklığına bakılırsa, kendisine büyük saygı duyuyordu. Ya öyle ya da salonuna olan ilgimi tatsız buluyordu.

Elimi uzatmadım. "Adım Charlotte Davidson, Bayan Lowell. Harper için buradayım."

"Bana özel dedektif olduğunuz söylendi?"

"Evet. Kızınız beni tuttu. Birinin onu öldürmeye çalıştığına inanıyor."

Uzun bir nefes veriş bana muhtemelen umursamadığını söyledi. "Üvey kızım," diye açıkladı ve anında tepem attı.

Üvey annemin de bana aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ettim. Bana kızı dediklerinde insanları düzeltirdi. Bu kullanımdan iğrenirdim. Düşüncesi bile.

"Harper takip edildiğinden bahsetti mi?"

"Gerçek mi?" diye sordu, yüz ifadesi kızgın bir şüpheyle doluydu. "Evet, Bayan Davidson. Bunu onunla defalarca konuştuk. Masaya yeni bir şey getirebileceğinizi düşünemiyorum."

Kadının kayıtsızlığı beni şaşkına çevirdi. Harper'a inanmamak bir şeydi, ama üvey kızının sıkıntısından bu kadar bariz bir şekilde etkilenmemek tamamen başka bir şeydi. Sonra bana ışık tutabilecek bir ipucu buldum.

"Sorabilir miyim, Harper'ın kardeşi de üvey oğlunuz mu?"

Gurur göğsünü kabarttı. "Arthur benim. Art yedi yaşındayken Harper'ın babasıyla evlendim. Harper beş yaşındaydı. O bunu onaylamadı ve bu tuhaflıkları kısa süre sonra başladı."

"Maskaralık mı?" Ben sordum.

"Evet." Küçümseyici bir el salladı. "Drama. Tiyatro. Birileri her zaman onun peşinde, onu korkutmaya, incitmeye ya da öldürmeye çalışıyor. Yirmi beş yılı aşkın bir süredir devam eden bu olayı ciddiye almanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Bu ilginçti. Harper bu kısımdan hiç bahsetmemişti. "Yani bu o gençken mi başladı?"

"Beş."

"Anlıyorum." Not defterimi çıkardım ve not alıyormuş gibi yaptım. Kısmen resmi görünmek için, ama çoğunlukla kendime bir dakika verip onu iyice tanımak için. Anladığım kadarıyla yalan söylemiyordu. Harper'ın suçlamalarının gerçek olduğuna inanmıyordu. Harper'ın hayatının tehlikede olduğuna inanmıyordu.

Öte yandan üvey annem de çocukluğumda söylediğim tek bir kelimeye bile inanmamıştı. Bayan Lowell'ın kayıtsızlığı, önemsiz ve kibirli olmasının dışında büyük planda hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Terapistlerine göre," diye devam etti, sesi aşırı derecede sertti, "tam olarak yedi terapist - bir kız çocuğunun babası yeniden evlendiğinde ihmal edilmiş hissetmesi ve ilgi istemesi alışılmadık bir durum değil. Biyolojik annesi o daha bebekken ölmüş. Jason sahip olduğu tek şeydi."

"Kocanız evde mi? Onunla konuşabilir miyim?"

Açık sözlülüğümden rahatsız oldu. "Hayır, yapamazsınız. Bay Lowell çok hasta. Bırakın kiralık bir özel dedektifin hayallerini, Harper'ın felaket hayalleriyle bile zor eğlenir."

Bayan Lowell'ın ifadesi, benim Harper'ın -yani onun- parasını almaya çalışan bir şarlatandan başka bir şey olmadığımı düşündüğünü gösteriyordu. İnsanların benim bir şarlatan olduğuma inanmasına alışkın olduğumdan, bu küçümseme beni rahatsız etmedi. Ama Harper'a yapılan hakaret rahatsız etti. Belli ki üvey kızına karşı gerçek bir sevgi beslemiyordu. Onu bir baş belası olarak görüyordu. Bir yük olarak. Tıpkı kendi üvey annemin benim hakkımda düşündüğü gibi.

"Ve," diye devam etti Bayan Lowell, aklına gelen bir düşünceyle, "üç yıl boyunca ortadan kayboldu. Üç! Bildiğimiz kadarıyla yeryüzünden kayboldu. Bunu size söyledi mi?"

"*Sizin gibi bir üvey annem olsaydı ben de yapardım"* demek isterken, "Hayır hanımefendi, yapmadı" dedim.

"Bakın. O tamamen dengesiz. Sonunda varlığıyla bizi onurlandırdığında, hayatı için kaçtığını söyledi. O kadar gülünç ki..." Bayan Lowell sinirli bir şekilde kıpırdandı. "Ve şimdi de özel dedektif mi tutuyor? Çizmeyi aştı."

Defterime *psikopat* kelimesini yazdım, sonra o görmeden önce karaladım. Bu davada kendi önyargılarımın beni yönlendirmesine izin veriyordum ve bu beni hiçbir yere götürmeyecekti. Zihinsel bir geri adım atarak derin bir nefes aldım ve her ne kadar zor olsa da olayı Bayan Lowell'ın bakış açısından görmeye çalıştım. Zengin sürtüklerle kendimi pek özdeşleştirmezdim ama onlar da insandı. Öyle değiller miydi?

Böylece Bayan Lowell zengin bir adamla evlenir, ancak adamın kızının ondan tutkuyla nefret ettiğini ve yeni annesinin babasıyla olan ilişkisini küçümsediğini öğrenir, öyle ki birisinin onu öldürmeye çalıştığına dair çılgın hikayeler uydurur. Yeni annesinden intikam almak için mi? Onu terk ettiği için babasından mı?

Hayır, almadım. Ben yemedim. Bayan Lowell soğuk bir kaltaktı. Büyük olasılıkla para için evlenmişti, bu konuda onu tamamen suçlayamazdım -bir kızın yapması gerekeni yapması gerekirdi- ama Harper'ın korkularını bu kadar umursamazca göz ardı etmesi bence ihmalkârlık sınırındaydı. Jason Lowell onun yemek biletiydi ve kızı da anlaşmanın bir parçasıydı. Harper'ın babasına karşı biraz kararsızlık hissetmekten kendimi alamadım. Tüm bunların neresindeydi? Neden burada kızını desteklemiyordu? Ona arka çıkmıyordu?

Boğazımı temizledim ve "Dramdan bahsettiniz. Bana bir örnek verebilir misiniz?"

"Tanrım, adını siz koyun. Bir bakıyorsunuz biri yatağına ölü tavşanlar bırakıyor, bir bakıyorsunuz bir parti patlayıcısı kuzeninin doğum günü pastasının üzerine kusmasına neden oluyor. Bir parti patlayıcısı. Bir de kabuslar vardı. Gecenin bir yarısı onun çığlıklarıyla uyanırdık ya da sabahın üçünde onu yatağımızın yanında dikilirken bulurduk."

"Uyurgezer miydi?"

"Hayır, tamamen uyanıktı. Odasında birinin olduğunu söylüyordu. İlk birkaç seferinde Jason yataktan fırlayıp araştırmaya gitti ama terapist bize tam olarak istediği şeyin bu olduğunu söyledi. Biz de durduk. Onu görmezden gelmeye başladık ve yatağına dönmesini söyledik."

"Peki ya o?"

"Tabii ki hayır. Ertesi sabah onu merdivenlerin altında ya da kanepenin arkasında uyurken bulurduk. Ve onu aramak her zaman şuna ya da buna geç kalmamıza neden olurdu. Maskaralıkları kesinlikle çok yorucuydu."

"Sadece hayal edebilirim."

"Bu yüzden onu aramayı tamamen bıraktık. Eğer süpürge dolabında uyumak istiyorsa, öyle olsun. Ona izin verdik ve her zamanki rutinimize devam ettik. Ama doktor hiçbir sorunu olmadığında ısrar etti. Harper'a ne kadar çok ilgi gösterirsek, o kadar çok yaramazlık yapacağını söyledi. Biz de ilgi göstermeyi bıraktık."

Göğsümün dehlizlerinde donuk bir sızı sekti. Harper'ın onu destekleyecek kimse olmadan neler yaşadığını bilmek. Ona inanacak kimse yoktu. "Yani hiçbir şey yapmadın mı?"

"Doktorunun talimatları doğrultusunda," dedi Bayan Lowell burnunu çekerek. "Ama patlamaları giderek arttı. Her gece kabuslar ve panik ataklar yaşadık ve ona yatağa dönmesini emretmekten başka bir şey yapmadık. O da bizden intikam almak için yemek yemeyi bıraktı."

"Senden intikam almak için mi?" Boğazım düğümlenerek sordum.

"Evet. Ve sonra banyo yapmayı bıraktı, saçını taramayı bıraktı. Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Düzgün bir genç hanımdan çok bir sokak faresine benzeyen bir çocuğa sahip olmak?"

"Korkunç bir şey olmalı," dedim, ses tonum düz ve iticiydi.

Alaycılığım iğrenç kadının dikkatinden kaçmadı ve anında pişman oldum. Çenesini kapattı. Elde edebileceğim her türlü bilgi artık ağzımın anlamsızlığı yüzünden kaybolmuştu.

"Sanırım zamanınız doldu, Bayan Davidson."

Kendimi içten içe azarladım ve "Harper'ın kardeşi buralarda mı? Onunla konuşabilir miyim?"

"Üvey kardeşim," diye düzeltti, üzüntümü hissetmiş gibiydi. "Ve kendine ait bir evi var." Bu ifade onda ilginç bir öfke patlamasına yol açtı. Bayan Lowell'ın oğlunun taşınmasından duyduğu hoşnutsuzluğu azımsamıyordum. Ama Tanrı aşkına, otuzlu yaşlarında olmalıydı. Ne bekliyordu ki?

Başka bir şey sormama fırsat vermeden hizmetçisine beni dışarı çıkarttırdı. Çimlerini kimin düzelttiği gibi, çünkü çalıların Kokopelli şeklinde kesilebileceğini hiç bilmiyordum.

"Burada uzun zamandır mı çalışıyorsunuz?" Bana kapıya kadar eşlik eden genç kadına, çalışmış olamayacağını bile bile sordum. Yirmi yaşlarında görünüyordu.

Omzunun üzerinden endişeyle baktı, sonra başını salladı.

"Lowell'ları ne zamandır tanıdığınızı sorabilir miyim?"

Kapıyı açtıktan sonra etrafı tekrar taradı ve "Hayır, buraya birkaç hafta önce başladım. Uzun süreli hizmetçileri emekli oldu."

"Gerçekten mi?"

Evden çıkmamı istiyor gibiydi. Kötü bir şeydi. Ben de başını belaya sokmak istemedim. Bu insanların nasıl çalıştığını biliyordum ve çalışanları evlerinde olan hiçbir şey hakkında konuşmamalıydı, aksi takdirde derhal işlerini kaybederlerdi, ama biz kendi içlerinden birinin iyiliğinden bahsediyorduk. "Son temizlikçi burada ne kadar süredir çalışıyordu?"

"Neredeyse otuz yıl," dedi, bu fikre benim kadar şaşırmış görünüyordu. Bir insan bu kadının hükümdarlığı altında nasıl otuz yıl dayanabilirdi, beni aşıyordu. Ama böyle bir evde neler olduğunu bilen biri varsa, o da kiralık yardımcılardı.

"Teşekkür ederim," dedim ve ona göz kırptım. Utangaç bir şekilde sırıttı.

Lowell malikanesinden içeri girdiğimden çok daha fazla soruyla ayrıldım ama en azından Harper'ın neler yaşadığını daha net görebiliyordum

büyüyordu. Yine de bana bunun ne kadar süredir devam ettiğini söylemedi. Nedenini tahmin edebiliyor olsam da -kimse ona inanmıyordu, ben neden inanayım ki- en kısa zamanda onunla yüzleşmem gerekiyordu. Tüm bu davayı çözmemize yardımcı olabilecek önemli bilgileri kaçırıyordum.

Ama bir şey kafama takıldı. Harper'ın yaptığı her şey, tüm kâbuslar, sanrılar ve saldırganlık tek bir şeye işaret ediyordu: travma sonrası stres bozukluğu. İpucu parti biberleriydi. Üniversitede TSSB'nin en temel belirtisini tanıyacak kadar psikoloji dersi almıştım: yüksek seslere karşı titreme ve mide bulantısı gibi aşırı tepkiler.

Takip edilmek bir dereceye kadar travma sonrası strese neden olabilir, özellikle de durum yaşamı tehdit ediyorsa, ancak Harper'ın semptomları daha şiddetli bir forma işaret eder. Elbette lisanslı bir psikoterapist bunu bilirdi. Belki de Bayan Lowell'ın bana bahsettiği şu yedi terapisti ziyaret etmem gerekiyordu.

Harper'ın tam olarak kiminle ve ne zaman görüştüğünü öğrenmesi için Cookie'yi aradım. "Ayrıca, yakın zamanda emekli olan hizmetçileriyle konuşmak istiyorum ve Lowell ailesi hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Hizmetçi. Anladım. Ama bilgi?" diye sordu klavyesinde bir şeyler yazarken. "Kir, Aşçı. Bulabildiğin tüm pislikleri araştırmanı istiyorum. Bu kadar sıcak hava olan her ailenin saklayacak bir şeyi vardır ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bu tür pislikler nadiren manşetlere çıkar, ama ne bulabileceğime bakacağım.

yukarı."

"Ve Lowell'ların Harper'ı gönderdikleri terapistlerle gerçekten konuşmak istiyorum. Beş yaşından beri onlarla görüşüyor."

"Bu zor olabilir."

"Bunu yapamayacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedi, sesinde bir gülümseme vardı. "Bana meydan okuma zamanının geldiğini söylüyorum."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Telefonu kapatır kapatmaz David Taft'ı aradım. Memur Taft, Bob Amca ile aynı karakolda çalışıyordu ve beni olabilecek en kötü zamanlarda ziyaret etmeyi seven merhum küçük bir kız kardeşi vardı. Yani her zaman. Taft ve ben tam olarak arkadaş değildik. Bu da soğuk karşılamayı açıklayabilir.

"Taft," dedi telefonu açtığında.

"Hey, Charley Davidson burada." Bir şey söylemeyince devam ettim. "Senin karakoldaki irtibat görevlisi olduğunu söyleyen bir müşterim var. Harper Lowell?"

"Bir şey çağrıştırmıyor. Demek döndün?"

"Ben hiç gitmedim. Birinin onu takip ettiğini iddia ediyor. Onu öldürmeye çalışıyormuş."

"Kimden bahsettiğinizi biliyorum. Hiçbir sapıkla ilgili elimizde bir şey yok."

"Ona inanıyor musun?"

"Bilmiyordum. Ailesiyle konuşana kadar."

Vay, vay. Ondan hoşlanmaya başlamıştım. "Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum. Kızlarının deli olduğuna beni ikna etmek için biraz fazla hevesli görünüyorlardı."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Yani seni o mu tuttu?"

"Evet. Hiç kanıt bulabildiniz mi?" Sesimdeki umudu gizleyemiyordum.

"Dikkat çekmek isteyen deli bir kadın olarak açıklanamayacak bir şey değil. Doldurulmuş tavşanlar hayati tehlike yaratmaz."

"Doldurulmadıklarında ve siz uyurken boğazları kesilerek yatağınıza yerleştirildiklerinde, öyledirler."

"Bakın, sizinle tartışmıyorum. Sadece hikayesini doğrulayacak herhangi bir kanıt bulamadık."

Tam da ondan hoşlanmaya başlamıştım. "Ve eminim çok uğraşmışsındır."

"Denedim Davidson," dedi, sesine keskin bir ton katarak. "Tamam, tamam. İnatlaşmana gerek yok."

"Kız kardeşimi gördün mü?"

Taft'ın kız kardeşi onlar gençken ölmüştü ve son zamanlarda bana musallat olmanın kardeşini her gün takip etmekten daha eğlenceli olduğuna karar vermişti. Onu görebildiğime, onunla konuşabildiğime ve soru üstüne soru sormak gibi sinir bozucu bir huyu olduğuna inanması biraz zaman aldı. Ama benim gerçek olduğumu anladıktan sonra, onu benim aracılığımla takip etmeye karar vermişti. Sevinçlerin sevinci.

"Son zamanlarda değil," dedim. "Rocket'lerde çok zaman geçiriyor."

"Hayaletlerle konuştuğunuz terk edilmiş akıl hastanesinden mi bahsediyorsunuz?"

"Evet ve ben sadece bir hayaletle konuşuyorum. Rocket. Onun küçük bir kız kardeşi var ve o ve senin küçük kız kardeşin çok iyi anlaşıyorlar. Yakında onları kontrol etmeye gideceğim. Nasıl olduğunu sana haber veririm."

"Teşekkürler. Gerçekten
minnettarım-" Evet, evet. "Eğer bir
şey duyarsan." "İlk öğrenen sen
olacaksın."

"Kız kardeşin sorarsa diye söylüyorum, hala sürtüklerle çıkıyor musun?"

Hafif bir kıkırdama kulağıma doldu. "Hayır. Yani, çoğunlukla değil."

"Tamam. Beni oraya getirtip de o kevaşe kıçını tekmelemek zorunda
bırakma." "Bu tehdidin beni geceleri uykusuz bırakmasına izin
vermemeye çalışacağım."

"İyi şanslar."

Telefonu kapattım ve zamanın geldiğine karar vererek uzun bir nefes aldım. Harper'ın kardeşi şimdiye kadar eve gitmiş olmalıydı ve ben hâlâ onun ev adresini bilmiyordum, bu yüzden yarın onu iş yerinde yakalamam gerekecekti. Cookie haklıysa, bir tür enerji tasarrufu şirketinde çalışıyordu ama bu gece daha büyük sorunlarım vardı. Omuzlarımı dikleştirdim ve direksiyonu daha sıkı kavradım çünkü bu gece öldürmem gereken bir ejderha vardı. Reyes Farrow adında bir ejderha.

* * *

Misery'yi Albuquerque'nin şehir merkezindeki demiryolu raylarının

yakınındaki depo bölgesine doğru yönlendirdim. Soğuk bir yağmur çarşaflar halinde

ön cam, ama kimse böyle kurak bir iklimde yağmurdan şikayet etmez. Albuquerque'de yağmurdan şikayet etmek Seattle'da güneş ışığından şikayet etmeye benzer. Bu yüzden şikayet etmekten çok yağmurda araba kullanmak zorunda olduğum gerçeğinden yakınıyordum. Şiddetli yağmur yolu görmeyi neredeyse imkansız hale getiriyordu. Umarım, yandan çarptığım çöp kutularının sahibi her kimse bunu anlar.

Bir yan sokakta biraz oyalandıktan sonra, çitlerle çevrili bir alana giren arabaları zincirlerin arasından izlerken, biraz cesaretimi toplayıp ben de içeri girmeye karar verdim. Bu ne kadar kötü olabilirdi ki? Margaret'i çıkardım ve içeri girmeden önce onu koltuğumun altına tıkıştırdım.

Siyah plastik panço giymiş devasa bir adam beni durdurmak için elini kaldırdı.

girişin önünden geçtim. Durdum. Kısmen iri yarı olduğu için, kısmen de o görüntüyü yakalamak hayranlık uyandırıcı olduğu için.

Penceremin fermuarını açtım, bir araba almayı düşünüp düşünmediğimi merak ediyordum.

Son model aletlerle. Camları açmadan da yapabilirdim ama Misery benim bir parçamdı, onsuz bir hayat düşünemezdim. Tabii yeni arabamın kaputunda bir jaguar yoksa. O zaman Misery'yi ezilmiş bir alüminyum kutudan daha hızlı kaldırıma atardım.

Ön paneli okşadım. "Şaka yapıyorum kızım. Seni asla terk etmem. Tabii sen

alev alır ve ben de canımı kurtarmak için kaçmak zorunda kalırım."

Sanki bir geri dönüş yapıyormuş gibi, normal mırıltısına geri dönmeden önce kasıldı ve titredi. Ne küstahlık. Birbirimiz için yaratılmışız.

"Polis misin?" diye sordu pançolu

adam. "Hayır, ama bir keresinde

biriyle çıkmıştım."

El fenerini kaldırdı ve Misery'nin içini taradı. Ne yazık ki bulduğu tek şey bir yığın dosya, birkaç ceket ve çoğunlukla Cheez-Its ve acil durum zulası Thin Mints'ten oluşan temel hayatta kalma ekipmanıydı. Lanet olası izci kızlar. O şeyler çok fazla bağımlılık yapıyordu. Kokainle karıştırılmış olmalıydılar.

Poncho Guy'ın yüzünü gecenin karanlığından ve kapüşonunun gölgelerinden göremedim. Ama tehditkârlığı iyi yapıyordu. Başını yana eğdi. "Buraya polisler tarafından mı gönderildin?"

"Bugün olmaz." Gülümsedim, yağmur yüzüme yağmıyormuş gibi davrandım. "Davetiye aldın mı?"

"Altıncı sınıftayken Nancy Burke'ün pijama partisine davet edildim. Biz şişe çevirmece oynadım. Esther adında bir kaplumbağayı öpmek zorunda kaldım." "Öyle mi? Seni tanımıyorum ve umurumda da değil."

"Oh!" Elimi pencereden dışarı uzattım. "Ben Charley."

Geri çekildi ve bana dönmemi işaret etti. "Giriş yok. Geldiğin yoldan geri dön."

Lanet olsun. Kesinlikle seksi giyinmeli ve kendime Bunny demeliydim. "Bekle!" Acil durum mocha latte param için elimi arabanın altına attım. "Buraya Reyes Farrow'la konuşmaya geldim."

Etkilenmemiş görünüyordu. "Farrow konuşmaz. Şimdi git yoksa seni aracından sürükleyerek çıkarır ve eşek sudan gelinceye kadar döverim."

Bu tamamen y e r s i z d i . Sanki istemsiz bir tepkiymiş gibi, parmaklarım kilidi bulana kadar kapıya körlemesine dokundular. Her ihtimale karşı. Sonra elli dolarlık banknotu uzattım ve onun oyununu oynamaya karar verdim. Tanrı Reyes'e aşık olan kimsesiz kız, içeri girmek için her şeyi yapardı. Onu görmek için her şeyi. "Lütfen. Sadece onu görmek istiyorum. Sadece... izlemek istiyorum."

Yüksek sesle iç çekerek elimden elliliği aldı. "Eğer seni bir şey kaydederken yakalarsam, o binadan dışarı sürükler ve ağzını burnunu dağıtırım."

Vay canına, sürükleyip bırakmayı seviyormuş. "Teşekkür ederim." Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, bunun tek nedeni yağmurun hâlâ yüzüme vuruyor olmasıydı. "Çok teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı ve el fenerini sola doğru çevirerek nereye park edeceğimi gösterdi. Talimatlarını takip ettim, arka koltuktaki döküntü ceketlerden birini geçici bir şemsiye olarak aldım, oturan çocuğa bir hoşça kal selamı verdim

Orada, kendi küçük uzay istasyonuna bakıyordu, sonra aceleyle daha önce bir çiftin koşarak girdiğini gördüğüm yan kapıya doğru yürüdüm. Maalesef yine durduruldum. Siyah plastik pançolu başka bir iri adam tarafından. Para istiyordu.

"Elli dolar," dedi, sesi düzdü.

Mümkün değil. "Elli dolar mı? O adama içeri girmesi için 50 dolar verdim."

Adamın yüzünün alt yarısını seçebiliyordum. Gülümsedi. "Bu sadece park etmek **içindi.** İçeri girmek için bir elli daha."

Kahretsin. Beş parasız olmak berbat bir şeydi. Arkamda bir grup adam inlerken cüzdanımı çıkardım.

"Yağmur yağıyor, bayan. Acele edin."

Bir diğeri arkadaşını görmezden gelerek, "Bu çok fena olacak," dedi. "Yok artık. Yenilmez olduğunu duydum."

"Kesinlikle yenilmez. Bu adamı gördün mü? Panter gibi hareket ediyor."

Kimden bahsettiklerini tam olarak bildiğim için cüzdanımı karıştırdım ve *diğer* acil durum mocha latte zulamı aradım. Bu sahip olduğum her şeyin sonuncusuydu ve buna değse iyi olurdu.

"Bilmiyorum. Sanırım onu yenebilirim," dedi başka bir adam. Arkadaşları ona ağzı açık bakarken omzumun üzerinden baktım.

Adam sırıttı. "Eğer o silahsız olsaydı ve benim de elimde bir AK-47 olsaydı." Para aramayı bıraktığımı fark edene kadar arkadaşlarıyla birlikte güldüler. İçlerinden biri beni omuzladı ve üç metre kadar itti. ayaklarını öne uzattı. "Hadi tatlım. İzlememiz gereken bir kıç tekmeleme var." "Siktir, başladı bile."

Kapının ardındaki seyirciler tezahürat yaparken yüksek bir kükreme duydum.

"Al," dedi içlerinden biri, adama bir ellilik uzattı ve yanımdan geçip gitti. Diğerleri de aynı şeyi yaptı ve ben de kısa süre içinde sıkma devresindeki bir çamaşır makinesi olmanın nasıl bir his olduğunu anladım. Beni iki numaralı Siyah Pançolu Adam'ın yanına ittiler ve garip bir şekilde elli dolarlık banknot bir anda elimde belirdi.

Elimi. Muhtemelen son adam yanımdan geçerken, hem verenin hem de alanın diğerinde olduğunu düşündüğü o anda çaldığım içindir.

"İşte burada." Biraz fazla hevesle elliliği havaya kaldırdım. Fedai fark etmemiş gibiydi. Parayı elimden kaptı, sonra da fazla nazik olmayan bir şekilde iterek içeri girmeme yardım etti. Hay Allah. Arkamdan başka insanlar da içeri girince tökezleyerek ilerledim ve karanlık ve bomboş bir deponun ortasındaki parlak spot ışığına doğru koştum. Kir kokusu bira, duman ve erkek kolonyası kokularına karışıyordu. Erkeksi şeyleri severdim. Özellikle de kolonyayı.

Yine de tetikte ilerlemeye devam ettim.

Olaya yaklaştıkça kalabalığın düşündüğümden çok daha büyük olduğunu fark ettim. Çoğunluğu erkek olan insanlar, televizyondakilere benzeyen ama daha sert bir zincir kafesin etrafında tezahürat yapıyordu. Kaba yapının parmaklıklarının etrafında hiç dolgu yoktu ve içeri girmek için kullanılan kapı dışarıdan zincirlenmiş ve kilitlenmişti. Bu iyi bir şey olamazdı.

Kalabalığın tezahüratlarından anlaşıldığı kadarıyla, özgürce akan biradan daha çok kana susamışlardı. İçkiler satın alındı. Bahisler yapıldı. Yumruklar atıldı. Aslında ne kadar çok kadın olduğuna şaşırmıştım ama sonra onların erkekler gibi tezahürat yapmadıklarını fark ettim. İzliyorlardı, tüm gözler tek bir şeye odaklanmıştı. İşte o zaman onu gördüm. Onu. Reyes Alexander Farrow. Zincir bağlantılarının arasından a k s i y o n a, kalabalığın görmeye geldiği gösteriye odaklandım.

5

Merhaba. Ben Trouble.
Beni aradığını duydum.
-T-SHIRT

Angel şaka yapmıyormuş. Reyes kafes dövüşüne başlamıştı. O kadar yabancı bir kavramdı ki, önce kedi dövüşü dediğini sandım. Şaşkınlığımı bir kenara ittim ve daha iyi görebilmek için kalabalığın arasından hızla yaklaştım. Dövüşçüler geleneksel boksör şortu giymiyordu. Reyes'in rakibi eşofman giyerken, o kot pantolon giymiş ve başka bir şey giymemişti. Elleri bantlanmıştı, gövdesinin etrafında ve bir omzunun üzerinde bandajlar vardı. Sakat bir dövüşçünün onaylanmış bir dövüşte yarışmasına asla izin verilmezdi. Bu hırsızlık kadar yasaldı.

Yakınlaştığımı hissettiği an, gözleri elindeki görevden kalktı.
Kan, ter ve üç yüz kiloluk bir rakibi içeren bir görev- ve benimkine kilitlendi. Yüzünde beliren şaşkınlık o kadar küçük, o kadar kısacıktı ki, benden başka kimsenin gördüğünden şüpheliydim. Kendini hemen toparladı. Yüz ifadesi sertleşti, gergin kasları gerildi ve tüm vücudunu kilitlediği adam kafesin zeminine vurarak teslim olduğunu belirtmeden bir saniye önce acı içinde bağırdı.

Tecrübeli bir dövüşçü olduğu belli olan böyle bir adam için pes etmek, yenilgiyi kabul etmek zor olmalı ama Reyes'in verdiği acı dayanılmaz olmalı.

Yine de Reyes durmadı. Pes etmedi. Adam tekrar vurduğunda geçici bir hakem kafese koştu. Yüz hatlarını saran acı beni içten içe ürpertti ama Reyes'in gözleri benimkilerden ayrılmadı. Bakışları öfkeyle parlıyordu, çenesi daha da sıkılaşmıştı. Bu

Hakem çılgına dönmüş, Reyes'i rakibinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Diğer iki adam kafese doğru koştu ama onlarda hakemin sahip olduğu coşku yoktu. Kalabalık heyecanla kükrerken daha temkinli yaklaştılar. Kan için yalvardılar. Ya da daha fazla kan için. Adamın acısı çok fazlaydı. Hemoglobin gibi keskin, sıvı dalgalar halinde damarlarımda dolaşıyordu.

Başımı eğdim ama gözlerimi değil ve fısıldadım, "Lütfen, dur."

Reyes adamı hemen bıraktı ve topuklarının üzerinde geriye doğru düştü, inanılmaz yakışıklı yüzünde müstehcen bir uyarı parıldıyordu.

Beni orada istemiyordu, bu çok açıktı.

Bu. O kızgındı. Düşüşümü izlemek için bana tuzak kuran adam. Bembeyaz kıçımı pazar gününe kadar binlerce şekilde ısırabilecek olan kişi bana kızgındı. Hem de ne sinirle.

Rakip hırıltılı bir şekilde tuvalin üzerinde yatıyor ve acı içinde kıvranıyordu. Reyes'in son küçük eforu bir şeylere zarar vermiş olmalıydı. Reyes onu görmezden geldi. Kendisini sözlü uyarılarla hırpalayan hakemi ve destek için elini omzuna koymaya başlayıp sonra vazgeçen adamı da görmezden geldi. Ayağa fırlayarak, sanki başka bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi kafesten dışarı çıktı. Kalabalığın arasından geçerken alkışlar ve tebrik sesleri yükseldi. Onları da görmezden geldi. Neyse ki kalabalık o yaklaştığında yoldan çekilecek kadar sağduyuluydu.

Kolaylıkla içinden geçti, sonra uzak köşedeki büyük, kutu gibi bir yapıya açılan bir kapıdan içeri daldı. Ofisler olabilir. Eğitmenler diğer adamın ayağa kalkmasına yardım etti ve bir görevli paspastaki kanı silerken onu ters yöne doğru götürdü.

Ayaklarım her gözün gittiği yeri takip etti. Köşedeki odalara. Yabani kalabalığı ve aşık kadınları iterek geçtim. Birkaçı kapının yanında duruyordu ama içeri girmeye cesaret edemiyorlardı. Kapının tamamen korumasız olması beni şaşırttı. Başka bir adam dışarı çıktı, daha kısa ve

Reyes'ten daha tıknazdı, elleri bantla sarılıydı, kafese doğru gölge boksu yaparken yumrukları hazırdı.

Ve kalabalık çılgına döndü.

Kapıdan geçip bir tür endüstriyel soyunma odasına girdim. Spor salonlarındaki gibi temiz ve aydınlık değil, eski fabrikalardaki gibi pis, karanlık ve kirliydi. Üç sıra halinde dizilmiş metal üniteler buhar dolu odayı ikiye bölüyordu. Sol tarafta duvarla çevrili birkaç ofis ve bir masa vardı. Sağda-

"Ve daha uzun sürmesini istiyorlar." Tam o yönden bir erkek sesi bana doğru yankılandı. "Bunun hakkında konuşmuştuk, hatırladın mı?"

Onu takip ettim, bankların ve birkaç masanın bulunduğu açık bir alana gelene kadar dolapların yanından yürüdüm. Duşlar orayı geçmişti ve görünüşe göre birileri onlardan yararlanıyordu. Masalardan birine oturan Reyes'in etrafından buharlar yükseliyordu. Antrenörü olduğu anlaşılan bir adam önünde durmuş, tıpkı filmlerdeki gibi ellerini beyaz bantla sarmıştı. Kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, kalça kemiği ile karın arasındaki çukurluğu dizlerimin bağını çözecek kadar gösteriyordu. Bandajlar ve daha fazla beyaz bant bir omzunu süslüyor ve kaburgalarını çevreliyordu ve endişemi bastırmak için savaştım. Geri kalan kısmına gelince, bakırımsı teni sert kaslardan ve uzun sinirli kıvrımlardan oluşan sağlam bir iskelet üzerinde akıcı bir zarafetle uzanıyordu. Tek kelimeyle muhteşemdi.

Reyes'i ilk gördüğümde lisedeydim ve kız kardeşim Gemma ile b i r l i k t e onu bir gece geç saatlerde evinin mutfak penceresinden görmüştük. Şehrin kötü bir bölgesiydi ve gördüğüm şey de bunu kanıtlıyordu. Daha sonra Earl Walker olduğunu öğreneceğim bir adam -Reyes'i yetiştiren ve bu olaydan yıllar sonra kendi dairemde bana işkence edip neredeyse öldüren canavar- onu dövüyordu. Reyes o zamanlar on dokuz yaşındaydı. Vahşiydi. Vahşi. Ve güzeldi. Ama adam dev gibiydi. Yumrukları Reyes ayakta duramayacak hale gelene kadar ona çarpıyordu. Artık kendini savunamıyordu.

Adamın onu öldürmesini engellemek için mutfağa bir tuğla atmıştım.

pencere. İşe yaramıştı. Adam durdu. Ama o tuğla, pencereye

Kurşun yarasına yara bandı. Yıllar sonra Reyes'in Earl Walker'ı öldürdüğü için on yıldan fazla bir süre hapiste kaldığını, ancak Earl'ün aslında ölmediğini öğrendim. Kendi ölümünü taklit etmişti ve Reyes işlemediği bir suç yüzünden hapse girmişti. Sorun, Reyes'in masumiyetini kanıtlamak için hapishaneden kaçması ve Earl Walker'ın saklandığı yerden çıkması için beni yem olarak kullanmasıydı. Sonuç olarak neredeyse ölüyordum. Cookie ve kızı Amber da risk altındaydı.

Bunlar Reyes'in kelimenin tam anlamıyla Şeytan'ın oğlu olduğu, günahın ve alçaklığın ateşinde dövüldüğü gerçeğiyle birleşince, bunu aşmak biraz zor oluyordu. Ama o aynı zamanda tüm hayatım boyunca beni takip eden karanlık varlıktı. Hayatımı birden fazla kez kurtarmıştı. Eylemleri, böyle bir karanlık hakkında inanmak için yetiştirildiğim her şeyle çelişiyordu. Böyle bir belirsizlik.

Ve şimdi, büyük bir uçurumun kenarında duruyordum. Ona tekrar güvenmeye cesaret edebilir miydim? Söyleyeceği herhangi bir şeye inanmaya cesaret edebilir miydim? İki ay boyunca evimde tam da bu konuyu düşünmüştüm.

O zaman sıcaklığı bana ulaştı ve ben de bir adım daha yaklaştım. Ondan yumuşak nükleer dalgalar halinde yayılan tanıdık sıcaklık, aynı anda hem yatıştırıcı hem de tedirgin edici, yakıcı bir merhem gibiydi. Göz kamaştırıcı floresanın altında durdum ama o başını kaldırmadı. Bu bana onu daha yakından inceleme, özgürlüğün onu ne kadar değiştirdiğini değerlendirme şansı verdi. Çok değil, hemen fark ettim. Saçları iki ay öncesiyle aynı uzunluktaydı. Kalın teller alnından aşağı sarkıyor ve bir kulağının arkasına kıvrılıyordu. Çenesi -her zaman taşıdığı o güçlü, inatçı yapı- bir günlük büyüme ile gölgelenmişti. Dolgun ağzını öyle lezzetli bir hassasiyetle çerçeveliyordu ki, kendi ağzım da buna karşılık olarak sulandı.

Dikkatimi yüzünden, dövüş için çıplak bıraktığı ve doğuştan sahip olduğu antik dövmeleri ortaya çıkaran geniş omuzlarına yönelttim. Dövmeler bir harita, cehennemin kapılarının anahtarı olarak ikiye katlanıyordu. Bir haritayı bir sonraki kız kadar iyi okuyabilirdim, ama bir insan diğer düzleme seyahat etmek ve kimsenin olmak istemediği bir yere ulaşmak için sonsuzluğun ıssızlığını geçmek için böyle bir haritayı nasıl kullanırdı?

Reyes başını eğitmeninden kaldırmadan, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

O kadar şaşırtıcı derecede güzeldi ki, benimle konuştuğunu fark etmem bir anımı aldı. Onu iki aydır görmemiştim, hatta ondan önce bile sadece birkaç kısa süreli, telaşlı olayda görmüştüm ve her biri benzer meşguliyet ve sersemlik duyguları uyandırmıştı. Ne kadar kızgın görünürsem görüneyim, onun çekiciliği, ham etliliği bir mıknatıs gibi hareket ediyordu. Ve görünüşe göre ben de bir ataştım. Vücudumdaki her hücre beni ileri itiyordu.

Eğitmen şaşkınlıkla başını kaldırdı, sonra odada başka birinin olduğunu fark etti. Bana döndü, yüzünde keskin bir onaylamama ifadesi vardı. "Buraya geri dönemezsin."

"Dövüşçünüzle konuşmam gerekiyor," dedim, sesime toplayabildiğim kadar otorite katarak, ki kuşkusuz bu çok fazla değildi.

Sonunda Reyes sonsuz bir dikkatle kirpiklerini kaldırdı ve ben onun zengin kahverengi gözlerinin parıltısını görebildim. Kalbimi atmaya devam etmesi için zorlamaya çalıştım ama olduğu yerde durdu. Dudakları hafifçe aralandı ve bakışlarım tekrar ağzına kaydı. Cevap olarak inceldi ve "Gitmen gerekiyor" dedi.

Derin, şehvetli sesle vücuduma dolan ısı dalgasını görmezden gelerek
Sesini duyunca omuzlarımı dikleştirdim, öne çıktım ve onu kafeste gördüğüm anda buruşturduğum kâğıdı uzattım. "Faturanı getirdim."

Kalın siyah kirpiklerini indirdi ve boştaki eliyle kâğıda uzandı.
Elimi. "Ne için faturam?" diye sordu, yazdıklarımı incelerken.

"Hizmetlerim için. Senin için babanı buldum. Bu süreçte neredeyse ölüyordum. Benim özel soruşturma işim sadece bir iş Bay Farrow. İnandığınızın aksine, ben sizin kişisel ayakçınız değilim."

Soyadını kullandığım anda kaşlarını çattı ama hemen toparlandı. Kağıdı ters çevirdi. "Bir Macho Taco fişinin üzerinde yazıyor."

"Doğaçlama yaptım."

"Ve bir milyon dolar için."

"Ben pahalıyım."

Ağzının bir köşesi hafifçe sırıttı. "Şu anda üzerimde bir milyon yok."

"Eğer yardımı olacaksa en yakın ATM'ye gidebiliriz."

"Maalesef hayır." Kâğıdı katlayıp arka cebine soktu ve düşünebildiğim tek şey, o anda bir Macho Taco fişi olmayı ne kadar çok istediğim oldu. "Beş parasızım," diye ekledi.

Duygularını okumadan bile bunun düpedüz bir yalan olduğunu biliyordum. İyi ki de öyleydi, çünkü pek de aldatıcı bir şey görmüyordum. Belki şehvet. Dizlerimin kilitli kalmak için savaşmasına neden olan sıcak, içgüdüsel bir arzu. Ama aldatma yoktu.

Lafı açılmışken...

"Neden kavga ediyorsunuz?" Etrafımdaki kötü koşullara baktım. Yasadışı dövüşler bile sıhhi olmalıydı. Bu çılgınlıktı.

"Sana söyledim, beş parasızım. Paraya ihtiyacım var."

"Beş parasız değilsin," diye karşı çıktım.

Elini saran adamı silkeledi ve masadan kalktı.

Temkinli bir geri çekilişle geri adım attım. O da beni takip etti, her hareketi akıcıydı.

Güçlü.

Elastik manşetimde birkaç numara vardı. Şok etme ve şaşırtma zamanı. "Sıcak küçük ellerini sarman için bekleyen serin bir elli milyonun var."

Kıpırdamadı, bu da onun özelliğiydi. Diğerlerinin şaşırdıklarında soluk soluğa kaldıkları ya da gözlerini kaçırdıkları yerde, Reyes sustu, böylece onu yakaladığımı anladım.

"Yanılıyorsun," dedi, sesi soğuk ve sert çeliğin üzerindeki ipek gibiydi.

"Kız kardeşin söyledi," diye açıkladım. Biyolojik olarak akraba olmamalarına rağmen Reyes, her yönden kız kardeşi olarak gördüğü bir kızla birlikte büyümüştü. İkisi de çok farklı şekillerde de olsa aşırı istismara maruz kalmışlardı. Earl Walker, bana işkence eden adam, onları da büyütmüştü. Kendi hastalıklı yöntemiyle, Reyes onun korkunç taleplerini yerine getirene kadar Kim'e yemek ve su vermeyi reddediyordu. Kim ve Reyes'in her ikisi de

Bir canavarın elinde kâbus gören Reyes, Walker'ın sözde cinayetinden tutuklandığında Kim'i güvende tutmak için onunla ilgili her türlü bilgiyi inkâr etmişti. Yine de, hapisteyken bir şekilde onu milyoner yapmayı başarmıştı.

Isırdı. "O benim param değil. Onun parası."

Kollarımı kavuşturdum. "Harcamayacak. Senin olduğuna yemin ediyor."

"O yanılıyor." Bir adım daha yaklaştı. "Kız kardeşimden uzak duracağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Tehdit ettiği kadar hemfikir değildik ama ben konuyu açmamaya karar verdim.

O noktada. "Bu bir süre önceydi, sen hapishaneden kaçtıktan sonra. Yaralanmıştın ve ben endişelenmiştim."

"Neden umursuyorsun?" Bir adım daha. "Bana söylediğin son şey siktir git oldu."

Yerimde durmaya çalıştım. O sadece bana doğru geliyordu.

bir geri çekilme, otoritesini göstermesi gerektiğinde başvurduğu bir yöntem. "Bunu sadece kafamda söyledim."

"Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu."

"Babanın ikiye böldüğü kocaman yarıkla aynı yüz mü?" Tam da onun üzerine yürüdü. "O yüz mü?"

Yüzü kızardı. "O benim babam değil."

"Biliyorum. Ama burada bu şekilde savaşmak delilik. Sanki ölmek istiyorsun."

"Konuşmayı seven birisin."

"Bu da ne demek oluyor?"

Cevap vermeden önce çenesi hayal kırıklığı içinde çalıştı. "İsteğiniz üzerine mesafemi korumaya çalışıyorum." Bir adım daha yaklaştı ve bu sefer geri çekilmekten başka çarem yoktu. Ama bir adım daha atınca kül bloklu bir duvarla karşı karşıya kaldım. Üzerimde kule gibi yükselmek için bir elini başımın üzerine koydu. "Ama bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

Duygu yoğunluğu içimin derinliklerinde ürperti yarattı. Reyes Farrow vücudumdaki her hücreyi sanki benzinden yapılmışım da alevler içinde kalmama bir kıvılcım kalmış gibi tutuşturdu. Bana ne yaptığını biliyordu. Bilmek zorundaydı. Ve bu tek başına aklımı başımda tuttu. Elimi uzatıp parmaklarımı kaburgalarındaki bandajlarda gezdirmemi engelledi. Pantolonunun ön tarafına daldırmamı engelledi.

Onun yerine sakinleştirici bir nefes aldım. "Seni bu sabah gördüm." Kaşları hafifçe çatıldı, ben de açıklamaya devam ettim.

"Apartmanımın yanında. Seni orada dururken gördüm. Beni mi takip ediyorsun?"

"Hayır," dedi, kolunu bıraktı ve benden uzaklaştı. "Ben tamamen başka bir hayvanın peşindeyim."

"Ve bu hayvan sadece benim binamda mı yaşıyor?"

Ellerindeki bandı düzeltti. "Hayır, ama o hayvanın en çok istediği şey bu."

Sözleri nabzımın hızlanmasına, nefesimin kısalmasına neden oldu. Beni isteyen tek şey, Reyes'in avlayacağı tek hayvan bir iblisti.

Sonra önümdeydi, eli boğazımdaydı ve beni tutuyordu.
kaçmak istedi. "Korku kokuyorsun."

Tutuşuna boşuna karşı koydum. "Peki bu kimin hatası?"

"Benim, ve tekrar özür dilerim, ama bunu aşmalısın." Tenimin ondan dalgalar halinde yayılan ısıyı emmekten başka çaresi kalmayana kadar içime bastırdı. Onu içime çektim, karnımın derinliklerinde birikip bacaklarımdan aşağı akarken nefes nefese kaldım. "Buna bayılıyorlar," dedi kulağıma. "Uyuşturucu gibi bir şey. Kan kokusunun köpekbalıklarını cezbetmesi gibi, korkunun kokusu da *onları daha* yakına çekiyor, çılgına çeviriyor. Hem yem hem de afrodizyaktır."

"Peki bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü ben de onlardan biriydim ve seni o duşlara sürüklemek, kıyafetlerini yırtmak ve her santimini becermekten başka bir şey istemiyorum."

Bana sunduğu görüntü karşısında gözlerimi kapattım. "Zaten bunu yapmak istiyorsun."

"Doğru, ama bu daha güçlü. Sen Azrail'sin ve yeryüzünde benim türümden biri için derindeki korkuyu yalama ihtimalinden daha iştah açıcı bir şey yoktur."

Bunu bana hiç söylememişti. Bana pek çok şeyi anlatmamıştı ama bu bilgiyi bilmek güzel olurdu.

"Sana hiç söylemedim, çünkü bu hiç sorun olmadı," dedi ve beni şaşırttı.

Yine yaptı. Ne düşündüğümü okudu. Şaşkınlıkla ona baktım. "Yüzünün her yerinde var, Dutch."

İşte yine oradaydı. Dutch. Beni çağırdığı gizemli isim. Henüz anlayamadığım bir isim.

"Bunu görebiliyorum," diye devam etti. "Kafa karışıklığınızı. Şüpheni. Aklını okuyamıyorum. Ama senin gibi ben de duygularını okuyabiliyorum. Ve bu hiçbir zaman bir sorun olmadı, çünkü daha önce hiç korkmadın. Bu şekilde değil."

"Yanılıyorsun," dedim, kelimelerim korku ve dehşetin birleşimiyle nefes nefese kalmıştı. "Senden hep korktum."

Bu onu duraklatmış gibi görünüyordu. Elinden kurtulmam için tutuşunu yeterince gevşetti. Ve kurtuldum. Elinden hızla kurtuldum ve temkinli bir şekilde ondan uzaklaştım. Bir kolunu duvara dayamış, duygularını kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi derin nefesler alıyordu.

"Sana izin verme konusunda fikrimi değiştirmeden önce gitmen gerekiyor."

Başımı salladım. "Kavga etmeyi bırakacağına söz verene kadar gitmiyorum." Dikkat kesildi. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Şu anda değil." Eğer onun üzerinde bir gücüm varsa, şimdi bunu kullanmanın tam zamanıydı. Onunla yüzleşmek için çenemi kaldırdım. "Seni dövüşmekten men ediyorum."

Ani bir öfke patlaması bana ateşten bir duvar gibi çarptı. Doğruldu ve ilerledi.

"Bu bedeni saklamamda ısrar eden sensin. Şimdi de bana onunla ne yapıp ne yapamayacağımı mı söylemek istiyorsun?"

O haklıydı. Bir keresinde ölümlü bedeninin yok olmasına izin vermek istediğinde onu tutması için ısrar etmiştim. Ve bu hala arkasında durduğum bir karardı. "Hemen hemen," dedim omuzlarımı dikleştirerek.

"Peki o zaman, bununla tam olarak ne yapmamı istersiniz?"

Ne kadar şaşırtıcı bir soru. Yine üzerimde yükseliyor, yaklaşıyor, oturduğu masaya çarpana kadar beni geri çekmeye zorluyordu. Sıcaklığı vücudumdaki her gözeneğe sızıyordu.

"Cevaplara ihtiyacım var ve yasadışı bir kafes dövüşünde ölürsen cevapları zor alırım. Görevli bir acil yardım ekibi var mı?"

"Ölmek mi?" diye sordu, bu fikirle alay ederek.

Bandajlarını işaret ettim. "Düşündüğün kadar yıkılmaz değilsin."

Metal dolaplarda yankılanan sert bir sesle güldü. "Gerçekten bir insanın bana bunu yapabileceğine inanıyor musun?"

Farkına varmam biraz zaman aldı. Anladığımda, çenemi hissettim
ona bakarken düştüm. "Onlar... yani-" "Rey?"

Geri çekildim, ne demek istediğini anladığımda odanın dönmesini engellemek için mücadele ettim. İblisler. Onlar buradaydı. Dünya'ya geri dönmüşlerdi. Ve o onlarla savaşıyordu.

Onun yanından geçip odaya giren bir kadına doğru baktım.

"Bir sonraki dövüş için hazır mısın? Seni soruyorlar." Ona

bakmadı. Gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Wendell bunu son kez yapmanı istiyor," dedi, sesi zayıf ve kararsızdı. Durduğum yerden ondan yayılan endişeyi hissedebiliyordum.

Kısa sarı saçlı, uzun boylu bir kadın ışığa doğru adım attığında kim olduğunu anladım ve neredeyse kendimi tutamayacaktım. Elaine Oake? Web sitesi olan kadın mı? Reyes'le ilgili her şeye adanmış bir müzesi olan kadın.

Reyes'ten çalınan ve gardiyanlar tarafından hapishaneden kaçırılan düzinelerce eşyayla dolu Farrow mu? Parasını ödediği gardiyanlar mı? Burada mıydı? Reyes'le birlikte mi?

Onun bir hapishane hayranından başka bir şey olmadığını, Reyes'i hapishanede olduğu süre boyunca takip eden, onun hakkında bilgi almak, hücresinden eşyalar çalmak ve o bakmıyorken fotoğraflarını çekmek için gardiyanlara para veren zengin bir kadın olduğunu düşündüğümde, şaşkınlığım Dünya'nın tepelerinde ve vadilerinde dolaşan iblisler düşüncesinden Reyes'in bedeninin tepelerinde ve vadilerinde dolaşan bu kadın düşüncesine kaydı. Göğsümde buruk ve çileden çıkarıcı bir kıskançlık patladı ve aşağılayıcı bir kızgınlık patlamasıyla içimden dışarı fırladı.

Sesimi bastırmak için mücadele ettim ama yüzümdeki büyük şoku görmesi gerekiyordu.

Onunki de görünüyordu. Güvensizliği de. Reyes tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı ve belli ki bundan hoşlanmamıştı. Sonra yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi ve bunu başka bir somut şok dalgası izledi.

"Rey?" diye tekrar sordu. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Aniden sıkılan dişlerinin arasından ağır bir nefes çıkardı. "Evet."

"Oh, tamam." Bize doğru bir adım attı. "Bir dava için mi buradasınız?" diye sordu, gözlerindeki umut o kadar belirgindi ki neredeyse onun için üzülecektim.

"Burada bir tane topluyorum, evet."

"Her neyse, ödeyebilirim. Ben Reyes'in menajeriyim." Ona doğru döndü ve çekingen bir elini koluna koydu. "Hazırlanman gerek. Bu dövüş neredeyse bitmek üzere." Sonra zorla gülümsedi. "Zaten hepsi senin için burada. O dövüş sadece bir dolgu malzemesiydi, rauntlar arasında damağı temizleyecek bir şey."

Bu gece yine kavga mı ediyordu? Ve o da bunu sorun etmiyor muydu?

Dürtüsel tepkim onun kısa, mükemmel taranmış saçlarını yolmak oldu ve içimden kendimi azarladım. Reyes benim değildi. Kavgalar da dahil olmak üzere yaptığı hiçbir şeyde söz hakkım yoktu ve o da bunu biliyordu. İşlemediği bir suç yüzünden on yılı aşkın bir süredir hapisteydi ve ben

burada onu kontrol etmeye çalışıyordum.

Onu. Tıpkı onların yaptığı gibi. On yıldan fazla bir süredir her gün. Her hareketi, her düşüncesi bir mutemet, bir gardiyan ya da bir müdür tarafından kontrol ediliyordu.

Ama yine de, Elaine Oake?

"Ve yeni sponsorlar gelmeden önce eve gitmemiz gerekiyor," diye ekledi. "Sizinle tanışmak için çok hevesliler."

Neredeyse bayılıyordum. Evde mi? Onunla mı yaşıyordu? İçimin derinlikleri

Şaşkınlık sınır tanımıyor gibiydi. Bir an kendimi kaybettim, her yeni keşfin etkisiyle sersemledim.

Reyes yüzümü inceledi, her hareketimi, her tepkimi izledi.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" diye sordu ve hangimizle konuştuğundan emin değildim. Önemsediğimden de emin değildim.

"Tamam," dedi Elaine. Sanki bunu yapmak için sahip olduğu gücün her zerresini harcamış gibi yavaşça yürüdü.

"Onunla mı yaşıyorsun?" Nefesimin altında sordum. "Senin hiç

Kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Bir an bekledi, sonra ekledi, "Ve evet."

Ben durduramadan yumuşak bir şaşkınlık kahkahası attı. Gitmek için döndüm ama masayı tuttu ve yolumu kesti. Elaine'e doğru bir bakış attım. Dolap duvarının hemen arkasında durmuştu ve manevrayı kaçırmamıştı. Ben de onun gözlerindeki acıyı kaçırmadım.

Reyes Farrow'un dünyasına hoş

geldiniz. "Gitmen gerek," dedim ona.

"Bana cevap vermedin. Saklamamda ısrar ettiğin bu bedenle ne yapmamı istersin?"

Ona nefret dolu bir bakış fırlattım. "Onu cehenneme geri gönder."

Gülümsemesi mideme saplanan sıcak bir demir çubuk gibiydi. Bundan zevk mi alıyordu? Şaşkınlığımdan mı? Acımdan mı? "Dünya'da beni eğlendirecek bu kadar çok şey varken bunu yapamam."

"Eğlence mi? Senin için ben bu muyum?"

Odaya bir adam girdi. Eğitmeni. "Sıra sende."

"Eee?" Reyes hâlâ geçerli bir cevap bekleyerek tekrar sordu.

Bu iş iyice saçma bir hal almaya başlamıştı. Kapının hemen dışında Elaine'in içeri baktığını fark ettim, kaşları endişeyle çatılmıştı. Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Kız arkadaşın endişeleniyor," dedim.

"Kıskanç mı?"

"Hiç de değil."

"Çünkü kıskanmış görünüyorsun."

"Kıskanmıyorum. Sadece

inanamıyorum-" "Karın kaslarım mı?"

Midem allak bullak oldu. Sakinleştirici bir nefes aldım ve "Senin zevkin"

dedim. "Benim zevkim gayet iyi." Bantlı eliyle çenemi kaldırdı. "Sen Beni etrafta istiyorsun, neden umursuyorsun

ki?" "Umurumda değil."

"O zaman neden buradasın?"

"Hizmetlerim için bana borçlusun."

"Yani hayatını kurtardığım onca zaman?"

Omuz silktim. "Fatura bana."

Eğildi ve fısıldadı, "Seni becermeyi tercih ederim."

"Bırakmanı tercih ederim."

"Ama soruma cevap vermedin." Ağzını kulağıma dayadı, nefesi kulağımın üzerinde, boynumda dolaşıyor ve sarhoş edici bir zevk dalgasıyla omzuma dökülüyordu. "Bedenimle ne yapmamı istiyorsun, Dutch?"

Bir dakika sonra, "Bunu al ve kız kardeşini görmeye git" dedim.

Sevgili kız kardeşinden bahsetmek yüzüne buzlu su fırlatmak gibiydi. Anında soğudu, vücudu gergin ve kaskatı kesildi.

"Sıra sende," dedi eğitmen daha güçlü bir sesle. "Oraya çık ve-"

Reyes saldırmaya hazır bir kobra gibi ona yöneldiğinde adam geri adım attı. Ellerini kaldırmadan önce gözleri bir an için genişledi.

teslimiyet içinde. "Eğer oraya gitmezsen burayı kaybedeceğiz. Tek söylediğim bu."

Reyes sakinleşmiş gibiydi. Bana döndü, parmaklarını yakama doladı ve ağzı ağzıma sadece santimetreler kalana kadar beni öne doğru çekti. "Evine git." Yumuşak bir itiş kakışla bıraktı, ben de karşılık olarak eline vurdum. Ama o çoktan kapıya yönelmişti.

Evine git, sol kıçımın yanağı.

6

Balta kullanmak varken neden onları nezaketle öldüresiniz ki?

-T-SHIRT

Deponun daha az kalabalık bir yerinde durdum, hâlâ şaşkınlık içindeydim. Onunla mı yaşıyordu? O kadınla mı? O sapıkla mı? Şaşırdığımı söylemek, "Houston, bir sorunumuz var "dan bu yana en hafif ifade olurdu. Şok olmuştum.

Ama Tanrım, onunla birlikte mi yaşıyordu? Kıskançlığım sonsuz görünüyordu ve bundan nefret ediyordum. Kıskanç olmaktansa kuduz ateş karıncaları tarafından saldırıya uğramayı tercih ederdim. Bu gereksiz duygu korku, öfke, aşağılanma ve güvensizliğin bir bileşimiydi. Danger ve Will Robinson olarak da bilinen, göğsümde taşıdığım geniş kız parçalarına baktım. Açıkçası, güvensiz olmak için hiçbir nedenim yoktu.

Reyes'i tekrar dövüşürken görmek istemesem de, tam da bunu yapmak için karanlık bir köşeye çekildim. Beni buradan göremezdi ve donuna bir şey olmazdı. Neyse ki platform, seyircilerin oluşturduğu kalabalığın üzerinden maçı görebilmem için yeterince yüksekti. Ama metal bir kirişin tutturulduğu beton bir direğin üzerine çıktım, kollarımı kirişe doladım ve Reyes'i aradım.

Eğitmeniyle konuşuyordu ve kafese girmek için döndü, ama ilk basamağı çıktıktan sonra durakladı. Aşağı baktı. Derin bir nefes aldı. Sonra bakışlarını üzerime dikti. Köşeye doğru daha da uzaklaştım. Beni nasıl görmüş olabilirdi? Belki de başka birine bakıyordu. Uzun bir kolunu kaldırıp arkamdaki çıkışı işaret etmeden önce başını eğdi.

Tek bir koreografik dalgayla, kafalar denizi araştırmak için döndü. Benimle konuştuğunu anlamasınlar diye ben de döndüm. Arkama baktığımda kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ters ters bakıyordu. Direkten atladım ve ben de kollarımı kavuşturdum. Sadece benimkiler meydan okurcasına çaprazdı. Çıkmamı o kadar çok istiyorsa, gelip beni kendisi çıkarabilirdi.

Bekle, hayır, bu muhtemelen iyi bir fikir değildi.

Ne yapacağıma karar veremeden, Reyes'in rakibi karşısındaki odalardan çıkınca kalabalık yeniden tezahürat yapmaya başladı. Adam merdivenlerde belirdiğinde Reyes dikkatini başka yöne çevirdi. Nedenini anlayabiliyordum. Bir öncekinden daha iriydi, daha kaslıydı. Reyes iri bir adamdı ama zayıf ve sağlamdı, güç için olduğu kadar hız için de yaratılmıştı. Bu adam tamamen güçlüydü. Bir dövüşçüden çok profesyonel bir vücut geliştiriciye benziyordu. Reyes'in uzanma mesafesi ne kadar müthişse, bu adamınki en az on beş santim daha uzundu.

Onu gördüğümde kalbim yerinden fırladı ve boğazıma düğümlendi. Biliyordum ki

Reyes doğaüstü bir varlıktı ama yaralıydı ve bu adam çok iriydi. O kafese girerken bir adım öne çıktım. Ama Reyes girişin dışındaki merdivenlerde kaldı. İzliyordu. Çalışıyordu. Kollarını indirmiş, başını öne eğmiş, kirpiklerinin altından sanki bir şey bekliyormuş gibi adama bakıyordu. Ama ne bekliyordu?

Nefeslerini tutmuş bekleyen kalabalık sessizliğe gömüldü. Rakip olduğu yerde durmuş, gözlerini Reyes'e dikmişti. Sonra kaşlarını çattı ve kafası karışmış gibi yere baktı. İşte o zaman gördüm: Hareketlerinde bir bulanıklık. Aurasında bir rahatsızlık. Sanki temizlemek ister gibi başını salladı. Bir kalp atışı sonra gözleri benimkilere kilitlendi. Yüzünde tanıdık bir ifade belirince şaşkınlıkla gözleri açıldı. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Adamı daha önce hiç görmemiştim. Ama hayvani bir çığlık attığında, korku omurgamdan aşağıya ve tenime doğru fırladı.

Adam çıkış kapılarını görmezden gelip merdivenlerden atlayınca tökezleyerek geri çekildim.

bir hayvanın hızı ve zarafetiyle. Büyük bir hayvan, derin bir

Oturmuş nefret yüz hatlarını büküyordu. Dünyayı yavaşlatmaya, ilerlemesini durdurmaya çalıştım - bunu geçmişte, Earl Walker olayından önce de yapmıştım - ama olmadı. Nabzımın kulaklarımdaki şiddetli atışı da dahil olmak üzere hiçbir şeyi kontrol edemiyordum.

Etrafımda bir yerlerde Reyes'in onu durdurmaya çalıştığını fark ettim. Kafese bir sıçrayışta tırmanmış ve kendini havaya fırlatarak adamı birkaç santimle ıskalamıştı. Geriye uzandı, kafesin tepesini kavradı, havada muhteşem bir dönüş yaptı ve kendini tekrar fırlattı. Kafesin duvarları, ağırlığının ve kendini kalabalığın içine fırlatmak için harcadığı kuvvetin baskısı altında büküldü.

Sonra rakibinin arkasında kayboldu. İri yarı dövüşçü benden sadece birkaç metre uzağa indi ve önüne çıkan herkesi bir koçbaşı gibi ezerek ilerledi, yüzü öfkeli bir kararlılık maskesiydi.

Ve adamı tanımıyordum bile.

Dönüp kaçmaya çalıştım. Sahip olduğum tüm güçle ayaklarımı ters yöne gitmeye zorlamaya çalıştım ama sadece bakabiliyordum. Gittikçe yaklaşmasını izledim. Çığlık atan ağzından kuduz bir köpeğin köpüğü gibi salyalar akıyordu. Ölmemi istiyordu. Ve ölümümü, bağımlıların bir sonraki kafayı bulmak için can attıkları gibi arzuluyordu. Bunu hissedebiliyordum. Yakıcı bir patlamayla, öldürücü niyeti ondan bir mikrosaniye önce beni vurdu.

Bana bir yük treni gücüyle çarparak beni yere serdi ama yere düşmeden önce beni arkamdaki duvara çarptıracak kadar zamanı vardı. Muhtemelen aynı derecede öfkeli bir Reyes onun arkasındaydı. Adamı yere yatırdı ve Reyes'i silkelemeye çalışan adamın boğazından yüksek sesli bir çığlık kopardı. Yine de adam ilerlemeye devam etti. Ben duvara yaslanıp kendi şaşkınlığım içinde kıvranırken, adam dövüşmeye, sürünmeye ve bana doğru ilerlemeye devam etti. Ve acı içinde. Vurduğumda başım geriye savrulmuştu ve şaşırtıcı derecede keskin bir acı sarsıntısı, Barbara'nın yarısını, beynimi yemeye kararlı bir kasırga gibi içimi parçaladı.

Böylesine tuhaf ve vahşi bir davranışla karşılaşan kalabalık paniğe kapıldı. Adam yere düştüğü anda birkaç kişi yaralanmıştı, ancak daha fazlası vücutların ezilmesiyle yaralanıyor, bazıları dışarı çıkmaya çalışıyor, bazıları daha iyi görmek için eğiliyordu. Adam bana ulaşmak için elinden gelen her şeyi yaparken çığlıklar ve haykırışlar patlak verdi ve giderek daha da yükseldi.

"Git!"

Reyes'e baktım. Adamı zapt etmek tüm gücünü alıyordu ve işte o zaman adamın insan olamayacağını anladım. Ya da en azından tamamen insan olmadığını.

Daha iyi bir tutuş için mücadele etti ve bana bir bakış daha atmadan önce adamı kafasından kavradı. "Charley, Tanrı aşkına, git!" diye bağırdı sıkılmış dişlerinin arasından.

Adam Reyes'in çenesine dirsek atıp, tutuşunu altı santim daha kazanacak kadar gevşetirken ayağa fırladım. Bana yeniden odaklandı, yüzü nefret dolu bir alaycılıkla çarpılmıştı, ağzından tükürükler fışkırıyor, burnundan kan fışkırıyordu ama tek amacı bana ulaşmaktı. İleriye doğru pençelerini savurdu, tırnakları çimento zemini kazıyor, yer kapmak için savaşırken kırılıyordu.

Etrafımdaki kaos kendi başına bir hayat aldı. Kakofonik bir çılgınlığa dönüştü. Seyirciler kapılara doğru koşarken deponun her köşesinden çığlıklar yankılanıyordu. İçlerinden herhangi birinin o anda neyden kaçtığını bildiğinden bile şüpheliydim. İnsanlar çığlık atıyordu. İnsanlar koşuyordu. Ve bu onlar için yeterince iyiydi. Onlar da aynı şeyi yaptılar çünkü bunu yapmamak sağlıkları için zararlı olacaktı. Başka seçenekleri yoktu.

Kapıya doğru yönelmiştim ki Slipknot kapüşonlu bir çocuk fark ettim. Düşmüştü ve kimse yardımına gitmezse birkaç saniye içinde ezilecekti. İleri doğru koşmaya çalıştım ama çılgın izleyici kalabalığı beni geri itti. Çocuğu tamamen gözden kaybettim.

Sonra bir hırıltı daha duydum. Reyes'i kontrol etmek için geri dönmek zorunda kaldım. Reyes'i kontrol etmek için

adam biraz ilerleme kaydetmişti. Bir kez daha benden sadece birkaç metre

uzaktaydı.

Bir ayağımı diğerinin arkasına atmış, gözlerimi Reyes ve Hulk'tan ayıramazken, içinden bir karanlık çıktı, rakip, çılgın adam kudurmuş bir şevkle bana doğru pençe atıyordu. Bir anlığına kendi kafasının içinden başka bir kafa çıktı. Evrenin en dış sınırları kadar siyah ve karanlık. Dişleri obsidyen bir ustura kadar keskin ve iğne gibi bilenmiş. Sonra canavar tekrar içine girdi ve neye baktığımı anladım. Bir iblise.

Hayır. Tekrar geri adım attım. Hayır. Bir iblis tarafından ele geçirilmiş bir adam. İblisleri daha önce Reyes'e işkence ettiklerinde görmüştüm. Örümcek gibi vücutlarını. Doğal olmayan açılarla eğilip bükülen sinirli uzuvları. Dişler, dişler ve daha fazla dişten oluşan gözsüz kafaları. Ve bir tanesi bu adamın içindeydi. Beni parçalara ayırmak için şiddetli, hayvani bir ihtiyaçla titriyordu. Beni o kadar çok istiyordu ki, açlığı bana doğru yayılıyordu.

Reyes'ten kurtulmak için son bir cesur çaba daha gösterdi ama Reyes çok güçlüydü. Onu yere yatırdı ve keskin bir hareketle adamın başını yana çevirip boynunu kırdı. Ardından gelen gerçeküstü çatırtı, boynunun alışılmışın dışındaki açısı, saniyeler içinde hayatının tükenmesi, omurgamdan aşağı bir galon adrenalin daha boşalmasına neden oldu. Ve çürük yumurta gibi kokusu duyularıma saldırdı.

Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü. Etrafıma bakındım, kendimi sabitlemeye ve Reyes'in bir adamın boynunu kırmasına kimin tanık olduğunu görmeye çalıştım. Depo artık neredeyse boştu. Gölgelerde birkaç kişi duruyordu, çoğunlukla fedailer ve birkaç işçi, ölü adamı gördüklerinde yüzleri şok içinde donup kalmıştı.

Sonra Reyes ayağa kalktı. Ceketimi tuttu ve beni sarsarak ayağa kaldırdı. "Beni dinlemen için ne yapmam gerekiyor?"

Sistemime aşırı yüklenen devasa adrenalin şimdi
gidecek bir yere ihtiyacım vardı. Sahip olduğum tüm güçle onu ittim, duvara doğru koştum ve midemdekileri beton temele boşalttım.

Garipti. Saldırıya uğradığımda hiç böyle bir tepki vermemiştim. Genelde çok daha sakin olurdum. Ya da sakin olmasam bile en azından dik dururdum. Ama bu sefer ayakta zor duruyordum. Midem şiddetle sarsılırken dünya etrafımda dönüyordu. Bu titremeyi ve neden iki büklüm olmak için açıklanamaz bir dürtü duyduğumu açıklıyordu. Ama neden? Neden şimdi? Neden bu adam?

Reyes sözümü bitirip nefes almam için bana zaman tanımadı. Ceketimin arkasından tekrar tuttu ve beni kapıya doğru sürükledi. Ona karşı koymayı düşündüm ama bu, sahip olmadığım bir enerji gerektirecekti. Kendimi onun elinde bir bez bebek gibi hissediyordum, uzuvlarım yanımda sallanıyordu, gevşek ve işe yaramaz. Onun yerine tartıştım. Tartışacak enerjim her zaman vardı.

Ağzımı koluma sildim, midemin bir kez daha sarsılmasını bastırdım ve boğuk bir sesle, "Bırakın gideyim," dedim.

Yapmadı. Beni kullanılmış bir paspas gibi yerde sürüklemeye devam etti.

Hissettim

Onun itip kakması gereksiz ve yersizdi, ama öfkemi bastırmak için mücadele etmek tüm zihinsel enerjimi alıyordu.

Yutkunmakla nefes almak arasında birkaç kelime söyleyebildim. "Neydi o?"

Biliyordum elbette ama çok gerçek dışıydı. Tam olarak özümseyemeyeceğim kadar korkunçtu. İnsanların gerçekten ele geçirilebileceğini hiç düşünmemiştim. Bunun sadece tüylerimi diken diken etmek ve kâbuslar görmek için kullanılan bir film aracı olduğunu sanıyordum. Ya da vaizlerin cemaatlerini hizada tutmak için söyledikleri bir şey.

Ama o adam ele geçirilmişti, orada durduğumdan emindim. Ya da yerde sürüklenirken.

Reyes beni yüzüme doğru kırbaçladığında kapıya giden yolu yarılamıştık. Omuzlarımı sıkıca kavradı, yüz ifadesi anlayışlı olmaktan çok öfkeliydi. Ben de doğal olarak sinirlendim. Az önce kusmuştum. Hiç mi terbiye anlayışı yoktu? Ne yazık ki şu anda bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Tekrar yutkundum ve kollarını itmeye çalıştım.

"Şu cipine bin ve buradan git, yoksa yemin ederim ki kutsal-"

Konuşmaya tamamen kendimi kaptırmışken ve onun yedi bininci tehdidini dinlemeye niyetliyken, bunu ciddiye alacağımdan eminken, bir çatırtı daha duydum. Hemen ardından gırtlaktan bir inilti geldi. Sonra başka bir çatırtı. Ve daha çok yaralı bir baykuşun çığlığına benzeyen başka bir inilti.

Soluma, Reyes'in rakibinin ölü yattığı yere baktım. Ama ölü değildi. Dört ayak üzerindeydi ve uzun bir uykunun ardından boynunu iki yana açmış gibiydi. Sanki içindeki iblis, içinde yaşadığı fiziksel bedenin sınırları içinde kalmakta zorlanıyormuş gibi siyahlık yine etrafında dönüyordu.

Reyes, yüzü benimkine birkaç santim kalana kadar beni öne doğru itti. "Git buradan."

Sonra sıçradı. Hindistan'ın uzun otları arasındaki bir kaplan gibi, adam kendini bize doğru fırlattı. Bana doğru. Reyes beni öyle sert itti ki, başım bu kez beton temele çarptı. Ama ardından gelen yıldızlar bir şey tarafından gölgede bırakıldı. Reyes önümde koruyucu bir adım atıp gerilerek saldırıya hazırlanırken, evrenin en derin köşelerinden derin ve gırtlaktan gelen bir hırıltı daha yankılandı.

Artemis vahşi bir hırıltıyla bir anda ortaya fırladı ve öne doğru sıçrarken adamı parçaladı. Fiziksel bedeni ileri doğru sürüklendi, sonra sert bir gümbürtüyle yere indi, zeminde kayarken iblis çığlık attı ve koruyucumun saldırısı altında yanında kıvrandı. Dişleri Artemis'in boynuna kenetlendi. Pençeleri sırtına saplandı. Artemis bir çığlık attı ama devam etti, kafası acı çeken iblisi sallıyordu, dişleri yırtılıyordu ta ki kan gazı gibi bir siyahlık sızana, yerde sürünene ve sonra tıpkı iblisin kendisi gibi dağılana kadar.

Saldırganıma hızlı bir bakış attım. Bu sefer hiç şüphe yoktu. Saldırgan adam ölmüştü. Gözleri hiçbir şeye bakmıyordu, sabit ve cansızdı.

Sonra Artemis bana doğru döndü, başını eğdi, dişlerini gösterdi ve göğsünden bir hırıltı daha çıkardı. Ve ben de düşündüm ki

arkadaşlar. Ama Reyes de arkasını dönmüştü ve o da aynısını yapmazsa lanet olsun. Dişimin arasına bir şey sıkışmış gibi bir güvensizlik hissine kapıldım. Sadece başımın arkasından bana bakıyorlardı.

İşte o zaman ensemde nefretin soğuk ıssızlığını hissettim ve bir başkasının daha olduğunu anladım. Başımı kaldırdım ve Slipknot kapüşonlu çocuğun boş gözlerine baktım. Hulk'tan çok daha küçüktü ama meraklı kararlılığı ve çenesinden damlayan tükürük daha az korkutucu değildi. Tam bana doğru eğildiği sırada Artemis yerden fırladı ve bir ok gibi çocuğun içinden geçti. İçindeki şeytanı söküp çıkardı ve onu dumanlı ölümüne kadar parçalamaya devam etti.

İblis onu terk ettiği anda çocuk yere düştü. Bir topun içine kıvrıldı ve işte o zaman fark edildi. Arka koltuğumdaki çocuktu. Öldüğünü sandığım çocuk. Sarı saçları keçeleşmiş ve kirlenmişti. Mavi gözleri bir şekilde daha koyuydu. Bedenini işgal eden iblis ruhunu başka bir yere mi göndermişti? Belki de ikisi için de yer yoktu.

Reyes beni yerden kaldırana kadar irkilerek göz kırptım. Tekrar. Şeytanın oğlu tarafından itilip kakılmak canımı sıkmaya başlamıştı ama elimden bir şey gelmeyecek kadar güçsüzdüm. Beni bir kez daha kapıya doğru sürüklemeye başladı.

"Bekle," dedim, onu tutmasına karşı koyarak.

"Çocuğu getir." "Hayır."

İnatçı bir sarsıntıyla döndüm ve Reyes'in pençesinden kurtuldum. O da durdu ve ters ters baktı.

"Tamam. Ters ters bak, kaşlarını çat, umurumda değil ama o çocuk olmadan bu depodan ayrılmayacağım." Reyes kollarını göğsünde kavuşturunca devam ettim. "Ele geçirilmişti. Masum bir çocuktu."

O sırada Artemis bana doğru sıçradı ve şakacı bir şekilde havladı. Diz çöktüm ve Reyes'e tekrar bakmadan önce ona sokuldum, ona saldırmadığı için heyecanlıydım.

"Neden böyle bir çocuğu seçsinler ki?"

"Kendilerine göre sebepleri var. Sizin de gitmeniz için aynı sebepler." "Tekrar ele geçirilebilir mi? Tekrar peşine düşerler mi?" Düşünceli bir şekilde arkasına baktı. "Bu mümkün."

Koşarak çocuğun yanına gittim ve diz çökerek saçlarını kirli yüzünden geriye doğru ittim. Artemis yanına geldi ve onu yalamaya çalıştı. Yapamayacağını anlayınca çocuğun yanına çöktü. "Yapmadıklarından nasıl emin olabiliriz?"

Reyes de diz çöktü ve çocuğun nabzını kontrol etti. Reyes çocuğa uzanana kadar Artemis onunla hiç ilgilenmemiş gibi görünüyordu. "Kutsal topraklarda ona dokunamazlar," diye açıkladı Reyes, Artemis öne çıkıp bileğini yalayınca.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" diye sordum, hem bu bilgiye hem de Artemis'in ona tepki gösterdi. Şeytan'ın oğlu olduğu için onun şahdamarını koparmaya çalışacağından endişeleniyordum. "Yani kiliseler ve mezarlıklar gibi mi?"

"Evet." Kulaklarını hızlıca ovaladı, sonra çocuğun yüzünü yukarı çevirdi ve göz kapaklarını kaldırdı. "Şokta."

"Onu güvenli bir yere götürmeliyiz." Elimi koluna koydum. "Lütfen, Reyes." Artemis sanki onun da yardımını istiyormuş gibi sızlandı.

Hissettiği hayal kırıklığıyla savaşarak eğildi ve çocuğu kollarının arasına aldı. Pek küçük sayılmazdı ama Reyes kucağında on altı yaşında bir çocukla ayağa kalkmakta hiç zorlanmadı. Artemis heyecanla havladı, bana son bir kez sokuldu, sonra da geldiği yere, altımızdaki toprağa atlayarak gözden kayboldu. Hayretler içinde kalmaktan kendimi alamadım. Hangi cehennemde kalmıştı?

Ele geçirilmiş olan diğer adama, Reyes'in rakibine baktım. İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. O da masumdu.

"O değil," dedi Reyes kapıyı tekmeleyerek açarken. Arabaların çoğu gitmişti. Neyse ki yağmur durmuştu. Onların peşinden gittim, çocuğu dikkatle izliyordum.

"Hangisi?"

"İçerideki adam. Sempatinize layık biri değildi."

"Ama o masumdu." Aceleyle döndüm ve yolcu kapısının kilidini açtım.

"Hayır, değildi. Koltuğun arkalığını öne çek."

Çocuğun cisimsiz özünün artık arka koltuğumda olmadığını fark ettim. Bedenine geri mi dönmüştü? İşler böyle mi yürüyordu? Koltuğu öne çektim ve Reyes çocuğu arkaya yatırdı.

"Anahtarlar."

"Bekle, cipimi bir yere mi götürüyorsun?"

"Seni buradan götürüyorum. Anahtarları ver ve bin." "Kendim sürebilirim, çok teşekkür ederim."

"Peki ya siz I-25'te giderken tekrar ele geçirilirse?"

Anahtarları ona attım. "Şanzıman biraz takılıyor."

Doğudan siren sesleri gelirken diğer tarafa tırmandı. Batıya yöneldik, ıslak otoparkta kayarak ilerledik ve İkinci Cadde'ye saptık. "Onu nereye götürüyoruz?" diye sordu.

"Şimdilik onu nerede tutacağımı biliyorum. Onlar ne yapacaklarını bilirler. Sadece Central'a git ve doğuya yönel."

Ancak sirenler duyulamayacak kadar uzaklaştıktan sonra Elaine Oake'u depoda bıraktığımızı hatırladım. Bundan bahsetmeli miyim diye düşündüm, sonra küçüklüğümü aşmam gerektiğini fark ettim. Tehlikede olabilirdi. "Kız arkadaşını orada bıraktık."

Ağzının bir köşesi kayıtsızlıkla kalktı. "Ve az önce bir suç mahallinden ayrıldık."

Bir kayıtsızlık omuz silkmesi daha.

"Bir suç mahallini öylece terk edemem," dedim ne yaptığımı fark ederek. "Bu sefer yapabilirsin."

Omzumun üzerinden baktım. "Belki de geri dönmeliyiz. "Belki de geri dönmeliyiz.
o adamın nasıl öldüğünü bilmek istiyorum."

O da bunu umursuyor gibi görünmüyordu. "Beş parasız mısın?"

Konuşmak istediğim son şey mali sıkıntılarımdı. İblisler, ele geçirilme ve Reyes'in beni uyardığı bu savaşta masum çocukların nasıl birdenbire piyon haline geldiğini tartışmak istiyordum. Ama onu yatıştırmaya karar verdim. Belki işbirliğim açılmasına yardımcı olurdu.

"Ofisimden taşındım," dedim, babamın ihanetinin acısını engellemeye çalışarak. Reyes nasıl olsa bunu hissedecekti. "Ve kazadan sonra henüz kendi ayaklarımın üzerinde duramadım."

"Walker'ın sana yaptıklarına kaza mı diyorsun?"

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor, yani evet." Earl Walker'ın bana yaptıklarının tesadüf olmadığı gerçeğini düşünmek hoşuma gitmiyordu. Aklında iki hedefle peşimden gelmişti: İşkence kullanarak sorgulamak, sonra da öldürmek. Ama *kaza* kelimesi her şeyi daha kabul edilebilir kılıyor gibiydi.

Reyes'in parmakları direksiyon simidinde sıkılaştı. "Özür dilerim Dutch. Senin peşinden geleceğini hiç düşünmemiştim."

Konuşmayı geçiştirmeyi umarak şüpheyle kollarımı kavuşturdum. "Faturanı ödemekten kaçmaya mı çalışıyorsun?"

Neredeyse sırıtıyordu. "Bir milyon doları nereden buldun?"

Ceketimden bir ip kopardım. "Normal günlük ücretimi ve masraflarımı ekledim, sonra da yuvarladım."

Hızlı bir yan bakıştan sonra, "Matematikte pek iyi değilsin, değil mi?" diye sordu.

Konuyu değiştirdiğimiz için, bir soru sormaya karar verdim
kendi sorumu sordum. "Neden onunla kalıyorsun?"

Tam yanından geçen bir arabanın farları yüzünü aydınlatırken bana baktı, kısa huzmeler zengin kahverengi gözlerinde parıldıyordu. "Teklif etti."

"Amador ve Bianca ile kalabilirsin," dedim, sahip olduğu tek gerçek arkadaşlarından bahsederek.

Yola geri döndü. "Seninle kalabilirim."

Homurdandım. "Pek olası değil." Gülünç derecede hoş bir düşünce olmasına rağmen, alt bölgelerime doğru bir ilgi kıvılcımı gönderdi. Bizden beri

Birbirimize karşı nazik davranırken, "Dışarıda olmana sevindim" dedim.

"Kanıtla," dedi yüzüne hınzır bir sırıtma yayılırken. Midemdeki takla atma hissini görmezden geldim.

"Yakında bir çek bekliyorum. Beni bir daha seni aramak zorunda bırakma. Hemen şurada." Albuquerque'deki en eski kiliselerden birine dik duran bir binayı gösterdim. Dışarıdaki tabelada LEKESİZ HAÇ KARDEŞLERİ yazıyordu.

"Onu bir manastıra mı götürüyorsun?" diye sordu.

"Burası kutsal topraklar." Ve onu içeri alacaklardı. Çocuğa tekrar baktım. Nasıl almazlar ki?

Reyes kerpiç binanın yanında yavaşlayarak durdu ve Misery'yi park etti. Tek bir ışık ön kapıyı aydınlatıyordu.

İnmek yerine şoförüme döndüm. "Bu konuda daha fazla şey bilmem gerek Reyes. Eğer benim peşimdelerse, neler olduğunu bilmeye hakkım var."

Motoru kapattı ve pencereden dışarı baktı. "Hâlâ nasıl ve nedenler üzerinde çalışıyorum."

"Sorun değil. Neye razı olacağım."

Ayrıntı vermeyince dışarı çıktım ve onunla daha sonra ilgilenmek niyetiyle koltuğumun arkalığını öne doğru çektim. Çocuk hâlâ baygındı ama kıpırdandı. Reyes inip arabanın etrafından dolanırken aklıma başka bir düşünce geldi. Tamamen unuttuğum bir düşünce.

"Sana sormak istiyordum, bu sabah seni babamın barının önünde gördüğümde başka bir adam sana el salladı."

Misery'nin ön paneline yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu bazen olur. Çılgın bir dünyada yaşıyoruz."

"Hayır, yani sen oradaydın, değil mi? Fiziksel bedenin?"

"Neden soruyorsun?" diye sordu rahatsız edici bir kaymayla. "Çünkü maddesizleştin. Sen. Hepiniz."

Şehvetli ağzında şeytani bir sırıtış belirdi. "Dutch, bunun imkansız olduğunu biliyorsun."

"Ama-"

Çocuk tekrar kıpırdandı. Ona baktım. Yakışıklı yüzüne düşen sarı saçlarına. Uzun kirpiklerine ve güçlü çenesine. Bir kadın katili olacaktı, buna hiç şüphe yoktu.

Minnettar bir gülümsemeyle Reyes'e baktım ama o gitmişti. Bir daire çizdim, etrafı taradım, Misery'nin etrafında dolaştım, aradım. Kesinlikle gitmişti, duman gibi sessizce yok olmuştu.

Mümkün değil.

7

Mutluluk yeterince iyi değil.
Coşku istiyorum!
-T-SHIRT

Belli ki Reyes sorularıma cevap vermek istemedi. Yine de kutsal topraklardaydık. Belki de kutsal toprağa ayak basamazdı? Ama fiziksel bedenini gerçekten maddesizleştirebilir miydi? Bu kavram bile beni şaşkına çevirdi.

Çocuğun yanındaki cipe sürünerek girdim ve saçlarını yüzünden çektim. Bir sarsıntıyla uyandı ve yarı şaşkınlık yarı korkuyla benden uzaklaştı.

"Sorun yok," dedim, teslimiyet içinde avuçlarımı göstererek. "İyisin ama seni içeri götürmem gerek."

Bakışları çılgınca sağa sola savruluyor, bana her baktığında parlak bir ışığa bakar gibi gözlerini kısıyordu ve onun da Pari gibi olduğunu azımsanmayacak bir şokla fark ettim. Işığımı görebiliyordu ve belli ki bu onu rahatsız ediyordu. Ön tarafa uzandım ve güneş gözlüklerimi çıkardım.

"Bu yardımcı olacaktır." Benden almadığında, onları açtım ve yavaşça hareket etmeye özen göstererek yüzüne yerleştirmek için eğildim. Bana izin verdi ama kaslarını gergin ve temkinli tuttu. "Böyle daha mı iyi?"

Etrafını inceledi, sonra temkinli ifadesini benimkine çevirdi.

"Ah, doğru ya. Bu benim cipim Misery, ben de Charley." Söylediğim an Keşke geri alabilseydim. Neden aracımı, içinde esir tutulduğunu düşündüğü bir çocukla tanıştıracaktım ki? Bu

Yunus'u balinayla sonradan tanıştırıp iyi geçinmelerini beklemek gibi bir şey olur.

"Sefaletin bununla hiçbir ilgisi yok, söz veriyorum."

"Neden buradayım?" diye sordu ve neden sorularıma cevap vermediğini anladım. Sesini kullanmıyordu. Ellerini kullandı.

"Sağır mısın?" Ben de ona işaret ettim.

Şaşırmış gibiydi. "Evet."

"Peki o zaman, ben Charley," diye imzaladım, ismimi parmakla hecelemek için birkaç saniye ayırdım. Birden dünya tarihinde konuşulan her dili bilerek doğduğum için minnettar oldum, buna çok çeşitli işaret dilleri de dahildi.

"Başka kim olacak?" diye sordu ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Başka biriyle tanıştırdın."

"Evet," dedim utanarak. "Cipimi tanıttım." Elimle onu işaret ettim.
elimi süpürdüm. "Onun adı Misery."

"Arabana isim mi verdin?"

"Evet. Ve lütfen başka ne isim verdiğimi sorma. Daha çok gençsin."

Ağzından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Adım Quentin," dedi tam adını parmaklarıyla heceleyerek; sonra sol kolunu kaldırdı ve sağ eliyle bileğinin dış tarafına bir *Q* işareti koyarak isim işaretini gösterdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim ve geleneklere uygun olarak, bunu kastettiğinden emin olmasam da duygularıma karşılık verdi. "Seni buraya güvenliğin için getirdim. Sana ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Yan tarafa baktı. "Bazı şeyler."

Kahretsin. Kesinlikle danışmana
ihtiyacı olacaktı.

Bana dönmesini bekledim ve "Tekrar olabilir" dedim. Sakinleştiğinde ve korku dalgaları bana doğru ilerlediğinde, "Çok üzgünüm. Seni bu binanın içine sokmam gerekiyor. Orada güvende olursun."

Bakmak için öne doğru eğildi.

"Albuquerque'de aileniz var mı?"

"*A-B-Q?" diye* sordu, kısaltmayı tanıyamadı, ben de hepsini parmakla heceledim. Kolay bir iş değildi.

"Evet, Albuquerque, New Mexico'dasınız."

Yüzündeki şokun yorumlanmasına gerek yoktu.

Elimi bir dakikalığına omzuna koydum, bu son bilgiyi özümsemesine izin verdim ve ardından "Nerelisin?" diye sordum.

Bir süre kendine geldikten sonra, "Washington, D.C." dedi.

"Evden çok uzaktasın. Buraya nasıl geldiğini hatırlıyor musun?"

Gözlerinde biriken yaşları saklamak için bana arkasını döndü. Bunu hayır olarak algıladım. D.C.'den ayrılmadan önce ele geçirilmiş olmalı.

"Ailenle bağlantı kurabilirim. İyi olduğunu bilmelerini sağlarım."

Bir eliyle yüzünü kapattı ve kalbimin üzerine bir hüzün örtüsü düştü. Avucumu tekrar omzuna koydum. Ovuşturdum. Sakinleştirdim. Ailesi olmadığını anlamam için bir şey söylemesine gerek yoktu. Evsiz olup olmadığını merak ettim.

Üzüntüsünden nefes almakta zorlanıyordum. Bu kadar kaybolmak. Çok yalnız.

"Birazdan içeri girecek misin, çünkü gerçekten geç oldu." Rahibe Mary Elizabeth'in Misery'nin önünde durduğunu görünce şaşkınlıkla sıçradım. Göğsümde bir huşu kabardı. "Geleceğimizi melekler mi söyledi?" "Hayır, geldiğinizi gördüm."

"Oh." Bu biraz hayal kırıklığıydı.

"Ve melekler bana hiçbir şey söylemiyor. Ben sadece konuşmalarına kulak misafiri oluyorum."

"Doğru ya. Unutmuşum."

Quentin'i Misery'den çıkardım ve onu Rahibe Mary Elizabeth ve bizi karşılamaya gelen diğer üç rahibeyle tanıştırdım. Ana tavuklar gibi etrafına toplandılar, yüzündeki bir sıyrığı ve bileğindeki büyük bir kesiği kontrol ettiler. İçlerinden birkaçı ASL bile biliyordu, bu beni çok sevindirdi. İyi olacaktı. En azından şimdilik.

Bizi manastıra topladılar, çorba yaptılar -ki tadı hala ağzımda kalan kusmuktan çok daha iyiydi- ve sıcak çikolata; sonra da Azrail olmanın nasıl bir şey olduğu ve insanların içimden geçmesinin nasıl bir şey olduğu hakkında milyonlarca soru sormaya başladılar, ta ki başrahibe gelip partimizi dağıtana kadar. Rahibe Mary Elizabeth onlara benim hakkımda her şeyi anlatmıştı, bu yüzden merak etmeleri çok doğaldı. Reyes konusunu nasıl geçiştirdiklerini fark etmeden edemedim. Onun kim olduğunu, ne olduğunu ve aramızdaki bağlantıyı biliyorlardı.

Quentin'e döndüm. Rahibe ile sürükleyici bir konuşma yapıyordu.
Ann'e Xbox'ın nasıl en iyi grafiklere ve en iyi canlı yayına sahip olduğunu anlattı. Rahibe Ann oyun sistemlerini biliyordu ve utangaç genci tamamen etkisiz hale getirmişti.

Beni anlayabilmek için güneş gözlüklerini geri taktı.

"Bir süre burada kalacaksın, sorun olur mu?" Ona sordum.

"Seninle kalabilir miyim?"

"Hayır, güvende olmak için kutsal topraklarda olmanız gerekir. Benim dairem daha kutsal değil."

Başını salladı ve etrafına bakındı, bir grup rahibeyle birlikte bir evde kalma ihtimalinden etkilenmemiş gibi davrandı, yine de biraz rahatlamış görünüyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at." Ona kartımı uzattım. "Bekle, telefonun var mı?"

Ceketinin ve kot pantolonunun cebini yokladı, sonra kocaman bir gülümsemeyle telefonunu çıkardı. Sonra tuşlara dokununca gülümsemesi kayboldu. "Öldü," diye imzaladı tek eliyle. "Size bir şarj aleti bulabilirim," diye imzaladı Rahibe Mary Elizabeth, coşkusuyla Sonsuz.

"Teşekkür ederim," dedi minnetle. Sonra bana "Adın ne işareti?" diye sordu.

Ölümcül bir utançla başımı öne eğdim. "Benim yok. Sağırlarımın hiçbiri arkadaşlar bana bir tane verecek. Ne zaman sorsam, hala düşündüklerini söylüyorlar.

bu konuda. Sanki konudan kaçıyorlarmış
gibi." "Neden?"

"Bence bunun nedeni çok fazla iyi özelliğim olması ve bir isim tabelası için hangisine odaklanacaklarına karar verememeleri."

Hafifçe kıkırdadı. "İşiten insanlar delidir," dedi, işaretleri belirsizdi, sanki onu anlamayacakmışım gibi davranıyordu.

"Oh, öyle mi?" Göğsümü şişirerek sordum. "Sağır insanlar ağızları doluyken konuşurlar." Sağırların el kitabındaki en eski espriye kahkahalarla güldüm.

Quentin gözlerini devirdi ve ben de bu fırsatı değerlendirerek ona sarıldım. Önce sustu; sonra neredeyse üzerime kapanarak, hayatı buna bağlıymış gibi bana sarıldı. Quentin tutuşunu gevşetene kadar o kucaklaşmada kaldık. Ayrıldığımızda kirli yanağını öptüm ve o da o tatlı, utangaç haliyle başını eğdi.

"Yakında döneceğim, tamam mı?"

"Bekle," dedi, aniden endişelenerek. "Rahibeler domuz pastırması yer mi? Pastırmayı gerçekten severim."

Rahibe Mary Elizabeth dikkatini çekmek için koluna hafifçe vurdu ve ardından, "Pastırmaya bayılırım. Kahvaltı için biraz yapacağım, tamam mı?"

Başıyla onayladı, sonra da onu koruma ihtimalinden heyecan duyan kız kardeşlerin, yıkanabileceği ve kıyafetlerini değiştirebileceği yaşam alanlarını göstermek için onu dışarı çıkarmasına izin verdi. Rahatlamış ve minnettar görünüyordu, bu da beni rahatlattı ve minnettar kıldı. Başrahibenin de ondan hoşlandığını söyleyebilirim. Gözleri onunkilerle buluştuğunda içinde bir şeyler kıpırdandı, sıcak ve anaç bir şeyler ve ona baktığında hangi anının su yüzüne çıktığını merak ettim.

Herkes gittikten sonra, Rahibe Mary Elizabeth'i meşhur telaşlı bakışlarımla sandalyesine mıhladım. Parlak, hafif ADD'li bakışları bir gösterge olsa da, telaşlanmış gibi görünmüyordu. Tamamen anlayabileceğim bir bakıştı.

"Bana ne soracağını biliyorum," dedi o aceleci haliyle.

"Güzel, o zaman sormama gerek yok. Ne duydun?"

Rahibe Mary'nin süper gücü melekleri duyabilmesinde yatıyordu. Tam anlamıyla. Kabloları olmayan doğaüstü bir dinleme cihazı gibi. Beni, Reyes'i ve Artemis'i bu şekilde biliyordu. Yıllardır yüce varlıkların bizim hakkımızdaki konuşmalarını dinliyordu. Sadece ne söyleyeceklerini merak ediyordum. O kadar da ilginç değildim.

Başını eğdi ve çayına baktı. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Bana çok kötü bir haber vermek üzereydi.

"Sizi takip etmenin bir yolunu keşfettiler."

Oh, şey, bu büyük şemada çok da kötü görünmüyordu. "Kim?
İblisler mi?"

"Evet, düşenler. Yeni bir plan tasarladılar."

"İnsanları ele geçiriyorlar," dedim tiksintiyle. "Büyük planları bu mu? İnsanların hayatlarını ele geçirmek mi? Onları yok etmek mi? O çocuğu sebepsiz yere ele geçirdiler."

"Bir sebepleri vardı." Parmak uçlarını dökülmüş şeker taneciklerinin üzerinde gezdirdi. "Sadece ruhani aleme duyarlı insanları ele geçiriyorlar. Durugörü yeteneği olanları."

Quentin'i götürdükleri yere baktım. "Yani Quentin geleceği görebiliyor mu?" "Evet. Oldukça."

"Güzel, ama bunun benimle ne ilgisi var? Durugörü geleceği görebildiğiniz anlamına gelmiyor mu?"

"Şart değil. Net görüşe sahip herkesi kapsar. Ruhani alemi görebilenleri. Bazı insanlar bu yetenekle doğar. Bazıları ise ölüme yakın deneyimler gibi başka yollarla bu yeteneğe sahip olur."

Pari'yi düşündüm. Çocukken ölüme yakın bir deneyim yaşadığından beri hayaletleri görebiliyordu. "Ama neden onları hedef alıyorlar? Ne kazanacaklar ki?"

"Çünkü genellikle auraları görebiliyorlar."

"Tamam," dedim, hâlâ anlamamıştım.

"Ve eğer auraları görebiliyorlarsa" -elini koluma koydu- "seni de görebilirler."

Kafama zihinsel bir tokat attım. Bazen çok kalın kafalıydım. "Tabii ki. Bu neden Quentin'i seçtiklerini açıklıyor. Etrafımdaki ışığı görebiliyor."

Pari'yi kontrol etmeliydim, onu son gördüğümden beri ele geçirilmediğinden emin olmalıydım.

"Sizi bu şekilde takip edebiliyorlar. Ve son konuşmalara göre iblisler yaklaşıyor. Bu yüzden sana bir koruyucu gönderdiler. Artemis'i bu yüzden gönderdiler. Bunun olacağını biliyorlardı."

Lanet olsun. Kasvet ve kıyamet dolu korkunç bir nedeni olması gerektiğini düşündüm. Artemis sadece gecikmiş bir yeni ev hediyesi olamazdı. "Ona zarar verebilirler mi?" Birden endişelenerek sordum. "İblisler Artemis'e zarar verebilir mi?"

"Bilmiyorum. Duymadım." Boğazını temizledi ve fincanımı aldı. "Biraz daha çay ister misin?"

"Elbette, teşekkür ederim," dedim dalgınca.

Rahibe Mary Elizabeth fincanlarımızı toplayıp daha fazla çay yapmak için ayağa kalkarken başrahibe içeri girip yerine oturdu.

Bana en iyi küçümseyici ifadesini yerleştirdi.

Gülümsedim. Dolapların işçiliğini inceledim. Parmaklarımı masaya vurdum. Saatimi kontrol ettim. Ya da unutmamış olsaydım saatin olacağı bileğimi kontrol ettim.

"Biliyor musun," dedi uzun bir süre düşündükten sonra, "uzun zamanımı aldı-" Doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. "- Rahibe Mary Elizabeth'in yeteneklerine inanmak."

Oh, güzel. Bu benim ve ayakkabı kutum dolusu günahımla ilgili olmayacaktı. Çünkü öyle olsaydı bir süre daha burada kalabilirdik. "Anlıyorum," dedim.

dedi, anlayışlı olmaya çalışarak. "İnsanların benimkine inanması da uzun zaman alıyor. Bunda yanlış bir şey yok."

"Aslında var. O bize Tanrı tarafından gönderildi ve ben bunu sorguladım. Onun hediyesini sorguladım. Zamanı geldiğinde bunun cevabını vermem gerekecek."

Bu biraz sert oldu. "Mantık ve insan içgüdülerini kullanmanın günah olduğunu düşünmüyorum."

Gülümsemesi onaylayıcı olmaktan çok cana yakındı. "Bize anlattığına göre, ufukta büyük ve korkunç bir savaş var."

"Doğru," dedi Rahibe Mary Elizabeth, tekrar oturup bana taze bir fincan çay uzatırken coşkuyla başını sallayarak onayladı. "Ve bir sahtekâr tarafından ortaya çıkarılacak."

"Bir sahtekâr mı?" diye sordum.

Başrahibe, Rahibe Mary Elizabeth'i durdurmak için elini onun koluna koydu.

"Asla olmaz," dedim, ikisi arasında bir ileri bir geri bakarak. "Elinizde kullanabileceğim bir bilgi var ve siz bunu bana vermeyecek misiniz?"

"Bu bizim h a d d i m i z e değil," dedi başrahibe. "Bu bilgi kutsaldır. Bize dua edebilmemiz için verildi."

"Dua edebilirim," dedim, aşağılanmış bir şekilde. "Bana sadece ne hakkında dua edeceğimi söyle. Yapılacaklar listeme eklerim."

Kadının demir gibi tavrı biraz gevşedi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Ağzının köşesi. "Dua yaşanmalıdır, bir görevler listesinden kontrol edilmemelidir."

Lanet olsun. Haklıydı. "Ama burada benim hayatımdan bahsediyoruz."

"Ve Dünya'daki herkesin hayatı ve kurtuluşu. Kaderinizde bir rol oynamak var. Sadece hangi rolü oynayacağınıza karar vermelisiniz."

"Bilmece mi?" Etkilenmemiş bir şekilde sordum. "Bana bilmece mi veriyorsun?"

Karşılıklı konuşmalarımızı izleyen Rahibe Mary Elizabeth'in gözleri masum bir coşkuyla a ç ı l m ı ş t ı. En sevdiği çocuğu izleyen bir çocuk gibiydi.

Cumartesi sabahı çizgi filmi.

Güzel, iyi şeyleri kendilerine saklıyorlardı. "En azından bana neler yapabileceğimi söyleyebilir misin?"

Kız kardeşin ağzı genişçe açıldı. "Hayal edebileceğiniz her şey."

"Bilmiyorum," dedim hayal kırıklığına uğramamaya çalışarak. "Çok şey hayal edebiliyorum."

Başrahibe çırağının kolunu okşadı. "Yatma vakti," dedi, sesi anaç ve şefkatliydi.

Bu benim gitmem için bir işaretti. Quentin'e göz kulak olacaklarına söz verdiler.

Onun için dışarı çıkmak güvenliydi ama onlar benden daha çok şey biliyorlardı. Kızgın hissetmemeye çalıştım. Zor olmadı, ama pes etmeden ve tüm insan ırkının canına okumadan önce biraz çaba gösterdim. Neden olduğundan emin değilim. Neyse ki Misery'ye vardığımda bunu aşmıştım, yağmur yeniden başladığı için sırılsıklam olmuştum.

Cookie'yi aradım. Nereye gittiğimi biliyordu ve endişeden çılgına dönerdi. Ya da şehvetten delirmenin eşiğine gelirdi. Reyes ona bunu yaptı. Muhtemelen bunu birçok kıza yapmıştır.

"Eee?" diye sordu telefonu açtığında.

"Evrende gerçekten yalnız olduğumuzu mu

düşünüyorsun?" "Yine uzaylılar tarafından mı

kaçırıldın?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür. Benim için bir kez yeterliydi."

"Oh, vay be. Reyes'e ne oldu? Onu gördün mü?" "Onu gördüm.

Onunla tartıştım. Kusmuş."

"Kustun mu?"

"Evet."

"Reyes'e mi?"

"Hayır, ama sadece o anda düşünmediğim için. Eve gitmeden önce Harper'ı kontrol etmek için Pari'ye gideceğim. Sütyen giydiğim gerçeğinin boşa gitmesine izin vermeye gerek yok."

"Harika, o zaman beni bilgilendirmek için birkaç dakikan var."

Ben de öyle düşünmüştüm. Olan biten her şeyi mümkün olan en kısa cümle yapısıyla anlattım. Pari o kadar uzakta yaşamıyordu. Kısalık son derece önemliydi. Oraya vardığımda vücudumdaki her molekül titriyordu. Görünüşe göre Reyes'in özetleri neredeyse gerçeği kadar iyiydi. Bir insan nasıl bu kadar mükemmel olabilirdi? Muhtemelen insanlık dışı olduğu için. Onun varlığı uzay-zaman sürekliliğimde bir rahatsızlığa neden oluyor gibiydi. Onun yanında yönümü kaybettiğimi hissettim. Dengesiz. Ve sıcak. Her zaman sıcak.

"Fatura ne olacak?" diye sordu, sesi umut doluydu.

"Ona bir çek göndermesini söyledim."

"Çek mi?" Dehşete düşmüş gibiydi. "Bize ne kadar borcu o l d u ğ u n u hesaplayamaz mı?"

"Belki, ama bana sana olduğundan çok daha fazla borcu var. Sanırım sana sadece iki dolar kadar borcu var."

Sesi derinleşti ve boğuklaştı. "İki dolar için çok zarar verebilirim. O çocuğu buraya gönder, ben de bunu kanıtlayayım."

Bazen beni korkutuyordu. Telefonu fırçalayacağıma söz verdikten sonra görüşmeyi sonlandırdım.

ağzımdan kusmuk tadını bir an önce çıkarmak istiyordum. Ama aklım elimdeki soruna geri döndü. Daha doğrusu sorunlara. Birden fazla. Geri dönmüşlerdi. Tüm ihtişamlarıyla iblisler. Ve bir planları vardı. Ben de bazen planlar yapardım, ama nadiren dünya hakimiyetini içerirlerdi. Izgarada sosisli sandviç, belki. Tekila.

Bir yer aradıktan sonra dövme salonunun arkasına, üzerinde PARK YASAĞI yazan bir tabelanın önüne park ettim. Kime ait olduğu belirtilmediği için benimle konuşuyor olamayacağını düşündüm. Yağmurda acele ettim. Yine de sırılsıklam oldum. Pari ve Tre'ye şikâyette bulunmaya niyetliydim ama ikisi de müşterilerinden acı dolu iniltiler duymakla meşguldü, bu yüzden onları kendi hallerine bıraktım ve derme çatma misafir yatak odasına doğru ilerledim. Pari'nin duvar dokusuyla ilgileniyor gibi görünen Harper, ben içeri girer girmez ayağa fırladı.

"Bir şey bulabildiniz mi?"

"Çok değil. Sen nasılsın?" Kanepeye oturup yanıma oturmasını işaret ederek sordum.

İsteksizce yaptı. "Ben iyiyim."

"Bugün üvey annenle konuştum. Neden bana bunun çocukluğundan beri devam ettiğini söylemedin?"

Tekrar ayağa kalktı ve utanarak bana sırtını döndü. "Bana inanacağınızı düşünmemiştim. Kimse bana inanmıyor, özellikle de onlara tüm hikayeyi anlattığımda."

"Bak sana ne diyeceğim," dedim, tam olarak nasıl hissettiğini biliyordum. "Sen bana güveneceğine söz ver, ben de sana güveneceğime söz vereyim, tamam mı?"

"Tamam."

Sonunda onu tekrar oturmaya ikna ettim ama uzun siyah saçlarının arkasına saklandı.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz? Tüm bunlar nasıl

başladı?" "Bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

"Üvey annen bunun babanla evlendikten hemen sonra başladığını söyledi."

Harper gözlerini devirdi ve bana döndü. "Hep böyle söylüyor, çünkü bu tamamen onunla ilgili. Evlilikleriyle ilgili. Bunun benimle, neredeyse tüm hayatım boyunca travma geçirmiş olmamla bir ilgisi olması mümkün değil." Hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırdı ve bana sunduğu o anlık görüntüsü hoşuma gitti. Savaşçı. Hayatı boyunca psikopat bir sapığa katlandıysa, onun ruhlu ve yetenekli bir kadın olduğunu biliyordum.

Yüzümde minnettar bir gülümsemenin kaymasına izin

verdim. "Daha iyi." "Ne?" Güzel kaşları birbirine çarptı.

"Boş ver. Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Derin bir nefes aldı, arkasına yaslandı ve şöyle dedi: "İşte bu kadar. Hatırlamıyorum. Evlendiler. Evet, benim isteğim dışında, ama sadece beş yaşındaydım, bu yüzden pek söz hakkım yoktu. Balayına gittiler. Onlar Bosque Farms'dayken ben de anneannem ve dedemle kaldım.

uzakta." Tekrar bana odaklandı. "Biyolojik annemin tarafındaki gerçek büyükannem ve büyükbabam harikaydı. Sonra geri döndük ve her şey o zaman başladı. Balayından hemen sonra."

Çantamdan bir not defteri çıkardım ve not almaya başladım. Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu. "Tamam, bana her şeyin tam olarak nasıl başladığını anlat. İlk neyi fark ettiğini hatırlıyorsun?"

Omuz silkti. "Terapistlerle bunun üzerinden o kadar çok geçtim ki, hangi kısımların gerçek, hangi kısımların uydurma olduğundan bile emin değilim. Çok uzun zaman önceydi."

"Bazı anılarınızın profesyonellerin yıllarca süren dürtmelerinin bir ürünü olabileceğini fark etmenize sevindim. Koşullarla başa çıkmaya çalışan kendi zihninizin bir uydurması da olabilirler. Ama diyelim ki, tartışmanın iyiliği için, öyle değiller. Hatırladığınız her şey gerçekten oldu. Bana ne anlatabilirsin?"

"Tamam. Sanırım her şey yatağımda ölü bir tavşan bulmamla başladı."

"Yani, gerçek bir tavşan mı? Ölü mü?"

"Evet. Bir sabah uyandım ve oradaydı. Ayaklarının dibinde ölü yatıyordu. yatağım."

"Ne oldu?"

"Çığlık attım. Babam koşarak geldi." Bakışları bana doğru kaydı, sonra uzaklaştı. "Onu götürdü."

Hala terapi modundaydı, ne düşüneceğimden, nasıl davranacağımdan endişeleniyordu.

her hareketini analiz etmek. "Anlıyorum, Harper. Baban seni kurtarmaya geldi. Belki de bu onun dikkatini çekmenin bir yoluydu, değil mi? Onca yıllık terapide bunu mu öğrendin? Sadece babanın ilgisini çekmeye çalıştığını mı?"

Solgunlaştı. "Bunun gibi bir şey. Belki de haklıdırlar."

"Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum." Bana döndüğünde devam ettim. "Ben de, senin bir daha böyle bir şey yapmayacağın varsayımından yola çıktığımızı sanıyordum.

bir şeyler uyduruyorsun. Bunların hiçbirini hayal etmediğinizi ya da uydurmadığınızı." Daha yakına eğildim. "Deli olmadığını."

"Ama mantıklı."

"Tabii ki var. Egzersiz de öyle, ama beni bunu düzenli olarak yaparken görmüyorsun, değil mi? Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, sizi ben de analiz edebilirim. Sana bu suçlamaları neden yaptığını anlatabilirim. Psikoloji eğitimi aldım. Bu konuda tamamen yeterliyim."

Saçlarının arkasından ürkek bir gülümseme belirdi.

"Nasıl hissettiğinizi biliyorum. Ben de ölümüne analiz edildim. Profesyonel olarak değil ama dikkat sorunlarım olduğunu söyleyen bir psikoloji uzmanıyla çıkmıştım. Ya da en azından ben öyle söylediğini düşünüyorum. Gerçekten dikkatimi vermiyordum. Her neyse, nerede kalmıştım?" Saniyenin on ikide yedisinden daha kısa bir sürede cevap vermeyince, söylenmeye devam ettim. "Tamam, yani söylemeye çalıştığım şey şu-"

"Sen benden daha mı delisin?" Memnuniyetle burnunu kırıştırdı.

Gülerek, "Onun gibi bir şey" dedim. Peki, tavşana ne oldu?"

"Pek bir şey yok. Babam köpeğin getirdiğini söyledi ama köpeğin eve girmesine izin verilmiyordu."

"Tavşanı tarif edebilir misiniz? Hiç kan var mıydı?"

Tekrar düşündü. Kaşları konsantrasyonla çatıldı; sonra yüzünde hafif bir korku belirdi. "Bunu bana hiç kimse sormadı. Yirmi beş yılı aşkın bir süredir tek bir kişi bile bana o tavşan hakkında soru sormadı."

"Harper?"

"Hayır. Üzgünüm, hayır, hiç kan yoktu. Hiç kan yoktu. Boynu kırılmıştı."

"Tamam." Zihninde bir tür bağlantı kuruyor gibiydi.

Hâlâ tavşandan bahsedip bahsetmediğini merak ettim. Bir süre sessiz kaldım. "Sonra ne oldu?" diye sordu. Birinin seni öldürmeye çalıştığına inanmana ne sebep oldu?"

Başını sallayarak bana göz kırptı. "Oh, şey, sadece küçük şeyler. Birbiri ardına gelen tuhaf şeyler."

"Gibi mi?"

"Üvey kardeşimin köpeğimin evini ateşe verdiği zaman gibi. İçinde o varken." "Bunu üvey kardeşin mi yaptı? Bilerek mi?"

"Kaza olduğunu söylüyor. Şimdi ona inanıyorum ama o zaman inanmamıştım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü aynı gece elektrikli battaniyem alev aldı." "İçinde sen varken," dedim bilerek.

Başını salladı. "İçinde ben varken."

Pislik üvey kardeş olası şüpheliler arasında bir numaraya yükseldi.

"Ama hep böyle olurlardı: ikişer ikişer." "Ne demek istiyorsun?"

"İlk olaydan, yani ölü tavşan olayından bir hafta sonra bir doğum günü partim vardı. Üvey annemin kız kardeşi iki korkunç çocuğuyla birlikte partiye geldi." Gerçekten de tiksintiyle ürperdi. "Çok saldırgandılar. Her neyse, bana bir tavşan verdi. Tıpkı odamdaki gibi beyaz bir tavşandı, sadece birisi sırtında küçük bir delik açmış ve içinin bir kısmını çıkarmıştı, böylece kafası yana düşmüştü."

"Boynu kırılmış gibi."

"Aynen öyle."

Ne sevgi dolu bir aile. Mutfağında bulduğum tavşandan bahsetmek istemedim. Aynı tavşan olabilirdi ya da oraya daha yakın bir zamanda konmuş olabilirdi ama bundan bahsedersem onu tamamen kaybedeceğimden korkuyordum.

"Herkes güldü," diye devam etti, "ben üzüldüğümde. Teyzem onu bana doğru tuttu, kafasını bir o yana bir bu yana sallıyordu. Bana kalkış halindeki bir jet motorunu hatırlatan tiz bir kahkahası vardı."

"Ve sen beş yaşında mıydın?" Dehşete kapılarak sordum.

Başını salladı ve lacivert paltosundaki tüyleri toplamaya başladı.

"Tüm bunlar olurken baban ne yapıyordu?"

"Çalışıyordu. Her zaman çalışırdı."

"Başka ne oldu?"

"Sadece tuhaf küçük şeyler. Takılarım kaybolur ya da ayakkabı bağcıklarım bir hafta boyunca her sabah düğümlenirdi."

Kesinlikle şımarık bir kardeşin oyununa bağlanabilecek şeyler eşek şakaları.

"Sonra geceleri odamda birini görmeye başladım." "Bu çok ürkütücü."

"Bir de bana sor."

"Ve kim olduğunu hiç fark etmediniz mi?"

Başını salladıktan sonra, "Ama yedi yaşıma kadar gerçekten kötüleşmedi. Üvey kardeşim bana üzerinde örümcek olan plastik bir yüzük verdi." Utangaç bir şekilde sırıttı. "Örümcekleri, böcekleri, yılanları ve diğer şeyleri severdik." "Örümcekler kişisel sınırlara saygı duydukları sürece iyidir," dedim.

"Yani benimkini. Ama neden bu işin burada bitmediği hissine kapılıyorum?"

"O gece, bana yüzüğü verdiği gece, uyurken yavru karadullar tarafından karnımdan üç kez ısırıldım. İkisini pijamamın içinde buldular."

"Siz uyurken biri onları oraya koymuş olabilir."

"Aynen öyle."

"Sence kardeşinin bununla bir ilgisi var mı?"

"Uzun süre merak ettim. Başta çok yakın değildik, özellikle de köpek kulübesi olayından sonra. Ama birbirimizi çok sevmeye başladık. Ailemde bana inanan, üvey anneme karşı bile beni savunan tek kişi oydu. Bu onu çileden çıkarırdı."

"Tahmin edebiliyorum."

Ve yapabilirdim. Harper'ın üvey annesi de benimki kadar sevgi doluydu ama benimki hiçbir zaman üzerime bir karadul salmadı ya da elektrikli battaniyemi ateşe vermedi. Bir keresinde beyin hücrelerimi mikrodalgada pişirmeye çalıştığını düşünmüştüm.

ama çok az uyku ve çok fazla kahve ile üç günlük bir *Alacakaranlık Kuşağı* maratonundaydım. Ve o zaman dört yaşındaydım.

"Yani bu tüm hayatın boyunca devam mı etti?" diye sordum.

"Evet. Odamda ölü fareler ya da ayakkabılarımda ölü böcekler bulurdum. Bir keresinde bir bardak süt doldurdum ve sütü buzdolabına koyup tostumu yağlamam için geçen sürede birisi içine ölü bir solucan koydu. Başka bir seferinde pijama partisinden eve geldiğimde bütün bebeklerimin kel olduğunu gördüm. Birisi kafalarını tıraş etmişti. Tabii ki kimse odama girildiğini görmemişti. Sadece yine dikkat çekmeye çalışıyordum."

Onaylamamak için ağzımı birbirine bastırdım. "Seninle ne yapacağız?"

Kıkırdadı ve aksi halde korkunç olabilecek bir duruma biraz mizah serpiştirmesine yardımcı olabildiğim için mutluydum. Bu bana her zaman yardımcı olmuştur. Hayat ciddiye alınamayacak kadar kısaydı.

Üç yıl boyunca nereye kaçtığını öğrenmeye karar verdim. Eski yulafları ekmek için uzun bir süre. "Üvey annen ortadan kaybolduğunu söyledi."

"Evet. 25 yaşıma geldiğimde artık canıma tak etmişti. Onlara öpmelerini söyledim.

Kıçımı ve solumu. Tamamen ortadan kayboldum. Adımı değiştirdim, bir iş buldum, hatta gece dersleri bile aldım. Ama babam hastalanınca başka seçeneğim kalmadı. Eve dönmek zorundaydım."

"Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık altı ay önce."

"Ama babanızın hasta olduğunu nereden biliyordunuz?"

Başını eğdi, yüzü anıyla yumuşadı. "Bir bağlantım vardı," dedi; sonra ceketinin kenarını parmaklarının arasına aldı. "Ama üvey annem beni gördüğüne pek sevinmedi. Onaylamayan bakışlarına rağmen ilk başta onlarla kaldım."

"Üvey annelerimizin başka bir hayatta yapışık ikizler olduğuna yemin edebilirim."

"Sonra yatağımda başka bir ölü tavşan belirdi ve her şey gözümün önüne geldi. O zaman fark ettim ki kendi isteğimle

tekrarlayan kabus." Gözyaşları kirpiklerini aştı.

Ona bir dakika verdim ve sonra "Baban öldüğünde mirasın kime kalacağını sorabilir miyim?" diye sordum.

Burnunu çekti. "Var. Üvey annem ve erkek kardeşimin büyük bir meblağı var.

Ama evi ve mal varlığının yüzde yetmiş beşini ben alıyorum. Evlendiklerinde bu da anlaşmanın bir parçasıydı. Sanırım evlilik sözleşmesi imzalamıştı."

"Peki, sana bir şey olursa ne olacak?" "Üvey

ailem hepsini alır."

Ben de öyle düşünmüştüm.

8

Delilik benim ailemde yok.
Gezinir, zaman ayırır ve herkesi
kişisel olarak tanır.

-T-SHIRT

Harper'ı yatırdım, Pari ve Tre'yi biraz taciz ettikten sonra eve doğru yola çıktım. İyi haber, yağmurun tekrar durmuş olmasıydı. Kötü haber ise saçlarımın altı hala ıslaktı ama üst katları kuruydu ve bu da hiç hoşlanmadığım kıvırcık, evsiz bir görünüm yaratıyordu. Kesinlikle daha iyi bir saç kremine ihtiyacım vardı.

Binamın önündeki tüm park yerleri doluydu, bu yüzden babamın barının arkasına park etmek zorunda kaldım. Margaret'i alıp Misery'den çıktığımda, yerimdeki cipin Bob amcama ait olduğunu fark ettim. Bedelini ödeyecekti, hem de çok ağır ödeyecekti. Hayatıyla. Ya da bir yirmilikle. Ruh halime bağlı olarak.

Merdivenlerden kendi katıma çıktım ve oraya vardığımda uç birimden gelen çekiç seslerini duydum. Ona özlemle baktım. Sevgiyle. Gördüğüm en havalı mutfağa sahipti. Benimkinin de bir mutfağı vardı ama ikisini karşılaştırmak *Mona Lisa* ile bir zamanlar yaptığım Mona Salas adlı bir kızın resmini karşılaştırmak gibi olurdu. Kafası sürekli sol omzuna düşüyordu ve gerçekten büyük göğüsleri vardı. Anaokulundaydık. Yine de o çizimi bir çeşit duyu ötesi algı olarak düşünmeyi seviyordum, çünkü Mona'nın memeleri olduğunda, yedek memeleri de oluyordu. Açıkçası bu çizim geleceği görebildiğimin reddedilemez bir kanıtıydı.

"Nerelerdeydin?"

Daireme girdim ve Bob Amca'nın bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. "Kendimi film yapımcısı gibi gösterip seksi erkeklerin benimle yatmasını sağlamaya çalışıyordum. Nerelerdeydin?"

Bob Amca mükemmel bir şekilde ifade edilmiş sorumu görmezden geldi ve bana bir dosya uzattı. "İşte kundakçı hakkında bulduklarım. Eski binaları ve evleri kundaklıyor ama bu muhtemelen uzun sürmeyecek."

Margaret'i kollarımda gördüğünde yüzünde beliren endişe ifadesini kaçırmadan, onu çantamla birlikte kahvaltı barının üzerine bıraktım ve dosyayı aldım. "Biraz araştırma yapmam gerekiyor," dedim ve bir yandan okurken bir yandan da banyoya ve diş fırçama doğru yöneldim. "Sıradan bir kundakçının temel psikolojik profilini biliyorum ama önemli birini etkileyecek bir şey yok. Ve şimdi birini öldürdüğüne göre-"

"O yapmadı," diyerek araya girdi. "Bina çöktüğünde evsiz kadın çoktan ölmüştü. Adli tabibin söyleyebildiği kadarıyla, muhtemelen iki gün önce zatürreden ölmüş."

"Oh, ama hala davayla ilgileniyorsun?" Diş macununu fırçanın kıllarına sıkarken adamın profilini inceleyerek sordum.

"Etrafta takılıp yardım etmeye karar verdim. Ve sen de dışarı çıktın," dedi, ses tonu memnun ediciydi.

Diş macunu kabarcıklarının arasından, "Mecburdum. Bir davam

var." "Bana anlatmak ister misin?"

Duruladıktan sonra o tarafa döndüm, hâlâ dosyayı inceliyordum. "Bu bir Olumsuz. Ama bu seçeneği açık tutmak istiyorum. Bilirsiniz, eğer başım belaya girerse."

"Yani yarın öğleden sonra bana her şeyi anlatmış olacaksın. Babanla konuştun mu?"

"Negatif çarpı iki. Bu adam ne yaptığı konusunda çok hassas görünüyor. yanıyor. Sanırım sigortayla bir ilgisi yok?"

"Tek bir tane değil. Farklı sahipler. Farklı sigorta şirketleri. Onları birbirine bağlayan tek bir ipucu bulamıyoruz."

"Hey," dedim, izlediğim haber programını düşünerek. "Şu Centilmen Hırsızlar'ın kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Şu banka soyguncuları?"

Canlandı, açıkça ilgileniyordu. "Hayır, ya sen?"

"Lanet olsun. Pek sayılmaz. Sadece tanıdık geliyorlar." Düşünceli bir şekilde tavana doğru baktım. "Şekilleri gibi. Onları bir yerde gördüğüme yemin edebilirim."

Kapı açıldı ve Cookie on iki yaşındaki kızıyla vals yaparak içeri girdi. kızı Amber'ı da yanında.

"Bir yolunu bulursan beni ara, tamam mı?"

"Ararım."

Cookie, Ubie'ye belli belirsiz bir el salladı, onu fark etmemişti bile. Ama Ubie onu fark etti. Hem nabzı hem de ilgisi yükseldi. Yani ya hâlâ Cookie'ye özlem duyuyordu ya da kalp krizi geçiriyordu. Ben oyumu özlemden yana kullandım.

"Hey, Robert," dedi bir kucak dolusu alışveriş malzemesini tezgahıma bırakırken. "Geri göndermeden önce bu aletlerden bazılarını deneyeceğim. Kim bilir, belki de hayatım boyunca nerede olduklarını merak ederim."

"Bütün bunlar da ne böyle?" diye sordu, başını sallayarak kutuları işaret ederek.

Amber o zaman konuştu. "Hey, Bob Amca." Ona çabucak sarıldı. "Bu Charley'nin güvensizlik ve çaresizlik duygularıyla başa çıkma çabası. Hayatını yeniden kontrol altına almak için üzücü bir çabayla istifçiliğe yöneldi."

"Tanrı aşkına," dedim Cookie'ye en iyi bakışımı sunarak, "ben bir istifçi değilim."

"Bana bakma." Belindeki meyveli keki işaret etti.

Amber, "Okulda bir belgesel izledik," dedi. "Çok şey öğrendim." "Tabii ki, ama bilginiz olsun diye söylüyorum, bir şeyler biriktirmeye çalışmıyorum.

çaresizliğim üzerinde kontrol sahibi olmak."

"Öyle mi?" Gözleri daha önce görmediğim bir meydan okumayla kısıldı. "Evet," dedim, sırıtmamaya çalışarak onu takip ettim.

"O zaman neden gittiğin her yerde o silahı taşıyorsun?"

"Neden herkes Margaret'e zorluk çıkarmak zorunda?" Tek kaşını kaldırdı. "Daha önce hiç taşımadın."

"Ben de daha önce hiç bu kadar işkence görmemiştim."

"Aynen öyle," dedi ama yüzü yumuşadı ve bu konuyu açmamam gerektiğini anladım. Görünüşe göre ondan elli adım ötede işkence görmem onda hiç de azımsanmayacak bir sıkıntı yaratmıştı. Ya da kâbuslar görmesine. "Ve bunu bu kadar kaba bir şekilde yaptığım için özür dilerim," diye devam etti.

Cookie elini onun omzuna koydu.

"Hayır," dedim, bir adım öne çıkıp güzel çenesini avucumun içine aldım. "Böyle bir şey olduğu için üzgünüm Amber. Ve o sırada bu kadar yakın olduğun için de çok üzgünüm."

Bana saldıran adamın ben gelmeden ne kadar süre önce onunla odada olduğunu ona hiç söylememiştim. Cookie'ye bile söylememiştim ve ondan asla sır saklamazdım. Ama benim hayatımdaki enkazın onunkine de sıçradığını bildiğimde bunu nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neredeyse kızını ve bu arada kendisini de öldürtecekti. Ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

"Keşke daha yakın olsaydım," dedi, sesini kalınlaştıran bir şiddetle. "Onu senin için öldürebilirdim, Charley."

Onu kucakladım, zarif vücudu etten çok kemik gibiydi. "Yapacağını biliyorum. Bundan hiç şüphem yok."

"Bölüyor muyum?"

Kız kardeşim Gemma içeri girerken Amber'ın arkasından baktım. Uzun sarı saçları ve büyük mavi gözleri vardı, bu da "Neden ablan gibi güzel değilsin?" gibi sorularla büyümek için bir kaltaktı. Acı çektiğimden değil.

Gemma ve ben büyürken çok yakın değildik. Üvey annemizin Satürn'ün yedinci halkasındaki küçük bir yerleşim yerinden gönderilmiş uzaylı bir canavar olmadığı konusundaki ısrarı, kardeş ya da başka türlü sahip olabileceğimiz her türlü yakınlığı lekelemişti. Ama artık bir psikiyatrist olduğu için konuşabiliyorduk.

Üvey annemizin Satürn'ün yedinci halkasındaki küçük bir yerleşim yerinden gönderilmiş uzaylı bir canavar olduğu gerçeğini iki yetişkin gibi anlattım. Yine de bana inanmadı.

Amber döndü. "Merhaba Gemma," dedi bilgisayarıma yönelmeden önce. Ya da bilgisayarıma gitmeye çalışıyordu. "Ödevimi yapmadan önce durumumu güncelleyebilir miyim, Charley?" Kutu duvarının arkasını görebilmek için boynunu büktü. Umarım bilgisayarı bulurdu. Haftalardır görmemiştim ama bıraktığım yerde durduğundan emindim.

"Elbette. Ne söyleyeceksin?"

"Herkese annemin benimle *konuştuğunu* söyleyeceğim." İlgili bilgiyi hava yoluyla aktardı.

Homurdandım ve soru soran bir kaşla Cookie'ye baktım. "Kuşlar ve arılarla ilgili olan mı?"

"Oh, hayır, o değil," dedi Amber. "Onu yıllar önce almıştık." Uzun boylu olduğu gibi, kare ağaçlardan oluşan ormana girdiğinde onu yine de kaybettim. Ama sesi kutulardan yüksek ve net bir şekilde geliyordu. "Erkeklerin aslında benimki gibi genç, uysal beyinlerden zekâlarını toplamak için Dünya'ya gönderilen uzaylılar olduğu hakkında olan. Görünüşe göre, otuz yedi buçuk yaşıma kadar onların tekniklerinden tamamen kurtulamayacağım."

Cookie kaşlarını silkti.

Bob Amca kendine bir fincan kahve koyarken, "Haklı," dedi. "Ben aslında Plüton'danım."

Gemma çantasını yere bıraktı ve sarılmak için yanıma geldi; bu, kısa süre önce katılmaya başladığımız bir gelenekti. Onu birkaç haftadır görmemiştim. İşkence olayından sonra her gün geliyordu. Ama işi ve sosyal bir hayatı varmış gibi davranması arasında ziyaretleri yavaş yavaş azalmıştı.

"Görüyorum ki son konuşmamızı ciddiye almışsın." Bana eskiden beni kıkırdatan o sert yüzünü gösterdi. Şimdi ise sadece onun orantısız gerçeklik anlayışını takdir etmemi sağlıyordu. Sanki ben onun söylediği her şeyi ciddiye alıyormuşum gibi. Biz

bunun için çok uzun. "Yeterince küçük mutfak aletiniz olduğunu düşünüyor musunuz?"

Bob Amca Gemma'ya kocaman sarılırken Cookie, "Bunun üzerinde çalışıyoruz," dedi.

"Evet, öyleyiz," diye onayladı.

"Güzel," dedi Gemma, Cookie'nin ne yaptığını görmek için mutfağa girerken. "Sadece nasıl olduğunu kontrol etmek için gelmiştim."

"Tamam, teşekkürler."

"Nasıl uyuyorsun?" "Yalnız, ne

yazık ki."

"Hayır, uyuyor musun demek istedim."

Ona bütün gece paranoyak bir uyuşturucu bağımlısı gibi dairemde nasıl dolaştığımı, kilitleri kontrol edip tekrar kontrol ettiğimi, pencerelerin kapalı ve kapının sağlam bir şekilde sürgülenmiş olduğundan emin olduğumu anlatabileceğimi düşündüm. Daha sonra yatağa girdiğimde, eski binanın her gıcırtısında ve iniltisinde hırsızların ve seri katillerin hayalini kurduğumu anlatabilirdim. Ama o zaman da bana ilaç vermekte ısrar ederdi. Bu ihtimali düşünmeyi reddettim.

"Tabii ki uyuyorum. Geceleri başka ne yapıyor olabilirim ki?"

"Uyumuyorum." Bilmiş bir bakışla beni değerlendirdi, tepkimi ölçtü. Lanet olası psikiyatristler.

Dudaklarımda kaygısız bir gülümseme belirdi ve "Gayet iyi uyuyorum,"

dedim. "Güzel. Çünkü biraz uykusuz görünüyorsun."

"Yıllardır aldığın eğitim mi konuşuyor?"

"Hayır, gözlerinin altındaki koyu halkalar konuşuyor."

"Uykusuz değilim."

"Harika. Buna sevindim."

Memnun değildi. Her şüpheli nefesinde şüpheyi hissedebiliyordum.

Cookie hiç kullanmayacağım yeni aletlerimi kontrol etmek için buradaydı. Amber, koridorun karşısındaki dairelerinde iki tane bulunan bilgisayarımı kullanmak için buradaydı. Bob Amca onca yolu bana bir hediye vermek için geldi.

Dosya. Gemma da beni kontrol etmeye geldi. Daireme ısınma partisi verip UNM Lobo futbol takımını davet ettiğimden beri bu kadar kalabalık olmamıştım. O adamlardan sadece on iki tanesi içeri sığabildi, bu yüzden parti koridora taştı. 2C dairesindeki yaşlı kadın Bayan Allen bana teşekkür etmeyi hiç bırakmadı. Her teşekkür ettiğinde sesi boğuklaşır ve kaşlarını oynatırdı. O gece onu bu kadar minnettar edecek ne olduğunu hep merak etmişimdir. Belki de biraz içmiştir. Ya da bir şeyler hissetmiştir. Her iki şekilde de onun için iyi.

Ancak dairemde bu kadar çok insan varken ve hepimiz kutulardan oluşan bir ormanla çevriliyken klostrofobik hissetmeye başlamıştım. Ve temkinli. Özellikle de Cookie, Ubie'ye gizli bakışlar atmaya devam edince. İçeri girdiğinde onu fazla önemsemediğini bilmeliydim. Genelde erkek grubu konserindeki kız öğrenciler gibi sırıtırdı. Kesinlikle bir şeylerin peşindeydiler.

İyi niyetli ama cafcaflı derecede iğrenç arkadaş ve/veya aile üyelerimle yüzleştim, bu bir video oyunu olsaydı ve hepsi zombiye dönüşseydi ilk önce hangisini haklardım karar vermeye çalışıyordum. "Tamam, neler oluyor?"

"Ne?" Gemma sordu, yüz ifadesi masumiyetin resmiydi. Onun.

Bob Amca saat beş yönündeki gölgesini ovuşturdu. Amber bir yığının üzerinden baktı

kutuları, kocaman mavi gözleri uzaktan dikkatle izliyordu. Ya da birkaç adım öteden. Cookie elektrikli düdüklü tencerenin kullanma kılavuzunun arkasından bana bakıyor ve kimseyi kandıramıyordu. Tabii Fransızca talimatları okuyamıyorsa. Ve baş aşağı. Gemma da tırnaklarını incelemek için bir bar taburesine uzanmıştı.

Bob Amca bir omzunu silkerek, "Senin için endişeleniyorduk," dedi.

Gemma başıyla onayladı. "Doğru, biz de gelip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedik."

"Hepiniz mi?" Ben sordum.

Biraz fazla hevesli bir şekilde tekrar başını salladı.

Kaşlarım birbirine kaydı ve Bob Amca'ya baktım, yüzümde acı bir hayal kırıklığı maskesi vardı, herkesten önce pes edeceğini biliyordum, yaşlı yumuşak.

Bir elini kaldırdı. "Charley, kabul etmelisin ki son zamanlarda davranışların biraz dengesizleşti."

Kollarımı kavuşturdum. "Benim davranışlarım ne zaman dengesiz *değil* ki?" "Haklı," dedi Gemma'ya.

"Hayır," diye cevap verdi, kollarını kavuşturarak beni taklit etti, "etmiyor."

Sinirle içimi çektim ve kahvaltı barının etrafından dolaşarak Bay Kahve.

"Leke çıktı mı?"

"Ne lekesi?" Yeryüzündeki Cennet'ten bir fincan doldurarak sordum.

Oturma odamın 51. Bölge olarak adlandırdığım bir bölümünü işaret etti; burada akıllıca bir dağ kılığına sokulmuş devasa bir kutu yığını duruyordu. Bir amaca hizmet ediyordu: odanın o bölgesini gizlemek. O özel bölümü. Kargaşa ve düzensizliğin kara deliği. Bakmak zorunda kalmayayım, kazara milyonlarca güneş kütlesinin çekim gücüne kapılmayayım diye içeri girdiklerinde kutu üstüne kutu ittirmiştim. Kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyordum ama bir zamanlar paramparça olduğum yeri gömmek, onu bir yığın parlak yeni ürünün altına itmek o zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti.

Ona bir anıt diyebileceğimi düşündüm. Kimse sanatı sorgulamaz.

Gemma'nın yüz ifadesi sempatikleşti. "Leke. Hiç çıktı mı?"

Bu yolculukta hiç zorlanmamıştı. Buraya geldiği onca zaman, o noktadan hiç bahsetmemişti. O lekeden. Earl Walker bir cerrahın özgüveni ve hassasiyetiyle beni kesip biçerken kanımın ve idrarımın sandalyenin kenarlarından taştığı yer.

"Müdahale zamanı, ha?" İncelemesinden rahatsız olarak sordum.

"Hayır," dedi beni yatıştırmak için acele ederek. "Hayır, Charley. Seni kontrol etmeye ya da özerkliğinin bir zerresini bile elinden almaya çalışmıyorum. Sadece neyi neden yaptığını anlamanı sağlamaya çalışıyorum."

"Nedenini biliyorum," dedim, ses tonum eşit, sesim kuru. "Ben de oradaydım."

"Tamam ama *ne yaptığınızı* anlıyor musunuz?" Etrafına bakındı, yığın yığın kutuları gösterdi.

Derin bir nefes çektim, kızgınlığımın fark edilmeden geçip gitmesine izin verdim, sonra fincanımı aldım ve şu anda elimde kalan tek güvenli sığınak olan yatak odama yöneldim. "Şu anda bu odadaki her şeyi çıkarabilirsin ve benim için sorun olmaz." Elimi havada salladım. "Bunu anlıyor musun? Bir Georgia çiftliği kadar huzurlu."

"Bu teoriyi test etmemin bir sakıncası var mı?"

diye sordu. "Keyfine bak."

Ben odama doğru ilerlerken o da 51. Bölge'ye doğru yürüdü. Durakladım ve

bir kutuyu aşağı indirip Bob Amca'ya uzatmasını izledi. O da kutuyu Cookie'nin daha önce üzerinde çalıştığı duvarın üzerine yığdı. Ve kabuğumun etrafındaki koruyucu kaplama çatladı. Çok az. Varlığımın en temelinde bir sarsıntıya neden olacak kadar.

O kutuların altında ne olduğunu çok iyi biliyordum. Eğer birçok şeyi alıp götürdüyse

daha fazla olsaydı, bağlı olduğum sandalye görünecekti. Halıdaki kan lekesi yeniden ortaya çıkacaktı. Gerçek yüzüme haykıracaktı. Deri ve et katmanlarının arasından kayan metalin acısını hissettim. Tendonları çentikliyordu. Sinirlerim koptu. Bağırmamak için dişlerimi birbirine geçirdim.

"Charley?"

Bob Amca adımı söyledi ve bir süredir orada durup dağ gibi yığılmış kutulara baktığımı fark ettim. Herkes ne yapacağımı görmek için beklerken utanarak arkama baktım. Gözlerindeki acıma duygusu neredeyse çok fazlaydı.

"Biliyorsun," dedi Cookie kahvaltı barının etrafından dolanarak, "o kadar güçlü ve kuvvetli oluyorsun ki bazen unutuyoruz-" Amber'a baktı, çok fazla şey belli etmek istemiyordu, sonra sesi daha yumuşak bir şekilde devam etti. "-bazen senin sadece bir insan olduğunu unutuyoruz."

Gemma yaklaşarak, "Hazır olana kadar senden bir kutu almanı istemeyeceğim, Charley," dedi. "Ama o zaman gelene kadar her gün o noktadan bir kutu alacağız."

Çok garipti. Daha önce bir sandalyeden ya da halıdaki bir lekeden hiç korkmamıştım ama son zamanlarda cansız nesneler kendi hayatlarına bürünmüş gibiydi. Canavar gibiydiler, nefesleri etrafımda yankılanıyor, gözleri her hareketimi izliyor, saldırmak için uygun anı bekliyorlardı. Beni tekrar kesmek için.

Gemma bu kez konuştuğunda sesi o kadar nazik, o kadar alçakgönüllüydü ki duvarımı tutmakta zorlandım. "Ama sadece senin için uygunsa. Sadece sen rahat edersen."

"Ya değilsem?"

O anda uyuşukluğun ötesinde bir şeyle uğraşmak istememenin yanlış olup olmadığını merak ettim. Daha yeni bir park görevlisi tarafından soyulmuş, bir iblis tarafından saldırıya uğramış, Şeytan'ın oğlu tarafından tartaklanmış ve bir grup rahibe tarafından hayati bilgilerim saklanmıştı. Bunlara daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyordum.

Elini koluma koydu. "O zaman sen gelene kadar burada olacağız."

Ona minnettar bir gülümseme sunduktan sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Ama gerçek anlamda değil."

Gemma'nın gözlerinde bir fikir parladı. "Evet," dedi, dudakları hafifçe aralanarak
sinsi bir gülümseme. "Gerçekten. Taşınacağız."

"Pijama partisi yapabilir miyiz?" Amber sordu.

Gemma ona gülümsedi. "Kesinlikle yapabiliriz."

Kahretsin. Bu berbat olacaktı. Gemma'nın kutularımı okşamasına izin verene kadar asla huzur bulamayacaktım.

"İyi, kendini daha iyi hissettirecekse kutularımla oyna."

"Oh, adamım," dedi Amber. "Hiç pijama partisi yapamıyoruz."

Gemma, "Ve senden bir şey daha yapmanı istiyorum" diyene kadar bir gülümseme daha attım.

"Lenslerini çakmak gazına mı batırdın?"

"Şimdi de düşmanca davranıyorsun. Her gün bir mektup yazmanı istiyorum. Aklına kim gelirse ona bir mektup. Bu her gün farklı bir kişi de olabilir, her gün aynı kişi de. Ama mektupta o kişi hakkında ne hissettiğini ve nasıl olduğun ya da o gün ne yaptığın gibi genel bir şey söylemeni istiyorum. Tamam mı?"

Bir yudum daha aldım ve sonra "Okuyacak mısın?" diye sordum.

"Hayır." Memnuniyetle kollarını kavuşturdu. "Onlar senin için ve sadece senin için."

"Bob Amca'ya ne kadar inek olduğunu anlatan bir mektup yazabilir miyim?"

"Hey," dedi, dikkatler üzerine çevrilince doğruldu. "Ne yaptım ben?"

Bir kıkırdamaya karşı koydum. Sanırım kimse okumazsa sorun olmazdı. Ne yaptığını anlayacak kadar psikoloji eğitimi almıştım ama kimse görmeyecekse, benim yazıp yazmadığımı asla bilemeyecekti. Bu açıkça bir kazan-kazan durumuydu.

"Ve onları yazıp yazmadığınızı bileceğim, bu yüzden tutmaya niyetli olmadığınız bir söz vermeyin."

Saçmalık. "Nereden bileceksin? Ben gerçekten iyi bir yalancıyım."

Buna yüksek sesle güldü. Ben de karşılık vermedim. Çünkü Bob Amca, Cookie ve Amber da gülmüştü. W T F?

Üzüntümü ustaca yerleştirilmiş bir ölüm bakışıyla belli ettikten sonra, "Bütün bunları yaparsam beni rahat bırakacak mısın?" diye sordum.

"Buraya gelmeyi ve dağ gibi yığılmış kutularına dalmayı bırakıp bırakmayacağımı mı soruyorsun?" Omuz silkerek onayladığımda, "Hayır, o dağı aşacağız" dedi. Bir kolunu omuzlarıma koydu. "Birlikte. Hep birlikte." Herkes başıyla onayladı. "Her gün en az birimiz bir kutuyu aşağı indirecek, ta ki siz bizi bunu yaparken gözünüzü kırpmadan izleyene kadar."

Kaşlarımı çattım. "Ben irkilmedim."

"Yüzün buruştu," dedi Bob

Amca. "Yapmadım... Her

neyse."

İyi niyetli arkadaşlarım ve ailemden oluşan bir kâbusun içindeydim.

bir anakonda ile kilitli bir hücrede olmayı hak eden üyeler. Çok uzun süre değil. Sadece önümüzdeki bir ay boyunca her gece birkaç kabus görmelerine yetecek kadar uzun.

Bu düşünce beni mutlu etti.

Kapı bir kez daha çalındı, bu seferki daha sert ve talepkârdı. "Gerçekten mi çocuklar?" Kapıyı yumruklayarak söyledim. Başka kimi etiketleyebilirlerdi-

Benim takımım mı?

Üzerinde fazla düşünmeden, bir sessiz sinema oyuncusunun dramatik yeteneğiyle kapıyı açtım.

Diğer tarafta gördüğüm şey -kimi gördüğüm- nefesimi kesti. Reyes'in üzerinde yeni bir tişört ve kot pantolonla, limonlu turta gibi rahat bir şekilde, sanki az önce bir adam öldürmemiş gibi orada durduğunu gördüğümde sinir sistemimde şaşkınlık fırtınası esti. Sanki beni bir depodan sürükleyip beton bir zemine atmamıştı. Sanki ben onunla medeni bir konuşma yapmaya çalışırken ortadan kaybolmamıştı. Hak etmiştim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapı pervazına yaslandı, gözleri takdirle parlıyordu. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Neden olmayayım ki?" Ben sordum.

Bakışları üzerimde dolaştı, ilgisi hiç de belli belirsiz değildi. "Çocuk nasıl?"

Az önce benim için bir iblisle savaştı. Az önce hayatımı kurtarmıştı ama yine de sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi orada duruyordu. Başımı salladım ve dedim ki, "O iyi. Biraz travma geçirdi ama emin ellerde. O sağır."

"Biliyorum."

"Nasıl?" Şaşırarak sordum.

"Bir süre onunla konuşmanı izledim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve "Sapık."

dedim. "Fındık."

Nefesim kesildi. "Neandertal."

"Meyveli kek."

"Maymun."

"Psikopat."

Neden tüm hakaret repertuarı benim zihinsel dengemi sorguluyordu? Kaşlarımı çatarak ona baktım ve eğildim. "İblis."

Bir parmağını gömleğimin altına soktu ve beni k e n d i n e çekti.
"O zaman bu seni bir avcı yapar, değil mi?" diye sordu, sesi derin, zengin bir kadife gibiydi.

Etrafını saran sıcaklığı içime çektim. Avına odaklanan bir leopar gibi dikkatinin her zerresini bana verdi, sadece bir sıcaklığın çatlamasına ve göğsüme dökülmesine neden olacak kadar uzun süre odaklandı. Karnımın üzerine. Bacaklarımın arasına. Ta ki Bob Amca'yı görene kadar. Bakışları beni geçip Bob Amca'nın oturduğu yere kaydı.

Panik içinde, evimin hâlâ istenmeyen misafirlerle dolu olduğunu fark ettim. Ve bu istenmeyen misafirlerden biri de Reyes'i işlemediği bir cinayet yüzünden on yıl hapse mahkûm eden Bob Amca'ydı. Ama bu Ubie'nin suçu değildi. Tüm kanıtlar Reyes'i işaret ediyordu. Earl Walker bundan emin olmuştu.

Belki Reyes onu hatırlamaz.

Etrafımda döndüm ve hoş olmayan bir şekilde bakakaldım. "Hey, çocuklar. Reyes'le tanışmanızı istiyorum."

Cookie bir şey düşürdü ama kendini ele vermeyeceğini umarak gözlerimi Bob Amca'dan ayırmaya cesaret edemedim. Reyes'in mahkûmiyetinden sorumlu olan adamı unuttuğuna dair en ufak bir şansım yoktu ama kartopları bile hayal kurabilirdi.

Onu gördüğüne şaşırdığı her halinden belli olan Bob Amca bir dakika boyunca duygularıyla savaştı ve bir karar vermeden önce ne yapacağını anlamaya çalıştı. Reyes'e başıyla onay işareti yaparak eğildi ve Cookie'nin çenesini onun yerine kapattı. Cookie kendini tuttu ve utangaç bir şekilde gülümsedi. Ancak, Gemma'nın çenesini büyük bir rahatsızlık duymadan kapatabilecek kadar yakın değildi. Amber da biraz şaşkın görünüyordu. Kutulardan oluşan duvarın etrafında dolaştı ve gözlerini şaşkınlıkla kocaman açarak baktı.

Sadece ben olmadığımı bildiğim için mutluydum. Reyes iki mil çapındaki her kadını aynı şekilde etkiliyor gibiydi.

Ama Bob Amca farklı bir hikâyeydi. Reyes'in içinde bir ateşin kıvılcımlanıp parladığını hissettim. Sadece nefret olarak adlandırabileceğim bir duygu. Ne yazık ki, kendisini, masum bir adamı hapse atan bir adama düşmanlık duymakta sonuna kadar haklıydı. Ve daha da kötüsü, Bob Amca geçenlerde bana Reyes'in masum olduğunu kalben bildiğini söylemişti. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bütün kanıtlar doğrudan Reyes'i işaret ediyordu. Elbette Reyes onu tamamen suçlayamazdı.

Bob Amca bir taburenin üzerinde oturuyordu. Yüzünde pişmanlık ve boyun eğmişlik ifadesi vardı. Ayağa kalktı ve hayatta kalamayacağını bile bile savaşa giren John Wayne'i andırırcasına ileri doğru yürüdü.

"Belki de bunu dışarıda halletmeliyiz," dedi öne doğru yürürken.

Eğer Bob Amca'nın Reyes hakkında bildiklerini bilerek yaptığı şey kahramanca değilse, neyin kahramanca olduğunu bilmiyordum.

Bob Amca'nın varlığı, kendinden emin havayı dağıtmış gibiydi. Reyes. Bir savaş sürerken aralarında kalın bir gerilim kordonu gerildi

İçinde. Doğru olanı yapmak ile yetiştirilme tarzının -yeraltı dünyasından gelen birinin- onu yapmaya zorladığı şeyi yapmak arasında bir savaş. Duygularının büküldüğünü ve pençelendiğini hissettim. Ubie'ye ulaşmak için ağzının suyu akıyordu. Onu parçalara ayırmak için. Nefes almak bana ne kadar kolay geliyorsa ona da o kadar kolay geliyordu. Ama o hareketsiz duruyordu. Çok hareketsiz. Muhtemelen hareket etmekten korkuyordu. Ne yapacağından korkuyordu.

Destansı bir mücadeleden sonra bakışlarını amcamdan ayırdı ve tekrar benimkilere dikti. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim," dedi ve sanki Bob Amca'yı ve olan her şeyi bir anda yok sayabilecekmiş gibi kendi içine çekildiğini hissettim.

"İstersen kalabilirsin," dedi Bob Amca ve çenemi kilitleyerek çözülmesini engelledim.

"Katılıyorum!" Amber bağırdı. Herkes dönüp aval aval ona bakınca kutuların arkasına saklandı ve "Özür dilerim. Bir anda ağzımdan kaçtı."

Arkama baktığımda Reyes ona gülümsüyordu. Nefesimi kesen tatlı, anlayışlı bir jestti bu. Öfkesi anında azaldı, bunun şoku sıcak bir yaz gününde soğuk bir su sıçraması gibiydi.

Ne kadar kaba davrandığımı fark ederek, "Reyes, resmi olarak kimseyle tanıştırıldığını sanmıyorum," dedim. Beni pusuya düşüren insanlara döndüm ve onlara karşı bir şey yapmamaya çalıştım. "Bu kız kardeşim Gemma, amcam Bob ve Cookie."

"Ve ben," dedi küçük bir ses ötelerden.

"Ve o duvarın arkasında bir yerlerde Cookie'nin kızı Amber var," dedim kıkırdayarak.

Kollarını açmadı ama her birine sırayla başını salladı.

Bob Amca Gemma'ya dirsek attı. Gemma hemen dikkat kesildi ve boğazını temizledi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi.

Reyes'in bakışları tekrar ona yöneldiğinde düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Sonra yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi.

Onu kolayca okudu. "Evet," dedi ve elini sıkmak için uzattı. "Tanıştık ama resmi olarak değil." Reyes'i ilk gördüğümde Gemma da yanımdaydı. Lisedeydik ve Reyes babası sandığı Earl Walker tarafından istismar ediliyordu.

Teklifini tamamen reddedip reddetmeyeceğini merak ettiğim gergin bir andan sonra elini kendi elinin içine aldı. Bunu yaptığında dudaklarından dökülen yumuşak nefesi kaçırmadım. Onu suçlayabileceğimden değil.

Cookie henüz tam olarak iyileşmemişti. Görünmez bir şapkayı devirir gibi başını selamlamak için eğdi.

Yüzüne yayılan gülümseme efsanelere konu olacak cinstendi. Ya da Rice Krispie şekerlemeleri: yumuşak, tatlı ve yapışkan bir yapışkan topak halinde erimenin eşiğinde. Ona soluk soluğa bir selam verdi ve kıkırdamamak için tüm irademi kullandım. Onu utandırmaktan endişe ettiğim için değil. Onu utandırmak hayattaki ana hedeflerimden biriydi. Çarıksız boxer şort tasarlamanın hemen arkasındaydı.

Hayır, başka bir duyguya kapılmıştım. Bob Amca ve Reyes'i bu kadar yakınımda bırakmaktan ne kadar korksam da kutuların olduğu duvara doğru adım attım ve arkalarından Amber'a baktım.

"Tatlım?" Neler olduğunu merak ederek sordum.

İçinden akan duygu o kadar güçlü, o kadar elle tutulurdu ki, onun ötesindeki herhangi bir şeye konsantre olmakta zorlanıyordum. Reyes de bunu hissediyor olmalıydı. Arkama baktım. Bana endişeyle bakıyordu.

"Amber, iyi misin?" diye sordum.

Masamda oturuyordu ve yüzü aşağıya dönüktü, uzun siyah saçları dalgaların oluşturduğu aşılmaz bir perde gibiydi. "Ben iyiyim," dedi yüzünü gizleyerek.

O sırada Cookie yanıma geldi ve omzumun üzerinden bakmaya çalıştı. "Neler oluyor?" diye sordu bana.

"Emin değilim." Amber'ın duygularını daha önce incitmiş miydik? Ona bakmak mı? Gerçekten incinmiyordum, ama o her ne hissediyorsa

başka her şeyi bastırıyordu. On iki yaş hormonları aldatıcı bir şeydi. Otuz saniye önce iyi görünüyordu. Başka ne yapacağımı bilemediğim için, "Reyes'le tanışmaya gelir misin?" diye sordum.

O zaman bana baktı ve mavi gözlerinde biriken yaşları görebiliyordum. Utanarak geri çekildi ve onu ileri götürmeme izin verdi.

"Bu Kowalski klanından Amber dedikleri kız," dedim havayı yumuşatmaya çalışarak. "Ama tam bir kalp kırıcı, o yüzden seninkini iyi koru." Reyes'e göz kırptım.

Gözleri yere kilitlenmiş, omuzları çökük, güvensiz bir şekilde ilerledi.

Daha iyi görebilmek için başını eğerek onu inceledi. Bir kıza göre uzun boyluydu.

ve on iki yaşındaki bir kıza göre gerçekten uzun boyluydu, ama boyu ona yaşıtı olan diğer kızlarda olmayan bir zarafet veriyordu. Bir ceylan gibi.

"Amber, merhaba diyebilir misin?" Cookie sordu.

Bakışlarını hâlâ kaçırırken başını salladı.

Cookie utanmış görünüyordu. Uzun bir tutam saçı Amber'ın kulağının üzerine itti. "Çok özür dilerim," dedi Reyes'e, çaresizlik içinde kendi başını sallayarak. "Genelde sesi çok gür çıkar."

"Onu kurtardın mı?" Amber sonunda ayaklarıyla konuşarak söyledi. "Ona göz kulak mı oluyorsun?"

Hiçbirimiz onu sorgulayamadan Reyes, "Sadece gerçekten özel durumlarda" dedi.

Ne hakkında konuşuyorlardı? Amber Reyes'i bilmiyordu. Hayatımı kurtardığını nereden bilebilirdi? Aslında birkaç kez.

Sonra ona baktı, kirpikleri parıldayan bir gözyaşını uzakta tutuyordu. "Ne yaptığını biliyorum. Ne olduğunu biliyorum. Onlar bilmediğimi sanıyor ama ben biliyorum. Ve o gece burada olduğunu biliyorum."

"Amber," dedi Cookie, ağzının kenarları gergin bir gülümsemeyle seğirirken, "bunu nasıl bilebilirsin?" Cookie aniden korkmaya başladı ve düşüncelerinin nereye gittiğini biliyordum. Reyes ona ne yapabilirdi?

Amber'ın onun varlığından haberdar olduğunu biliyor muydu? "Neden bahsettiğini bilmiyor."

"Gördün mü? Bilmiyorlar ve sana benim güvendiğim kadar güvenmiyorlar." Bir adım öne çıktı. "Charley'e hayatı boyunca göz kulak oldun. Onu güvende tuttun. Ve o gece, eğer gelmeseydin-" Nefesi kesildi ve hiçbirimiz ne yaptığını anlayamadan ileri doğru koştu.

Reyes, kız ona doğru atılırken emin değilmiş gibi geri adım attı.

Kollarını onun boynuna doladı. "Teşekkür ederim." Ona doğru döndü. "Çok teşekkür ederim. Hayatımızı kurtardın."

Reyes'in on iki yaşında bir çocuk tarafından rahatsız edilmeyi kabullendiği garip bir andan sonra, kollarını gevşekçe kıza doladı. Kadın daha sıkı sıktı.

Bir adım öne çıkıp sırtını okşadım, kalbim hayranlıkla kabarmıştı. Earl Walker'ın bana saldırdığı gece Reyes'in ortaya çıktığını bildiğini fark etmemiştim. Olanlar hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etmemiştim.

Bana baktı, sonra onun kulağına fısıldadı. "*Onun* ne olduğunu ben de biliyorum ama asla kimseye söylemem."

Reyes ona hayatımda gördüğüm en çekici sırıtışı sundu. Reyes'in kollarından kurtulmadan önce içinden yumuşak bir kıkırdama yükseldi. Bana yaklaştı, gözleri çok iyi bildiğim o rüya gibi parlaklığa büründü.

"İçeri geliyor musun?" Ben sordum.

Amber'a göz kırptı, sonra bana döndü. "Bu gece olmaz. İşim var."

"Elbette. Ama seninle gerçekten konuşmak istiyorum-" Nasıl olduğunu düşündüm

şeytan musallatı demeden *şeytan musallatı* demek. "-The yaşadığımız doluluk sorunları."

Ağzının bir köşesi neredeyse sırıtacak şekilde eğildi. "Bu konuda, önümüzdeki birkaç gün boyunca dairende kalmana gerçekten ihtiyacım var."

"Yapamam, ama sorduğun için teşekkürler."

Etrafına bir göz attıktan sonra tehditkâr bir ses tonuyla, "Beni ısrar ettirme," dedi.

"Ciddi misin?" Gerçekten bunun işe yarayacağını mı düşünüyordu?

Derin bir nefes çekti, sonra vazgeçer gibi oldu. Bir süre düşündükten sonra tekrar gömleğimin altına dokundu. "Beni görmeye gelmene sevindim."

Parmak uçlarımı elinin arkasına sürttüm. "Özgür olduğuna sevindim."

Komik bir şey söylemişim gibi soluk soluğa alay etti.

"Ne?" Ben sordum.

Amber yanımdayken, Bob Amca arkamdayken bile bana yaklaştı, başparmağını alt dudağıma sürttü ve "Özgürlükle kölelik arasında ince bir çizgi vardır" dedi.

9

Kız kıza aksiyondan iki içki uzakta.

-T-SHIRT

"İyi misin?" Bob Amca ön kapıyı kapattıktan sonra sormuştu. Her zaman olduğu gibi Reyes'in ardından hava elektrikle çatırdıyordu. Ama Ubie'nin benim için endişelenmesinin çok hoş olduğunu düşündüm. İndirimli makosen ayakkabılarının içinde titreyen oydu. Reyes'in neler yapabileceğini anlamaya başlamıştı ve makosenlerinin içinde titremek çok uygun bir tepkiydi. Özellikle de onu parmaklıklar ardına koyan kişi o olduğu için.

"İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Geç kaldım," dedi. "Bir randevum

var."

Çok şaşırmış görünmemeye çalıştım. "Bir insanla mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, bir soda makinesi. Tabii ki bir insan."

Amber kızırdadı, Reyes'in varlığından annesinden ya da Gemma'dan daha hızlı kurtulmuştu. Onlara her şeyi özümsemeleri için birkaç dakika verirken, ben de ölümden dönen Ubie'yle dalga geçtim. Reyes'in onu paramparça etmemesine çok sevinmiştim. Parçalanmamış halini daha çok seviyordum. Marul ya da heavy metal gitar sololarını tercih etmemin aksine. Bir süre misafirim olacağı hissine kapılarak duşuma doğru yöneldim. "Eve gitsen iyi olur," dedim Ubie'ye. "Bir sevgiliyi bodrumda ancak bu kadar uzun süre bağlı tutabilirsin. kızgın."

Tam banyoya girerken, "Babanla konuş." dediğini duydum.

Hiç sanmıyorum. Tüylü bir canavar beni sağa sola savururken bile duş harika hissettiriyordu. İki aydan uzun bir süredir bir günde bu kadar hareket görmemiştim. Vücudum ne yapacağını bilmiyordu. Nasıl hareket edeceğini. Sharon adını taşıyan ya da taşımayan kanepemi ve peynirli pufları istiyordu ama ikisini de bırakmak zorunda kalacağımı fark ettim. İlk başta yavaşça. Belki yatar koltuğa ve peynirli krakerlere geçebilir, yavaş yavaş azaltabilir, sonra evi temizlemek ve elma yemek gibi sağlıklı bir şey deneyebilirdim.

Düşündükçe ürperiyordum. Peynirli puflar çok rahatlatıcıydı. Ve turuncuydular. Hayır, muhtemelen hiçbir şey için acele etmemeliydim. Bir B planı buldum. Peynirli puf yerken evi temizlemek. Rahatlatıcı ve üretken.

Artemis altımdaki toprağa daldıktan sonra duştan çıktım ve üzerinde hiçbir akıllıca söz bulunmayan ekose limon yeşili bir pijama altı giydim. Ama SARC'ın ikinci favori -ASM- kelimem olduğunu ilan eden bir üstle bunu telafi ettim. Tekrar kitlelerin karşısına çıkmaya hazır bir şekilde yaşam alanına geri döndüm.

Cookie ve Gemma mutfaktaydı, yeni ve havalı aletlerimi deniyorlardı. Umarım onların çabalarından bir yemek çıkar. Amber ben dışarı çıktığımda kitaplarını topladı ve yanıma geldi. "Duşta çok gürültü yapıyorsun," dedi.

Artemis'in beni defalarca duvara çarpmasının sesinin buradan nasıl geldiğini ancak hayal edebilirdim. "Evet, ayağım takıldı."

"Yedi kez mi?"

"Evet."

"Oh, tamam. Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim, Charley. Bunu yapmak istememiştim. Reyes'le. Seni utandırmak istememiştim."

"Beni utandırmak mı?" Onu kollarımın arasına aldım. "Amber, beni asla utandıramazsın."

"Asla mı?" diye sordu.

"Asla."

"Bir keresinde mağazada anneme bağırarak normal mi yoksa süper emici tamponlardan mı istediğini sordum. Kutuya göre süper emicilerin ağır günler için olduğunu da ekledim. Sonra da ağırlığını birden ona kadar derecelendirmesini istedim."

"Tamam, yapabilirsin."

"Sonra sırada beklerken ona kışın ortasında neden üç kutu Summer's Eve aldığını sordum."

Onu bir kol boyu uzağa koydum. "Vay canına."

"Biliyorum, değil mi? Bir insanın bu kadar kızarabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Evet, beni gerçekten utandırabileceğini anladık. Ama utandırmadın. On iki yaşındaki bir kızın bilmemesi gereken şeyleri bu kadar çok bildiğin için üzgünüm.

"Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Şeflerin ne yaptığını görmek için onlara baktım. Meşgul olduklarını görünce ona doğru eğildim. "Tam olarak ne biliyorsun?"

Gülümsedi. "Senin Azrail olduğunu biliyorum."

Bunun farkına varmak yelkenlerimi suya indirdi.

"Ben de Reyes'in şeytanın oğlu olduğunu

biliyorum."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Kulaklarım gerçekten çok iyi işitiyor. Ödevimi yaparken bile her türlü konuşmayı dinleyebiliyorum."

"Gerçekten mi?"

Homurdandı. "Yemin ederim, ne zaman bir kitap açsam sağır oluyormuşum gibi davranıyorsunuz." Şeytani bir kıkırdamayla kapıya doğru yöneldi. "Başka şeyler de duyabiliyorum. Sen gelmeden önce bir erkeğin bir kızı böyle çığlık attırabileceğini bilmiyordum. Reyes çok yetenekli görünüyor."

Gözlerimin çay tabağına benzediğinden emin olunca, dikkatini bize vermediğinden emin olmak için Cookie'ye hızlıca bir göz attım. Reyes'le rüyalarım dışında hiç ilişkiye girmemiş olsam da ve bir keresinde o cisimsizken, bu ilişkiler... çok tatmin ediciydi. Ve görünüşe göre Amber

bunu biliyordu.

"Merak etme. Annem bilmiyor."

"Reyes'in çok yetenekli olduğunu mu?"

"Hayır, bu kısmın son derece farkında. Sadece Reyes'in çok yetenekli olduğunu bildiğimi bilmiyor." Yine kıkırdadı, çılgın bir bilim adamını çağrıştıran bir sesti bu ve kapıyı arkasından kapatmadan hemen önce, "Ama benim yüzümden durma," dedi.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Cookie beni öldürecekti.

"Peki siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordu.

Sıçradım, sonra pijama altımı düzelttim. "Yok bir şey. Neden? Ne hakkında konuştuğumuzu sanıyorsun?"

Bana kaşlarını çattı. "Sence o iyi mi?"

"Bence gayet iyi." Küçük ukala.

Gemma toz halindeki bir maddeyi içine atarken o da bir çeşit hamuru çırpmaya devam etti. Umarım browni pişiriyorlardı. Browni yedek pil gibiydi. Bir evde asla çok fazla olamazdı.

Gemma karışıma bakıp biraz daha toz eklerken, "Seninle uyuyacağım," dedi.

"Pek tipim değilsin ama olsun. Ne kadar sapıkça konuşuyoruz?"

"Sence daha fazlasına ihtiyacı var mı?" diye sordu Cookie, kâseyi incelerken.

"İnsanın asla çok fazla pudra şekeri olamaz," dedi Cookie. Sonra bana bir çırpma teli doğrulttu. "Bence Reyes'i şişeleyip karaborsada satmalısın. Zengin oluruz."

Yaklaştım. "Dostum, ne çırpıyorsun?"

"Kısa bir süre önce gezegendeki en ateşli erkekle aynı odada bulunduğum için, muhtemelen erdemimi çırpıyorum." Kıkırdadı. "Anladın mı? Erdemimi mi çırpıyorum?"

Gemma daha fazla pudra şekeri ölçerken güldü. Cookie'nin kâsesine bir göz attım ve beyaz cennetten bir topak aldım. "Ee, krema?"

"Evet, yeni kek kalıplarını deniyoruz." "Kek
kalıbı mı aldım?" Bu hiç bana göre değildi.
Kaşlarını oynattı. "Ve bir margarita karıştırıcısı almışsın."
Uh-oh.

* * *

Çok geçmeden Gemma'nın benimle takılmak ve karadaki bir balık gibi içmek için art niyetli olduğunu anladım. Bunu vücut dilinden, gözlerindeki değişen ışıktan okuyabiliyordum, ama en çok da "Art niyetim var" dediğinde.

Uyumama yardım etmeye kararlıydı, bunun için beni sarhoş etmesi gerekse bile. O yüzden Cookie'yle birlikte, çöküşümün dibe vurduğu bir dönemde sipariş ettiğim donmuş margarita mikserini deniyorlardı. Bir hafta boyunca tek düşünebildiğim şey margarita içmekti -bir de dilimi Reyes'in dişlerinde gezdirmek- ama ne tuzum ne de Reyes'in dişleri vardı. Margarita almak için evden çıkacak enerjim de yoktu - ya da Reyes'e yaptıklarından sonra dişlerini yalamama izin vermesi için yalvaracak kadar alçalacak arzum - bu yüzden sadece bir margarita dileyebilirdim. Ve Reyes'in dişlerini hayal etmek.

İçten içe elimde sihirli bir şekilde bir margarita belirmesini umuyordum ama bu kumandayı bırakmam gerektiği anlamına geliyordu ve Tanrı bunun olmayacağını biliyordu.

Bu bir kısır döngüydü.

Ama Gemma nadiren içerdi. Belki akşam yemeğinde bir kadeh şarap. Ben de sadece özel günlerde içerdim. Cuma ve cumartesi günleri gibi. Diğer yandan Cookie.

"Wooooohooooooo!" Cookie zaferle kollarını kaldırdı. Nedenini bilmiyorum. "O zamandan beri bu kadar eğlenmemiştim... o zamandan beri..." Tutarlı kelimeler bulamıyor gibiydi ama hemen toparlandı ve kapıyı işaret etti. "Thince Reyeth Farlow şu kapıdan içeri girdi!" Bana geri döndü,

yüz ifadesi huşu doluydu. "Ve Tanrım, bu çocuk nasıl yürüneceğini biliyor."

Cookie kahvaltı barının diğer tarafında durmuş, yeni elektrikli düdüklü tenceremde browni pişirmeye çalışıyordu. Ev çok güzel koksa da yakın zamanda çikolata yiyebileceğime dair pek umutlu değildim. Ocak bipledi ve ortadan kaybolmadan hemen önce kontrol etmek için döndü. Çok garipti. Bir dakika önce oradaydı ve sonra gitti. Ortadan kayboluşunun hemen ardından sert bir gümbürtü duyuldu, ses mutfak zemininde yankılandı. Onu kurtarmak için acele etmeyi düşündüm ama o noktada kendi bacaklarıma güvenmiyordum. Gemma, Melvin adını taşıyan ya da taşımayan kanepemin koluna sarılmıştı ve Juárez'de katıldığı güzellik yarışmasından bu yana içtiği en iyi margarita olduğuna yemin eden Lillian Teyze de yüzüstü yere yığılmıştı. Nedenini bilmiyorum.

"Çok şey kaçırıyorsunuz Bay Wong. Cookie'nin bunların içine ne koyduğunu bilmiyorum ama oldukça harikalar." Etrafını saran kutuları selamladım, margaritamın son yudumunu -ya da yeni adıyla Cookie-a-rita'yı- içtim ve Gemma'nın bir terapi yöntemi olarak ısrarla istediği mektup yazma işine bir an önce başlamaya karar verdim. Genelde terapistler günlük tutmakla yetinirlerdi, bu yüzden mektup yazmak ilginç bir değişiklikti.

Noel Baba'ya bir mektup yazayım dedim. Noel gelip geçmişti ama ben Noel'i kaçırmıştım çünkü o sırada Evden Satın Al Kanalı'nın satış görevlileri dışında kimseyle konuşmuyordum ve onlar da Noel'i benimle geçirmek istemiyor gibiydiler.

Noel yemeğini Cookie ve Amber ile yedim, tabii ki Gemma da
ve Bob Amca hediyelerle ve özel, yapışkan bir tür depresyonla gelmişlerdi, ama bunun ötesinde pek bir şey hatırlamıyordum. Gerçi orada bir yerde inanılmaz bir çikolatalı cheesecake vardı. Gerisi bulanıktı.

Kağıt kalem çıkardım ve düşüncelerimi not aldım.

Sevgili Noel
Baba, bu da ne?

Yapabildiğim tek şey buydu ve beni hızlı bir şekilde hiçbir yere götürmedi. Çabaladığım için kendimi daha iyi hissetmiyordum. Gemma'nın terapi teknikleri berbattı. Reyes'i hâlâ aklımdan çıkaramıyordum. Amber'ın ona sarılmasına izin verdiği görüntü çok değerliydi. Ve istediğim bu değildi. Ona kızmak, yumruklarımı sallayıp hırlamak istiyordum ama o benim için iblislerle savaşıyordu. Beni güvende tutmak için. Gizlice senin onurun için savaşan bir adama kızgın kalmak çok zordu. Lanet olsun.

Gemma'yı yatak odasına götürdüm ve iki saat boyunca tavana bakmak için yanına uzandım. Sonra duvara. Komodine. Kafatası kaplı kağıt mendil dağıtıcısı. Saatler süren hayal kırıklığından sonra Gemma'nın kolunu yüzümden çektim ve yataktan kayarak çıktım. Margaritanın Gemma ve Cookie'yi uyuttuğu gibi beni de uyutmasını umuyordum ama olmadı. Haftalarca uyanık kalmaya çalıştığımda tek yapabildiğim bol miktarda kahve içerek bununla mücadele etmekti. Şimdi uyumak istiyordum ama uyuyamıyordum.

Kum Adam tam bir pislikti.

Küçük pusularında eksik olan tek kişinin Garrett Swopes olduğunu fark ettim, Bob amcamla sık sık çalışan bir atlama izleyicisiydi. Onu neredeyse öldürttüğümden beri görmemiştim. İkinci kez. Ama eminim bunu bana karşı kullanmıyordu. O gelmemişti ve benim de dairemden çıkmaya ne isteğim ne de enerjim vardı, bu yüzden iki aydır ondan haber almamıştım. Ne bir telefon. Ne bir mesaj. Ne de bir e-posta. Çifte kurşun yarası olsun ya da olmasın, bu onun yapacağı bir şey değildi.

Onu avlamaya karar verdim. Ölüme yakın deneyiminden beri muhtemelen aynı değildi. Beni görmüştü. Ameliyat masasında öldüğünde, diğer taraftan nasıl göründüğümü, her gün neler yaptığımı görmüştü. Bu herkes için zor olmalı.

Yine de hatırlayıp hatırlamadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Cennete giden yürüyen merdiven olarak, bir zamanlar ona açıklamaya çalıştığım bazı sorumluluklarım vardı. Ama görmek inanmaktı. Belki de bu onu uçurumun kenarına itti. Belki de gerçek, fikirden çok daha rahatsız ediciydi.

Ayağıma bir çift terlik geçirdim, ceketimi giydim ve o tarafa yöneldim.

Sabahın üçünde araba kullanmanın avantajları vardı. Mesela trafik yok denecek kadar azdı, bu yüzden Garrett'ın evine rekor sürede ulaştım.

Kapısını çaldım ve bekledim. Adamın cevap vermesi çok uzun sürdü. Şafaktan önceki saatlerde. Kapıyı tekrar çaldım. Hep merak ettiğim bir şey vardı: Eğer bir atlayıcı tutuklanır ve kaçarsa, onu kim arar?

"Charles!" diye homurdandı kapının arkasından. "Yemin ederim, eğer bu sensen..."

Nereden biliyordu ki? Hiçbir şey söylememeye karar verdim. Onu şaşırtmak için

Benim varlığım.

Kapı açıldı ve orada gömleksiz ve dağınık bir şekilde durdu. Garrett'a karşı özel bir ilgim olmasa da, hoş bir görüntü oluşturuyordu. Moka rengi teni ve dumanlı gri gözleri Margaret'e dikilmiş ama aynı hızla onu görmezden gelmişti. İşin içindeydi. Pijamalarımla bile ütü yapma ihtiyacımı anladığından emindi.

"Ne var ne yok?" Hissettiğimden çok daha neşeli bir şekilde sordum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Bir eliyle gözünü ovuşturdu.

"Hayır." Onu geçtim ve doğruca kanepesine gittim. Ama evi gerçekten karanlıktı. Garipti. "Seni uzun zamandır görmemiştim. Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Çok küstah olmak diye bir şey var." "Biliyor

musun, bunu çok duyuyorum. Kahven var mı?"

Sıkıntısını fark etmemem için yüksek sesle nefes verdikten sonra, kapıyı gerekli olduğunu düşündüğümden daha büyük bir güçle kapattı ve mutfağa doğru yürüdü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni rahatsız
ediyorum."
"Bunun
dışında."
"Dünya gezegenindeki en iyi arkadaşlarımdan birini ziyaret etmek için bir nedenim olması gerektiğini fark etmemiştim."
"Yine günlerce uyanık kalmaya mı çalışıyorsun?"
"Hayır. Denemiyorum. Sadece yapıyorum."
Mutfağı karıştırıyordu ve ne yaptığını göremesem de karıştırma sesleri kesildi. Bekledim. Belki de en iyi arkadaş ifadesiydi. Belli ki en iyi arkadaşlarımdan biri olduğunu bilmiyordu. Kendini gerçekten onurlandırılmış hissetmiş olmalı. Ya da dehşete düşmüş. Bu bir kazançtı.
"Al."
Sıçradım. Tam arkamda durmuş, bana bir şarap kadehi uzatıyordu. "Bana şarap bardağında kahve mi servis ediyorsun?"
"Hayır."
"Bu kahve aromalı şarap mı?"
"Hayır. İç." Bardağı ağzıma doğru eğdi. Bir
yudum aldım ve... "Hey, hiç fena değil."
"Hepsini iç, seni eve bırakayım."
"Dostum, beni sarhoş etmek için bir kadehten fazla şarap gerekir. Benim ne olduğumu hatırlıyor musun?"
"Sinir bozucu."
"Bu çok yersiz."
Kanepede yanıma oturdu ve bacaklarını uzattı. Kot pantolon giymişti ama ayakları çıplaktı. Bir yığın kitaba sürtünüyorlardı. Swopes'un okuyabildiğini bile bilmiyordum.
"Uyumakta sorun mu yaşıyorsun?" diye sordu.
"Sayılır." Başlıkları kontrol etmek için kayıtsızca öne doğru eğildim. "Pek sayılmaz. Benden neden kaçtığını bilmek istiyorum."
O da ayaklarını halının üzerine koyup öne doğru oturdu ve elindeki birayı sıkıca kavradı.
Ellerini. Halıyı bir dakika boyunca inceledikten sonra şöyle dedi

senden kaçıyordum."

Elindeki kitapların hepsi ruhani alem, cennet ve cehennem, şeytanlar ve melekler hakkındaydı. Ölüme yakın deneyimi onu düşündüğümden daha fazla etkilemiş olmalıydı. "İki aydır beni görmeye gelmiyorsun."

"Ve iki aydır beni görmeye gelmedin. Bu benim açımdan kaçınma değil, Charles. Bu kendini koruma."

Saçmalık. "Bunun seni vurdurduğum için olduğunu biliyordum."

Koltuğa geri yaslandı ve birasını yudumladı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Seni suçlayabileceğimden değil. Ben de kendimden uzak dururdum, eğer sürekli

kendimi vurdum." Şarabımdan bir yudum aldım. "Bu doğru çıkmadı."

Kocaman bir yudum aldı ve birayı üç saniyede mideye indirdi. Bir tane daha almak için ayağa kalktığında, elimi koluna koyarak onu durdurdum. Ama beklediğim tepkiyi alamadım. Alıştığım tepkiyi. Duygusal olarak geri adım attı. Dokunuşum karşısında neredeyse içten içe ürperdi.

Bu duygu beni şok etti. Ondan iğrendiğimi fark etmemiştim.

Gördüğüm en göz açıcı şeydi bu. "Özür dilerim," dedim şarap kadehini yan masaya koyarken. "Gitsem iyi olacak. Sonra konuşuruz."

"Hayır," dedi ama ben çoktan kapıya yönelmiştim.

Kanepenin etrafında döndü ve kapıyı açtığım anda çarptı. Arkamda durarak yavaş bir nefes verdi. "Özür dilerim Charles. Seni incitmek istememiştim. Senin bir şeyler hissettiğini, diğer insanlardan duygular devşirdiğini unutmuşum."

Sorguyla ona döndüm. "Ne yani? Benim yanımdayken duygularını kontrol etmeye mi çalışacaksın? Senden iğrenmiyormuşum gibi mi davranacaksın?" Aptal nefesimdeki bir aksama, tepkisinin canımı yaktığı gerçeğini ele verdi. Beni daha önce hiç incitmemişti, bu şekilde incitmemişti ve çok kötü şeyler yaşamıştık. Neden şimdi? Neden umursayayım ki?

Ama ben biliyordum. Her zaman deli olduğumu düşünmüştü ama onu daha önce hiç iğrendirmemiştim. Bunun farkına varmak gözlerimi yaşarttı.

"İğrenmek mi?" diye sordu, kaşları şaşkınlıkla sivrilmişti. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Nefes nefese bir kahkaha a t t ı m . "Lütfen, Swopes. Duygularını s a k l a y a m a z s ı n . Onları karnıma inen bir yumruk gibi hissettim. Sorun yok. Sadece gitmem gerek."

"Duyguları hissediyor olabilirsiniz ama bundan tiksinti duyuyorsanız onları okumakta berbatsınız demektir."

"Garrett, lütfen gitmeme izin ver. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Tabii ki hayır. Otur." Diğer elini sıkıca kapıya koyarken kanepeyi işaret etti.

Tamam. Sinirlenmesine gerek yoktu. Tekrar oturdum ve ancak o zaman tekrar yerine oturdu. Bana güvenmediği hissine kapıldım.

"Şimdi, neden beni herhangi bir şekilde iğrendirebileceğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bir kere benden kaçıyorsun."

"Yani bu senden iğrendiğim anlamına mı geliyor?"

"Olanlar hakkında konuşmak istemiyorsun," diye tekrar denedim. Bana ne olduğu hakkında konuşmak istemesem de, ona ne olduğu hakkında konuşmaya hazırdım.

"Tamam. Ne oldu?" "Sen

öldün."

Gözlerini kırpmadan bana baktı.

"Sen öldün ve beni görmeye geldin. Hatırlıyor musun?"

"Bir biraya daha ihtiyacım var."

Bira içmek için kalkmasına izin verdim ama onu takip ettim. Buzdolabını açtı ve

ve hiç durmadan hepsini içti. Şişeyi attıktan sonra bir tane daha çıkardı ve daha yavaş yudumladı. Ben onun küçük mutfak masasına oturdum, o da bana katılmak için yanıma geldi.

"Bana ne hatırladığını söyleyebilir misin?" Oturduğunda sordum. Elindeki şişeye öylece bakınca, " Hatırladığın bir şey var mı?" diye sordum.

bir şey var mı?" Biliyordum. Olmak zorundaydı. Öyle olmasaydı, asla böyle bir tepki vermezdi.

"Her şeyi hatırlıyorum."

Bu düşünce karşısında yüzüm kızardı. "Ne gibi?"

Derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Senin ışığına çekildiğimi hatırlıyorum. İçinden geçen o küçük kızı hatırlıyorum. Bay Wong'u ve köpeği hatırlıyorum."

"Seni rahatsız eden bu mu? Beni yaparken gördüğün şey mi?"

"Hayır." Bana boş boş baktı. "Sabahın üçünde kapımı çalman dışında seninle ilgili hiçbir şey beni rahatsız etmiyor. Bilmediğin başka şeyler de var."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

"Seni gördükten sonra başka bir yere gittim. Artık ölü olmadığım için bedenime geri döneceğimi düşündüm."

"En başta ölmediğini nereden biliyordun?"

"Babam bana söyledi. Beni geri gönderdi. Onu on yaşımdan beri görmedim. Kolombiya'da bir Amerikan şirketinde mühendisti. Kaçırılmış. Normalde sadece fidye isterler ama bir şeyler ters gitmiş olmalı. Ondan bir daha hiç haber alamadık. Öylece ortadan kayboldu."

"Ama sen onu gördün?" Hayretle sordum. Tüm bu crossing-over olayları benim için bile hâlâ büyük bir gizemdi.

"Evet. Beni geri gönderdi. Çok kızmıştım." Pencereden dışarı bakmak için döndü.

siyah gecenin içine. "Geri dönmek istemedim. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"Bunu daha önce de duymuştum. Ölümün sadece bir aşama olduğunu, başka bir dünyaya gittiğimizi ve bunun harika olduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Ama başka bir yere gittiğinizi söylemiştiniz?"

"Evet. Seni gördükten sonra. Ve bu her zaman harika

olmuyor." "Anlamıyorum."

"Cehenneme gittim, Charles."

Sustum. "Bunu mecazi anlamda söylüyorsun,

değil mi?" "Hayır, kastetmiyorum."

"Gerçekten mi demek istiyorsun? Cehennem mi? Ateş

ve kükürt gibi mi?" "Evet."

Şaşırmış bir şekilde arkama yaslandım.

"Ve bir şeyler öğrendim. Oraya tesadüfen gitmedim. Gönderildim. Öğrenmek için. Anlamak için."

"Neyi anlamak için?"

"Erkek arkadaşının ne iş yaptığını."

Detay vermesine gerek yoktu. Reyes'ten bahsettiğini biliyordum. Başka kimden bahsediyor?

"Onun ne olduğu hakkında bir fikrin

var mı?" "Şeytanın oğlu."

Yüz ifadesi şaşkınlığını gösteriyordu. "Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Swopes, o cehennemden kaçtı, tamam mı? O kötü bir adam değil. Yani, tamamen kötü değil."

Alay etti ve masadan kalktı. "O zaman ne yaptığımı görmen gerek. gördüm."

İçimi bir korku dalgası kapladı. "Ne?"

"Orada bir generaldi, biliyorsunuz. Şeytanın oğluydu, evet, ama cehennemde kendi başına yükselmişti. Yetenekli bir suikastçıydı ve düşmanlarının kanını tatmak için yaşardı."

"Tam olarak besleyici bir ortamda yetişmedi."

"Yani bütün gece onun için bahaneler mi uyduracaksın? Buraya neden geldin?"

"Nasıl olduğunu bilmek istedim. Özür dilerim."

Tekrar gitmek için ayağa kalktım ama söylediği bir şeyle beni durdurdu: "O buraya gönderildi. Senin için."

Ona geri döndüm. "Buraya gönderildiğini biliyorum ama bir geçit bulmak için. Herhangi bir

Portal. Özellikle benim için değil. Sonra beni gördü ve aşık oldu. Bu yüzden

babasının bağlarından kaçtı ve beni bekledi."

"Aşık mı oldu?" Yüzündeki şaşkın ifade benim hakkımda tam olarak ne düşündüğünü anlatıyordu. "Hiçbir şeyden kaçmadı. O gönderildi. Özellikle de senin için."

"Buna inanamazsın."

"Oh, hayır. Haklısın. Yani bana sadece cehennemde gösterildi. Eminim kaynaklarım yanılıyor."

"Swopes, insanlar cehenneme gidip sonra da sağ salim çıkmazlar."

"Lanet olsun, yapmazlar. Ben yaptım. Sonra bir tür güç tarafından dışarı sürüklendim. Ve ben asla zarar görmediğimi söylemedim."

İnsanın ruhunu etkileyecek bir şey varsa o da cehenneme gitmektir. Ne diyeceğimi bilemedim. "Nasıl bir şeydi?"

Elindeki birayı havada salladı. "Bilirsin işte. Sıcak. Bir sürü çığlık. Bir sürü
ıstırap. Burayı tatil yeri olarak tavsiye etmem."

"Nereden biliyorsun-? Reyes'ten sana kim bahsetti?"

Bana bakışı içten içe kaynayan bir nefretle doluydu. "Babası."

Sandalyeye geri yaslandım. "Yani, siz ikiniz biraz önce
açık bir çukurda, ölüm ve acı üzerine notları
karşılaştırdınız mı?" "Onun gibi bir şey. Görmemi
istedi, Charley." "Neyi görmeni?"

"Oğlunun ne olduğunu." Sanki ona inanmamı sağlamaya çalışıyormuş gibi öne doğru atıldı. "Ne yaptığını."

"Hepimiz gurur duymadığımız şeyler yaparız."

Sertçe güldü ve parmaklarıyla yüzünü ovaladı. "Kendi küçük dünyanda yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet ve burayı seviyorum."

"Sana şunu söyleyeyim: Onun ne olduğunu biliyorum, senin ne olduğunu biliyorum ve seni ele geçirirse neler olacağını da biliyorum. Buna izin vermeyeceğim.

olur."

Oh, harika. "Aşağı inmek mi? Ne, dünyadaki cehennem gibi mi?"

"Dünyadaki en kötü cehennem gibi. Charles, o buraya gönderildi. Senin için.

Babasının tüm hayallerini gerçekleştirmek için."

Su içmek için ayağa kalktım. "Gördüklerin, sana anlattıkları gerçek değil. O buraya gönderilmedi. O kaçtı. Buraya kendi başına geldi."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Evet," dedim, bir bardak bulmak için dolaplarını karıştırırken.

"Bir Azrail'in bu kadar saf olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Boş ver. Evde bir içki alabilirdim. Zekamın sorgulanması kadar nefret ettiğim çok az şey vardı.

Dolabın kapağını kapattım ve masaya otururken ona doğru eğildim. "Demek cehenneme gittin, ha?" Başını salladığında, şeker kaplı bir gülümseme sundum, yanağını okşadım ve "Tatlı rüyalar" dedim.

10

Korkularınızla yüzleşmek güç kazandırır.
Ama onlardan kaçmak hamstringleri geliştirir.
-TAMPON ÇIKARTMASI

Kırmızı görerek eve döndüm. Gerçekten. Bir polis beni kenara çekti ve o ışıklar acayip parlaktı. Muhtemelen günlerce kırmızı lekeli bir görüşe sahip olacaktım. Beni hiçbir yere götürmeyen küçük bir flörtleşmeden ve beni her yere götüren amcamın kim olduğundan bahsettikten sonra, yolun geri kalanını biraz daha sakin ve çok daha yavaş sürdüm. Düşmanlıklara rağmen, Swopes'un evi benim dağınık evimden güzel bir kurtuluştu. Arabayı sürerken etrafı inceledim, uğursuz gölgelere ve karanlık köşelere çok dikkat ettim. Haftalardır bu kadar dışarı çıkmamıştım. Gece vakti, böyle ıssız bir saatte dışarı çıkmak tuhaf hissettiriyordu. Güvensiz.

Kapılarımı kilitledim ve binanın içine yöneldim ancak üçüncü kattaki daireme çıkan merdivenleri çıkmadan önce her köşeyi kontrol etme ihtiyacı duydum. Sırtımı duvara vererek adım atıyor, sürekli omzumun üzerinden kontrol ediyordum. Eğer bir el feneri taşımanın zamanı geldiyse, bu kesinlikle geceydi.

Gemma'yı uyandırmamaya çalışarak odama geri döndükten sonra şifonyerimin üst çekmecesini açtım ve bir resim çıkardım. Fotoğrafı. Birkaç hafta önce aldığım ve o zamandan beri bakmadığım resmi.

Tuvalet sifonunun sesini duydum ve Cookie odama baktı. Mutfak ocağından gelen tepe ışığı etrafından süzülerek siluetini seçmemi sağladı.

"Charley, sen misin?" diye sordu, sesi sert ve uykuluydu.

Hâlâ sarhoş olup olmadığını merak ettim. Resmi göremeyeceğim şekilde aşağı doğru eğerek, "Hayır, ben Apple'ım, Charley'nin kötü ikizi," dedim.

"Uyuyamıyor musun?"

Yatağımın kenarına oturdum. "Pek sayılmaz. Sürekli çelişkili bilgiler alıyorum." Yanımda oturdu. "Ne hakkında?"

Yumuşak bir kahkahadan sonra, "Bu sabah kalkabilecek misin?" diye sordum.

Sabah mı?"

Gülümsedi. "Ben iyiyim. Sarhoşluğu çabuk atlatırım."

"Mutfağımın zemininde sızmıştın."

Kaba bir homurtudan sonra, "Sanki ilk defa oluyormuş gibi"

dedi. Haklıydı.

"Ee, ne var ne yok?"

"Reyes hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Oh, tatlım, kim biliyor? O, bir düzine arzu zinciriyle kilitlenmiş duygusallıkla sarmalanmış ve jilet gibi keskin bir tehlike şeridiyle taçlandırılmış bir muamma. Bir milyarderin düğün pastasından daha fazla katmanı var."

Kaşlarım havaya kalktı. "Duygusallık mı?"

"Biliyorum. Dünya üzerinde yürüyen en ateşli şey olduğu gerçeğinden çok daha fazlası, ama bu kısmı atlatmak çok zor." Elimdeki resmi fark etti. "Nedir o?"

Başımı öne eğdim. "Reyes'i ilk gördüğüm binaya gittiğim zamanı hatırlıyor musun? O deli kadının kaldığı terk edilmiş apartmanı?"

"Evet. Reyes orada yaşarken ev sahibesiydi. Sen lisedeyken."

"Aynen öyle. Bana bunu verdi." Resmi ona uzattım ama

"Seni uyarmalıyım, bu çok açık." dedi.

Onu alıp odanın sunduğu her ışık zerresini yakalamak için havaya kaldırdığında yüzünde şaşkınlık belirdi. Kaşları önce çatıldı.

görüntüyü seçmeye çalıştı; sonra şafak sökerken görüntü daraldı. Görüntü yavaşça odak noktasına geldi. Göz kapakları genişledi. Ağzı, anladığının sessiz bir kanıtı olarak açıldı. Sonra gözleri sulandı ve boştaki eliyle yüzünün alt yarısını kapattı.

Sanki bir araba kazasına tanıklık ediyormuş gibi, gözlerini kaçıramıyor gibiydi. Görüntünün nasıl bir dehşet barındırdığını anlamak için tekrar bakmama gerek yoktu. Gördüğüm anda beynime kazınmıştı.

İpler. Kan. Çürükler. Utanç.

Sonunda elinin arkasından konuştu. "Bu mu-?" Nefesi göğsünde sıkıştı ve tekrar başlamadan önce yutkundu. "Bu Reyes mi?"

"Evet."

Gözleri kapandı ve sanki onu kucaklamaya çalışıyormuş gibi resmi göğsüne bastırdı. Onu korumak için. Kirpiklerinin üzerinden parlak bir iz döküldüğünü fark ettim.

"Tanrım, Charley. Bana söyledin, ama-

" "Biliyorum." Bir kolumu onunkine

doladım.

Ona sarıldı ve elimi okşadı.

Gördüklerini özümsemesi için ona bir dakika verdim. Duygularını kontrol altına alması için.

Fotoğrafın bir ödül olduğuna inanıyordum. Reyes'in kız kardeşi Kim'e göre, Earl Walker Reyes'in müstehcen fotoğraflarını çeker, sonra da yaşadıkları her yerde duvarlara saklardı. Sürekli hareket halinde oldukları için bu düzinelerce yer olabilir. Fotoğrafların Reyes'i hizada tutmak için şantaj olduğunu söyledi. Olabilir, ama ben daha çok hatıra olarak düşünmeye meyilliydim. Onun maceralarından hatıralar. Ama onları neden duvara astığı beni şaşırttı. Eğer gerçekten ganimet olsalardı, onları almaz mıydı? Neden onları bulunabilecekleri -ve Bayan Faye'in davasında bulunmuşlardı- ve ona karşı kullanılabilecekleri bir yerde bıraksındı?

Sonra Earl'ün muhtemelen o fotoğrafların hiçbirinde olmadığını fark ettim. Hepsi Reyes'e aitti.

Bayan Faye'in bana verdiği resimde Earl, Reyes'i bilerek utandırıyor gibiydi. İşin en kötü yanı da buydu. Onu bağlamış ve gözlerini bağlamıştı, ancak Reyes'in mükemmel formunu tanımakta zorlanmamıştım. Karmakarışık siyah saçları. Dolgun ağzı. Omuzları ve kolları boyunca uzanan pürüzsüz, akıcı mekanik dövmeler. İp etini ısırmıştı. İyileşiyor gibi görünen yaraları yeniden açmıştı. Fotoğrafta on altı yaşlarında görünüyordu, yüzü başka tarafa dönüktü, dudakları aşağılanmış bir şekilde birbirine bastırılmıştı. Boynunda ve kaburgalarında kocaman siyah çürükler vardı. Bazıları taze, bazıları yarı iyileşmiş uzun, cafcaflı kesikler kolları ve gövdesi boyunca uzanıyordu.

Görüntüyü zihnimden asla silemedim, yine de denemek için elektroşok terapisini denemeyi düşündüm. Buna değerdi. Yine de resmi sakladım. Bugüne kadar, onu aldığım anda neden yakmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hayatının nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi Cookie, gözlerini boşluğa dikerek.

"Ben de öyle. Bu gece benimkini kurtardı. Boğazımı parçalamaya kararlı bir iblisle savaştı."

Telaş içinde gerildi. "Charley, ciddi misin?"

"Evet. Ona çok kızgındım ama tek yaptığı hayatımı kurtarmak oldu. Tekrar tekrar büyüdüm. Ona kızmaya hakkım olduğundan emin değilim."

"Belki de değilsin."

"Ne demek

istiyorsun?"

Isırdı, tereddüt etti, sonra dedi ki, "Seni tanıyorum Charley ve

Kendinden başka kimseye gerçekten kızgın olduğunu sanmıyorum."

Doğruldum. "Neden kendime kızayım ki?"

Bana şefkatli bir gülümseme sundu. "Aynen öyle. Neden olasın ki? Ama yine de buradasın. Her zamanki gibi. Kendine kızgınsın... Ne için? Earl Walker dairene girdiği için mi? Saldırıya uğradığın için mi? Onu savuşturamadığın için mi?"

Kaşlarımı çattım. "Yanılıyorsun. Kendime kızgın değilim. Ben harikayım. Harika bir sosla doluyum. Kıçımı gördün mü?"

Bir kolunu omuzlarıma attı ve sıktı. "Üzgünüm evlat. Kendinden başka kimseyi kandıramazsın. Peki, Şeytan'ın oğlu unvanını taşıyan bu adam hakkında ne düşünüyorsun? Onun için bir umut var mı?"

Resmi bana geri verdi, yüzüstü. O şekilde sakladım. "Olabilir. Jüri hala kararını vermedi."

"O zaman acele etmesini söyle. Bu adamın daha sık gelmesi lazım. Günaha batmış Brezilyalı bir süper model gibi."

"Bu iyi bir tanımlama."

"Sanırım öyle. Ama sormak zorundayım: Neden Apple?"

* * *

Garipti. Gemma'yla uyumak ve Lil Teyze'nin, taş gibi sarhoş olduğu için sızmış olsa bile, diğer odada olması rahatlatıcı oldu. Çok değil, özellikle Gemma uykusunda sızlanmaya başladığında ya da korsan olduğum için beni tokatladığında -bu kızın sorunları vardı- ama biraz dinlenmeme yardımcı olacak kadar.

Yine de oldukça erken uyandım. Kısmen inşaat işçileri güne Tanrı'dan daha erken başladıkları için. Ama daha çok Gemma'nın etrafta koşuşturup pantolonunu bulmaya çalışmasından dolayı. Onu yatağa sürüklediğimde üzerindeydi, o yüzden oraya gitmeyecektim bile. Ama sürekli bir şeylere çarpıyordu. Neyse ki Abraham Lincoln'ün makarna heykeline çok bağlı değildim. Daha iyi bilmesem, hala sarhoş olduğunu söyleyebilirdim ve Cookie'nin neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Yine duşa girdim, her şeyden çok güne bir buz kırıcı olarak. Rahatsız edici görüntüler kafamın içinde dans edip duruyordu: Garrett cehennemde. Reyes dünkü iblisle savaşıyor. Cookie direk dansında şansını deniyor. Gerçek bir direk olsaydı işe yarayabilirdi ama taklit yeteneği için ona ekstra puan verdim.

Kot pantolonumu, çikolata kahvesi kazağımı ve bileklerimi saran eski, solmuş botlarımı giydikten sonra, mütevazı evimin dışında bir günle daha yüzleşmek üzere odamdan çıktım. Gerçekten çok kötüydü. Bugünlerde, mütevazı evimin içini dışından çok daha fazla seviyordum. Ama çözmem gereken davalar ve sinirimi bozacak insanlar vardı. Harper'ın kötü şöhretli üvey kardeşiyle başlayıp, onun gitmesini ne kadar çok istediğini görmeye karar verdim. Ya da onu delirtmek için. Bu olasılık bir süredir aklımın bir köşesindeydi. Harper'ın aradan çıkmasından kesinlikle faydalanacaktı. En azından mirası ikiye katlanırdı.

Lil Teyze'nin nereye gittiğini merak ederek çantamı ve güneş gözlüklerimi aldım ve kapıya yöneldim. Ne yazık ki biri benden önce davrandı. Ben kapı tokmağına ulaşmadan bir kalp atışı önce bir tıkırtı duyuldu. Kapıyı açtım ve gezegende kapımın eşiğinde görmeyi bekleyeceğim son kişiyi buldum.

Yılmadan güneş gözlüklerimi taktım. "Ben de tam gidiyordum," dedim cehennemden gelen üvey anne Denise'e. Sonra aklıma bir düşünce geldi: Belki Garrett cehenneme hiç gitmedi. Belki de yanlışlıkla ailemin evine gelmiştir. Bu, çığlıkları ve acı dolu inlemeleri açıklıyordu.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu. "Uzun sürmez."

Denise, diğer insanların tatlı olduğunu düşündüğü kadınlardan biriydi. Hoş bir gülümsemesi ve harika bir tiyatro anlayışı vardı. Ama bir sepet dolusu farenin içindeki aç bir engerek yılanı kadar tatlıydı. En azından benim için, onun üvey oğlu için.

Hiç anlaşamamıştık. Benden açıkça hoşlanmamaya başlamıştı.
Bana çocukluğuyla ilgili hikayeler anlatması için onu sıkıştırıp duruyordu, dinozorlarla koşmanın nasıl bir şey olduğunu anlatıyordu. Ondan sonra bana sıvı nitrojenden yapılmış, en iyi niyetleri bile anında dondurabilecek bakışlar atardı. En etkili bakışlarımı o kadından öğrenmiştim. Sanırım bu minnettar olunacak bir şeydi.

Uzun, yorucu bir nefes verişle kenara çekildim ve bir hareketle onu içeri davet ettim. Dairemin durumunu görünce durdu ve ben gizlice ona bir şeyler söylemesi için yalvardım. Herhangi bir şey. Onu dairemden kovmak için herhangi bir bahane. Aile toplantılarında ona katlanmak zorundaydım ve bunu babamın ve Gemma'nın yanında isteyerek yapıyordum ama burada değil. Benim kutsal alanımda olmaz. Kendi kiralık çatımın altında onun küçümseyici bakışlarına katlanacağımı ve sırıtacağımı düşünüyorsa beni ısırabilirdi.

Bu gerçeği fark etmiş gibiydi. Hayatta kalma içgüdüleri devreye girdi. Göz açıp kapayıncaya kadar toparlandı ve bir kutu ile bir çift pantolondan sıyrılarak içeriye doğru ilerledi.

Gemma'nın pantolonsuz nasıl olduğunu merak etmemeye çalışarak Denise'i oturma odama götürdüm - kapıdan yaklaşık beş adım ötede - oturdum ve ona en iyi kaşlarımı çattım. "Senin için ne yapabilirim, Denise?"

Bana yakın bir yere oturdu ve omuzlarını dikleştirdi. "Sana birkaç soru sormak istiyorum."

"Ve telefonun çalışmıyor mu?"

Keskin ses tonumdan rahatsız oldu. Benim tavrıma karşı koymadan katlanmak ona göre değildi. Ağırbaşlılık onun kanında yoktu. Gerçekten çaresiz olmalı. "Aramalarımı kabul etmiyorsun," diye hatırlattı bana.

"Ah, doğru ya. Unutmuşum. Peki, sizin için ne yapabilirim?"

Çantasından bir mendil çıkardı, güneş gözlüklerini çıkardı ve onları temizleme gösterisi yaptı.

Sonunda ve büyük bir dikkatle açtım. Onun içinden geçen duyguları hissetmeme izin verdim. Çoğu zaman kendimi kapalı tutuyordum. Dışarıda çok fazla şey vardı. Lisedeyken neyi ne kadar özümsediğimi kontrol etmeyi öğrenmiştim. Ondan önce hayat... zorlayıcıydı. Özellikle de üvey canavarın yanında.

Duyguların en kötüsü bir yıldırım çarpması gibi ciğerlerime doldu ve nefesimi kesti. Korku. Şüphe. Keder.

Birisi ölmüştü. Ya da biri ölecekti. Bu duygular ölümden başka bir şeyle ilişkilendirilemeyecek kadar güçlüydü.

"Öncelikle, sana inandığımı bilmeni istiyorum. Yapabileceklerine."

Yani çocukluğumu, yeteneklerimi cehenneme çeviren kadın şimdi onlara inanıyordu. Oh, evet. Birisi ölecekti. Belki de o ölecekti ama fazla umutlanmak istemedim.

"Harika!" Heyecan taklidi yaparak "Harika!" dedim. "Artık kanka olabiliriz." Beni görmezden geldi. "Uzun zamandır biliyordum Charlotte."

Takma adımı kullanmayı hep reddetmişti. Bu jest bizi yakın görünüyordu ve bunun olmasına izin veremezdik. A r k a d a ş l a r ı ona burun kıvırabilirdi.

"Seni yetiştirmenin ne kadar zor olduğunu anlamalısın."

Elimde değildi. Homurdandım. Yüksek sesle. Sonra güldüm. "Beni yetiştirmek mi? Buna böyle mi diyorsun? Bana yaptığın şeye?"

Tüm çocukluğum boyunca beni görmezden geldi. Onu arkadaşlarının önünde utandırmadığım ya da çok kan kaybetmediğim sürece, onun için hiçbir önemim yoktu. Ben hiç kimseydim. Görünmezdim. Ayaklarının altındaki tozdum.

Acı çektiğimden falan değil.

"Sizin çocuğunuz yok, bu yüzden anlamanızı beklemiyorum."

Durumu daha iyi kavramasına yardımcı olmak için onunla bir anekdot paylaşmaya karar verdim. "Çocuğu olan herkes bilir, bazen küçük Charley'e lambayı kimin kırdığını sorduğunuzda bilmediğini söylüyorsa, aslında söylediği şudur: 'Solgun, şeffaf tenli ve kötü saçlı bir adamdı, kafasına aldığı darbe yüzünden ölmüş olabilir ama daha çok göğsüne aldığı çok sayıda kurşun yarası yüzünden pisliği ısırmıştır. Ama bu sadece benim yansıtmam olabilir."

"İçinde bulunduğunuz koşullar alışılmadık," diye kabul etti, güneş gözlüklerini inceleyerek.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Bir karşılık verdi ve ben neredeyse gülümsedim. Ne zaman bu kadar zalimleştiğimden emin değildim. Belli ki acı çekiyordu. Ama intikam soğuk ve sert bir kaltaktı. Daha sık öyle olmalıydım.

Her zamanki gibi cesur bir asker olarak ilerledi ve sordu: "Bana mesajı verecek misin? Babamın benim için bıraktığı mesajı?"

Elimde değildi. Ağzım açık kaldı ve neredeyse yüksek sesle alay edecektim. Şimdi mi?

Bunca yıl sonra kulübe katılmak istediğine karar veriyor ve ben daha tek haneli rakamların altındayken vefat eden birinin bana verdiği bir mesajı hatırlamam mı g e r e k i y o r? Ne oluyor lan?

"Tamam, şey, ben-" Gözlerimi gökyüzündeki büyük hesap makinesine kaldırdım. "-Bilmiyorum, dört ya da beş, yani bu kaç yıl önceydi? Matematik pek bana göre değil."

"Yirmi üç," diye teklif etti.

"Yani dört yaşındaydım."

"Biliyorum," dedi. Parmakları çantasını sıkıca kavradı. "Ama aynı zamanda senin aklının ne kadar muhteşem olduğunu da biliyorum." Bana dikkatle baktı. "Belli ki hiçbir şeyi unutmuyorsun."

"Haklısınız. Parkta kalabalığın önünde bana attığın tokadı hâlâ derinden hatırlıyorum. Ve sahilde beni bisikletten sürüklediğin zamanı. Saçımdan tutarak. Ve babanın ne dediğini sana anlatmaya çalıştığımda, babamın barına giderken bana nasıl bağırıp çağırdığını da." Eğildim. "Yüzüme tükürmüştün."

Dudakları pişmanlıkla inceldi. Kahretsin, çok iyiydi. Onu daha iyi tanımasaydım, yaptığı şey için gerçekten üzgün olduğunu söyleyebilirdim.

"Parkta şoktaydım. Yaptığın şey-" Nefes aldı, sonra bu suçlamayı bırakıp diğerine geçti. "Ve saçın yüzüğüme takıldı. Sana o bisiklete binmemeni söyledim ve sen bana itaat etmedin."

Eğer öfkenin sıcaklığı bedenimin dışında tezahür edebilseydi, tam o anda ve orada bombalanırdı. Hitler şeklinde bir kömür briketi,

Çünkü gerçekten de garip ve rahatsız edici bir şekilde ona benziyordu. Ne yapmışım? Bu ne cüret.

"Ve hatırlarsan, bana mezardan bir mesaj getirdiğini söylediğinde babamın öldüğünden bile haberim yoktu. Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu Charlotte?"

"Görünüşe göre yüzüme tükürerek."

Başını öne eğdi. "Özür dilesem bir faydası olur

mu?" "Özellikle değil."

"Yine de bana söyleyecek misin?"

Gözlerindeki üzüntü, pişmanlık kararlılığımı azalttı. Fazla değil. Rushmore Dağı büyüklüğündeki bir peynir parçasından küçük bir zerreyi kemiren bir fare gibi. Ama şunu söylememe yetti: "Madem soruyorsun, mesajı tam olarak hatırlamıyorum. Mavi havlularla ilgili bir şeydi. Ya da belki gerçekten mavi olmayan havlularla. Siktir, bilmiyorum."

Tamam, F-kelimesini sadece ondan ne kadar nefret ettiğini bildiğim için kullandım ama pek işe yaramadı. Düşüncelere dalmış, neden bahsediyor olabileceğimi hatırlamaya çalışıyordu. Sonra hafızasında bir şey kıvılcımlandı. Yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. "Bekle," dedi.

"Ne kadar süre, çünkü gerçekten yapmam gereken şeyler var."

Ayağa kalktı ve bana sırtını döndü. "Havlular hakkında ne dedi?"

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Sana söyledim, gerçekle ilgili bir şey gerçekten mavi olmadıklarını söyledi. Sanırım bunun senin hatan olmadığını söyledi."

Hüzün bana bir asit patlaması gibi çarptı. Gözlerimin yanmasına neden oldu. Göğsüm kasıldı. Ona karşı kapandım, duyguları emme yeteneğimi kapattım ve ciğerlerime asitsiz hava girmesini sağladım.

Sonra döndü ve önümde diz çöktü. Diz çöktü. Dizlerinin üzerine. Garipti. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama çoktan Consuela adını taşıyan ya da taşımayan kanepemin ucuna varmıştım. Yüz ifadem hissettiğim hoşnutsuzluğu göstermeliydi.

"Benimle ilgili bile değildi," dedi, yüzü huşu içinde parlıyordu. "Seninle i l g i l i y d i . Bana seni anlatmaya çalışıyordu."

"Benim balonumun içindesin."

"Bana senin ne kadar özel olduğunu anlatmaya çalışıyordu."

"Ve sen dinlemedin." Cık cık ettim. "Ne kadar şaşırtıcı. Ama, hayır, gerçekten, benim balonumun içindesin."

"Oh," dedi şaşkınlıkla etrafına bakarak. "Özür dilerim. Ben-" Sandalyesine geri oturdu ve pantolonunu düzeltti. "Özür dilerim, Charlotte."

Babasının ona benim hakkımda nasıl bir mesaj gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ya da görünüşe göre mavi havlularla i l g i l i y k e n nasıl böyle bir bağlantı kurdu. Ve ne yazık ki pek de umurumda değildi.

"Tüm ihtiyacın olan bu

mu?" "Hayır."

"Bugün size vereceğim tek mesaj bu. Tabii eğer

Bir tanesi ne kadar iş yapmam gerektiğiyle ilgili. Bu önemli bir tanesi."

Çantamı yerden aldım, güneş gözlüklerimi taktım ve dışarı çıkmak için ayağa kalktım.

"Birinin ölmek üzere olduğunu anlayabilir misin?" diye sordu ben daha fazla uzaklaşmadan.

Biliyordum. Başımı eğerek ve dişlerimi sıkarak "Emin değilim" dedim. Ne yazık ki, içimde yapabileceğime dair rahatsız edici bir his vardı. Her zaman yapabileceğimi. Ama bu, aklımın bir köşesinde duran ve görmezden geldiğim o dırdırcı küçük düşüncelerden biriydi. Cookie'nin mor, kırmızı ve pembeyi birlikte giymesi gibi. Bunu bilincimin gerisine ittim. Bunu onun gibi birine nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, o yüzden denemedim. "Bu mümkün." Başımı yana eğdim ve ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Evet. Yerinde olsam mezarlıklara bakmaya başlardım."

Beni hiç ciddiye almadı, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü onun cılız bacağını çekiştiriyordum.

Ayağa kalkarak mendilini çantasına yerleştirdi ve "Böyle bir şey fark ederseniz lütfen beni arar mısınız?" dedi.

"Kesinlikle. Seni hızlı aramaya alacağım."

Kapıya doğru yürüdü, sonra geri döndü. "Bilgin olsun diye söylüyorum, kendimi sormuyordum."

Gitmesine izin verdim, beş dakika kadar bekledim, sonra kendim kapıya yöneldim ve onu aklımdan tamamen çıkardım. Ya da elimden geleni yaptım.

* * *

Tabelalarına göre, Veil Corporation alternatif yakıtların araştırılması ve geliştirilmesine adanmıştı ve Harper'ın üvey kardeşi Art, görünüşe göre orada önemli biriydi. Randevum olmadığı için lobide beklemem söylendi. Beklemekten hoşlandığım bir yer değildi. Bu yüzden resepsiyon görevlisine kim olduğumu söyledim ve Art benimle görüşmezse, birkaç memur ve bir arama emriyle geri geleceğimi açıkladım. Birkaç dakika içinde ofisine götürüldüm. Bu saçmalığın işe yaramasına bayılırdım. Dürüst olmak gerekirse, ne için arama emri? Art'ın saklayacak bir şeyi olmalı.

Asistanı beni gösterdiğinde beni gördüğüne pek sevinmemiş gibiydi. İçeride. Ayağa kalktı ve elini uzattı, ama bundan memnun değildi. Ne yazık ki adam yakışıklıydı. Üç parçalı bir takım elbise giyiyordu ve kısa kahverengi saçları ve doğal bronz teniyle bir film yıldızı yüzüne sahipti. Ama en önemli özelliği gözleriydi: uzun, koyu kirpiklerle saçaklanmış, biraz mavi ile gümüşi gri. Lanet olsun! Kötü adamların bu kadar yakışıklı olmasından nefret ederdim. Rollerine uygun göründüklerinde onlar hakkında en kötüsünü düşünmek çok daha kolaydı: yağlı bir gülümseme ve çürümüş dişlerle dağınık.

Yine de onda annesinin ipuçlarını görebilmem yardımcı oldu. Evet, o bir pislikti. Ve elime geçen ilk fırsatta bunu kanıtlayacaktım.

Elimi hızlıca sıktıktan sonra oturmamı işaret etti, sonra da aynısını yaptı. "Beni neden tehdit etme ihtiyacı hissettiğinizi açıklayabilir misiniz Bayan Davidson?"

"Hiç de değil. Seni görmem gerekiyordu ve hemen görmem gerekiyordu. Üvey kız kardeşin tarafından işe alındım-"

"Biliyorum, biliyorum." Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Annem bana her şeyi anlattı."

Yemekte konuşulan ben miydim? Harika. Böyle şeylere bayılırdım. Ama annelerine anne diyen yetişkin erkeklere karşı kişisel bir önyargım vardı, bu da ona karşı bir başka darbe oldu. Belki de bu iyi görünme olayını etkisiz hale getirebilirdi.

"Eminim sana yaptığı gibi," diye

ekledi. "Ben mi?"

"Evet. Eminim Harper'ın nasıl ilgi istediğini duymuşsundur.
ve her şeyin annemle babamın evliliğinden hemen sonra nasıl başladığını."

Duygularını değerlendirdim ama kızgın değildi. Ya da özellikle suçlu. Ta ki ben "Harper köpeğinin evini ateşe verdiğini söyledi. İçinde o varken."

"Bunu o mu söyledi?"

Suçluluk duygusu ondan yayılıyordu ama başka bir şey daha güçlüydü. Istırap. Duyguları incinmişti. Ayağa kalktı ve pencereye baktı. "Bu bir kazaydı. O bunu biliyor."

"Ve bana da aynı şeyi söyledi." Bunu söylediğimde renkli camdaki yansımadan yüzündeki gülümsemenin en hafifini seçebiliyordum ve farkına vardım. Sert bir şekilde. "Vay anasını, ona aşıksın."

"Ne?" Bana döndü, yüzü bir öfke maskesiydi. Ağzım açık

kaldı. "Gerçekten mi?"

"Kahretsin." Masasının etrafından dolaştı ve ofisinin kapısını kapattı. Devam ediyorum. "Sen nasıl-? Bak-" Ben sırıtmamaya çalışırken o bir elini saçlarında gezdirdi. "Tabii ki onu seviyorum. O benim kız kardeşim."

"Art, o senin üvey kız kardeşin ve çok güzel. Onu görmüştüm, hatırladın

mı?" Tekrar yerine oturdu. "O bilmiyor. Pek değil."

"Neden?" diye sordum. Şaşkınlıkla sordum.

"Bu biraz karışık. Ama yıllardır yakınız."

"Bir dakika," dedim kafamda bir şeyler canlanırken. "Sen onun bağlantısıydın. O üç yıl ortadan kaybolduğunda ona yardım ettin, değil mi?"

Dudaklarını büzdü. "Bunun ne kadarı anneme geri dönecek?"

"Doğrudan bu davayla ilgili olmadığı sürece, hiçbiri. Ayrıca üvey kız kardeşine yardım edeceğini bilmenin onu nasıl ilgilendirdiğini anlayamıyorum."

"Evet," dedi isteksizce başını sallayarak. "Ve hayatımın en zor üç yılıydı. hayatım."

Onu gerçekten seviyordu. "İtiraf etmeliyim ki, az önce teorimi a l t ü s t ettin. Gerçekten sen olduğunu düşünmüştüm."

"Özür dilerim."

O değildi. Bunu söyleyebilirim.

"Ama ona inanıyorsun, değil mi?" Kaşları kalktı, yüz ifadesi umut doluydu. "İ n a n ı y o r u m. Bana düşüncelerinizi söyleyebilir misiniz?

Demek istediğim, mutlaka bir
Yıllar içinde birkaç teori."

"Hiçbir şey sonuç vermedi," dedi, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Yıllarca anlamaya çalıştım. Bir keresinde ona aşık olan yan komşunun çocuğu olduğunu düşündüm, sonra mobilya teslimatçısı olduğunu düşündüm. Olaylar en garip zamanlarda olurdu. Harper bazen evde olurdu, bazen olmazdı, yani annemin Harper'ın sadece ilgi çekmek istediğine dair teorisi saçmalık."

Böyle düşünmesine sevindim. "Büyürken evde başka biri var mıydı? Harper'ın odasına kolayca erişebilecek biri?"

"Elbette, her zaman. Akrabalarımız, kuzenlerimiz, hizmetçilerimiz, aşçılarımız, bahçıvanlarımız, yemek şirketlerimiz, etkinlik planlayıcılarımız, asistanlarımız, aklınıza ne gelirse vardı."

"O insanlardan herhangi biri o evde mi yaşıyordu?"

"Sadece temizlikçi ve bazen de aşçı. Bunlardan çok yaşadık. Annem geçinmesi kolay bir insan değildir."

Hayal edebiliyorum. "Sana zor bir şey sormam gerekiyor Art ve açık fikirli olmanı istiyorum."

"Tamam," dedi, şüphelenmeye başlamıştı.

"Annenizden şüpheleniyor musunuz ya da hiç şüphelendiniz mi?"

Yüzü düşünceli bir şekilde dondu. "Hayır." Çenesini dikleştirdi. "Asla

olmaz."

"Ama üvey babanın sağlığı kötüye gidiyor, değil mi? Eğer Harper'a bir şey olursa, sen ve üvey annen hepsini alırsınız."

Boyun eğerek omzunu silkti. "Bu doğru, ama yine de küçük bir servet kazanıyoruz."

"Belki de küçük bir servet yeterli değildir. Belki de annen, ne bileyim, Harper'ı çıldırtmaya çalışıyordur, böylece onu ehliyetsiz ilan edebilir ya da başka bir şey yapabilir."

"Neden böyle düşündüğünüzü anlıyorum ama o kadar da açgözlü değil. Bunu uzun zamandır düşünüyordum. Annem yalan söylemiyordu. Her şey onlar evlendikten hemen sonra başladı. Harper'la düğünden önce sadece birkaç kez karşılaşmıştım ama o sadece normal bir kızdı."

"Peki ya sonra?"

"Sonrasında değişti. Ve annem ne düşünürse düşünsün, bunun evlilikleriyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum." Öne doğru eğildi ve şahin gibi gözlerini bana dikti. "Sanırım annemle babamın balayı sırasında ona bir şey oldu. Tüm bunlarla bağlantılı bir şey."

"Bir olaydan bahsetmedi."

"TSSB hakkında araştırma yaptım Bayan Davidson ve geriye dönüp baktığımda Harper'ın semptomları olduğunu düşünüyorum. Tanrı aşkına, daha beş yaşındaydı. Kim bilir neleri bastırmıştır."

"Bu konuda kesinlikle haklısın. Kötü anılar bastırılabilir.
Yine de sana sahip olduğuna sevindim. Onun köşesinde biri."

"Ben de." Sırıttı ve arkasına yaslandı. "Acaba o ateşi söndürmeme izin verecek mi?"

"Ben olsam buna güvenmezdim."

11

İnsanları öldürmek yasadışı olduğu için,
Şaka olsun diye bir şok tabancası alabilir miyim?
-T-SHIRT

Belki de Art haklıydı. Belki de Harper bir şeyi bastırmıştı. Bütün bunları harekete geçiren bir olay.

Bunu bilecek biri varsa o da ilk terapistidir.

Cookie'yi aradım ve telefonunun zil sesini nasıl kısacağıma dair sözlü talimatları yerine getirdikten sonra Harper'ın ilk terapisti olan Julia Penn adlı psikoloğun bilgilerini aldım. Emekli olmuştu ve Cookie adres dışında herhangi bir iletişim bilgisine ulaşamamıştı. Dağların hemen ötesindeki Sandia Park'ta yaşıyordu. Bugün yapmak istediğim bin bir şey vardı; Harper ve Quentin'i kontrol etmek ve terk edilmiş bir akıl hastanesinde yaşayan Rocket gibi birkaç eski dostumu ziyaret etmek gibi. Ama yine de onu ziyaret etmeye karar verdim. Çok uzun sürmez.

Turquoise Trail'in tarihi otoyolunda zengin bir manzaradan geçerek Sandia Park'ın dibindeki varlıklı bir topluluk olan prestijli San Pedro Overlook'a gittim.

Güzelliğinden etkilenip Cookie'yi geri aradım.

"Yüzük meselesinin bugün beni rahatsız ettiğinden bahsetmemiş miydim?"

"Aşçı, nasıl akşamdan kalma olabilirsin? Bu sabah dört gibi iyiydin."

"Henüz beni vurmamıştı. Daha sonra vurdu. Yedi yirmi iki civarı. Bunlar Gemma'nın pantolonu mu?"

"Evet."

"O nasıl-?"

"Hiçbir fikrim yok. Bak, aradım çünkü bu apartman saçmalığını siktir et. Havalı bir daireye sahip olamayacağımıza göre, buraya taşınalım derim."

"Bu harika bir fikir," dedi.

"Biliyorum, değil mi?"

"Kiranı ödeyememen dışında."

"Taşınmak için bir sebep daha."

"Ve dışarıdaki evlerin fiyatları sayamayacağınız kadar yüksek."

"Böyle söyleyince kulağa aptalca geliyor."

"Bakımevlerinde herkesin ilaçlarını karıştırdıkları ve tüm lazımlıkları çaldıkları için günün her saati zapt edilmesi gereken kadınları biliyor musunuz?"

"Evet," dedim, neye doğru yürüdüğümü merak ederek. "Bu sen olacaksın."

Muhtemelen haklıydı. Eğer o kadar uzun yaşarsam.

* * *

Üç arabalık garajı ve bakımlı çimenleriyle göz kamaştıran kerpiç bir evin önüne geldim ve tüm aldıklarımı geri gönderip Misery'yi satarsam böyle bir şeye paramın yetip yetmeyeceğini merak ettim. Arkasında Sandia Dağları, önünde ise muhteşem kırmızı kaya kanyonları vardı. Julia beni ön tarafta karşıladı ve evin etrafından dolaştırarak arka tarafa götürdü.

Dr. Penn bana evin arkasındaki dış avluyu gösterirken, "Bayan Lowell'dan bir telefon aldım," dedi. Bir kiva şöminesinde ateş yanıyordu. "Sizden haber bekliyordum. Ama kapıma kadar gelmenizi beklemiyordum."

Harika. Bayan Lowell okul aile birliğini de aramış mıydı? Belki Harper'ın çocukluk arkadaşlarını? Ya da ikinci sınıf öğretmenini ve lise voleybol koçunu. Saatlerdir telefonda konuşuyor olmalıydı.

Dr. Penn, uzun gri saçlarını toka ile arkaya toplamış, ortalama büyüklükte bir kadındı ve dış mekan mobilyaları son derece zarif olan bana oturmamı işaret etti. "Dava hakkında konuşamam. Eminim bunu biliyorsunuzdur."

"Spesifik konuşamayacağınızın farkındayım, bu yüzden daha genel sorular soracaktım. Bilirsiniz, herkes için geçerli olabilecek şeyler."

Bana sabırsız bir gülümseme sundu.

"TSSB'nin belirtilerinin ne olduğunu biliyor

musunuz?" "Bana saldıracak mısınız, Bayan

Davidson?"

"Hiç de değil. Sadece belirtileri bildiğinden emin olmak istedim."

"Elbette semptomları biliyorum."

"Onları Harper'da tanıyamadınız mı? Bana gerçekmişler gibi geldi."

"Ofisinize gelip soruşturmalarınızı nasıl yürüteceğinizi söylüyor muyum?"

Bir dakika düşündüm. "Bildiğim kadarıyla hayır, ama bir süredir ofisime gitmedim."

"O zaman lütfen Bayan Davidson, bana bir hastaya nasıl teşhis koyacağımı söylemeyin. Sanırım sizden birkaç yıl daha fazla deneyimim oldu."

Çok mu züppesin? "Yani bana söylemeye çalıştığın şey, her şeyi berbat ettiğin ama kötü görüneceği için bunu geri alamayacağın."

"Kendin çıkabilirsin, değil mi?" Ayağa kalktı ve arka kapıya doğru ilerledi.

Ben de ayağa kalktım. "Yoksa Bayan Lowell, Harper'a yanlış teşhis koymanız için size para mı ödedi? Onu uyuşturmak ve uysal tutmak için?"

Üvey annemin parası olsaydı, tam da bunu yapacağından hiç şüphem yoktu. Beni susturmak için. Sorun çıkarmamı ya da utanmamı engellemek için.

Bana döndü. "Ben bir psikoloğum. Nadiren ilaç öneririm ve reçete yazma lisansım yok." Şöminesine döndü. "Her ruh farklıdır. Bazıları diğerlerinden daha kırılgandır. Harper babasını, bir zamanlar onunla yaşadıklarını özlüyordu. Bayan Lowell'ı bir tehdit olarak gördü. Her şey zamanlamayla ilgili."

"Ah, evlilik. Ama ya başka bir şey olduysa? Geriye dönüp baktığınızda, şimdi bildiklerinizle, bir tür TSSB geçirmiş olabilir mi?"

İçini çekerek, "Bu mümkün. Ama regresyon terapisini bile denedim."

"Hipnoz demek istiyorsun."

"Evet. Bunu size söylememeliydim ve söylüyorum çünkü Harper sizi tuttu ve üvey annesi işbirliği yapmamızı söyledi ama zamanının bir kısmını kaybetti. Tam olarak bir hafta. Büyükannesi ve büyükbabasıyla geçirdiği haftayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Hiçbir şey."

"Lowell'ların balayı sırasında da onlarla kalmıştı, değil mi?"

"Evet, ama onun üzerine titriyorlardı. Size söyleyebileceğim tek şey bu. Lowell'lar benim çok iyi arkadaşlarımdır. Zaten gizlilik sınırlarını aştım."

"Sadece bir sorum daha var."

Kuşatılmış bir iç çekişle, "Peki. Ne oldu?" "Kirada
mısınız yoksa satın mı aldınız?"

* * *

Dr. Penn'e evi hakkında soru sorduğumda, beni lüks yaşam tarzını karşılayabilmek için ödeme parası almakla suçlayarak biraz sinirlendi. Aslında sadece satın mı alıyor yoksa kiralıyor mu bilmek istemiştim. Belli ki yanlış bir başlangıç yapmıştık.

Büyük şehre dönerken daha fazla bilgi almak için Gemma'yı aradım. "Ee, kafa nasıl?" diye sordum.

"Cookie o margaritaların içine ne koydu?" Sesi sanki
soğuk algınlığı vardı. Komikti.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi, bu yüzden sadece bir tane
vardı." "Aman Tanrım, bende on iki tane falan vardı."

Sevgi dolu, anaç bir kız kardeş olarak güldüm. "Bu bir ders olsun."

"Hiç arka arkaya 12 margarita içmedin mi?"

"Hayır," dedim bir pfft ile. "Bu tamamen kabul edilebilir. Cookie'ye asla güvenme." "Anladım. Pantolonumu gördün mü?"

"Bu arada, onlar olmadan eve nasıl geldin?"

"Bir çift eşofmanını ödünç aldım. Onlarla bir markete girdim. Yanaştığımda bahçedeki komşularla konuştum. Ve ancak içeri girdikten sonra arkalarında 'Sadece Çıkış' yazdığını fark ettim."

"En sevdiğim eşofmanlarımı mı çaldın?" "Ölmek istedim."

"Terlemenin seni intihara meyilli yapması çok garip. Yerinde olsam bunu çok iyi analiz ederdim."

"Bunları gerçekten toplum içinde giyiyor musun?"

"Sadece onlarla dışarı çıktığımda. Hey, TSSB teşhisi koymak ne kadar zor?"

Uzun bir duraksamadan sonra, "Charley, neden aradığını biliyorum ve evet tatlım, travma sonrası stres bozukluğundan muzdarip olduğun çok açık" dedi.

"Ne? Hayır. Hayır. Bir müşteriden bahsediyorum."

"Mmm-hmm. Peki bu müşterinin kahverengi saçları ve altın rengi gözleri var mı ve ölü insanlarla konuşuyor mu?"

"Kurnazca. Beni bu telefona bağırmak zorunda bırakma," dedim şeytani bir sırıtışla.

On iki margarita bu düşünceyi çok cazip hale getirecektir.

"Oh, Tanrı aşkına, lütfen yapma."

"Tamam, o zaman odaklan. Bu benim için değil. Gerçekten. Bir çocukta teşhis koymak ne kadar kolay?"

"Hasta başına gelen hiçbir şeyi hatırlamadığı sürece bu oldukça kolaydır. Her vaka biraz farklı olsa da belirtiler oldukça evrenseldir. Ne olduğu önemli değil, oldukça basit olmalı. Bir araba kazasından doğal bir felakete ve savaş alanında karşılıklı ateş eden askerlere kadar her şey buna neden olabilir."

Karanlıkta bir adım atmaya karar verdim. "Ya küçük bir çocuğun başına bir şey geldiyse ama ne olduğunu hatırlamıyorsa? Ya da belki bir şey görmüştür? Ya da bir şey duymuşsa? Bu TSSB'ye neden olabilir mi?"

"Kesinlikle. Ama bu yetişkinler için bile geçerli. Bir keresinde bir kadının araba kazası geçirdiği ve ağlayan oğluna ulaşamadığı bir vakam vardı. Onu göremiyordu ama sesini duyabiliyordu. Ve yardım olay yerine ulaşamadan oğlu vefat etti. Kadın onun son çığlıklarını duymuştu."

"Tamam," dedim sözünü keserek. "Bu davayı sevmedim." "Ben de sevmedim ama haklı olduğum bir nokta var."

"İyi o zaman, ama çabuk ol."

"Sonrasında, histerik sağırlık ya da psikosomatik işitme kaybı olarak adlandırılan bir durum yaşadı."

"Savaşa giden ve ortada hiçbir neden yokken kör olan adamlar gibi."

"Aynen öyle. Zihinleri gördükleri dehşeti özümseyemiyor, bu yüzden beyin
görsel bilgiyi işlemeyi reddeder. Görsel korteks kapanır. Bu tamamen psikolojiktir. Ancak bunlar oldukça uç vakalardır. TSSB genellikle çok daha az barizdir, bu nedenle çoğu zaman insanlar kendilerinde olduğunu bile fark etmezler. Örneğin, esir tutulan ve büyük fiziksel ve duygusal travma yaşayan bir özel dedektif gibi."

"Yine bu konuya mı döndük?"

"Charley, seni bir arkadaşımla tanıştırayım."

Doğruldum. Şimdi benim dilimden konuşuyordu. "Sevimli mi?" "*O* çok iyi bir psikoterapist. Şehirdeki en iyilerden biri." "Bekle," dedim aklıma başka bir düşünce gelince.

"Artık beklemek yok."

"Ya bu olay onlarca yıl önce olsaydı? O zaman TSSB teşhisi koymak daha mı zor olurdu?"

"Muhtemelen. TSSB insanlığın başlangıcından beri var, ancak bir teşhis olarak ancak seksenli yıllarda ün kazandı. O zaman da anlaşılması biraz zaman aldı."

"Teşekkürler." Bu, Dr. Penn'in bunu nasıl gözden kaçırdığını açıklayabilir. Harper'ın hastalığının diğer nedenlerine neden bu kadar çok baktığını. Ailesinin balayı sırasında Harper'a ne olduğu hakkında daha fazla şey bulmalıydım.

* * *

Harper'ı kontrol etmek için Pari'nin yerine hızlıca uğramaya karar verdim. Dükkân henüz açılmamıştı, dövme salonu için hâlâ erkendi ama Tre orada internet pornosuna bakıyordu. İyi bir zevki vardı.

"Pari nerede?" Ona sordum.

Omuz silkti ve ben bir düşmanlık sarsıntısı hissettim. "O dışarıda."

Uh-oh, cennette sorun var. Gerçekten üzgün görünüyordu. Yine de dikkatimi çekecek kadar değil. Onun yanından geçip Pari'nin duvarındaki müşteri resimlerine baktım ve işaret ettim. "Hey, bunlar Haydutlar."

Ayaktakımından oluşan motorcu ekibinin resmine yaklaştım. Tuhaf bir nedenden ötürü en sevdiğim akıl hastanesinin sahibiydiler ve fotoğrafta da en sevdiğim üç motorcu vardı: Donovan, Eric ve Michael. Dövmelerini gösteriyorlardı, her biri vücut geliştirmeci gibi poz veriyordu, ama onlarla ilgili bir şey aklımın bir köşesine takıldı. Onları yakın zamanda başka bir ortamda, başka bir durumda görmüştüm. Garipti. Şekilleriyle ilgili bir şey. Uzun, orta boylu ve sadece orta boylu.

"Tamam, ben burada olacağım."

Tre omuz silkti, onayladığı zar zor fark ediliyordu.

Dikkat eksikliğim izin verdiği sürece Haydutlar'ı merak ettim, sonra çocukluk hayalim olan astronotluğa ve bir kuyruklu yıldız Dünya'ya doğru gelseydi dünyayı nasıl kurtarmaya çalışacağıma geçtim. İnsan ırkının sonunun geldiği sonucuna vardım.

"Hey, Harper," dedim dolaba benzeyen odasına girerken.

Kartvizit büyüklüğünde bir pencereden dışarı bakıyordu ve bana döndü. "Merhaba."

"Bir dakikan var mı?"

"Gerçekten mi?" diye sordu, havaya kaldırdığı avuçlarıyla etrafını işaret ederek.

"Doğru," dedim. "Umarım Pari sana iyi

davranıyordur." "O biraz farklı."

"Öyle."

"Art'la konuştun mu?"

"Evet, ve o kesinlikle bizim adamımız değil."

"Oh, bunu biliyorum. Sadece bir şeyler bulmuş olabileceğini umuyordum."

"Şey, oldukça ilginç yorumları vardı," dedim, zekice anlamımı kurnazca yıkıcı bir şekilde gizleyerek. "Sen büyükannen ve büyükbabanla kalırken sana bir şey olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

Tekrar ayağa kalktı, çenesi hayal kırıklığı içindeydi. "Konu hep oraya geliyor ama ben hatırlamıyorum. Nedense, ailem beni terapiye götürdüğünde ve neler olabileceğini analiz etmeye başladığımda, o haftayı tamamen unutmuştum. Bu o kadar da sıra dışı değil. Yani, çocukluğunuzla ilgili gerçekten ne kadar şey hatırlıyorsunuz?"

Haklıydı. Benim çocukluğum bile oldukça silikti ve istesem her şeyi hatırlayabilirdim. Normal bir çocuğun ne kadarını unutabileceğini hayal bile edemezdim.

"Ama döndükten sonra değiştiğini söyledi."

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Beni neredeyse hiç tanımıyordu. Annemle babam biz ne olduğunu anlamadan önce çıkmışlar ve evlenmişler. Diyelim ki bu karara biz dahil edilmedik."

"Bu çok garip. Ben de annemle babamın evliliğinden haberdar değildim."

"Gerçekten mi? Kaç yaşındaydın?"

"On iki aylık."

Kıkırdadı. "Neden senin fikrini sormadıklarını anlayamıyorum."

"Biliyorum, değil mi? Eğer elinizde bir şey yoksa, sanırım biraz araştırma yapmam gerekebilir."

Sırıttı. "Yaptığın şey bu değil mi?"

"Oh, evet, tabii. Tamam." Dirseğimle onu dürttüm. "Ne de olsa ben bir özel dedektifim." Ona ölülerle konuşabildiğimi ve onları sık sık suçları çözmeme yardımcı olmaları için kullandığımı söylemek bu noktada garip kaçabilirdi. Buradan Timbuktu'ya kadar her yere dağılmış olmak yerine, bir sığır çiftliğindeki saçmalıklar gibi saçmalıklarımı bir araya getirdiğimi düşünmesi en iyisi olurdu. "Tre'yi kontrol ettin mi? Bu çabaya değer."

Omuzları alçakgönüllülükle kalktı. "Henüz değil."

"Peki, öyle olsun, küçük hanım. Bunun gibi sert erkek eti boşa gitmemeli."

"Tamam. Söz veriyorum."

* * *

Telefonum çaldığı sırada Pari'nin dükkânından çıktım.

Kimden bahsetmişken, "Hey, Par."

"Hangi cehennemdesin?"

Durdum ve etrafıma bakındım. "Tam burada. Neredesin?"

"Burada mısın?"

"Burada, nerede?"

"Charley."

"Pari."

"Randevularımla buluşman gerekiyordu."

"Ah, doğru ya. İşte oradayım. Neredeyse geldim."

"Emin misiniz? Çünkü oldukça sıkışık bir programımız var."

"Olumlu." Park yeri bulmamın sonsuza kadar süreceğini bildiğimden, tam bir deparla yola çıktım. Oraya vardığımda iyi görünmeyebilirdim ama geç kalırsam lanetlenirdim. Ya da daha geç.

Neyse ki Frontier sadece iki blok ötedeydi. Pari'yle oturmadan önce bir *carne adovada* burrito ve tatlı bir rulo sipariş etmeyi düşündüm ve - hurma mı dedi? Birden fazla mı? Ama beni incitebilirdi. Yine de tatlı ekmekleri çok güzeldi.

Frontier, New Mexico Üniversitesi'nin hemen karşısında tuhaf bir yerdi. Kısmen bölünmüş birkaç oda boyunca uzanıyordu. Sonunda Pari ve randevu arkadaşlarını en son odada buldum. O bölümde fazla insan yoktu. Birkaç öğrenci bir köşede İncil çalışma grubu yapıyordu ve Iggy adında evsiz bir adam tek başına bir kulübede oturuyordu. Pari ve sevgilileri - kelimenin tam anlamıyla, onunla birlikte oturan üç erkek vardı- en uzak köşeye sıkışmışlardı.

Bu hiç de garip olmazdı.

Beni görünce neşelendi ve orada olacağımı bildiği için güneş gözlüklerinin içinde biraz gülünç görünerek beni yanına çağırdı.

"Hey, sen!" Sarılmak için ayağa kalktı. "Seni uzun zamandır görmemiştim. Burada karşılaşmamız ne kadar tuhaf."

Tamam, o oyunu oynuyorduk. Keşke beni de bilgilendirseydi.
Güven sorunum var oyunu oynadığımızı sanıyordum. Yoksa neden orada oturup onları sorgularken dürüstlüklerini ölçmemi istesin ki?

"Bunlar Mark, Fabian ve Theo. Çocuklar, bu Charley. Ölü insanları görüyor."

Gözlerimi devirmiştim. Kimse görmesin diye önce onları kapattım ama bir dakika sonra
göz kapaklarım kilitlendi, gözlerim takla attı.

Güldü ve sırtımı yemek borumu yerinden oynatacak kadar sert bir şekilde sıvazladı. Belki de geç kaldığım için tedirgin olmuştu. "Şaka yapıyorum." Onlara küçümseyici bir el salladı. "Kimse ölü insanları göremez. Siz de bize katılmalısınız."

Cevap veremeden beni en yakın sandalyeye itti. Bu şimdiye kadar çıktığım en kötü randevu olacaktı. Yine de iyi bir zevki vardı, bunu ona verebilirdim. Hepsinin değişik derecelerde siyah saçları ve bronz tenleri vardı. Mark

ve Fabian Hispanikti, Theo ise Kafkasyalıydı ve iyi bir önlem için araya başka bir şey atılmıştı. Muhtemelen Asyalı.

"Mark," dedi yanımda otururken, "hiç çocuk pornosundan tutuklandın mı?"

Garip bir şekilde alnım avucumun içine düştü.

Ama Mark gülüp geçecek kadar iyi huyluydu. "Şimdiye kadar kimse zulamı bulamadı."

Minnettar bir kahkahadan sonra Theo'ya döndü. "Peki ya sen?"

Theo biraz daha az kabulleniciydi. "Sorguya mı çekiliyorum?"

Pari homurdandı. "Ne? Kesinlikle hayır. Peki ya sen?"

Adamların röportaj yapmıyormuş gibi davrandığı ve benim de hiç yemek yemediğim halde sadece yemek için oradaymışım gibi davrandığım bir saatin ardından, dikkat çekici bir sonuca vardım: Pari koca bir yalancıydı.

Onlar gittikten sonra "Ee?" diye sordu. Çok yorulmuştum. Her duyguyu okumaya çalışırken onunkileri gözden geçirmek bir metrelik suda koşmaya çalışmak gibiydi.

"Yani?" Ben de karşılık olarak sordum.

"Eee?" diye tekrar sordu, *O*'yu uzatmanın daha çabuk dökülmemi sağlayacağına inanıyordu. Kaşlarını kaldırdı ve cevabımı bekledi.

"Pari, tüm bu konuşma boyunca yalan söyleyen tek kişi sendin."

Tereddüt etti. "Duygularımı mı okuyordun?"

"Par, senin düşündüğün gibi onları ayıklayamam. Seçip seçemiyorum. Bu ya hep ya hiç türünden bir iş."

"Oh. Yani?" Beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

"Üç şeyi çözmeyi başardım."

"Harika." Sandalyesinde kıpırdandı ve benim büyük ve güçlü içgörülerimi anlatmak için yerleşti.

"Sincaplardan korkuyorsun. Avustralya'ya hiç gitmedin. Ve sen bir hüküm giymiş suçlu."

Yüzü düştü. "Bunu sana
söyleyebilirdim." "Evet, ama
söylemedin. Şimdi, neden?"

Savunmacı bir omuz silkmeyle, "Çok uzun zaman önceydi. Gerçekten çok gençtim."

"Ne kadar genç?"

"Yirmi. Tamam mı? Şimdi, ne düşündün-?" "Neyden
hüküm giydiniz?"

"Chuck, burada benim için bulunmuyoruz. Peki, hangisini beğendin?"

"Üçü de oldukça harikaydı, yine de seni bir yatırım komisyoncusuyla görmekte zorlanıyorum. Ama iyi bir zevkin var, hakkını vereyim. Peki, neyden hüküm giydin?"

"İyi," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Tek kelimeyle, hacklemek."

Biri bana para verse bile şaşkınlığımı gizleyemezdim. "Ne?
Ben gençtim."

"Bilgisayar dehası mısın?"

"Öyleydi. Bilgisayar dehasıydım. Şimdi bilgisayarın yanına yaklaşmama izin yok. Şartlı tahliyemin şartları böyle."

"Yani neredeyse dokuz yıldır gözetim altındasınız."

"Evet. Federal bir kasaya girip annemin banka hesabına para aktardığım için on yıl göz hapsi aldım. Komik olacağını düşünmüştüm. Yakalanana kadar da öyleydi."

"Para mı akıttın?" "On
sekiz dolar."

"Vay be." Görünüşe göre benden başka herkes nasıl para aktarılacağını biliyordu. Ben
zamanın çok gerisinde. "Hiç bilmiyordum. Ama gerçekten mi? Sadece 18
dolar mı?" "Bu yüzden sadece denetimli serbestlik aldım. Dediğim gibi, ben sadece
komik." Omzu masum bir omuz silkmeyle kalktı. "Ve ben de övünürdüm haklar. Bilgisayar korsanlığı dünyasında övünme hakkının ne kadar bağımlılık yaptığını bilemezsiniz."

"Tabii ki. Ama ofisinizde bir bilgisayarınız var."

"İş için bir tane alabilirim." Ciddi olduğunu anladığımdan emin olmak için parmağını kaldırdı. "Hiçbir şekilde internet yok."

"Ama internetiniz var. Tre'yi bilgisayarında porno izlerken gördüm."

"Ne?" Dehşete düşmüş gibiydi.

"Sanki sen de aynı şeyi yapmıyorsun."

"Evet, ama ben kendim için çalışmıyorum. O çalışıyor."

"Bu yüzden her şeyi yeniden düzenlemeye çalışıyordun," dedim, gerçek bir tuğla gibi yüzüme çarpmıştı.

"Porno mu izliyordu?"

"İnternetiniz olduğu gerçeğini saklamaya çalışıyordunuz."

"Evet, evet," dedi sinirlenerek. "Bu çok sinir bozucu. Modemli bir bilgisayarım bile yok. O yüzden bu şekilde çalışmak zorundayım."

"Şu anda sana hayranlık duyuyorum. Her zaman bir bilgisayar dehası olmak istemiştim ve Paul Sanchez olmasaydı olabilirdim."

Kaşları soru sorarcasına kalktı.

"Bana bilgisayarların uzaylı teknolojisi olduğunu ve bizi izlemek için kullandıklarını söyledi."

"Bir zamanlar uzaylılar tarafından kaçırılmamış mıydın?"

Başımı salladım. "Tam da bu yüzden onların etrafında dolaşmayı bıraktım. Paul'ün yanıldığını anladığımda, en iyi dönemimi geride bırakmıştım. Şimdi onun sayesinde evrensel bir kumandayı bile zor programlıyorum."

Gözlerini kırpıştırdı. "Peki,

randevularım hakkında?" "Daha

iyisini yapabilirsin."

Babamın işe aldığı barmenin gözlerinin içine baktım.

Pari'ye bakmak ve ondan damlayan davet, bir günah ve tensel aşağılanma şelalesine bakmak gibiydi. Yüzündeki hülyalı ifade herhangi bir gösterge ise, bu Pari'de kaybolmayan bir gerçekti.

"Ben Sienna-" Masanın üzerinden bir kartı Pari'ye doğru kaydırdı. "-Eğer benimle röportaj yapmak isterseniz."

Dönüp arka kapıdan çıkmadan önce ağzının bir köşesi hınzırca gamzeli bir sırıtışla kalktı.

"Yani," dedi Pari, bir duygu seli içinde kendini toparlayarak, "öylece çekip gidecek misin?"

Sienna muhteşem bir gülümseme takındı ve bize doğru yürüdü. Ve ben bu röportaj olayını bir daha kesinlikle yapmayacaktım.

"Ölmeden önce bir şeyler yemeliyim. Ve bir mocha latte'ye ihtiyacım var. Burada var mı?"

Pari omuz silkti, birdenbire söyleyeceğim hiçbir şeyle ilgilenmez oldu.

"İlgilendiğin için

teşekkürler, Par." "Ne iş

yapıyorsun Sienna?"

Ayağa kalktığımda kadın yerime oturdu ve hoş karşılanmadığımı açıkça belirtti. Çok takdir edildiğimi hissettim. Ön tarafa doğru yürüdüm ve bir *carne adovada* burrito, bir tatlı rulo ve bir café mocha sipariş ettim. Sonra da ödemeyi nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu. Kartlarımı çıkardım. Üç tane. Elimde kalan her şeyi.

"Tamam," dedim kafamda şifre çözmeye çalışarak, "bunun üzerine üç yirmi yedi yaz." Ona uzattım. "Ve çiçekli olana da iki elli." Çiçekli olanı da ona uzattım.

Kız kartları benden aldı ve gözlerini devirdi. Onun canına okuyabilirdim. O zaman gözlerini devirmek için iyi bir nedeni olurdu. Ama kaba insanların canına okumak benim tarzım değildi. Her fırsatta onları gıdaklamak benim tarzımdı. Umarım yakında çuvallar. Bütün gün bekleyemem.

"Ve deve ölmüş gibi görünen mavi olanın üzerinde kalan dört şey

" Benden almaya gitti ve geri aldıktan sonra eğildim ve "Çok zahmet olmazsa" dedim.

Dişlerini sıktı ve " Hiç de değil" dedi, sonra da elimden çekip aldı.

Elini. Sonra elini kaydırıp numaraları tuşlarken ağzından *kaybeden* kelimesi çıktı. Evet, bu kız batıyordu. Kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve ne yazık ki umursuyor gibi de görünmüyordu.

Umarım çekmecesi vardiyasının sonunda yetersiz kalmıştır. Karma bir sürtük. Kasadaki satış tuşuna bastı ve bir alarm çaldı. Lanet olsun.

Kartım geçmedi mi? Belki de karıştırmışımdır. Ama neden alarm çalsın ki? Küçük makine kartı reddedip yoluna devam etmedi mi?

Yirmili yaşlarında, diş tellerini yeni çıkarmış ve kimya sınavına geç kalmış gibi görünen bir adam olan müdür, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle koşarak geldi.

"Sen kazandın!" dedi, coşkusu o anda dayanabileceğimden daha fazlaydı.

-

Bekle. Ben mi kazandım?

"Bugün yıldönümümüz ve siparişiniz bugünün şanslı kazananı olarak rastgele seçildi," dedi, hız trenine binmiş bir çocuk gibi ciyaklayarak. Ellerini birbirine çırptı, heyecanı aniden bulaşıcı hale geldi.

Asık suratlı kızın ağzı bir karış açık kaldı ve ben de yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye engel olamadım. Oh, tüm bunların acısı. Istırap. İşkence! Yüzüne, kız arkadaşım.

Hayır. Hayır, büyüklük bende kalmalıydı. *Ezik* doğması onun suçu değildi. Kelimeyi ağzımdan çıkardım. Çocukçaydı ama yine de yaptım. Yine gözlerini devirdi.

Beklenti dolu bir gülümsemeyle müdüre döndüm. Belki de bir gemi seyahati kazanmıştım.

Ya da bir yat. Ya da küçük bir ada. "Ben mi kazandım?"

"Sen kazandın," dedi. Etrafımdaki herkes alkışlamaya başladı. Köşedeki evsiz adam Iggy hariç. O pek umursamıyor gibiydi. Ama diğer herkes benim için çok heyecanlıydı. "Meşhur tatlı rulolarımızdan bir yıllık tedarik kazandınız."

Sustum. Bu... bu gerçek olamazdı. Bir yıllık stok mu? "İmkânı yok!" Bağırdım. Bu bir yattan çok daha iyiydi. Özellikle de bir çölde yaşadığım için.

"Evet, hanımefendi," dedi. Aceleyle arka tarafa gitti, sonra elinde bir çeşit kitapçık ve bir fotoğraf makinesiyle yeniden ortaya çıktı. Asık suratlı kız kafamı kestiğinden emin olduğum fotoğraflarımı çektikten sonra, burritomu beklemek için tekrar arka odaya yürüdüm ve masamın önünden geçen birkaç müşteri tarafından tebrik edildim. Kendimi ünlü biri gibi hissettim. Piyango kazanmış gibi. Ya da Akademi Ödülü.

Pari bir Mısır tanrıçası tarafından baştan çıkarılmakla meşgul olduğu için onlara biraz yalnız zaman vermeye karar verdim. Ve sinirlerimin biraz yatışmasına izin verdim. O küçük adrenalin patlaması düşündüğümden daha yorucuydu. Bir odaya geri döndüm ve ortadaki kabine oturdum.

Oturup numaramın panoda görünmesini beklerken, ağzım
Dürümün içindeki kırmızı *biberi* ve tatlı rulodan damlayan tereyağını hayal ettikçe sulanıyordum ve daha fazla dışarı çıkmam gerektiğine karar verdim. Tatlı bir dürümün şekerli iyiliğinden mahrum iki ay beklemek için çok uzundu. Ne düşünüyordum ki ben?

Düşünmüyordum. Çıldırmıştım. Gemma haklıydı. Bir rahatsızlığım vardı. Kullanabileceğim bir OTC var mı diye bakmam gerekecekti. Merhem gibi. Ya da ilaçlı bir toz.

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki yakınımda duran karanlığı hissetmem biraz zaman aldı. O kadar yakındı ki, dilimde tadını alabiliyordum. Çürük yumurtaların çiğ asitliği ağzımı ve burun deliklerimi doldurdu, ta ki midem refleks olarak kabarana kadar. Bu hisle savaştım ve yan tarafa, bana bakan tüvit takım elbiseli ve ten rengi fötr şapkalı adama doğru baktım. Bacaklarını ve ellerini kavuşturmuştu ve üniversitede bir profesör olabilirmiş gibi görünüyordu.

"Bu büyük bir onur," dedi başıyla onaylayarak.

Yumuşak bir İngiliz aksanı vardı, sesinin tonu hoştu ama çok derin değildi. Gülümsemesi nazik ve sevecendi ama gözlerinin hemen arkasında gizlenen karanlığı gözden kaçırmadım. Yine de, eğer bu bir iblisse, neden çenesinden salyalar akarken bana doğru koşmuyordu? Onların yaptığı bu değil miydi?

"Teninden yayılan korkunun tatlılığını tadabilecek kadar sana yakın olmak için." Yüzünü yukarı kaldırdı ve burun deliklerinden derin bir hava çekti. Sonra orada bulduğu şeyin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı.

Ve o haklıydı. Korkuyordum. Hareket edemiyordum, çok korkuyordum. Ya peşimden gelirse? Ya saldırırsa? "*Reyes?"* diyemeden ölmüş olurdum.

Utangaç bir ifadeyle yeniden bana odaklandı. "Bağışlayın beni. Korkusuz kız hikayeleri duymuştum, o yüzden şaşkınlığımı mazur görün lütfen."

"Neyin sürprizi?"

"Benden korkuyorsun."

Gıcırdayan dişlerimin arasından yalan söyleyerek, "Senden korkmuyorum," dedim. "Tabii ki korkuyorsun."

"O hikayeler zaten abartılıydı."

Bir sonraki ifadesinde koyundan çok kurt vardı. "Bundan şüpheliyim. Bir şeyler oldu. Auranız zarar görmüş. Bu benim için korkunç bir haksızlık olur ama kendimi tutmakta zorlanıyorum. Dişlerimle şahdamarını söküp kanının içindeki bakırı koklamaktan başka bir şey istemiyor gibiyim."

"Benim bir vasim var."

"Ama ben buraya bir görev için geldim," dedi beni görmezden gelerek.

"Bir mesajım var." "Mesaj atmayı denedin mi?"

"Eğer çocuk bizi avlamayı bırakırsa, seni hayatını yaşaman için yalnız bırakacağız.

Ama sizi uyarmalıyım, geleneksel olarak Azrailler bedensel formda uzun yaşamazlar. Yine de bizim ellerimizle ölmeyeceksin. Hayatınıza hiçbir şekilde müdahale etmeyeceğiz. Sadece-" Avucunu dikkatsizce kaldırdı. "-uzaktan izleyeceğiz."

Bu rahatsız ediciydi.

"Ama bedenin öldüğünde," diye devam etti, başını uyarırcasına eğerek, "adil bir oyun olursun."

"Çocuk mu?" Ben sordum.

Gülümsedi. "Rey'aziel."

"Reyes seni mi avlıyor?" "Bilmiyor muydun?"

Başımı salladım. Yapabildiğim tek hareket bu gibi görünüyordu. "Hayır."

"O gülünç anda askerlerime rastladığını mı düşündün? yarışma?"

"Kavgaları mı kastediyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum. "O kadar düşünmemiştim."

"Bizi köpekler gibi avlıyordu."

"Köpekler gibi değil." Başımı bir kez daha salladım. "Böyle bir karşılaştırmanın yüksek övgüsünü hak etmiyorsun."

Yüzünde şehvet dolu bir sırıtış belirdi. "İşte orada. Hiç korkusu olmayan kız. Takıntılı olmasına şaşmamalı. O her zaman çok zeki bir çocuktu."

Eminim başka birinden bahsediyordu. Reyes'in benimle ilgili takıntısı kurutucu tiftiğinden daha fazla değildi. Sadece ufukta belirdiği söylenen savaş için bana canlı ihtiyacı vardı. Bunu bana birkaç kez söylemişti. Yeraltı dünyasında olup bitenleri anlamaya çalışırken, "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedim. "O seni avlamayı bırakacak, sen de ona saldırmayı bırakacaksın."

"Biz ona hiç saldırmadık, sevgili kızım. Henüz ona ihtiyacımız yok."

"A y n ı fikirde değilim. İblislerinizin ona ne yaptığını gördüm. bodrum."

"Tuş, ama bu sadece sana ulaşmak içindi. Ona istediğimiz zaman ulaşabiliriz. O dövmelerin orada olmasının bir sebebi var aşkım. Öte yandan sen korunuyorsun. Kolay kazanılmayan bir hazine. Ama bir kısmı doğru. Bizi avlamayı bırakırsa, kırılgan fiziksel formuyla daha uzun yaşayacak. Artık bıçak yarası yok. İlgilenmesi gereken yaralar olmayacak."

Sarsılarak kendime geldim. "Yaralar mı?" Dövüşlerde kullandığı bandajlar.

"Çocuğun neler yaptığından haberin yok, değil mi? Büyümüş. Çok iyi bir savaşçı oldu, eğer askerlerimi ter dökmeden alt edebilmesi bunun bir göstergesiyse. Ama ona değer veriyorsun." Meraklı bakışlarını bana çevirdi. "Belki de onun yerine seninle bir anlaşma yapabilirim."

"Ne?" diye sordum. diye sordum, aslında şeytanla pazarlık yaptığımı fark ederek. Ya da en azından onun kölelerinden biriyle.

Bir elini açtı ve avuç içi yukarı bakacak şekilde bana uzattı. "Şimdi benimle gel.

Ölümün çabuk olacak ve efendimin yanında hüküm süreceksin."

"Efendin mi? Yani Şeytan."

"Bu bir konuşma dili, evet."

"Kutsal olan her şey adına neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Çünkü neler yapabileceğine dair hiçbir fikrin yok. Yapabileceklerin şimdiye kadar bildiğin her şeye meydan okuyor. Ama şu anda sen sadece maymun kıyafeti içinde koşturan aptal bir kızsın. Ondan kurtulduğunda çok daha güçlü olacaksın. En parlak yıldız gibi parlayacaksın ve en az onun kadar güçlü olacaksın."

Tamam, bu adam neden bahsettiğini biliyor gibiydi. "Bana neler yapabileceğimi söyle."

Eğildi, gözleri açık kahverenginin ardındaki siyah mağaralardı.

yaşadığı insan. "Hayal edebileceğiniz her şey."

Yine mi? Gerçekten mi? "Beni neden bu kadar çok istiyorsun? Başka Azrailler de vardı."

"Ama hiçbiri senin gibi değil, canım. Seni istiyoruz ama avantaj elde etmek için ikinize de ihtiyacımız var. Zaten bizim işimizi yapmaya çok yakınsınız, sadece kapı gerçekten açıldığında etrafta olmak istiyoruz." Onu gözlerimle sorguladığımda, "Karanlığın anahtarı ışığın madalyonuna yerleştirildiğinde ne olur sanıyorsun?" diye sordu.

Başımın üstünden çizmelerimin ucuna kadar müstehcen bakışlarını gezdirdi. Kendimi tecavüze uğramış hissettim. Ve iğrendim.

"Bu, cehennemden doğrudan cennetin kalbine açılan bir kapı gibi. Sizce bu kapı kapanmadan önce kaç asker içeri sızabilir? Sadece bu gerçekleştiğinde hazır olmalıyız."

Düşündüğüm şeyi söylüyor olamazdı. "Yani Reyes ve ben birlikte olursak mı demek istiyorsun?"

"Evet, bundan biraz daha fazlası var ama temel fikir bu. Neden?
Sizce efendi oğlunu yaptı mı? Bir aile özlemi çektiği için yapmadı, eğer düşündüğünüz buysa."

Midem bulanmaya başlamıştı. Onun keskin kokusu başımı döndürüyordu. Bu
Sürekli korku dalgasıyla birleşince mide bulantısından neredeyse iki büklüm olmuştum. Ama gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemedim.

"Nazik teklifinizi geri çevirmek zorundayım," dedim, tuvalete koşabilmek için gitmesi için dua ederek.

"Yazık. Ama anlıyorum. İnsan aklı çok sınırlıdır, görmek zordur
İnsanlığın çürüyen etini geçip daha büyük ve daha iyi şeylere." Çok medeni, çok eğitimli görünüyordu.

"Aksan senin mi?" Ben sordum.

"Hayır, giydiğim maymuna ait. Ama hoşuma gitti. Bana yakıştığını düşünüyorum." Ayağa kalktı ve neredeyse neşeyle kravatını düzeltti. Sonra etrafımda dolaştı, eğildi ve buruk kokusunu bastırarak kulağıma fısıldadı. "Rey'aziel'e Hedeshi'den selam söyle." Doğruldu ve masamın üzerindeki kupon defterini işaret etti. Az önce kazandığım kuponu. "Bu arada o benim sana hediyemdi. Hayranlığımın bir göstergesi."

Uzaklaşmak için döndüğünde, birkaç masa ötedeki bir avuç üniversiteli çocuk alkışlamaya başladı, yüzleri takdirle parlıyordu. Durdu ve onlara muhteşem bir gülümseme sundu. Sanki onlara bir tiyatro gösterisi sunmuşuz gibi alkışlıyorlardı. Ama bu onların gözünden tam olarak böyle görünecekti. İzleyen herkes bizim aktör olduğumuzu, muhtemelen üniversitede bir performans için prova yaptığımızı düşünecekti. Az önce yaptığımız konuşma nasıl gerçek olabilirdi?

Ben şaşkın şaşkın otururken Hedeshi gerçek bir tiyatrocu edasıyla elini kaldırdı ve selam verdi. Giderken tekrar eğildi; sonra tüm gözler bana döndü. Çıkışımın ne getireceğini görmek için bekliyorlardı. Büyük bir hayal kırıklığına uğramak üzereydiler.

Bir yıllık tatlı ekmek kuponu defterine baktım. Bacaklarım titreyerek ayağa kalktım ve seyircilerimize gülümsedim, sonra Iggy'ye doğru yürüdüm ve kitabı ona uzattım. Tuvalete asla gidemeyeceğimi bildiğimden arka kapıdan koşarak çıktım ve yolda içtiğim kahveyi neredeyse kaldırıma boşaltıyordum ki bir kedi beni izledi, kulakları merakla seğiriyordu. Sonra derin bir nefes aldım, ceketimi düzelttim ve Angel'ı çağırdım.

12

Fikrini almak istediğimde,
koli bandını çıkaracağım.

-T-SHIRT

Hem Tanrı'nın hem de hayvanların önünde kuru kuru işedikten sonra bir sonraki bloktaki apartmanıma doğru ilerlemeye başladım, sonra Misery'yi Pari'de bıraktığımı hatırladım. Arada bir durup bir yere yaslanmak zorunda kaldım. Ellerim ve dizlerim titriyordu. Dirseklerim bile titredi. Ve büyük ihtimalle saç köklerim de. Boğazıma bir safra kaçtı ve onu birkaç hızlı yudumda yuttum. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Aklımı toplamaya ve odaklanmaya çalıştım.

Adı aklıma geldiği anda Angel ortaya çıktı. Etrafına bir göz attıktan sonra bandanasının altından bana ters ters baktı. "Bunu nasıl yapıyorsun? Ve neden mavisin?"

"Nerede o?" diye sormadan önce serin havayı yudumladım.

Açıklamama gerek yoktu. Angel kimden bahsettiğimi çok iyi biliyordu ve Reyes'in nerede olduğunu bilecek biri varsa o da oydu. Bir numaralı halk düşmanının oğlu hapisten çıktığından beri onu izliyordu. Bunu biliyordum ve nedenini de biliyordum. Angel Reyes'in mesafesini koruyacağını, benden uzak duracağını umuyordu. Bunu bana açıkça söylemedi ama Angel'ın Reyes'e karşı hislerini bildiğimden, bu kadar korktuğu birini neden takip ettiğini de biliyordum.

Ayaklarının dibindeki taşları tekmeledi. "Neden?" diye sordu, hayal kırıklığı her halinden belliydi.

"Çünkü eğer bana söylemezsen, annen bir daha asla bir kuruş bile göremeyecek."

İfadesinde biraz kızgınlık vardı ama şu anda bunu engelleyemezdim. "Caddenin aşağısındaki Paladin Lodge'da."

Şaşkınlıkla doğruldum. "Bir otel mi? Elaine Oake ile yaşadığını sanıyordum."

"Bak, sen sordun. Ben de söyledim. Nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yok. Ama şu anda o otelde."

Yeterince adil. "Oda?"

"Bir otuz bir."

"Teşekkür ederim."

Onu kovdum ve Misery'ye doğru yola çıktım.

* * *

Arabayı 131 numaranın birkaç sokak aşağısına park ettim ve Reyes'in odasına doğru yürüdüm. Otel korkunç değildi. Özellikle de saatlik kiralanan bir otel için. Daha kötülerine de gitmiştim. Birden beşe kadar bir ölçekte, iki gibi bir şey verirdim, ama en azından otoparkta bariz uyuşturucu anlaşmaları yapılmıyordu. Her zaman iyiye işarettir.

Odaya girdiğimde kapı, akşam ışığının yıpranmış, koyu renkli halıya vurmasına yetecek kadar aralık duruyordu. Margaret'i çektim ve iki elimle tuttum, namlusu yere dönüktü. Filmlerdeki gibi. Ateş ettiğimde gerçekten bir şeyi vurabilseydim, kendimi daha güvende hissederdim, ama en azından havalı görünüyordum.

"Reyes?" İçeri bakarak sordum.

Cevap alamayınca Margaret'in fıçısıyla kapıyı iterek açtım, bu sadece yaramazlık gibi görünen bir hareketti. Bir ışık huzmesi, mini mutfağın yanındaki küçük masanın üzerinde duran bir botu ortaya çıkardı. Reyes'in kendine özgü tarzını hemen tanıdım. Çizmeleri kement ve sokak bisikletinin bir kombinasyonuydu ve onlara korkunç bir şekilde imreniyordum.

Etrafta başka oturan var mı diye baktıktan sonra, temkinli adımlarla içeri girdim. Gölgelerin arasında oturuyordu, bu yüzden yüz ifadesini göremiyordum.

ruh halini ölçmek için. Ondan yayılan tek duygu acıydı. Masanın üzerinde botunun yanında bir şişe viski ve bir rulo koli bandı duruyordu. Bunun tek bir anlamı vardı: Yaralıydı ve muhtemelen çok kötü yaralanmıştı. Koli bandı Reyes'in dikişlere cevabıydı. Ve ameliyata. O kadar hızlı iyileşirdi ki -ikimiz de öyleydik- iyileşmek için nadiren aşırıya kaçmamız gerekirdi. Benim için istisna, Earl Walker'ın bana bıçak çektiği zamandı. Reyes'in istisnası ise cismani bedeni uzaktayken bir grup iblisin onun fiziksel bedenini ele geçirmesiydi. Ve bu büyük bir gruptu. Tahmin etmem gerekirse iki yüzden fazla.

Kapının yerini değiştirdiğimde yerinden kıpırdamadı. Sıcaklığı etrafımda dolaşıyor, beni ısıtıyor, sakinleştiriyordu. Park ettiğimde hâlâ titriyordum ama onun sıcaklığı sinirlerime merhem gibi gelmişti.

"Güzel oda," dedim etrafıma bakarak.

Viski şişesinin yarısı boştu ve onu içip içmediğini ya da yaralarına antiseptik olarak kullanıp kullanmadığını merak ettim. Muhtemelen ikisinden de biraz.

"Elaine ile kaldığını sanıyordum."

Sonunda konuştu. "Dairende kalacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Kabul ettiniz," dedim, incelemek için bir not defterini kaldırarak. Yazıyı okuyamadım. "Görünüşe göre kendinle, çünkü reddettiğimi hatırlıyorum."

Siyah bir ceket bir sandalyenin üzerine atılmıştı ve çöp kutularını paket servis kapları dolduruyordu. En azından yemek yiyordu.

"Seni kovdu mu?" Ben sordum.

"Amacına hizmet etti."

Şaşırarak, "Peki bunun amacı ne olabilir?" diye sordum.

"Bağlantıları vardı. Dövüşler için bir antrenör bulabilmek için o bağlantılara ihtiyacım vardı. Başka türlü giremezdim."

Onu sadece kullanıyor olması beni dehşete düşürmeliydi, ama sevinç
Bu bilgi içime işledi. "Yani onu bir kenara atıp köhne bir otele mi taşındınız?"

"Onun gibi bir şey."

Şifonyerin üzerine serpiştirilmiş makbuzları ve diğer notları karıştırdım. "Evini gördüm. Akıllıca bir karar verdiğinden emin değilim."

"Neden buradasın, Dutch?"

Kaba tavrı iğneledi. Son zamanlarda benimle gerçekten sorunlar yaşıyordu. Bir an beni kollarının arasına almak isterken, bir an sonra gözünün önünden kaybolmamı istiyordu. İyi, ona mesajımı iletir ve onu kendi haline bırakırdım. Margaret'i kılıfına soktum ve "Hedeshi'nin selamı var." dedim.

İçindeki tüm duygular bir anda yok oldu, sanki birkaç saniye içinde tamamen sakinleşen bir okyanus gibiydi.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Sana zarar verdi mi?" diye sordu.

"Hayır. Aslında çok hoş bir sohbetimiz oldu. Ve bir yıllık tatlı çörek kazanmama yardım etti ama ben onu Iggy'ye verdim."

"Ne dedi?"

"Bilirsin işte, evdeki çocuklardan, şahdamarımı koparıp kanımı içmek istediğinden, babanın dünyayı ele geçirme planından bahsetti."

Düşünceli bir şekilde yana baktı. "Bunun arkasında birilerinin olması gerektiğini biliyordum. Çok organize. Çok iyi düşünülmüş."

"Eğer onları avlamayı bırakırsan, beni bırakacaklarını bilmeni istiyor. doğal sebeplerden ölmeme izin verin." Alay ettim. "Sanki öyle bir şey olacakmış gibi."

Yumruklarını sıkıp açtığını gördüm. "Onlar yalancı, Dutch. Her biri ve Her biri. Gerçek kulağa daha hoş geldiğinde yalan söylerler. Ne yaparsam yapayım seni yalnız bırakmaya niyetleri yok." Şişeyi aldı ve bir yudum içmeden hemen önce, "Seni bir sonraki nefeslerinden daha çok istiyorlar," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama o zaman neden beni öldürmedi? Neden tüm bu tiyatroyu yaptı?"

"Hedeshi aptal değil," dedi şişeyi yerine koyduktan sonra. "O biliyor ki koruyucunla savaşamaz. Ona karşı savunması yok. O an

saldırmış olsaydı, kız onun peşinde olurdu ve o da bunu biliyordu. Artemis'i geçmek için grup halinde saldırmak zorunda kalacaklar." Beni incelerken dudakları yumuşadı. "Seni üzdü." Bunu anlaması zor olmamalıydı. Muhtemelen otoparka girdiğim anda.

"Sadece biraz." Bir şey söylemeyince, "Onları mı avlıyordun?" diye sordum. Sana zarar veren onlar mı?"

Bandajlarını inceledi. "Çok güçlüler."

"Bunu söyleyebilirim. O adamın boynunu kırdın ama yine de peşimden geldi." Parmaklarımı yaslandığım şifonyerin yontulmuş kenarında gezdirdim. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"İçeride oldukları sürece insan vücudunu neredeyse yok edilemez hale getirirler. Vücudu terk ettiklerinde, eğer ölümcül bir yara almışsa, vücut ölecektir."

İblisler en son bu düzleme kaçtıklarında yüzlercesi vardı. Reyes'in Artemis'in yardımıyla bile hepsiyle savaşmasına imkân yoktu. "Burada kaç tane olduğunu biliyor musun?"

"Çok değil," dedi omuz silkerek. "Ve gerçekten durugörü sahibi olan çok fazla insan yok."

"Kimi hedeflediklerini biliyor musun?"

"Evet."

"Ve, ne? Hepsini öldürecek misin?"

Parmaklarını öfkeyle saçlarının arasında gezdirdi. "Cennet ve cehennem arasındaki savaşın bu dünyaya yayılmasını önlemek için mi? Evet."

Haklıydı ama yine de. "Reyes, bu insanları öldüremezsin."

"Sadece içimdeki iblisleri öldürmem gerekiyor ama bazen bu amaca ulaşmak için insanın feda edilmesi gerekiyor."

"O zaman dur." Karşısına bir sandalye çektim ve oturdum. Benim Gözlerim alışıyordu ve dudaklarının şehvetli çizgisini, kalın kirpiklerinin saçaklarını, dağınık saçlarının çerçevesini seçebiliyordum. Geniş omuzları çıplaktı ve koli bandı omuzlarından birinin üzerinde parıldıyordu.

Karın. Bandaj yok. Gazlı bez yok. Sadece koli bandı. Bu ne kadar sağlıklı olabilir ki? "Masum insanları öldüremezsin."

"Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, dün geceki adam masum değildi."

"Ne yazık ki," dedim, adamın ne yaptığını merak ederek, "öyle, ama sadece biraz." Kollarımı ovuşturdum, hâlâ İngiliz'le karşılaşmamın etkileriyle savaşıyordum. "Ne oldu?" diye sordum. Kasete doğru başımı sallayarak sordum.

Viski şişesini tekrar aldı ve kapağını yerine koymadan önce kalanının yaklaşık üçte birini içti. Ağzını elinin tersiyle sildikten sonra, "Soyuldum," dedi.

Daha önce de söylediği gibi, bir insanın ona bunu yapabileceğinden şüpheliydim ama vazgeçtim. Zaten hiçbir zaman sınıfla paylaşacak biri değildi.

Başka bir sandalyenin arkasından gri bir tişört kaldırdı ve büyük bir özenle üzerine geçirdi. Arkasına yaslandığında yüksek sesle iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Gri ona gerçekten çok yakışıyordu.

"İblislerin bu uçağa binmesinin neredeyse imkânsız olduğunu sanıyordum." "Öyledir. Bunlar son karşılaşmamızdan arta kalanlar."

İçimi bir şaşkınlık sarsıntısı kapladı. "Seni içeri tıktıkları zamandan mı bahsediyorsun?

o bodrum?" O zaman onları yok etmiştim. İçimdeki ışık güçlü bir silah olduğunu kanıtlamıştı. "Daha fazlası mı vardı?"

"Hamamböcekleri gibiler. Bu düzleme bir kez kaçtılar mı, ışıktan uzak kaldıkları sürece yüzyıllarca saklanabilirler."

Bana daha önce anlatmıştı, babası güneşten sürgün edildiğinde göklerden atılmıştı. Artık onlar için ölümcüldü.

"Hepsi o bodrumda değildi ama çoğu oradaydı. Yine de, bu organize. Küçük kardeşlerin yapabileceğinden çok daha organize. Hedeshi'nin bu işin arkasında olmasına şaşırmadım. Her zaman tam bir yalakaydı."

Savaş alanına gidip yalakayı avlamadan önce daha fazla cevap almayı umuyordum. Bu nadir bir fırsattı. Reyes Farrow'un bizi öldürmeye çalışan biri olmadan ya da

aval aval bakan kadınlar. Aval aval bakan *diğer* kadınlar. Ben saymadım.

"Ben ne yapabilirim?" Konuyu tekrar değiştirerek sordum.

Ciğerlerini sonuna kadar doldurdu ve sorumu zarafetle kabul etti. "Bunu sadece sen bilebilirsin."

Batan güneşle birlikte oda her geçen dakika daha da karardı. Ayağa kalktım ve

Doğuştan sahip olduğu topraksı özün kokusunu alana kadar ona doğru eğildim. Yağmura hasret bir çöldeki şimşek fırtınası gibi. "Bilmek istiyorum Reyes. Bana çok daha fazlasını yapabileceğimi söyleyip duruyorsun. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

Gözleri ilgiyle parıldadı. "Yalan söylemiyorum. Bilmiyorum."

Şişeyi aldım ve ağzımın arkasındaki safra tadını çalkalayabilmek için masadan uzaklaştım. Bir Chevy'nin boyasını eritecek kadar asitli bir sıvıdan bir yudum aldıktan sonra etrafta çalkaladım ve yuttum. Zaten çiğ olan boğazımı yakarken gözlerim sulandı; sonra şişeyi geri uzattım ve pencereden dışarı bakmak için adım attım. Akşam karanlığında trafiğin en yoğun olduğu saatlerde Central'ı görebilmek için kalın perdeleri aralamak zorunda kaldım.

Reyes, "Her Azrail'in fiziksel formu farklıdır," dedi. "Ve çoğu asla tam olarak güçlerine kavuşamaz."

Ona döndüm, bilgiye o kadar susamıştım ki yalvarmaktan kendimi alamadım. "Ne demek istiyorsun? Kaç kişiyiz?"

"Düşündüğünüz kadar çok değil."

Oda daha da karanlıklaşmıştı, ben de uzanıp bir lamba yaktım.

Yardımı oldu ama Reyes hâlâ gölgeler içinde oturuyordu.

Sandalyeye geri yaslandım ve şişeden bir yudum daha içmesini bekledim ve o zaman hâlâ kanaması olduğunu fark ettim. Tişörtün üzerinden koyu lekeler sızıyordu. Telaşımı bastırmaya çalıştım.

"Diğer gezegenlerde size orakçı denmiyor," dedi ve şişeyi dikkatlice masaya geri koydu. "Bu bir insan referansı."

"Bekle, diğer uçaklar mı? Kaç tane uçak var?" Kelime seçimine şaşırarak sordum.

"Evrende kaç tane galaksi var? Kaç tane yıldız var? Tam olarak bilmek zor. Çok olduğunu söylemek yeterli."

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Çok fazla değil. Ve sorunuza cevap olarak, bu düzlemde her birkaç yüz yılda bir yeni bir Azrail doğar. Belirli bir zaman yok, gerçekten."

Sustum. "Ama bana daha önce beni beklediğini söylemiştin. Ne zaman yeni bir Azrail gönderilse, ben olmadığım için hayal kırıklığına uğruyormuşsun. Ne zamandır buradasın?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Tam olarak emin değilim. Belki on beş yüzyıl." Şaşırmış bir halde, "Bunca zaman ne halt ediyordun?" diye sordum.

Beni inceledi. "Bekliyorum."

Benim için. O İngiliz benim için gönderildiğini söyledi. Bana doğruyu mu söylüyordu? Reyes'in babası onu özellikle benim için mi gönderdi?

"Yani her birkaç yüz yılda bir yeni bir Azrail doğuyor. Onlar ölümsüz falan mı?"

"Hayır. Fiziksel bedenleri değil. Aslında çoğu birkaç yıldan fazla yaşamıyor."

"Neden?"

Beni bir dakika düşündü, sonra dedi ki, "Çocukluğunu düşün, Dutch. Senin yeteneklerinle büyümek nasıl bir şeydi?"

Anılar bir anda beynimin korteksini doldurdu. Üvey annemin dehşeti. Onlara kim olduğumu anlatmaya çalıştığımda iyi arkadaşlarımı kaybetmem. Ne olduğumu. Ayrılanlar ortaya çıktığında sınıfta dikkatimin dağılması, ki bu genellikle müdürün odasına gitmemle sonuçlanırdı.

"Şimdi batıl inançlar ve korkuyla dolu bir dünyada bu yeteneklere sahip olduğunuzu düşünün. Birçoğu çocukken öldürüldü. Öldürülmeyenlerin çoğu münzevi oldu. Kendi halkları tarafından dışlandılar, asla tam olarak kabul görmediler. Siz gerçekten de türünüzün arasında başarılı olan ilk kişisiniz."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Öldüğümüzde ne olacak?"

"Anlamalısınız, bedeniniz portal için bir çapadır. Seni bu düzleme getiren parçadır."

"Ama bedenim giderse ne olacak? Ben hala portal olacak mıyım?"

"Evet." Başını salladı. "İnsan formunu almadan çok önce bir geçittiniz."

"Yani öldüğümde yine Azrail mi olacağım?"

"Bedeniniz yok olduğunda yüz kat daha güçlü olursunuz ama aynı zamanda değişirsiniz. O insani bağa sahip olmayacaksınız ve her Azrail zamanla değişir. İnsanlık duygularını kaybederler, gerçi bazılarının zaten kaybedecek pek bir şeyi yoktu. İnsanlar onlara karşı nazik değildi."

"Eğer durum buysa, neden bedeninizin ölmesine izin vermeye çalıştınız?"

Başını yana eğdi. "Buna geri mi döndün?" Omuz silktiğimde, "Çünkü çekiliş buydu, Dutch. Seni oltaya getirebilecekleri yem. Ve başardılar, eğer unuttuysan."

"Ama seni alabilirlerdi. Cismani bedenin geçtikten sonra seni alabilirlerdi, değil mi?"

Ağzı bilerek kıvrıldı. "Önce beni yakalamaları gerekirdi."

"İngiliz, dövmeleriniz ve anahtarınız nedeniyle izinizi bulmanın kolay olacağını söyledi."

"İngiliz mi?"

"Hedeshi. O bir İngiliz'in bedeninde." "Ah.

Eh, bunu da aşmanın yolları var."

Bana bu yolların ne olduğunu söylemeyeceğinden emin olarak yoluma devam ettim. Uzun zamandır ilk kez bir yerlere varıyordum.

Sandalyemde kaydım, heyecanla öne doğru eğildim. "Tamam, eğer bu kadar güçlü hale gelirsem, hala hayattayken neler yapabilirim?" "Keşke bilseydim. Kesin olarak bilmek zor. Dediğim gibi, senin türler uzun yaşamaz."

"Ama bana defalarca daha fazlasını yapabileceğimi söylediniz." "Ve öylesin. Ama bu tam olarak ne olduğunu bildiğim anlamına gelmiyor."

Sorumu yeniden ifade etmeye karar verdim. "Hayal edebileceğim her şeyi yapabileceğim bana iki kez söylendi."

"Bu doğru."

Bu hiç de sinir bozucu değildi. "Çok şey hayal edebiliyorum," dedim ona meydan okuyarak. "Peki, ellerimden ateş topları fırlatabilir miyim, çünkü kendimi bunu yaparken kesinlikle görebiliyorum."

Bana bakışı hem mizah hem de şefkat doluydu. "Hayır." "O zaman bana yalan söylendi." Onu taklit ettim ve bir ayağımı masanın üzerine attım. Denise dehşete düşerdi.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu.

"Biri İngiliz, diğeri de Rahibe Mary Elizabeth." "Ve size sık sık yalan söylüyor?"

"Hayır," dedim, kaşlarımı çatarak savunmaya geçtim.

"Hayal edebileceğiniz her şeyi yapabileceğinizi söylemedi. Hayal edebileceğiniz her şeyi y a p a b i l e c e ğ i n i z i söyledi. Eylem değil, Dutch, ama sonuç."

"Aradaki farkı anlamıyorum," dedim kendimi kalın hissederek.

"Bir düşünün. Ellerinizden ateş topları fırlatabilseydiniz," dedi ve gülmek için durakladı, "ne olurdu?"

Tiksintiyle gözlerimi ondan kaçırdım. "Bilmiyorum. Bir araba yapabilirim patlayabilir, belki."

"O zaman yapabileceğin şey *bu.* Sonuç, Dutch. Sonuç."

Anlamı zihnimde kök salmaya başladı, ne kadar karışık olsa da. "Yani bir arabayı havaya uçurmak istesem bunu yapabilirdim, sadece ellerimden ateş topu fırlatarak yapamazdım." Gözlerimi kıstım, anlamını kavramaya çalıştım, kaybettim, geri almak için çabaladım, elimden kaçırdım ve bir boyun eğişle pes ettim. "Hayır,

Anlamıyorum. Ama sonuç olarak, eğer hayal edebiliyorsam, yapabilirim, değil mi? Yani, zihnimle insanları öldürebilir miyim?"

"Sonrasında kendinle yaşayabileceğine inanıyorsan, elbette." "Bu iyi bir nokta. İnsanları zihninizle öldürebilir misiniz?"

Yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı. "Sadece zihnim ellerime emirlerini yerine getirmesini söylerse."

Genişlediğini hissettiğim gülümseme, hissettiğim kadar şeytani görünmek zorundaydı. "Yani ben senden daha fazlasını yapabiliyorum?"

"Her zaman yapabilirsin."

Reyes'ten hiç bu kadar çok cevap almamıştım. Onu biraz kızdırmaya karar verdim. "Bana hâlâ bir milyon dolar borçlusun."

"Kıyafetlerini çıkar."

"Hayır."

"Kıyafetlerini çıkarman için sana bir milyon dolar veririm."

"Tamam." Kazağımı kaldırdım, sonra durakladım. Tekrar aşağı çekerek, "Hiç paran olmadığını sanıyordum" dedim.

"İstemiyorum. Ama yine de çıkarabilirsin."

"Daha çok sorum var," dedim onu görmezden gelerek. "Şunu çıkarırsan daha çok cevabım olacak."

Bana daha yakın olmamasının, parmaklarını kazağın üzerinde gezdirmemesinin tek nedeninin yaraları olduğu hissine kapıldım. Gerçekten kötü olmalılar. "Sana Garrett'tan bahsetmeliyim."

"Beklemekten nefesim kesildi."

"Cehenneme gitti." Reyes yorum yapmayınca, "Babanla tanıştı." dedim.

Etiketi okuyana kadar şişeyi masanın üzerinde çevirdi. "Babam genelde ziyaretçi kabul etmez."

"Bir istisna yaptı. Garrett'a senin nasıl büyüdüğünü gösterdi. Onun ordusunda hizmet etmek. Rütbelerini yükseltmişsin. Babanın ona senin yaptıklarını gösterdiğini söyledi."

"Bütün bunları ona babam mı gösterdi? Evrenin gelmiş geçmiş en büyük yalancısı mı?"

"Gördüğü şeyin doğru olmadığını mı söylüyorsun? Gerçekten yaşanmadı mı?"

Düşünceli bir duraksamadan sonra, "Cehennemde generaldim, Dutch. Sence bu neyi gerektiriyordu?"

Bakışlarımı keçeleşmiş halıya indirdim. "Neden bana söylemiyorsun?"

"Böylece benden daha fazla nefret edebilirsin?"

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Senden nefret etmiyorum."

Çenesi tepki olarak büküldü. "Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır, yoksa duymadın mı? Bazen hangi duygunun daha güçlü olduğunu tam olarak çözmek zordur."

Çenemi kaldırdım. "Ben de seni sevmiyorum."

Başını eğdi ve kara kirpiklerinin altından beni izledi. "Emin misin? Çünkü sana her yaklaştığımda içinden dökülen duygular kesinlikle ilgisizlik değil."

"Bu aşk olduğu anlamına gelmez."

"Olabilir, sana söz veriyorum. O kazağı çıkar ve bana on dakika ver, aşık olduğuna şüpheye yer bırakmayacak şekilde inanacaksın."

13

Kahve iç!
Aptalca şeyleri daha hızlı ve daha fazla enerjiyle yapın.
-T-SHIRT

Kazağımı neden çıkarmam ve çıkarmamam gerektiğine dair birkaç turdan sonra, dinlenmeye karar verdim. Gerçekten. Yatağa uzandım ama yatağın *Çakmaktaşlar'ın* bir bölümünden fırlamış gibi olduğunu fark ettim. Taş gibi sert yatak. Kaba, cızırtılı yatak örtüsü. Görünüşe göre dinozorların uyuduğu yerde topaklar. Ama yorgundum ve Reyes hayatında bir kez olsun bir yere gitmek için acele ediyor gibi görünmüyordu.

Bana katılmak için masanın etrafından dolanmasını izledim, hareketleri zorluydu, mümkün olduğunca az acı çekerek yürümeye çalışırken özenle dikkat ediyordu. Onu hiç bu kadar acı içinde görmemiştim. Tişörtünde birkaç büyük kan halkası ve birkaç küçük leke vardı. Onu acil servise götürmeyi teklif etme zahmetine girmedim. Margaret'i başına koyup ısrar etseydim gitmezdi.

"Sakın bunun kazağımı çıkaracağım anlamına geldiğini düşünmeyin," dedim.

Kıkırdadı ve yanıma uzandı. Yatak onun ağırlığı altında hafifçe eğildi ve sonunda yerleşmeyi başardığında yüksek sesle nefes verdi. Ona doğru döndüm. Bir kolunu alnına atmış, sırtüstü yatıyordu; bu pozisyon aynı anda hem çekici hem de seksiydi. Profili bir Yunan tanrısına benziyordu. Mükemmel boyutlar. Enfes hatlar.

"Bu yatak gerçekten çok sert," dedim yastığımı kutulayıp daha rahat bir pozisyon için kıpırdanarak, ki Margaret yatağı işgal ederken bu hiç de kolay değildi.

"Bana sarılmalısın. Ben daha sertim."

Gözlerim açıldı ve kendimi tutmadan önce neredeyse bakıyordum. Yem olmayacaktım. Tanrı aşkına, o da yaralıydı. "Peki, sıradaki soru. Bana neden Hollandalı diyorsun?"

Kolunun altından sırıttı. "Bilmiyorum."

Ona kaşlarımı çattım, ama bu bir işe yaramadı. "Bana her zaman Dutch diyorsun. Bana hep Dutch dedin."

"Biliyor musun, gezegende konuşulan her dili bilen birine göre, gerektiğinde anlam çıkarma konusunda pek iyi değilsin."

"Ne demek istiyorsun?" "Bunu bir düşün."

"Peki." Bunu düşündüm. Anlamı netleşene kadar kelimeyi zihnimde ve dilimde evirip çevirdim. Şaşkınlıkla ona baktım. "Arayıcı. Eski Aramice'de 'arayıcı' diyorsun." Kelimenin kulağa *Felemenkçe* gibi gelmesinin tek nedeni onu hep öyle düşünmüş olmamdı. Aslında *ch'den çok ts* sesi vardı ve *u daha* yumuşak, daha uzundu.

"Bravo."

"Bunca zamandır bana 'arayıcı' mı diyordun?"

"Sen busun. Ruhların arayıcısı."

"Vay be." Nedense bu bilgi beni içten içe mutlu etti. Param yetseydi bir mocha latte içerdim sanki. O kadar çok şey öğreniyordum ki bitmesini istemiyordum. Ve onun erkekçe bir tavırla İngiliz'i öldürmek için maceraya atılamayacak kadar yaralı olması harikaydı. *Benimle biraz* daha zaman geçir.

"Bunu sevdim," dedim.

"Büyükleriniz ırkınız içinden iyi bir seçim yaptı."

Gülümsedim. Sonra göz kırptım. Sonra kaşlarımı çattım. "Benim ırkım mı? Benim bir ırkım mı var?" "Tabii ki var."

"Yani, bekle. Gerçekten mi? Benim de senin gibi bir ailem var mı? Başka birinden uçak?"

"Evet."

Başımı kaldırdım. Bırakın onaylamayı, doğrudan bir cevap bile beklemiyordum. "Gerçekten mi? Başka bir ailem mi var?"

"Evet."

Bu çok şaşırtıcıydı. Ne düşüneceğimi bilemedim.

"Onlar hakkında çok fazla bilgim yok, o yüzden fazla zorlama."

"Onlar... onlar Azrail mi?"

"Yalnızca bu düzleme geçmek için seçilen kişi bir arayıcıdır. Sen çok güçlü ışık taşıyıcılarının ırkından geliyorsun. Seni normalde asla göndermezlerdi. Senin gibi bir arayıcı... böyle önemsiz görevler için gönderilmez. Ama sen içlerinde en genç ve en güçlü olanıydın ve burada olduğumu biliyorlardı."

Hayatım boyunca sahip olduğum yeteneklere neden sahip olduğuma dair hiçbir şey bilmemek bir şeydi. Bu kadar çok cevabı - hayatım boyunca yalvardığım cevapları - bir yudumda almak ise bambaşkaydı. Ve Reyes'in bu konuda o kadar rahat, o kadar lakayt konuşması, sanki mirasımı bilmek benim için dünyalara bedel değilmiş gibi. Sakin kalmaya çalıştım. Bunu zarafet ve asaletle halledebilirdim. İstediğim gibi değil, "T*he Price Is Right "taki* kadınlar gibi.

Sonra ne demek istediği anlaşıldı. "Bekle, senin yüzünden mi seçildiğimi söylüyorsun?"

Göz kapakları kolunun arkasında kapalıydı. "Eğer tahmin etmem gerekirse, beni

savaşı başlatmak için buradaydı. Babam beni insanlığın sonunu getirmesine yardım etmem için yarattı. Bu yüzden seni gönderdiler." Bana döndü, gözlerindeki yeşil ve altın rengi benekler zengin kahverengi arka planlarına karşı pırıl pırıl parlıyordu. "Biz düşmanız, Dutch. Bir prenses ve bir piyon, her biri karşıt taraflardan." Şehvetli ağzının bir köşesi kalktı. "Nasıl anlaştığımızı bilselerdi hayal kırıklığına uğrarlardı."

Eğildim ve ona baktım. "Ne yani? Seni öldürmem falan mı gerekiyor?"

Parmak ucunu ağzımın üzerinde gezdirdi. "Evet. Bu yüzden gönderildin."

"Bu berbat." Yani, Dünya'da Sal's Pawnshop'taki bir Rolex'ten daha seksi bir adam yaşıyor ve onu öldürmem için *beni mi* gönderiyorlar? *Beni mi?* Belli ki deli bir ırktan geliyorum.

"Yapabilirsin," dedi, ağzı pişmanlıkla incelmişti. "Beni öldürebilirsin. Karşı geçidi yok edebilir ve babamın bu düzleme açılan kapısını kesebilirsin. Son Azrail denedi." Bakışlarını kaçırdı. "Başaramadı, o yüzden seni gönderdiler."

"Reyes, bu çok saçma. Seni öylece öldüremezdim. Benden çok daha güçlüsün ve... nasıl dövüşüleceğini falan da biliyorsun."

Bana ikna olmamış bir sırıtışla, "Zamanı geldiğinde ve
gelecektir, çabuk ol. Tereddüt etme, Dutch. Bir saniye bile."

Anlattıklarının ne kadarına inanacağımı bilmiyordum. Yalancı bir ırktan geliyordu. İstihbaratı ne kadar güvenilir olabilirdi?

Şüpheyle kaşlarımı çattım. "Asil ve çekici görünerek ve seni öldürecek kadar güçlü olduğum konusunda ısrar ederek beni kazanabileceğini sanma. Beni ittin," dedim ona geçen geceki kavgayı hatırlatarak. "Beni sürükledin ve itip kaktın, şimdi çok tatlı ve fedakâr olduğun için bunları unutacağımı sanma." Yastığıma geri yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Bu unutulacak bir şey değil."

Gözleri loş ışıkta muziplikle parlıyordu. "Hiçbir zaman izci olduğumu iddia etmedim."

Bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyordum ve tek düşünebildiğim, "*Tanrım, çok güzel"* oldu. Ne kadar kötü yaralandığını değerlendirme fırsatını değerlendirdim. Ellerimi beline doğru kaldırarak göğüs kafesi boyunca uzanan koli bandının çıkıntılarını hissettim ve hafifçe bastırdım. Dişlerinin arasından havayı içine çekti ve bileğimi tuttu. Ama bandın altından kan fışkırdı ve parmaklarımın uçlarını gömleğinin içinden ıslattı.

"Reyes, neler oluyor? Ne oldu?"

Kararlı bir ifadeyle bakışlarımı yakaladı. "Eğer bana bir şey olursa, bilmelisin ki onlar ikişer ikişer avlanırlar. Birini görürsen, biri peşinden gelirse, Dutch, sana söz veriyorum, yakınlarda bir tane daha var. Eğer üç tane görürsen, kanatlarda bekleyen bir tane daha olacaktır. Onlara asla ama asla güvenme."

"Geçen sefer nükleer ışığımı üzerlerine tuttuğumda yaptığım şeyi yapamaz mıyım?"

"Hayır." Alnım alnına değene kadar beni kendine doğru çekti. "Bir insanın içindeyken ışıktan korunurlar. Seninkinden bile."

Kendimi bu kadar savunmasız, bu kadar zayıf hissetmekten nefret ediyordum. "Onlarla savaşamam Reyes.

Çok güçlüler."

"Nasıl yapılacağını bilseydin yapabilirdin, ama henüz o noktada değilsin, o yüzden deneme bile.

Sadece koruyucunuzu arayın ve kaçın."

Yanına uzandım ve elimi kaburgalarının üzerinde tuttum. "Koşma konusunda oldukça iyiyimdir. Yani, hızlı falan değilimdir ve kolayca rüzgar alırım... boş ver."

"Kıçınızda bir grup iblisin olmasının gerçekten motive edici bir yanı var" dediğinde ciddiyetin poster çocuğu olabilirdi.

"Eminim vardır."

"Sadece koş ve durma. Bana söz ver."

"Durmadan koşmaya çalışacağıma söz veriyorum ama gerçekten çok kolay rüzgar alıyorum."

Ondan yumuşak bir kahkaha koparmayı başarmıştım. Kulağımı ısırmak için eğildi. Arzunun keskin dalgaları şimşek hızıyla içimden geçti ve karnımın alt kısmında birikti. Buna inanamıyordum. Sonunda Reyes Farrow'u bir otel odasında tek başıma, kanlar içinde yakalamıştım. Fırsatını bulsam ondan yararlanacak olan bendim ama şimdi hiç sırası değildi. Ve bunu itiraf etmek beni öldürüyordu.

Ağzı boynumda gezinirken kolumu başına doladım ve fısıldadım: "Bana atalarım hakkında bir hikâye anlat. Başka bir Azrail hakkında."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, buna mecbur kalmayacağını düşündüm.

Sonra düşüncelere daldı. "Cynric adında bir çocuk vardı, babası onu

köyün yaşlıları. Adam çocuğun ele geçirildiğini iddia etti. Ruhları gördüğünü ve kimsenin bilemeyeceği şeyleri bildiğini. Günlerce süren bir sorgulamadan sonra çocuk yine de konuşmadı. Taşlanarak öldürüldü."

Ürperdim. "Yani bu mutlu bir hikaye değil mi?"

"Pek çoğu öyle değil. Sonrasında köyde hastalıklar ve ölümler arttı. Çocuğun ölmeden önce onları lanetlediğini düşündüler."

"Öyle mi yaptı?"

"Hayır, bir başkası yaptı. O sadece küçük kız kardeşinin ona söylediklerini tekrarlıyordu. O Azrail'di, çocuk değil. Ama bebekken bir hastalık geçirmişti ve konuşamıyordu. Onu sadece o anlayabilirdi." Başını işaret etti. "Akılları ve kalpleriyle konuşuyorlardı. Kederinden çılgına dönmüş ve ne yaptığının farkında olmadan güçlerini serbest bırakmış. Bir ölüm meleği, büyük bir duygusal travma geçirene kadar neler yapabileceğini bilemez."

"Kız çok uzun yaşadı mı?"

Başını salladı. "Çoğu Azrail'e kıyasla, evet. Yanlış hatırlamıyorsam yetmişli yaşlarındaydı. Ama yaptığı şeyle yaşamak zorundaydı. Bir münzevi oldu ve sonunda delilik onu ele geçirdi."

"Bu korkunç. Eğer o göksel bir varlıksa, nasıl bu kadar çok kişiyi öldürebildi?

Bundan nasıl kurtulabildi?"

"Orakçılara doğduklarında vekâlet verilir. Onlar ruhların arayıcısıdır, ama onlar-" Bir an düşündü. "-daha iyi bir ifade bulamazlarsa, zaman zaman onları avlayabilirler. Bu onların hakkıdır."

"Bu haktan kesinlikle yararlanmayacağım."

Bizi daha fazla günaha sokmamak için yastığımı ayak bileklerine attım, başımı çizmeli ayaklarının dibine koydum ve yatağın karşısında ona dik bir şekilde uzandım. Bana çok fazla bilgi vermişti, hepsini özümsemek için biraz zaman istiyordum ama onu terk etmek de istemiyordum. Bu şekilde değil. Yaşadığım sürece asla. Ya da davaya geri dönmem gerekene kadar. Hangisi önce gelirse.

Başka bir ailem vardı. Diğer dünyadan bir aile. Ne kadar havalı değil mi? Ve insanları zihnimle öldürebiliyordum. Tamam, o kısma pek inanmamıştım ama başka bir dünyadan bir ailem vardı. İsimlerinin ne olduğunu merak ettim. Belki Myrtle adında bir teyzem vardı. Ya da Boaz adında bir amcam. Bir keresinde Bob Amca'yı adını Boaz olarak değiştirmeye ikna etmeye çalışmıştım ama o reddetmişti. Nedenini bilmiyorum.

Orada uzanmış, uhrevi bir aileye sahip olmanın tüm avantajlarını düşünürken, göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim. Reyes'in sıcaklığı uykumu getiriyordu. Onun yakınımda olması rahatlatıcıydı ve neredeyse uykuya dalmak üzereydim ki, "Biraz daha yukarı çıkabilirsin. Daha yukarıda olursan daha rahat edersin."

Kıkırdadım. "Hayır, daha yukarıda olsaydım daha rahat *ederdin.* Sapık."

Ne olduğunu anlamadan Reyes'i, sahilleri ve Cookie'yi hayal ediyordum. küçük şemsiyeli a-ritalar avucuma değiyordu. İşte o zaman Reyes'in parmaklarının avucuma değdiğini hissettim. Bunu bilerek mi yaptığını merak ettim. Bir hırıltıyla üstüme yuvarlanıp, muazzam ağırlığıyla beni yere yapıştırdığında, yaptığından oldukça emindim. Ama itiraz edemeden ağzı kulağımdaydı.

"Şşşt," dedi, nefesi sıcaktı. İlk başta sadece oynak olduğunu düşünmüştüm ama kaskatı, gergin, saldırmaya hazır görünüyordu. Ya da beni eşek sudan gelinceye kadar dövmeye. Bu da neydi böyle?

Mücadele etmeye başladım ama sonra parmaklarını tekrar avucumda hissettim. Ancak bu sefer dokunuşunun sıcaklığı anında yerini bir silahın soğuk metaline bıraktı. Margaret'in kılıfını çıkarıp onu elime sıkıştırdığında kaskatı kesildim.

"Ne-?"

Ağzı ağzıma gelmeden önce fazla uzaklaşmamıştım. Ama ağzı sihirli bir büyü yaparken, dili dudaklarımı itip beni işe yaramaz hale getirirken, elleri başka bir şey yapıyordu. Sonra bel kemerinin arkasından çıkardığı bıçağın uzun ve soğuk metalini hissettim. Ağzını tekrar kulağıma götürdü ve "Köpeği çağır." diye fısıldadı.

Nabzım fırladı. "Neden?" diye sordum. diye sordum, sesim soluksuz bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

Gözlerimin içine bakacak kadar başını kaldırdı, kendi gözleri de dile getirilmemiş bir özürle doluydu. "Çünkü burası benim odam değil."

Beni tekrar öptü, ağzı benimkinde sıcaktı ve yine de vücudundaki her kas istekle gerilmişti. Kalbi benimkinin üzerinde hızla atıyor, nabzı kulaklarımda kükrüyordu. Elimi yatağın kenarına koydum ve parmaklarımı şıklattım.

Artemis yerden cisimlenerek avucuma doğru havalandı ve kulaklarını dikmeden önce bir anlığına elime sokuldu. Kapı hafifçe açılırken göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. Kalçalarının üzerine eğildi ve bekledi.

Kapı yavaşça döndü, sonra kırk beş derecelik bir açıyla durdu. Davetsiz misafirleri seçmem için yeterli değildi. Reyes'in omzunun arkasından görebildiğim tek şey kapı tokmağındaki bir eldi. Artemis saldırmadan bir kalp atışı önce davetsiz misafir ilerlemeye başladı. Duvarları titreten bir havlamayla yarı açık kapıdan ilerledi ve eğer kadınsı çığlık bir gösterge ise, ele geçirilmiş bir kadının üzerine atıldı.

Reyes'in ağırlığı kayboldu ve bir sonraki kalp atışında, başka bir saldırgan oraya fırlatıldıktan sonra odaya çarptı. Kapı duvara çarptı ve kadının kaldırımda Artemis'le boğuştuğunu, tam olarak göremediği bir şeyle savaştığını görebiliyordum. Ben bile Artemis'in devasa bedenine odaklanmakta zorlanırken, Artemis saldırgan ruhu kadının içinden söküp çıkardı.

Ama iblise tam olarak ne olduğunu göremeden, Reyes'in savaştığı iblis beni fark etti. Bir öfke çığlığı attı ve bana ulaşmak için Reyes'in tutuşuna karşı koydu. Omurgasının o kadar fazla bükülmüş olmasına aldırış etmeyen bir adam tarafından çaresizce istenmek çok garip bir duyguydu, baskı altında çatlamaya başlamıştı. Kemiklerin kırılma, tendonların kopma ve omurların yerinden çıkma seslerini duyabiliyordum,

Yine de adam gözlerini benden alamıyordu. Beni öylesine tutkuyla istiyordu ki boştaki kolunu uzatmış, gözleri yaklaşmam için yalvarıyordu.

Ve maviydiler. Adamın gözleri. Arkalarındaki iblisi, ondan yayılan dumanlı siyah özü seçebiliyordum ama yaratığın ele geçirdiği ev sahibinin gözleri maviydi. O kadar berraktı ki, sıcak bir yaz gününde ışıldayan bir yüzme havuzuna benziyorlardı. Reyes'in boğazına uyguladığı baskı hava akışını kestikçe gözleri sulanıyordu. Ama yine de umursamadı. Bir koluyla bana doğru ilerledi, diğer kolu kırılmıştı. Yanındaki yerde gevşek bir şekilde yatıyordu, işe yaramazdı.

Son bir cesur çabayla bana doğru hamle yaptığında, eli uzamış gibi göründü. Adamın elinde siyah, jilet gibi keskin pençeler belirdi. Gecenin karanlığı iblisi maskesini çıkarmaktan, elini uzatmaktan alıkoyamadı. Sadece elini görebiliyordum ama en azından o kısmının korumasız olduğunu biliyordum.

Yatağın kenarına eğildim, Reyes geri çekilmem için bağırırken onu duymazdan geldim, pençe o kadar yakındı ki, santimetrelerce uzaktaydı. Biraz daha çabalasam yüzümü parçalayacaktı. Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım, eğildim ve üfledim. Sihirli bir peri tozu üfler gibi, içimdeki ışık parçacıkları iblise doğru süzüldü, pençesinin üzerine indi ve büyük bir enerji patlamasıyla çığlık atıp insan konağından dışarı tökezledi.

Acı içinde kıvranan iblis yerde çırpınıyor, tiz çığlıkları binlerce jet motorunun kalkışını andırıyordu.

Artemis bir anda saldırdı, dişlerini geçirdi, çenesini kilitledi ve canavarı parçaladı. O noktada onu öldürmek neredeyse bir merhamet eylemiydi, çok acı çekiyordu. Gaz halindeki yoğun kanının yere dökülmesini ve sonra buharlaşmasını izledim.

Kızgın olduğunu fark etmeden önce Reyes beni ayağa kaldırdı ve tepeden tırnağa süzdü. Sonra yüzüme odaklandı, yüzünde şaşkınlığın resmi vardı. "O da neydi öyle?" diye sordu, sesini keskinleştiren bir öfkeyle.

Ama adrenalin omurgamdan aşağı ve vücuduma doğru hızla aktı. Onun yanından Artemis'e doğru baktım. Başka bir iblisin kokusunu bulduğundan emin, tilki peşindeki bir av köpeğinin hevesiyle odayı koklamakla meşguldü. Ben onu geri çağıramadan duvardan yan odaya atladı.

Yine hasta olacağımdan korkarak, ki son zamanlardaki yöntemim bu gibi görünüyordu, yanından geçip kapının yanındaki küçük banyoya doğru tökezledim. Ayağım takılınca beni tuttu, ama ben ona karşı koydum ve kendimi tuvalete doğru fırlattım. Yıllardır kötü nişan alan adamlar tarafından kullanılan porselen bir kâsenin içine giriyor olmam beni görevimden alıkoymadı. Bayat havayı yuttum ve midem dengesiz bir şekilde kabarırken safrayı geri yuttum.

Reyes yanımda diz çöktü ve ensemde serin bir bez hissettim. "Onları çıldırtan da bu." Öne doğru eğildi ve elini
yüzünü boynuma dayadı. "Korkunun kokusu, senin korkunun kokusu
iyi niyetli bir bağımlı için eroin."

"Elimde değil," dedim.

"Biliyorum. Bu benim hatam ve özür dilerim."

Başımı kaldırdım ve ilk kez iblisin onu vurduğunu fark ettim. Yüzünde üç kanlı kesik vardı, en büyüğü alt kirpiklerinden sadece bir santimetre uzaktaydı. El bezini ondan aldım ve kesikleri sildim.

"Onu sen mi öldürdün?" Ben sordum.

"Hayır. Yakın zamanda maraton koşmayacak ama buradan gitmemiz gerek."

* * *

Reyes sessizce bana eve kadar eşlik etti, muhtemelen benim hakkımda ne düşüneceğinden emin değildi. Ben de benim hakkımda ne düşüneceğinden emin değildim, bu yüzden düşünecek çok şeyimiz yoktu. Beni merdivenlerden yukarı ve kapıma kadar uğurladı ama ben ona izin vermedim.

bana yardım et. Birdenbire sakat kalmaktan, aynı anda hem yürüyüp hem de sakız çiğneyememekten bıkmıştım.

Kapımı açtım ve içeri girdim. "Üzerine bir şey koyabilir miyim?" Sol yanağındaki kesikleri göstererek sordum. Tişörtünün eteğiyle kesikleri sildi ve akan küçük kan damlacıklarını temizledi. Zaten iyileşiyorlardı ama antibiyotik merhemden zarar gelmezdi.

Beni görmezden geldi ve daireme baktı. "Oğlunu ara," dedi, sesi kabaydı.

"Ne çocuğu?" diye sordum, aniden çok yorulmuştum. "Benim oğlum yok." En azından ben

bir oğlum olduğunu düşünmüyordum. Hiç doğum yaptığımı hatırlamıyordum ve bunun bir kızın kolayca unutabileceği bir şey olmadığından oldukça emindim.

"Her zaman etrafta takılan çocuk. Ara onu."

"Angel?" diye sordum ve aklıma gelir gelmez içeri daldı.

Şaşkınlıkla etrafına bakındı, beni gördü ve bandanasının altından ters ters baktı. "Gerçekten bunu yapmaya devam edecek misin?"

"Hey, bu sefer ben bile değildim." Reyes'i işaret ettim ve Angel'ın kabadayılığı azaldı.

Reyes bir adım öne çıkınca o da bir adım geri çekildi.

Reyes tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla ona, "Burada kal," dedi.

Ama Angel Garza ile konuşuyordu. Çocuk hiç hoşlanmadığı bir tartışmayla karşılaşmamıştı. Isırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Sen burada kal, *pendejo*."

Reyes ben daha kıpırdadığını görmeden onun üzerine atılmıştı. Angel'ı kirli tişörtünün yakasından yakalamıştı, yüzü Angel'ınkinden birkaç santim uzaktaydı. "Sana neler yapabileceğim hakkında bir fikrin var mı?"

Angel kendini tutamadan önce gözleri irileşti. "Cehenneme geri dönebileceğini biliyorum."

Reyes'in tutuşunu iterek aralarına girmeye çalıştım.

Bir süre sonra Reyes onu serbest bıraktı ve özür dileyen bir bakış attı. "Onun için burada kal," dedi ses tonunu yumuşatarak.

Angel omuz silkerek gömleğini düzeltti ve "Onun için," dedi.

Bu onu tatmin etmiş görünüyordu. Bir köpeği çağırır gibi parmaklarını şıklattı ve Artemis ortaya çıktı. Üzerine atladı, kocaman patileri ağırlığını göğsüne yaslarken güdük kuyruğu keyifle sallanıyordu. Kulaklarının arkasını okşadı ve boynuna sokuldu.

"Sen burada kal," dedi kulağına, "ve onun herhangi bir şeye bulaşmasına izin verme.

sorun. Anladın mı?"

Adam soru sormak için kaşlarını kaldırdığında, kadın onaylarcasına havladı ve birden kendimi sayıca çok az hissettim.

Ona kaşlarımı çattım. "Hain."

Suçlamamdan hiç etkilenmeden tekrar havladı ve Angel'la oynamak için atladı, onu kolayca yere yıktı. Angel güldü ve onu boğmaya çalıştı. Çenesinin onun boğazının genişliğine uyum sağlayacak şekilde açılabilmesi çok garipti. Angel'ın acı dolu çığlıkları onu mutlu ediyor gibiydi ve bu benim için yeterince iyiydi.

"Sadece bizi buraya kadar takip etmediklerinden emin olmam gerekiyor," dedi. "Yaralarınıza bakmama gerçekten izin vermelisiniz."

"Yaralarıma son baktığında neredeyse bayılıyordun." "Bu uzun zaman önceydi."

"İki ay. Aşağı yukarı."

"İyi," dedim ve el sallayarak onu gönderdim. "Ben evde on üç yaşındaki bir çete üyesinin sürekli gözetimi altında kalırken sen git havalı erkeklik işlerini yap."

Bu resimde çok yanlış bir şeyler vardı.

* * *

Uyandığımda yüz kiloluk bir Rottweiler'ın sanki bir insan yatağıymışım gibi üzerime yayılmış olduğunu hissettim. Sağ pençesinin yüzümü neredeyse tamamen kaplayarak oksijen akışımı kesmesi ya da bacaklarımın uyuşmuş olması beni gerçekten endişelendirmiyordu.

Omzu kalça kemiğime sıkışmıştı, ama daha çok başı kaburgalarımın üzerinde asılı dururken horluyordu. Gerçekten mi? Ölüyken bile mi? Horlamak nedense gereksiz görünüyordu.

Düşünecek çok şeyim vardı - iblisler, mirasım, Azrail olarak uzun süreli bağlılığım, imzaladığımı hatırlamadığım bir sözleşme

-Ama kafatasıma kahve düşüncesinden başka bir şey girmedi. Ve

Oksijen. Bir de şampiyon bir yarış atı gibi işemem gerektiği gerçeği. Mesanemde Artemis adını verdiğim garip bir baskı vardı.

Devasa bir pençeyi yüzümden çektim ve kıpırdayarak altından çıktım. Rottweiler'ı devasa bir çabayla öldürdüm. Yere indiğimde başı yatağın kenarından sarkıyordu ama henüz uyanmamıştı. Elimde değildi. Bıyıklarını okşamak için eğildim. Burnunu her öptüğümde dudağı seğiriyor ve hırıltı çıkarıyordu. Ondan harika bir Elvis taklitçisi olurdu.

Ayağa kalkmayı ve banyoya gitmeyi başardım. Hızlı bir mola verip Bay Kahve'yle buluştuktan sonra, oturma odasının penceresine gizlice yaklaştım, Angel'ı ya da Lil Teyze'yi çeşitli mobilyaların üzerine yığılmış yatarken rahatsız etmemeye dikkat ettim. Ölenlerin uyuması beni hâlâ şaşırtıyordu. Özellikle de yandaki çekiç sesleri devam ederken.

İnşaat gürültüsü arasında bile bir kamyonun yanaştığını duymuştum. Bir teslimat kamyonunun babamın barına gelmesi için çok erken bir saatti, bu yüzden merakım daha da arttı. Belki de yeni komşularımdı, ama bu aptalca olurdu, çünkü daireleri hâlâ yenileniyordu. Benim evimin de yenilenmeye ihtiyacı vardı. Bay Z ile daha sonra konuşmam gerekecekti. Yeni tezgahların tüm binanın değerine değer katacağına onu ikna etmeliydim.

Şaşırtıcı bir şekilde dışarıda bir kamyonet vardı ama barın arka tarafına çekilmişti. Merakımı yenemeyerek daha iyi görebilmek için yatak odamın penceresine koştum. Evet, biri taşınıyordu. İkinci kat pencerelerine baktım ve nefes nefese kaldım. Yüksek sesle. Bir adam panjurları açıyor ve sanki yeni bir kiracı için mekânı hazırlıyormuş gibi eşiklerin tozunu alıyordu.

Ofislerimde.

Babam ofislerimi benden habersiz kiraya veriyordu. Dehşete düşmüştüm. Kırılmıştım. Ve biraz da sinirlenmiştim. Hızlı bir gardırop kontrolünden sonra -ekose boxer, soğuk havadan daha soğuk olduğumu ilan eden bir tişört ve pembe tavşan terlikleri sokakta hızlı bir yolculuk için yeterli olurdu- kahve fincanımı yere bıraktım ve babamın barına yöneldim. Ne kadar çok düşünürsem o kadar hızlı yürüyordum. Ve ne kadar hızlı yürürsem, o kadar sinirleniyordum.

Binamdan çıktığımda keskin bir rüzgâr etrafımı sardı ama aldırmadım. Babam ofisimi kiraya veriyordu. Tüm o safsatalar arasında.

Bir masayı boşaltmaya çalışan iki adamın yanından geçtim ve arka kapıdan bara daldım.

"Baba!" Bağırdım ve ön taraftan içeri giren şaşkın üvey annemin yanından geçtim. Belli ki haine kahvaltı getirmişti. Umarım kahvaltıda boğulurdu. Ve Pari'ye asılan muhteşem yeni barmen Sienna'nın yanından geçtim. Boxerımı fark ettiğinde minnettar bir sırıtış takındı.

Ben oraya vardığımda Gemma babamın ofisinden çıktı, yüzü şaşkınlığın resmiydi. "Charley, giyinmemişsin."

"Nerede o?" Onu geçerek sordum.

"Baba? Yukarıda sanırım."

Eğer aklım başımda olsaydı, yüzünde ufacık bir gülümseme belirdiğinde ona kulak verebilir, her şeyin göründüğü gibi olmadığını anlayabilirdim ama bir görevdeydim. Döndüm ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Tavşan terlikleriyle bunu yapmak pek kolay değildi. Ve uzun sıçrayışlar boxer'larımın ağza alınmayacak yerlere sıkışmasına neden oldu, ama sahanlığa ulaştığımda hızlı bir ayarlama işleri yoluna koydu.

İki yılı aşkın süredir benim olan ilk ofise hışımla girdim ve babamı panjurları kaldırılmış pencereden dışarı bakarken buldum. Uzun boylu, zayıf bedenine iki beden büyük gelen ekose bir düğme ve buruşuk bir pantolon giymişti ve normalde bronz ve sağlıklı olan cildinde, koyu sarı saçlarıyla uyumlu, beyazlatılmış unun soluk mat dokusu vardı.

İçeride başka kimse yoktu. Bıraktığım her şey tam olarak bıraktığım yerdeydi.

Yerinde olmayan bir dosya dolabı veya kitaplık yok.

Arkasında durdum ve ellerimi kalçalarıma sıkıştırdım. "Gerçekten mi?" diye sordum.

Başını eğdi ve onu tüketen keder bana çarptığı anda duygularını engelledim. Derin bir nefes aldım ve silkindim. Ben hastane yatağında yatarken beni tutuklatmıştı. Benim sempatimi hak etmiyordu. Ama öfkemden nasibini almayı hak ediyordu.

"Ofislerimi kiraya mı veriyorsun? Öylece mi?" Hareketlerindeki aceleciliği vurgulamak için parmaklarımı şıklattım. Onlardan ayrılalı iki ay olmuştu ama nedense mesele bu gibi görünmüyordu.

Sonunda bana döndü, her zamankinden daha bitkin görünüyordu. Dondurma çubuğuna benzeyen gövdesi yorgunluktan bükülmüş gibiydi. Kıyafetleri yamuk yumuk duruyordu.

Umurumda değildi. Ben umursadım. Umursamadım. Umursamadım.

"Hayır, tatlım, değilim."

Parmağımla pencereyi işaret ettim. "O zaman bu nedir?"

"Bir oyun," dedi, sesi o kadar gerçekçiydi ki, sözlerinin kafasında yer etmesi bir an aldı. "Bir hile," diye devam etti.

Pencereden dışarı baktım ve nakliye kamyonetinin tamamen

masa dışında boştu. Aşağıdaki adamlar masayı yeniden doldurup kapıyı kapatmadan önce babama resmi bir selam verdiler.

Ona dönerek sordum: "Neden bahsediyorsun? Bir hile için

Ne?"

"Senin için," dedi, bir adım daha

yaklaşarak. Geri adım attım,

aniden temkinli davrandım.

Bir adım daha attı ama ben ona o meşhur ölüm bakışımı atınca durdu. "Telefonlarıma çıkmayacaksın," dedi avuçlarını teslimiyetle kaldırarak. "Ben gittiğimde kapını açmayacaksın."

"Tanrım, nedenini merak ediyorum." Gitmek için döndüm ama bir sonraki cümlesi beni olduğum yerde durdurdu.

"Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum."

"Ne?" diye sordum. diye sordum, sesimin keskin tonunda şüphe belirgindi.

"Seni tutuklattığımda ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Sadece dışarı çıkmanı istedim ve bunu hızlıca yapmalıydım."

Beni yönlendiren sıkıntı ve sıfır sabırla kollarımı çaresizlik içinde açtım ve sonra tekrar bıraktım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sadece senin için doğru olanı yapmak istedim. Sadece yaptıklarımı telafi etmek istedim. Seni bu hayata ben soktum. Çok geç olmadan seni bundan kurtarmak istedim."

"Yani beni tutuklattın mı? Çözümünüz bu muydu?"

"Sabıka kaydı olan bir özel dedektif olamazsınız. Lisansınız iptal edilirdi." Omuz silkti. "Görev tamamlandı."

Yüzümde beliren gülümsemede mizahtan başka bir şey yoktu. "Teşekkür ederim.

arkamı kolluyorsun, baba. Bunun

için minnettarım." "Bana başka

seçenek bırakmadın."

"Ne?" Sesim çığlık seviyesinin hemen altına yükseldi. "Sana hiçbir şey bırakmadım.

seçim mi? Psikopat mısın sen?"

"Bana açılmanı sağlamaya çalıştım ama bana güvenmiyorsun. Hiç güvenmedin. Ve başka ne yapacağımı bilemedim. Bir yanlışı düzeltmeye çalışıyordum. Yaptığın şey benim hatam. Seni bu işe ben bulaştırdım ve bundan kurtulmanı istedim. Tehlikeden uzak durmanı. Kötü adamlar benim yüzümden senin peşine düştüğünde... O ana kadar rol yapıyordum. Ama artık rol yapamazdım."

"Vicdanlı olmak için iyi bir zaman seçmişsin baba. Neredeyse ölene kadar işkence gördükten sonra hastane yatağında yatarken beni tutuklattın." Ona iki baş parmağımla onay verdim. "İyi karar."

Bakışlarını yere indirdi. "Başka seçeneğim yoktu."

"Biliyor musun?" Ona doğru adım atarak söyledim. Parmağımı göğsüne soktum. "Seni her zaman nasıl gördüğüm hakkında çok düşündüm. Sen benim dayanağımdın. Bana, yeteneklerime inanan tek kişiydin. Her zaman

düşündüm ki

benim tarafımdaydın. Ama sonra anladım. Onca yıl Denise'e, onun bana davranış biçimine katlandın ve beni savunmak yerine başka tarafa baktın. Benim için hiç ayağa kalkmadın. Sadece yeteneğimin nimetlerinden faydalandın, ama o cadının eline geçen her fırsatta beni yerin dibine sokmasına seyirci kaldın."

Bana doğru baktı ve ben de döndüğümde cadının kapı aralığında şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde durduğunu gördüm.

Onu işaret ettim ve başımla onayladım. "Evet, şu." Yorum yapmaktan kaçındığında, "Beni hiç gerçekten önemsedin mi?" diye sordum.

Şaşkınlıkla dikkat kesildi. "Tabii ki yaptım. Her zaman yaptım. Sadece düşündüm ki-" Sesi kesildi ve yumruğuyla ağzını kapattı.

"Bunu iyi yap," dedim, ses tonum öneriden çok uyarıydı. "Siz kızların bir anneye ihtiyacı vardı."

"Ve sen verdi Biz Bu mu?" I steppedcloser-so Kapat, benim görüntü

kirpiklerinin arasında biriken gözyaşlarında parıldadı. "Sen benim arkamı kollamadın. Sen kendininkine sahiptin. Devam et. Ofisimi kiraya ver. Umurumda değil."

Denise kaçış yolumu kapattığı için, ben de kapıdan geçmeye karar verdim. yan ofise ve ön kapıdan dışarı.

Ama tam düğmeyi çevirdiğimde, "Ben gittiğimde iyi olacağını bilmem gerek" dedi.

Son bir cesur çabayla ona döndüm, jilet gibi keskin dilimin ucunda çok zekice ve zamanında bir cevap vardı, ama orada kaldı, çünkü bir sonraki anda babam bir silah kaldırdı ve beni vurdu.

14

Satılık İkinci El Tombstone:
Charlotte Davidson adında biri için mükemmel.

-AD

Ya da bana ateş *etti.*

Eğildim. Neden olduğundan emin değilim. Ama ateş edildiğinde eğilmek yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. Eskiden zamanı yavaşlatabilirdim, merminin havada asılı kaldığını görebilirdim, ama işkence gördüğümden beri bu yeteneğimi kaybetmiş gibiydim, çünkü babam ateş etti ve ben hiç denemeden eğildim.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı kapattım, sonra dönüp babama baktım.

kollarımın altında.

Hâlâ silahı tutuyordu ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Leland!" Denise şok içinde ellerini ağzına kapatmadan birkaç saniye önce bağırdı. Çabası için onu takdir etmek gerekiyordu.

Hayati organlarımın envanterini çıkardıktan ve hiçbir acı hissetmedikten sonra

Ayaklarım. O sırada Gemma koşarak geldi ve Denise'in arkasına geçerek odaya girdi. Onu hemen elinde bir cezve kahve tutan Sienna takip etti.

Dünyanın döndüğünü fark ettim. Ses, adrenalinin sistemimde hızla yükselmesine neden olmuştu.

Titreyen ellerimle yaralarımı kontrol ettikten sonra babama bağırdım. "Bu da neydi böyle?" Ama o hâlâ silahı bana doğrultmuştu. Hafif bir şoka girmiş gibi görünüyordu. "Baba!" dedim. Dikkatini çekmeye çalışarak söyledim. "Bu çok resmi. Sen kötü bir babasın. İyi babalar

kızlarını vurmayın!" Kollarımı kavuşturdum ve büyük silahlarımı çıkardım. "Öldüğümde anneme söyleyeceğim."

"Ne oldu?" Gemma benden babama bakarak sordu.

Onu işaret ettim. "Beni öldürmeye çalıştı. Olan buydu."

"Baba!" dedi, az önce böcek yemiş bir çocuğu azarlar gibi.

"Hayır, anlamıyorsun." Bob Amca, Denise'i itip kakarak içeri daldığı sırada ona odaklandı. Harika. Bütün çete cinayetime tanıklık etmek için buradaydı.

Babam bana baktı, çenesi açıktı. "Şunu izle."

Tekrar ateş etti.

Tekrar eğildim. Ve beni bilinçsizliğin eşiğine getiren adrenalin patlamasının baş döndürücü etkileriyle savaştım. Evrime göre, adrenalinin yapması gereken şey bu değildi. Altımı ıslatmam, sonra da sanki bir ayı saldırıyormuş gibi çok hızlı koşmam gerekiyordu. Bayılmak Darwin'e hiç uymuyordu.

Ben daha "Ne oluyor lan?" diyemeden Bob Amca tabancasını çıkarmış ve babamın kafasına doğrultmuştu.

Tekrar dizlerimin üzerine düştüm. Silahtan çıkan gök gürültüsü
İçimden o kadar sert ve hızlı bir şekilde geçti ki, nefesim ciğerlerimden kesilmiş gibi hissettim. Dünyanın dönüşü görüşümü bulanıklaştırıp midemi bulandırırken tökezleyerek ayağa kalktım. Hasta olacaktım. Vücudum içten dışa doğru titriyordu. Sertçe yutkundum, daha önce içtiğim az miktardaki kahveyi bastırmaya çalıştım.

Tenimde bir sıcaklık hissettim ve soluma baktım. Reyes yanımda cisimleşti, devasa siyah cübbesi dalgalanıyor ve dünyayı daha da sallıyordu. Kendimi açık denizdeki bir tekne gibi hissediyordum.

Kapüşonunun altından babama, sonra tekrar bana baktı. "Baban neden seni öldürmeye çalışıyor?"

Tekrar yutkundum ve kendimi arkamdaki duvara yasladım. "Hiçbir fikrim yok." Ona doğru ilerlemeye başladığında, önünü kesmek için aceleyle öne atıldım ve aralarına girdim. "Hayır, bilmiyorsun. O yasak bölge, anlıyor musun?"

Kolumdan tuttu ve beni cübbesinin içine çekti. Haşlayıcı sıcaklık öfkeme rağmen beni yatıştırdı. "Bu işi hallet, yoksa onu durduğu yerde öldürürüm."

Ondan uzaklaştım ve pencereyi işaret ettim. "Dışarı. Şimdi."

Alçak bir hırıltıyla cisimsizleşti ama yakınımda olduğunu hissedebiliyordum. Çok uzağa gitmemişti ve ben feryat edemeden cisimleşip babamın omurgasını parçalayabilirdi. Bu durumu etkisiz hale getirmeli ve bunu hızlıca yapmalıydım, yoksa babam bir daha asla yürüyemeyecekti. Ya da büyük ihtimalle nefes alamayacaktı.

Kendimi toparladıktan sonra herkesin bana baktığını fark ettim. Büyük ihtimalle havayla konuştuğum içindi. Bununla başa çıkabilirlerdi. Kızartacak daha büyük balıklarımız vardı. Ama yüzlerindeki ifade beni durdurdu. Beni daha önce de havayla konuşurken görmüşlerdi. Sienna hariç herkes. Bunun gösterdikleri şok seviyesine neden olduğunu hayal bile edemezdim.

Sienna sürahiyi düşürdü. Bir gümbürtüyle yere düştü ve kahve kenarlarından döküldü ama tek bir bakış bile benden uzaklaşmadı.

"Ne?" diye sordum. Birden utanarak sordum. Emin olmak için aşağı baktım.

boxerlarım yerindeydi. Bana iyi göründüler. Yüzleri tekrar taradım. Bob Amca babamın kafasına silah dayamış olsa da bana bakıyordu. Tıpkı diğer herkes gibi.

Babam silahını indirdi. Bu hareket Ubie'nin dikkatini çekti. Ona döndü. "Bırak onu, Leland."

Yaptı. Silah yere düştü ama kimsenin umurunda değildi. Bütün gözler bana kilitlenmişti. Bob Amca yavaşça ve bilinçli bir dikkatle diz çöktü ve silahı aldı, ama sadece silahı alması için geçen birkaç saniye boyunca gözlerini kaçırdı.

Bu iş garipleşmeye başlamıştı.

"Bunu nasıl yaptın?" Gemma sordu.

"Ne?" Kafam tamamen karışmış bir şekilde sordum. "Neredeyse öz babam tarafından vuruluyordum?" Herkes şaşkın şaşkın bakmaya devam edince, şimdi atıp tutmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdim. "O kadar da zor değildi. Çılgın bir adam bana silah doğrulturken burada öylece durdum-"

"Kurusıkıydılar."

Ona yeniden odaklandım. "Beni kurusıkılarla öldürmeye mi çalıştın?"

"Evet." Başını salladı, sonra kendini tuttu ve başını salladı. "Hayır, demek istediğim
-"

"Bu ters etki yapmaz mı?"

"Hareket etme şeklin," diye devam etti, sesi inançsızlıkla kalınlaşmıştı. "Bu gerçek değildi. Kimse böyle hareket edemez."

"Ne demek istiyorsun?" Sinirlenerek sordum. Öz babamın az önce beni öldürmeye çalışması kimsenin umurunda değil miydi?

Bana doğru yürüdü ve yüzüme dokunmaya çalıştı ama ben elini engelledim.
ve onun ulaşamayacağı bir yere gitti. Peşinden gitmedi. Onun yerine "Nesin sen?" diye sordu.

"İşemek dışında mı?"

"Charley," dedi Gemma, sesi o çok sevdiği nazik terapist tonuna bürünerek, "nerede olduğuna bir bak."

Etrafıma bakındım ve onun haklı olduğunu fark ettim. Kapının önündeydim, şimdi de sokağa bakan pencerenin önündeydim. Omuz silktim. "Ben de yoldan çekildim. Ne olmuş yani? Bana ateş ediliyordu."

"Ama sen yapmadın," dedi Gemma. "Buradaydın, sonra oradaydın. Sen
-" Doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi durakladı. "Çok hızlı hareket ettin. Sanki ortadan kayboldun ve sonra yeniden ortaya çıktın. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bilmem gerekiyordu," dedi babam. "İyi olacağını bilmem gerekiyordu. Farklı olduğunu biliyordum ama ne kadar farklı olduğunu bilmiyordum. Sonra Caruso beni bağladığında ve o bıçakla peşinden gittiğinde... hareket etme şeklin. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu." Caruso

babamın tasmalarından biriydi. O göndermişti

çok uzun bir süre hapiste kaldı. Hapisten çıkar çıkmaz babamın peşine düştü, bir yandan da benim. "İşte o zaman senin ne kadar özel olduğunu anladım."

Hâlâ sinir sistemime hücum eden adrenalinin etkileriyle savaşıyor ve nöbet geçirmemeye çalışıyordum. "Beni vurmanın iyi bir fikir olduğunu nasıl düşündüğünü hayal bile edemiyorum." Gitmek için döndüm ama Bob Amca beni durdurdu.

"Charley, tatlım, suç duyurusunda bulunmak isteyip istemediğini bilmem gerek."

"Hayır, bugün olmaz" demeden önce yüzüme kötü niyetli bir gülümseme yayıldı. Onunla başka bir şey yapmak istemiyorum."

Denise'i ite kaka geçtim ve merdivenlerden aşağı indim.

"Charley, bekle," dedi Gemma arkamdan.

Yürümeye devam ettim. "Anneme bu konuda bir mektup yazacağım."

"Güzel," dedi yetişmeye çalışarak. "Bu mükemmel, ama kendini fazla kaptırmadan önce bilmen gereken bir şey var."

O bana yetişene kadar binamın ön kapısına kadar gelmiştim. "Biliyorum," dedim boğazım düğümlenerek. "Oraya adımımı attığım anda hissettim."

Derin, eşit nefesler aldı ve "Daha ne kadar zamanı olduğunu bilmiyor" dedi.

Gözlerimdeki acıyı kabul etmeyerek ona sırtımı döndüm. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Birkaç ay. Kimsenin sana söylemesine izin vermedi. Bunu kendisi yapmak istedi ama siz onun telefonlarına çıkmadınız."

Kollarımı kavuşturdum, hâlâ onunla yüzleşemiyordum. "Hâlâ anneme söylüyorum."

Arkama geçti ve kollarını boynuma doladı. "Ona benden de selam söyle."

Başımı kemikli dirseğine yasladıktan sonra, "Tamam ama seni benden hoşlandığı kadar sevdiğini sanmıyorum," dedim.

Gemma güldü ve beni daha sıkı sıktı.

* * *

Çatı katında, ben kendime bir fincan kahve doldururken Cookie içeri daldı, gözleri endişeden kocaman olmuştu. Beni görünce rahatladı. Bir elini göğsüne koymuş, nefes nefese yürüyordu. "Seni bulamadım," dedi pantolonunun arasından. "Ve tüm eşyaların buradaydı. Öldürüldüğünü sandım. Ya da yine kaçırıldığını."

"Özür dilerim. İşte buradayım."

Bir parmağını kaldırdı, zorlukla yutkundu ve sonra, "Charley, yemin ederim beni öldüreceksin," dedi.

"Saçmalama. Seni neden öldüreyim ki? Neredeyse hiçbir şey için çalışıyorsun."

Başını salladı. "Bu iyi bir nokta."

"Az önce ofisteydim. Babam beni vurmaya çalıştı. İki kere. Bob Amca da silah çekti. Bu adam göründüğünden çok daha hızlı."

Gözleri tekrar genişledi. Sonra inançsızlıkla daraldı. Sonra bir kez daha genişledi. Sonra daraldı. Sonra söylediklerimi anlamaya çalışırken o küçük duygusal şeyi yaptılar. Sonra biraz daha genişlediler. Sonra daraldı. Göz hareketleri ne kadar eğlenceli olsa da, iç çamaşırlarımın içindeydim.

"Tamam, duş alacağım. Bunu kafana sok."

"Ofisler nasıl görünüyordu?" diye sordu sonunda ve onları özlediğini biliyordum.

"Bobby Joe onları yeniledikten sonra gerçekten çok güzel oldular. Seçtiği yumuşak boz kahverengi hoşuma gitti."

"Kız arkadaşının onu yer fıstığıyla öldürmeye çalıştığını düşünmesi çok garip."

"Biliyorum, değil mi?" Kahve fincanımı aldım ve o tarafa yöneldim.

"Olurdu

"Fıstık alerjisi olsaydı daha mantıklı olurdu."

* * *

Angel'dan kurtulduktan ve mesaisinin bittiğini söyledikten sonra hızlı bir duş aldım ve o günkü ajandamı gözden geçirdim. Harper'ın sapığının kim olduğunu bulmaya yaklaşamamıştık ve bu beni üzüyordu ama hâlâ kontrol etmem gereken birkaç ipucu vardı. Cook, Tanoan Malikânesi'nde ikamet etmeyen ziyaretçilerin listesini çoktan elde etmişti ve bunların hiçbiri Harper'ın geçmişinden çıkarabildiğimiz herhangi biriyle örtüşmüyordu.

Ayrıca bana Lowell'ların yakın zamanda emekli olan uzun süreli hizmetçisinin adresini de verdi. Oradan başlayıp terk edilmiş akıl hastanesine gideceğimi ve arkadaşım Rocket'i kontrol edeceğimi düşündüm. Onu bir süredir görmemiştim. "Lowell'lar evliyken yanlarında çalışan herkesin bir listesi de var bende," dedi Cookie, şampiyonların kahvaltısından arta kalan kekleri yerken, "ama çoğu birkaç yıldan fazla çalışmamış. Şoförleri hâlâ onlar için çalışıyor ve Hizmetçi birkaç hafta öncesine kadar onlar için çalışıyordu."

"Doğru, yeni hizmetçileri bana o kadarını söyledi."

"Onu bulmam biraz zaman aldı. Neredeyse otuz yıldır Lowell'lar için çalışıyordu. Nerede yaşadığını bildiklerini düşünebilirsiniz. Donald'a sormak zorunda kaldım."

"Donald?" Sesime bir ilgi mırıltısı katarak sordum. "Donald ile ilk isim bazında mısın?"

"Pffft. O Lowell'ların şoförü, bana bir mikrosaniyesini verecek tek kişi o ve bir günlüğüne de olsa sesi doksan geliyor."

"Belki sigara içiyordur. Eğer hala onların şoförüyse-"

"Özür dilerim. *Eski* şoför. Şimdi sadece arabalarına falan bakıyor. Onun için üzüldükleri için onu etrafta tuttuklarını söyledi." "İlginç. Başka bir şey öğrendin mi?"

Kirpiklerini kırpıştırdı. "Şey, o bir İkizler, uzun yürüyüşleri sever ve kilt giyen erkeklerden çok etkilenir."

Brownie'nin son lokmasını yuttum ve bir bardak ılık java suyu içtim. "Bu çok garip. Ben de kilt giyen erkeklerden hoşlanıyorum." I

ona dirsek attı. "Herhangi bir sorum olursa diye Donald'ın numarasını alabilir miyim?" "Benim bölgeme taşınmazsın, değil mi?"

Nefesim kesildi ve masum bir elimi daha da masum olan göğsüme koydum. "Asla yapmam."

Beni görmezden geldi. "Hizmetçiyle görüştükten sonra Rocket'i kontrol etmeye mi gideceksin?" diye sordu, yüzünü aydınlatan bilmiş bir sırıtışla.

Kimin öldüğünü ve kimin hâlâ hayatta olduğunu öğrenmek söz konusu olduğunda Rocket paha biçilmez bir kaynaktı. Dünya üzerinde yaşamış her insanın ismini bilen bir alim olan Rocket, bana saniyeler içinde onların durum güncellemelerini verebilirdi. Büyük, sevimli ve sarılmayı seven biriydi. Zordu.

Ama Cook Rocket'tan bahsetmiyordu, eğer gözlerindeki muzip pırıltı bunun bir göstergesiyse.

"Evet," dedim, bana verdiği hizmetçinin adresini ezberleyerek.

"Peki ya Rocket'ın komşuları? Onları da mı kontrol edeceksin?"

Kaşlarımı çattım. "Harley kullanan adamlara karşı bir zaafım var."

İşaret parmağını bana doğru sallayarak alay etti. "Sadece hayır de."

"Anlamıyorsun," dedim o yöne gitmeden önce. "Bu gerçekten güçlü bir zayıflık."

* * *

Babamın beni vurmaya çalıştığı gerçeğini kafama takmamaya çalışarak güney tarafındaki hizmetçinin evine gittim. İki kez. Hizmetçi şehrin eski bir bölgesinde yaşıyordu. Evlerin çoğu neredeyse tarihi sayılırdı ve Bayan Beecher'ınki gibi iyi korunurlardı.

Kapıyı çaldıktan sonra, ön verandasındaki güzel çiçekleri takdir etmek için bir an durdum. Mordular. En fazla bu kadar kategorik konuşabildim. Açık gri saçlı, yumuşak gri gözlü, bodur, yaşlı bir kadın.

Ahşap kapıyı açtı ama fırtına kapısının perdesinin arkasında kaldı. Başının tepesi çeneme ancak ulaşıyordu ve bana bakmak zorunda kaldı.

"Merhaba, Bayan Beecher?"

"Evet?" dedi ellerini bulaşık havlusuna silerken. Yıkanmaktan nasibini fazlasıyla almış gibi görünen çiçekli bir elbise giymişti.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Benim adım Charley Davidson." Elimi kaldırdım.

Kimliğim. "Ben özel dedektifim ve eski işvereniniz Lowell'larla ilgili bir davayı araştırmak için tutuldum."

Kalp atışları hızlandı ve ağzı küçük bir seğirme hareketi yaptı.

kendini yakalamadan önce sadece bir mikrosaniye inceldi. Sonra da en iyi poker suratını takındı.

"Bakın, Lowell'lar hakkında konuşmanın hoş karşılanmadığını anlıyorum. Uzun yıllar onların yanında çalıştınız. Ama çalışanlarını sorgulamak için onların açık iznine sahibim," dedim, beyazlaşan dişlerimin arasından yalan söyleyerek. Lowell'ların çalışanları üzerinde güçlü bir etkisi vardı. Bayan Lowell gördüğüm kadarıyla tam bir zorbaydı.

"Tamam o zaman," dedi sakinleşir gibi görünerek. "Size ne konuda yardımcı olabilirim?"

Benimle ekranın arkasından konuşmaya devam etti, açıkça konuşmamı istemiyordu.

Girin. Zavallı şey.

"Anladığım kadarıyla neredeyse otuz yıl boyunca Lowell'lar için çalışmışsınız. Bana kızları Harper hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?"

Kalp atışları yeniden hızlandı ve izlenip izlenmediğini merak edercesine etrafına bakındı. Tıpkı Lowell'ların malikanesinde onu sorgulamaya çalıştığımda yerine geçen kişinin yaptığı gibi.

"Gerçekten fazla bir şey söyleyemem. Çok rahatsızdı ve onunla pek çok sorunları vardı ama size söyleyebileceğim tek şey bu."

"Evet, duydum. Her şeyin ne zaman başladığını hatırlıyor musun?"

Elindeki bulaşık havlusuna baktı. Korku dalga dalga yayılıyordu. "Bay ve Bayan Lowell evlendikten hemen sonra başlamış gibi görünüyordu."

Başımı salladım. "O sırada şüpheli bir şey fark ettiniz mi?" Harper'ın sapığının bir çalışan, hatta belki de hoşnutsuz bir çalışan olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. "Lowell'lar o sıralarda yeni birini işe aldılar mı? Ya da biri işten ayrılmış olabilir mi?"

Bir düşünce belirdi. Yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Ama o kaşlarını çatarak bu düşünceyi reddetti.

"Bayan Beecher, ne kadar küçük olduğunu düşünürseniz düşünün, bana söyleyebileceğiniz her şey yardımcı olacaktır."

Uzun bir nefes çekti. "Önemli bir şey değil. Sadece Felix'in
düğünden hemen önce başladı."

"Felix?" Not defterimi ve kalemimi çıkararak sordum.

"Felix Navarro. Yıllarca onların çimlerine baktı ve-" Düşünceli bir şekilde durakladı.

"Ve?" Ben sordum.

Bana tekrar odaklandığında, yüz ifadesi pişmanlık doluydu, sanki şüphelerini dile getirmekten nefret ediyormuş gibiydi. "Ve Bayan Harper'dan hoşlanıyordu. Hem de çok."

"Ne kadar?"

"Cüzdanında onun fotoğraflarını taşıyordu. Birkaç resim."

Tamam, bu ürkütücüydü. Sesime sızan suçlamaya engel olamadım. "Onun bir şey yaptığını düşünmüyorsun-"

"Aman Tanrım, hayır," dedi ve elindeki tabağı sallayarak sözümü kesti. Havlu. "Hiç de değil. O sadece... şey, ona çok düşkündü."

Bahse girerim. "Teşekkür ederim," dedim ona güven verici bir gülümseme sunarak. "Çok yardımcı oldunuz."

Bir şey söylediği için utanmış gibi başını eğdi ve ahşap kapıyı kapattı.

* * *

Cook'un küçük kızlara düşkün olan ve cüzdanında onların resimlerini taşıyan bahçıvanı kontrol etmesi için bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra, ellili yıllarda terk edilmiş bir akıl hastanesinin yanından geçtim. Rocket'i orada, üniversitede bu tür akıl hastanelerini keşfetmeye olan sevgimi keşfettiğimde bulmuştum. Kısmen eski binalara olan düşkünlüğümden ama daha çok da ölmüş akıl hastalarına olan düşkünlüğümden dolayı. Her biri evrenin sırlarını biliyordu ve onlarla saatlerce konuşabilirdim. Ev ödevlerinden çok daha iyiydi.

Şehrin ortasında terk edilmiş bir akıl hastanesi bulunca şaşırır.

Albuquerque'de birkaç gün mekânı inceledikten sonra, ayın karanlıkta parlayan tebeşirlerle dolu olduğu ve karnımın ucuz, sıradan bir şarapla dolu olduğu bir gece içeri girdim. Etrafta dolanıp, unutulmuş ekipmanlara bakıp, bahçe makasına benzeyen bir enstrümanla tam olarak ne yapılacağını merak ederken, Rocket orada duruyordu.

Hangimizin diğerinin varlığına daha çok şaşırdığından emin değildim ama ona dama taşlarını çalmak için orada olmadığımı söylediğimde hızlıca arkadaş olduk. Bununla birlikte, Rocket'in tüm dikkat süresi olayına minimalist yaklaşımı nedeniyle, onun hakkında kesin bir şey keşfetmem birkaç ziyaretimi aldı. Ellili yıllarda öldüğünü öğrendim. Ayrıca Dust Bowl sırasında ölen bir kız kardeşi varmış. Akıl hastanesinde ona eşlik ediyormuş ama onunla henüz tanışmadım.

İşin tuhafı, Rocket'in yaşadığı akıl hastanesinin sahibi yerel bir motorcu çetesi olan Haydutlar'dı ve onlar da yan tarafta oturuyorlardı. Her an bir sürü Rottweiler'ı görev başında tutma eğilimlerine rağmen yıllarca yanlarından gizlice geçip gitmiştim ama Donovan adını kullanan kaba ve sert bir tip olan liderleri yakın zamanda bana buranın anahtarını vermişti. Henüz kullanmamıştım ama bugün denemek için mükemmel bir gün gibi görünüyordu.

Yine de ön kapıya yanaşmam mümkün görünmüyordu. Her zaman yan tarafa çeker ve Misery'yi bir çöp konteynerinin arkasına saklardım, böylece varlığımı duyurmadan gizlice içeri girebilirdim. Görünüşe göre bu alışkanlık zordu.

kırmak için. Onu sıkıca kilitledikten sonra Misery'nin çamurluğunu okşadım ve güçlü Roket'i aramaya koyuldum. Ya da Haydutlar'ın karargâhının arkasında olup bitenler ilgimi çekmemiş olsaydı giderdim.

Zincirlerle çevrili bir çiti kaplayan sarmaşıkların arasından baktım ve Haydutlar'ın bahçesinin arka tarafını görebildim; burada eski bir garajları vardı. Her zaman cürufla kaplı alanın etrafına dağılmış çok sayıda bisiklet ve parça olurdu, ama arkada park etmiş bir minibüs ve içine naylon spor çantaları yükleyen siyah giyimli birkaç adam vardı. Siyah giysili adamlar arasında Donovan ve iki yardımcısı da vardı: Brando-vari bir tip olan ve tütü giydiğinde havalı görünebilen Michael ve motorcudan çok Yunan prensine benzeyen uzun boylu bir çocuk olan Eric. Ama bana en tuhaf gelen şey hepsinin aynı şekilde giyinmiş olmasıydı. Eric ve Donovan'ın boyunlarında siyah bandanalar vardı ama bunun dışında siyah uzun kollu gömlekleri ve siyah askeri tarzda pantolonları olan toplam dört erkek ve bir kadın vardı. Hepsi de deri eldiven takıyordu ve ya güneş gözlüğü takmışlardı ya da gözlüklerini başlarının üstüne koymuşlardı. Bana göre bu, motorcu kulübü renklerini yepyeni bir seviyeye taşıyordu. Ama herkesin kendi görüşü.

Yine de şekillerinde bir şeyler vardı. Üç ana adama baktım: Lider Donovan ve onun yardımcıları Michael ve Eric. Uzun boylu, orta boylu ve sadece orta boylu.

Kesinlikle olmaz.

Neredeyse saklandığım yeri terk edip akıl hastanesine doğru yola çıkmıştım ki, spor çantalarından birinden bir şey düştü. Eric onu alıp çantaya geri koyarken inceledim ve kalbim sıkıştı. Beyaz bir lastik maske. Tıpkı tüm eyalette haberlere çıkan adamlar gibi. Banka soyuyorlardı. Güvenlik kamerası görüntülerindeki o adamların tanıdık geldiğini biliyordum. Tüm o saçma sapan hobiler arasında.

Onlar hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Onlar iyi adamlardı. Onlarla tanıştığım anda bunu hissetmiştim. Doğru, ben yerdeydim ve Donovan

Beni orada tutmak için karnıma bir çizme dayamışlardı ama içlerinde altın gibi bir kalpleri vardı.

Misery'nin arkasına geçtim ve ne yapmam gerektiğini düşündüm. Onları vazgeçirmeye çalışabilirdim ama yakın zamanda ölmek istemiyordum. Ve belli ki bunu bir süredir yapıyorlardı. Onları ihbar edebilirdim ama ya yanılıyorsam? Belki de neden meşhur banka soyguncuları Centilmen Hırsızlar gibi giyindiklerine dair gayet iyi bir açıklamaları vardı. Belki de katılımcıların en sevdikleri kötü adamlar gibi giyindiği temalı bir partiye gidiyorlardı. Motorcular alışılmışın dışında partiler verme eğilimindeydi. Ama sabahın onunda mı?

Sabah saat on banka soyma zamanıydı.

Lanet olsun.

Minibüs kükreyerek hareket etti ve ben de çitlere doğru geri adım attım. Donovan, çocuk yan kapıyı kapatmadan hemen önce Eric'e bir şey fırlattı; sonra pasaklı lider yolcu tarafına atlamadan önce kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı.

İşte o zaman bir plan oluştu. Onları takip edecektim. Eğer gerçekten temalı bir partiye gidiyorlarsa, içeri girip onlara ne düşündüğümü söylerdim ve hep birlikte gülerdik. Ama banka soyacaklarsa, başka bir plan yapmam gerekirdi. Bundan kaçış yoktu.

Misery'ye atladım ve onlara ayak uydurmak için elimden geleni yapıyormuş gibi görünmeden onlara ayak uydurmak için elimden geleni yaptım. Onu aldığımdan beri ilk kez Misery'nin kiraz kırmızısı dış görünüşüne lanet ettim. Siyah daha iyi olurdu. Ya da daha iyisi, kaldırım grisi. O zaman gerçekten uyum sağlardım. Görünmezlik pelerinini hiç o anki kadar özlememiştim.

Bernalillo Community Bank'ın önüne geldiklerinde, hâlâ parti için fazladan para çektiklerini umuyordum. Birinin cips ve bira parasını ödemesi gerekiyordu. Sokağın karşısına park ettim ve bekledim. Beyaz maskeleri ve yarı otomatik silahlarıyla tam bir banka soyguncusu kıyafeti içinde minibüsten fırlamadan önce birkaç saniye rölantide oturdular.

Başımı direksiyonun üzerine bıraktım ve ne yapacağımı düşünerek kelimenin tam anlamıyla sefalet içinde oturdum. Bugün benim günüm değildi. Babamın beni öldürmeye çalışması, Reyes'in babamı öldürmeye çalışması ve tanıdığım en seksi motorcuların azılı banka soyguncuları çıkması arasında neden evimden ayrıldığımı merak ediyordum. Orada gayet iyiydim. Orayı seviyordum. Bir hapishane hücresinin rahat olduğu gibi sıcak ve rahattı ama en azından kimse bana ateş etmiyordu ve kimse de soymuyordu. Bildiğim kadarıyla yoktu.

Bekle. Belki hala onları vazgeçirebilirim. Belki Donovan bildiğimi öğrenirse utanır ve her şeye bir son verir.

Belki de Charles Manson gerçekten yanlış anlaşılmış bir şairdi.

Ama denemeye değerdi. Yani, biz arkadaştık. Arkadaşlar arkadaşları vurmazdı. Görünüşe göre babalar vuruyordu ama arkadaşlar tamamen farklı bir hikâyeydi. Margaret'i Misery'de bıraktım ve aceleyle caddenin karşısına geçtim, rölantide çalışan minibüsü geçtim ve olabildiğince gizlice bankaya girdim. Ki bu pek mümkün değildi. Burası soyuluyordu, bu yüzden içeriye adım atan yeni bir müşteriyi fark etmek zor olmadı. Donovan'a anında odaklandım. İşin güzel yanı, hiçbirinin silahını çekmemiş olmasıydı. Neyse ki buna gerek yoktu. Donovan gözlerini güvenlik görevlisinden ve yerde yüzüstü yatan müşterilerden ayırmıyordu. Travma geçireceklerdi ve bu açıdan onlar için üzüldüm ama yine de Donovan'ın onlara silah doğrultup kafalarını uçurmakla tehdit etmediği için heyecanlandım. Bu çok daha travmatikti.

Uzun vadede.

Diğerleri para çekmecelerine ve kasaya bakıyordu ve içlerinden biri vezne bankosunun üzerinde durmuş nöbet tutuyordu. Eric'ti. Beni fark etti ve hareketsiz kaldı. Gülümseyip el sallamayı düşündüm ama *tam bir* aptal gibi görünmek istemedim.

Donovan'a dönüp baktığımda beni izliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını yana eğmiş, sanki bana "*Ne oluyor lan?" diye* soruyordu.

Ona ulaşmak için müşterilerin üzerinden geçerken ben de bunu merak ettim.

Bir kadının eteğine bastığımda "Özür dilerim," dedim. Sonra bir adamın koluna takıldım. "Özür dilerim," diye tekrarladım. Sonunda Donovan'ın yanına vardığımda, dudaklarımı oynatmadan konuşabilmek için sahte bir gülümseme yaptım. Nedenini bilmiyorum. "Banka soyguncusu musun?" Sıkılmış dişlerimin arasından, umursamazca etrafa bakarak sordum.

Ekibin en genci ve en uzunu olan Eric tezgâhtan atladı ve yanımıza sertçe indi. Etrafımda dolandı, içime girdi, ağzı kulağıma gelene kadar başını eğdi. "Bir rehineye ihtiyacımız yok mu?" diye sordu, kelimeleri adrenalinden nefes nefese kalmıştı. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Donovan düzenli aralıklarla bana yönelttiği hızlı ve keskin bakışlarla odayı kontrol ediyordu. Saatine baktı. "On beş saniye!" diye bağırdı bana yeniden odaklanmadan önce. En azından ben öyle düşünüyorum. Lastik maskenin arkasını görmek zordu. "Sanırım haklısın."

İtiraz edemeden beni çevirdi ve bir kolunu boğazıma, diğerini de belime doladı.

Gözlerimi devirdim. "Şaka yapıyor olmalısın," dedim dişlerim hâlâ sıkılıydı.

"Bu eğlenceli olacak," dedi Eric.

"İşini yapabilir misin?" Donovan ona sordu.

"Ah, doğru ya." Geri sıçradı ve diğerlerinden birinin kasadan çıkardığı naylon spor çantalarını almaya başladı. O büyüklükte bir bankanın bu kadar çok nakit taşıdığına inanamıyordum. Uzaktan siren sesleri geliyordu ve rahatlamalı mıydım yoksa endişelenmeli miydim diye düşündüm. Tuhaf bir duyguydu. Ben kanunun tarafındaydım. Albuquerque Polis Departmanı için danışman olarak çalışıyordum. Bir banka soygununa katılmam elbette kötü görünecekti. Ama damarlarımda adrenalin dolaşıyordu ve acele etmelerini dilemekten kendimi alamıyordum.

Çocuklar dışarı çıkmaya başladığında Michael çalımlarla yanımıza geldi. O olduğunu anlayabiliyordum çünkü kimse Michael gibi kasıla kasıla yürüyemezdi. "Bir rehine," dedi,

beni selamlamak için başını salladı. "Güzel." Sonra da hiç umurunda değilmiş gibi minibüse doğru yürüdü.

Oh, evet. Bu adamlar patates kızartmasıyla deliriyorlardı.

Donovan beni arkasından sürükledi, diğerlerini kapıdan dışarı kadar takip etti, tutuşu tüm uzunluğumu kendisine çekecek kadar sıkıydı. Tam bir sapıktı.

"Özür dilerim," dedim yine adamın koluna takılıp düşerken. Bana ters ters baktı ama gerçekten de geldiğimizi görmüştü. Lanet olası kolunu çekmesi gerekirdi. Banka müşterilerinin bulunduğu bir katta yarı geriye doğru sürüklenmek zordu. Ve ben hiçbir zaman emin adımlarla yürümekle suçlanmamıştım. İlk karşılaşmamızdan sonra bunu biliyor olmalıydı.

Donovan'ın koluna yapıştım ve "Bu size hiç puan kazandırmıyor bayım" dedim.

Kapıya vardığımızda Donovan kulağıma fısıldadı, "Seni görmek güzel.
sen de, güzelim."

Cevap vermeye başladım ama beni kapıdan dışarı itti ve minibüse bindirdi. Botların ve para dolu çantaların arasında bir yığın halinde yere düştüm. Ve beş parasızdım. Gözlerimi kırpıştırdım ve gerçekle yüzleşmeden önce tam iki nokta yedi saniye boyunca onlara özlemle baktım. Çalıntı parayı alamazdım. Bir daha güneşin doğuşunu görecek kadar yaşasam bile, ki bana bakan beyaz yüzler bunun pek olası olmadığını gösteriyordu.

Minibüs dışarı çıktı ve keskin bir viraj alarak beni bir çift bacağın arasına düşürdü. Dengemi sağlamak için mücadele ettim ve Donovan'a dönerken o an hiç de garip değilmiş gibi davrandım. Dizlerinin üzerindeydi ve maskeyi çıkarıp bir çantaya doldururken mükemmel dengesini koruyordu. Diğerleri de aynısını yaptı. Eric'in maskesini çıkarması şeytani bir sırıtışı ortaya çıkardı, çünkü çarptığım onun bacaklarıydı, büyüleyici sırıtışına karanlık, ışıltılı gözler eşlik ediyordu.

Michael maskesini çıkardığında sırıtışında hem mizah hem de merak vardı. Ama beni daha çok ilgilendiren şey herkesin

soyunuyorlardı. Siyah tişörtleri soyarak çeşitli tişörtleri ortaya çıkardılar. Sonra pantolonlar çıktı. Donovan altına kot pantolon giymişti ama Eric ve Michael deri giymişti.

Şoför de maskesini -ya da daha doğrusu maskesini- çıkarıp attı ve ben de onu birkaç ay önce eve geldiğim zamandan tanıdım. Gece yarısı renginde uzun saçları ve çarpıcı ela yeşili gözleriyle düzgün vücutlu olan bu kadın, Donovan'ın çetesinin üst düzey yöneticilerinin yakın çevresindeki tek kadın gibi görünüyordu. Ve hiç kimsenin yapamayacağı kadar iyi araba kullanabiliyordu. Donovan'ın neden onu seçtiğini anladım, çünkü fazla dikkat çekmeden ışıkları yakmak ve dönüşlerde acele etmek için yeterince riskli şanslar alıyordu.

Dikiz aynasından bana baktı ve şakayla karışık göz kırptı. En azından Yaşamak için yaptıkları işten zevk alıyorlardı. Bu konuda söylenecek bir şey var.

"Soyun," diye emretti Donovan ve son adamla konuştuğunu fark ettim. Arka kapının yanında oturuyordu ve henüz maskesini

çıkarmamıştı. "Ciddi misin?" diye sordu. "Kim

olduğumuzu biliyor."

"Bankaya adımını atmadan önce kim olduğumuzu biliyordu." Eric dedi, anında savunmaya geçti. "Kendini topla."

"Siktir git," dedi adam. "O sürtük için hapse girmeyeceğim."

Sürtük mü?

"Maskeni çıkar," dedi Donovan, sesi hiç duymadığım kadar keskindi. "Neredeyse iniş noktasındayız."

Bana sürtük mü dedi?

Donovan'a "Sen de siktir git," dedi. "Yüzümü görüyor, mahkemede tanıklık edebilir."

Kimse cevap veremeden Michael adamın üzerine atladı. İleri atıldı, yakasından tuttu ve maskesini çıkardı. "Nasıl olsa tanıklık edebilir, salak." Maskeyi Eric'e fırlattı, o da diğerleriyle birlikte aynı torbaya doldurdu.

Adam şaşkınlıkla başını salladı. Sarı saçları o kadar kısa kesilmişti ki neredeyse kel görünüyordu. Cildi çok fazla New Mexico güneşi gördüğü için kösele gibiydi ama yanaklarında al bir ten vardı. Onu gördüğümü hatırlamıyordum ama evlerine sadece bir kez gitmiştim ve o da çok gergin bir durumdu. "Harika," dedi, öfkesi bir ısı duvarı gibi üzerime çökmüştü. "Şimdi hepimiz hapse giriyoruz."

"Bu işe yaramazsa yine de gidiyoruz," dedi Donovan. "Sızlanmayı bırakın ya da bir sonraki durakta inin."

Adam dış gömleğini çıkarırken çenesini de çalıştırdı ama siyah askeri pantolonu üzerinde tutuyordu. "Nasıl gidiyor hayatım?" "On saniye," dedi şoför.

Eric çantanın fermuarını çekti, tam o sırada kadın bir kez daha keskin bir dönüş yaptı, bu kez bir ara sokaktan geçip bir otoparka girdi. Kayarak durdu ve beni öne doğru uçurdu. Ve yine de tek kişi bendim. Ciddi yerçekimi sorunlarım vardı.

Şoför bana sırıttı.

"Merhaba, ben Charley," dedim Eric kapıyı açıp minibüs durur durmaz dışarı atlarken.

"Biliyorum," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. "Ben Sabrina, ama eğer bunu mahkemede tekrarlamadınız." "Anladın sen onu."

Parayı sarı bir Hyundai'nin bagajına aktarmalarını izledim. ve kıyafetlerin olduğu çantayı yeşil bir Dodge Ram kamyonetin arkasına koydular. Ama beni en çok etkileyen kısım, Michael ve Sabrina'nın minibüsün kenarlarındaki plastik örtüyü soymaları oldu. Bulunduğum noktadan minibüsün şu anda neye benzediğini göremiyordum, ama kesinlikle tüm görünümünü değiştirmişlerdi.

Sargıyı sardılar ve bir rögara doldurdular; sonra Michael Eric'e bir dizi anahtar attı. Eric kamyonete atlayıp çalıştırdı, Sabrina da

Michael minibüsün d i r e k s i y o n u n d a k i yerini alırken Hyundai'ye yöneldi.

Sarışın, "Ben parayla gidiyorum," dedi ama Donovan onu tekrar içeri çekti ve kapıyı kapattı.

"Plana sadık kalacağız. Tabii payınızdan vazgeçip hemen ayrılmak istemiyorsanız."

Adam arkasına yaslandı, yüzünde öfke dolu bir ifade vardı ve bu öfkenin çoğu bana yönelikti.

Michael ileri atılırken, "Külotunu sıkı tut," dedi. "Külotunu tut.
Hyundai ve Dodge garajdan çıkana kadar onları takip etti; sonra herkes kendi yoluna gitti.

Sarışın Donovan'a, "Az önce tutuklama emrimizi imzaladın," dedi.

Kötü görünümlü bir bıçağı kınından çıkardı ve bakışlarım lazer güdümlü bir füze gibi ona kilitlendi. Göğsüm zayıfladı, duvarlar çökerken içimde kağıt gibi soluyordum. Bir keresinde bıçağın et ve tendon katmanlarını geçerek kemiğe saplandığını hissetmiştim. Tekrarlamak istediğim bir şey değildi.

Bana doğru doğrulttu. "Ya o toprağa girer," dedi sivri ucu Donovan'a doğru kaydırarak, "ya da sen girersin."

Adrenalin Donovan'ın vücuduna sert bir şekilde pompalandı, bu yüzden eğer bu zincir
olaylar onu şaşırttı, hissedemedim. Hiç tereddüt etmeden Glock'unu çekti ve ateş etti. O gün üçüncü kez, bir silah rahat edemeyeceğim kadar yakınımda patladı.

Babamın beni öldürmeye çalışmasıyla başlayan günün kötü sonuçlanacağını bilmeliydim. O günden sonra her şey yokuş aşağı gitti.

"Siktir!" diye bağırdı adam, kurşun yanından geçip bir kapının camını kırdıktan çok sonra eğildi.

O da eğilmişti. Bazı nedenlerden dolayı, bu beni daha iyi hissettirdi.
daha önceki tepki. Ama ses hakkında değil. Mide bulantısı midemi yumrukladı ve sertçe bastırdı, ama büyük adrenalin düşüşlerine alışmaya başlamıştım. Gerildim ve safra dalgasıyla savaştım, onu aşağıya doğru zorladım ve orada tuttum.

"Bıçağı bırak, bir sonraki mermi asla hazneden çıkmayacak."

Adam bıçağı bana doğru fırlattı, ama bir saldırıdan çok bir uyarı olarak. Omzuma çarptı ve bir çınlamayla zararsız bir şekilde metal zemine düştü. Adam fikrini değiştiremeden bıçağı kaptım. Bıçak ön kolum kadar uzundu ve onu tutmak içimde dolaşan korkuyu hafifletmek için çok az şey yaptı. Reyes'in haklı olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Bıçaklı bir adamdan korkuyordum. İki ay önce, bu benim Richter ölçeğime göre sadece 4 puan alırdı, ama şimdi en ufak bir saldırı bile korku tepkimi listelerin dışına fırlatıyor gibiydi.

Michael ilerlerken sert bir noktaya çarptık ve sonra dünya karardı. Herkes farklı kapılardan çıktı: Michael sürücü kapısından, sarışın arka kapıdan ve Donovan da sürgülü yan kapıdan çıktı. Son çantayı aldı ve onu takip etmem için başıyla işaret etti. Müstakil garajındaydık.

Michael bir başka ambalajı daha çıkarmakla meşguldü; bu ambalajın üzerinde sarı harflerle D & D PLUMBING yazıyordu. İlk gördüğümde siyah olan minibüs şimdi beyazdı. Zekice.

Donovan'a "Beni sen kaçırdın," dedim.

"Seni kaçırmadık. Seni ödünç aldık." "Beni

rehin aldınız."

"Bu da ödünç almak gibi bir şey."

Ben onun arkasında yürürken o da bir o işle bir bu işle meşgul oluyordu. "Neden bankalar? Neden bunu yapıyorsun?"

Bakışlarını indirdi ve eldivenleriyle oynayarak kayışını çözüp yeniden bağladı. "Ne yazık ki bugün aldığımız paranın bir kuruşunu bile göremeyeceğiz."

"Ne? Anlamıyorum."

"Amaç buydu." Kaşlarını kaldırarak omuz silkti. "Amaç hep buydu. Bankaları rastgele soyuyormuşuz gibi görünmeliydik. Sanki yeni bir nakit sevkiyatına tesadüfen rastlamışız gibi. Sanki orada olacağını bilmiyormuşuz gibi. Bekliyorduk."

Bu kadar parayı nasıl bulduklarını merak etmiştim.

Bir heybe çıkardı ve içine bazı kişisel eşyalarını doldurdu. "Anlaşmaya göre şimdiye kadar aldığımız her şey bizde kalacaktı. Bu bizim ödememiz. Ama bugünkü soygundan gelen paranın hepsi bir adama gidecek."

"Peki bu kim olabilir?"

"Bize şantaj yapan adam."

Güldüğümde ciğerlerimdeki hava çekildi; sonra ciddi olduğunu fark ettim. "Banka soyman için sana şantaj mı yapılıyor?"

"Daha garip şeyler de oldu," dedi bir omzunu kaldırarak.

"Benim için değil." Bana şüpheci bir bakış attığında, "Tamam, ama bu benim için bile biraz abartılı. Donovan, ne oldu?"

"Ben oldum." O sırada Eric geldi. Görünüşe göre kamyonu bırakmış ve hiç umursamadan yanımıza gelmişti. "Bir gece bir kulübün dışında bir grup adam tarafından saldırıya uğradım ve içlerinden birini öldürdüm. Bu adam her şeyi filme almış."

"Elinde hepimizi uzun süre hapse attıracak kanıtlar var. Biz de oradaydık. Olanları izledim. Eric kendi başının çaresine bakıyordu, ben de müdahale etmedim. Ama adamı orada bıraktık."

"Öleceğini düşünmemiştik," dedi Eric. "Olayı o herifler başlattı."

"Ama ya nefsi müdafaaysa?"

"Değil ne zaman sen a Altın Eldivenler ŞAMPİYON boksör," Donovan açıkladı.

Michael Eric'i kenara itti. "Ve bu salaklar olay yerinden kaçtı."

Donovan ona sert bir bakış attı. "Her halükarda iyi bir süre için yukarı çıkacaktı."

"Ve bu adam bize geldiğinde," diye devam etti Eric, "bankalar hakkında her şeyi biliyordu."

Michael başıyla onayladı. "Bizi içeri sokup çıkarabileceğini söyledi, neyi alıp neyi bırakacağımızı, polislerden nasıl kaçacağımızı, her şeyi anlattı."

Donovan, "Sonra her işi tamamen rastgele görünecek şekilde ayarladı," dedi.

"Peki, kim bu adam?" Bana söylemelerini umarak sordum.

Donovan'ın yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı. "Senin hayatta kalman ve zarar görmemen için çok uğraşıyorum. Yapacağım son şey seni kurda yem etmek olacak."

"Ama bugün soyduğunuz bankada çalışıyor, değil mi? Sevkiyatı bu şekilde biliyordu."

"Evet," dedi Michael göz kırparak ama yalan söylüyordu. Bunu hissedebiliyordum.

Sıcak bir yaz gününde serin esintiyi hissedebildiğim kadar kolay.

"Mesele şu ki, burada duracağını sanmıyorum. Bence bizi bir bankayı daha vurmaya zorlayacaktı. Bir süredir bundan bahsediyordu. Ona bunun yapılamayacağını söylediğimizde, içeride bir adamı olduğunu söyledi. Bizi zorlamış olman aslında kıçımızı kurtardı."

"Çıktık," dedi Michael, ağzında bir gülümseme vardı. Çoğu zaman sırıtan aynı ağız, bu yüzden gülümseme güzeldi. Hakiki.

O sırada Eric arkamdaydı, üzerime eğilirken her zamanki gibi çok yakındı. "Sen

bizi bunu bir daha yapmak zorunda kalmaktan kurtardı. Artık bizi devam etmeye zorlamasının hiçbir yolu yok."

"Nasıl olsa Meksika'ya gidiyoruz," dedi Donovan. "Bu sadece anlaşmayı tamamlıyor." "Benim için değil." Sarışın içeri girerken döndük, hareketleri

keskin bir öfkeyle. "Bu adamın benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Hatta benim

" Öfkesinde tuhaf bir şeyler vardı. Tamamen dürüst davranmıyordu, sadece hangi konuda yalan söylediğini tam olarak anlayamıyordum.

"Hâlâ bilmiyor," dedi Eric.

"Ama yüzümü gördü. Bu konuda ısrar etmiştin, hatırladın mı?"

Donovan onu yakasından yakaladı, belli ki sızlanmalarından benim kadar bıkmıştı. "Bu işe dahil olmak isteyen sendin. Plana sadık kalacağız."

"Plan ne zamandan beri bir rehine almayı içeriyor?"

Donovan onu iterek, "Doğaçlama yaptım," dedi. Sonra başka bir sırıtışla bana döndü. "Bizi teslim edene kadar ne kadar zamanımız var?"

Gerçekten gidiyorlardı. Ve onları teslim etmem gerektiğini biliyorlardı. Kimsenin beni öldürmeye çalışmaması beni biraz şaşırtmıştı. "Özgür kalmam ne kadar sürerse."

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı, ben de bileklerimi gösterdim. Yüzünde beliren bir sonraki sırıtış ancak kurtça olarak tanımlanabilirdi. "Bağlandıktan sonra herhangi bir söz veremem."

Gülümsedim. Donovan bir şeyse, o da bir beyefendiydi. Pasaklı, serseri bir centilmen ama yine de bir centilmen. "Sanırım şansımı deneyeceğim."

15

Varlığın başımı ağrıtıyor.
Git şurada dur.
-T-SHIRT

Yirmi dakika sonra kendimi tımarhanenin bodrum katındaki bir odada domuz bağı ile bağlı buldum. Donovan, kulüp üyelerinden birinin eve gelip beni bağlı ve çaresiz bulma riskini almak istemedi, bu yüzden üçü beni tımarhaneye ve harap bir merdivene götürdüler. Eric bir sandalye buldu ve bağlama başladı. Ya da bantlama. İpleri yoktu, bu yüzden koli bandını çıkardılar. Erkeklerin koli bandına karşı bir zaafı vardı.

Eric sandalyenin arkasına doğru eğildi ve boynumu öptü. "Diğer tarafta görüşürüz, güzelim. Benim yapmayacağım bir şeye girme."

Gülümsedim ve onu başımla omzumun arasına soktum. O iyi bir çocuktu. Ve çok da seksiydi. Bu benim gibi biri için çok kötü bir durumdu. Üç seksi adam dikkatimi çekmek için yarışırken elim kolum bağlı ve çaresizdim. Kesinlikle daha fazla dışarı çıkmam gerekiyordu.

Kulak mememi biraz ısırdı, sonra ben daha hoşça kal bile diyemeden gitti.

Michael bana o havalı gülümsemesini sundu ve yanağımdan öpmek için eğildi. "İçimde tekrar karşılaşacağımıza dair bir his var," dedi selam verip uzaklaşmadan önce.

Ve bu beni Donovan'la yalnız bıraktı.

Önümde diz çöktü, tek bir yüksek pencereden içeri süzülen alçak ışıkta yüzü oldukça yakışıklıydı. İki kolunu da boynuma doladı.

belime ve bacaklarımın arasına sıkıştırdı. "Sen cesur bir kadınsın," dedi, gülümsemesi gerçekti.

Ona Artemis'ten bahsetmek istedim, çünkü ölmeden önce onun köpeğiydi. Onun benimle olduğunu ve iyi olduğunu, hayatımı en az iki kez kurtardığını bilmesini istedim ama bunu nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen ölen köpeğini işin içine katmadan da yeterince ucube olduğumu düşünüyordu, bu yüzden bu bilgiyi şimdilik kendime saklamaya karar verdim.

"Gerçekten Meksika'ya mı gidiyorsun?" diye sordum.

"Başlangıç olarak. Sonumuzun nereye varacağını kim bilebilir ama buralarda işler çok riskli olmaya başladı." Bir eliyle bacağımı ovuşturdu, parmakları bacaklarımın arasındaki tepeye, diğer adıyla Virginia'ya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. "Sen de bizimle gelebilirsin," dedi bana bakmadan.

Çok ciddiydi ve istesem beni anında bırakacağını biliyordum. Ama nasıl gidebilirdim ki? Bazı kadınlar her şeyi bırakıp Meksika'ya kaçacak türdendi ama ben öyle değildim. Sorumluluklarım vardı. Ve çözmem gereken bir dava. Ve kıçımın peşinde iblisler. Düşündüm de, kaçmak kulağa o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu.

Hayır, Cookie'yi bırakamazdım. Ya da Gemma'yı. Ya da Bay Wong'u. Ya da... Ne kadar uzak tutmaya çalışsam da Reyes aklıma geliyordu. Parıldayan koyu renk gözleri ve uzun kalın kirpikleri. Kimi kandırıyordum ki? Onu da bırakamıyordum.

Yine de önümde diz çökmüş, tanıdığım en tatlı adamlardan biriydi. Motorcu olsun olmasın, bir kıza nasıl davranılacağını biliyordu.

Doğru, beni bir sandalyeye bantladı ama bu benim fikrimdi.

"Oraya vardığımızda nerede olduğumuzu sana bildireceğim," dedi, benden bir cevap beklemeden. "Her zaman hoş karşılanacaksın."

"Doğru," diye alay ettim, ona bir an bile inanmamıştım. "Hayatında ilk kez evlenmek ve *küçük haydutlar doğurmak* isteyeceğin bir Meksikalı güzel bulacaksın ve beni tamamen unutacaksın."

Onu saran hüzün bana da sirayet etti. "Pek olası değil, aşkım." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, sonra kendi dudağıyla kapattı, dişlerinin arasına aldı ve ağzını benimkine bastırmadan önce emdi.

Güzel bir öpücüktü, yumuşak ve telaşsızdı ve yüksek düzlüklerdeki narin bir yağmur kadar hoş karşılanmıştı. İhtiyacım olan şey buydu. Kalçalarımı kendine doğru çekerken etrafımda iyileştirici bir tür karma yüzüyordu. Dizlerimi açtım ve en hassas kızlık organıma karşı ereksiyonunun verdiği hissin tadını çıkardım. Ve yemin ederim, eğer bantlanmamış olsaydım, hemen o anda üzerine atlardım. Tam bir şırfıntıydım.

"Bunu yapmanız gerektiğinden emin değilim, Bayan Charlotte."

Nefes nefese kalarak öpüşmeyi kestim. Rocket, Donovan'ın hemen arkasında duruyordu, elleri onaylamaz bir şekilde kalçalarının üzerindeydi.

"Rocket," dedim sandalyede doğrulurken. "Donovan sadece... bağlantılarım konusunda bana yardım ediyordu."

Donovan mizahi bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Roket kaşlarını çattı. "Onları yuttun mu?"

Roket, nazik bir yüzü ve duygusal bir vücudu olan dev bir Pillsbury Doughboy gibiydi, bu da onu etraftaki en iyi kucaklayıcı yapıyordu.

"Hayır, onları yutmadım. O sadece-" Ben daha ne diyeceğimi bilemeden Bir başka makul yalan daha, başımı çevirdiğimde dokuz yaşındaki Çilek Kız'ı gördüm. Onu bir süredir görmemiştim, bu yüzden hala burada ve iyi olduğunu bilmek güzeldi. Ama beni duraksatan o değildi. O da elleri kalçalarında, güzel yüzünde onaylamaz bir ifadeyle dururken, hemen yanında kısa siyah saçlı ve tulumlu küçük bir kız duruyordu.

Donovan ne gördüğümü görmek istercesine omzunun üzerinden bakarken, yüzüme yumuşak bir gülümseme yayılmasına izin verdim. Avucumu yukarı çevirdim, kolumu gömleğimin koluna doladım ve bant onu daha yakına davet ederek, "Sen Blue olmalısın," dedim.

Oval yüzü, küçük ve o kadar solgundu ki, kocaman koyu renk gözleri dışında yüz hatlarını seçmek zordu, şok ve şaşkınlığın bir resmiydi. Belli ki daha önce hiç öpüşen birini görmemişti. Bunun onu bana çekeceğini bilseydim, Donovan'ı buraya sürükler ve yıllar önce onunla öpüşürdüm.

Rocket ona döndü ve onu orada dikilirken gördüğünde en az benim kadar şaşırmış görünüyordu.

O sırada Strawberry geldi, ağzında ince bir hayal kırıklığı çizgisi vardı. "Kim o?" diye sordu, elleri hâlâ kıçımda dolaşan pasaklı adamı işaret ederek.

Sırıtarak, "Bu Donovan. İçinde durduğunuz bu binanın sahibi."

"Kardeşimle randevuya gideceğini söylediğini sanıyordum."

Onun iyiliği için, polis kardeşi Taft'la çıkma ihtimali karşısında hissettiğim dehşeti bastırdım. Erkeklere göre fena sayılmazdı ama ona çakmak için en ufak bir istek duymamıştım ve bu benim flört kriterlerimdi. Eğer bu ilkel çekim en başından beri yoksa, muhtemelen hiçbir zaman ortaya çıkmayacaktı. En azından benim dünyamda.

"Hayır, kardeşinle çıkacağımı söylemiştin." Eğildim ve burnunu öptüm, bu onun hoşuna gitmeyen ama benim çok hoşuma giden bir hareketti. "Görünüşe göre, tamamen doluymuş."

"Evet, çok fazla makyaj yapan iğrenç kızlarla. Çok güzel olmayabilirsin ama en azından çok fazla makyaj yapmıyorsun."

Öksürerek karşılık verdim. "Teşekkür ederim, sanırım. Ama Donovan banka soyma eğilimine rağmen oldukça iyi bir adam."

"Gerçekten mi?" Ona yepyeni bir bakış açısıyla bakarken gözleri canlandı. "Jesse James gibi bir banka soyguncusu mu? Ben sadece onun pasaklı bir motorcu olduğunu sanıyordum."

Güldüm. Çocuğun banka soyguncularına ilgi duyacağını kim bilebilirdi? "O pasaklı bir motorcu."

"Hey," dedi diziyle beni dürterek.

"Ama onda göründüğünden daha fazlası var."

Ağzı şüpheyi andıran bir şekilde kıvrıldı. "Gerçekten başka biriyle mi konuşuyorsun yoksa elindeki meseleden mi kaçıyorsun?"

"Peki bu hangi sorun olabilir?"

"Seni bir daha asla göremeyebilirim." Yüz ifadesi değişmedi ama duyguları kasvetli bir hal aldı.

"D," diye bağırdı Eric merdivenlerden, "onu vurmak zorundayız!"

Derin bir nefes aldı ve parmaklarını çenemde ve çenemin altında gezdirdi. "Eğer iki saat içinde senden haber alamazsam, hâlâ burada olduğunu varsayacağım ve yardım göndereceğim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Senin nasıl bir yardımcın olduğunu gördüm," dedim, onun neşeli suç ortakları grubuna atıfta bulunarak. "Sanırım şansımı deneyeceğim."

"Polisi arayacağım," diye düzeltti. "O yüzden dışarı çıktığında bana haber ver.
burada."

"Tamam, söz veriyorum."

"D! Eğer sen gelmiyorsan, Odin'i alabilir miyim? Çok güzel bir
binek." "Hayır!" diye bağırdı.

"Güzel. Lanet olsun. Sinirlenme."

Donovan'ı süzerken göğsümde yeni bir takdir duygusu filizleniyordu.

"Ne?" diye sordu, aniden temkinli.

"Odin mi? Bisikletine isim mi verdin?"

Koli bandı rulosunu alırken bana göz kırptı. "Misery adında bir cipin içindeki çılgın bir kızdan ilham aldım."

"Arabanın adını Misery mi koydun?" diye sordu Strawberry, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı.

"Bakın," dedi Donovan, yüz ifadesi aniden sertleşmişti. "Edwards hepsi orada, ne demek istediğimi
anlıyorsanız." "Edwards?"

"Seni dışarı çıkarmak isteyen adam."

"Gerçekten mi?" İlgilenerek sordum. "Sevimli mi?"

"Seni küçük parçalara ayırmak isteyen minibüsteki sarışın." "Ah, şu Edwards."

Güldü. "Deniz Piyadeleri'nde keskin nişancı eğitim okulundan atılmış, ve o zamandan beri eskisi gibi değil."

"Denizciler bir şeylerin peşinde olabilir." "Sadece arkanı kolla, tamam mı?"

"İzlendiğini düşün."

Sırıttı ve rulodan bir şerit bant koparak daha fazla görev için hazırladı. Güldüm. "Sanırım güvendeyim."

"Hayır, ama olacaksın." Bandı arabanın arkasında daireler çizerek gezdirdi. Danger ve Will Robinson'ın altında göğüs kafesimin üzerinde.

Bu hareket onların dolgunluğunu vurguluyordu ki bu gerçeği kaçırmadığından oldukça emindim.

"Bu daha iyi," dedi, bakışları kızların üzerinde sabitlenmişti.

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten mi? Beni böyle mi bırakacaksın?"

Ben başka bir şey söyleyemeden öne atıldı ve ağzını tekrar benimkine dayadı. Bu öpücük hiç de nazik değildi. Dili dudaklarımın arasından geçip dişlerimin arasına girerken ihtiyaç ve özlem ondan yayılıyordu. Tıpkı son öpüştüğümüzde olduğu gibi, hafif bira ve tarçın tadı vardı. Yumuşak bir inilti duydum ve benden geldiğini fark ettim.

Elleri yüzüme doğru uzandı, parmakları saçlarıma daldı ve saç bağından bir kısmını çözdü. Bir eliyle çenemi kavradı ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğdi. Bana doğru eğilerek öpücüğü daha da derinleştirdi. Kendimi tekrar ona doğru şekillendirmek, vücudunun sertliğini hissetmek istedim ama beni sandalyenin arkasına bantlamıştı. Tabii ki bu, bir elinin kıçıma gitmesini engellemedi. Beni daha yakına çekti -sandalye ve her şey- sonra elinin Will'e doğru kaymasına izin verdi, avucunun içinde ağırlığını ölçmek, başparmağıyla zirvesini test etmek için.

"D, ne oluyor lan?"

Büyük bir isteksizlikle benden uzaklaştı. "Geliyorum, lanet olsun!" diye bağırdığında göz kapakları hâlâ kapalıydı. Sonra bir kez daha bana odaklandı. "Tam anlamıyla değil, ne yazık ki." Başparmağını tekrar ağzımın üzerinde gezdirdi. "Sen çok özelsin, Charley. Geri döneceğim."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve odadan çıktı, büyük çizmeleri duvarlarda yankılanıyordu, ta ki ben üstümde bir kapının kapandığını duyana kadar. Hala bir dinleyicim olduğunu fark edene kadar arzu ve sıcaklık sisi içinde oturdum. Ve Blue'nun çenesinin düştüğünü fark etmekten kendimi alamadım. Zavallı çocuk.

Hormonlarımı kontrol altına almak için uzun bir nefes çektikten sonra Rocket'a "Bizi tanıştıracak mısın?" diye sordum.

"Bayan Charlotte, bence erkekleri dudaklarından öpmemelisiniz.
böyle. Özellikle de kız kardeşimin önünde."

"Haklısın." Utanç içinde başımı öne eğdim. "Yine de çok güzel." "Saçını
düzelteceğim," dedi Strawberry. Arkamda durdu ve saçımı
sonra parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdirmeye başladı. Güneş ışığı aşkına, buradan saçlarımla ayrılırsam kendimi şanslı sayacağım.

Mavi hala benden olabildiğince uzaktaydı.
ama sonunda onu görebileceğime inanamıyordum. Yıllardır buraya geliyordum ve daha önce onu bir an bile görememiştim. Ve kesinlikle çok tatlıydı. Kısa saçları kulaklarının altından kıvrılmıştı. Kâkülleri titizlikle kesilmişti.

Bir süre sonra ona baktığımı fark etti. Ağzını kapattı ve geri çekildi, başı eğik ve omuzları çöküktü.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedim o uzak duvarın içinde eriyip gitmeden bir saniye önce.

Sonra sandalyemle birlikte yerden kaldırıldım ve en garip
karşılaştığım sarılmalardan biriydi. Rocket tam bir sarılıcıydı. Yüzümün doğal olmayan bir pozisyonda onun serin omzuna gömülüyor olması önemli değildi.

"Neredeydin?" diye sordu ve yardım edemedim ama havanın, kaynağın bittiğinde nasıl hızlı bir şekilde değerli hale geldiğini fark ettim. "Uzun zamandır buraya gelmedin."

"Roket," dedi Strawberry, sesi nazik ve mızmızdı, "saçına ulaşamıyorum ve sen gördün mü? Belki de kafasını kazıtıp baştan başlamalıyız."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Muhtemelen oyuncak bebeklerinin kafasını tıraş eden kızlardan biriydi. O kızlar ürkütücüydü.

Roket'in omzuna doğru, "Kafaları tıraş etmek yok," dedim.

"Ne dediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "Gidip bir makas bulayım."

Panik beni ele geçirdi ama sadece bir anlığına. Ölenlerin bu düzlemde nesnelerle yapabilecekleri şeyler sınırlıydı. Elbette bir makası ele geçiremezdi.

"Ya da belki bir bıçak bulabilirim." Koridorda gözden kayboldu.

"Rocket," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Nefes alamıyorum."

Ve her seferinde olduğu gibi ayı gibi sarılmak için beni kucağına aldı, bıraktı. Yere çakıldım, sandalye çatırdadı ve garip bir şekilde geriye devrildi, unutulmanın eşiğinde asılı kaldım, ta ki başımın ağırlığı galip gelene ve yere düşene kadar. Son birkaç gün içinde ikinci kez, koca kafam yere çarptığında betondan sekti ve omurgamdan aşağıya doğru bir acı yayıldı.

Ani rahatsızlık patlamasını engellemek için gözlerimi sıkıca kapattım. Koli bandıyla sandalyeye yapıştırılmış, ayaklarım havada ve başım grimsi bir kalıntının içinde öylece oturuyordum.

Bu hiç de rahatsız edici değildi.

Kükreyen motosikletlerin sesi odayı doldurdu. Birkaç dakika sonra, Haydutlar gün batımına doğru -kelimenin tam anlamıyla- uzaklaşırken gürültüsü azaldı. Tabiri caizse. İlk başta kaçıp polisi aramadan önce onlara ne kadar zaman vermem gerektiğini merak ettim; sonra acaba

Kaçış. Ya kaçamazsam? Birkaç saat sonra onları gerçekten arayacak mıydı? Burada hipotermi ve dehidrasyondan ölür müydüm?

Susuz kaldığımda çok sağlıksız görünüyordum.

Benim kitabımda bu şekilde ölmek yoktu. Vücudumda bol sıvı varken ölmek daha iyiydi. Su parkında olduğu gibi. Ya da ıslak tişört yarışması sırasında.

"Komik görünüyorsun," dedi Rocket ve ben de bu arada arayı kapatabileceğimizi düşündüm.

orada endişeyle yatıyordu.

"Öyle mi?" Voleybol oynadım. "Harika görünüyorsun. Spor mu yapıyorsun?"

Yüzünde kocaman çocuksu bir gülümseme belirdi. "Hep böyle söylüyorsun. Senin için yeni isimlerim var."

"Tamam." Sanat eserlerine hayranlıkla bakmak için etrafıma bakındım ve kaşlarımı çattım. Bildiğim kadarıyla, bu akıl hastanesindeki her oda, ölen Roket'in isimleri alçı duvarlarına kazınarak defalarca kaplanmıştı, ama bu odanın, bu devasa, kavernöz genişliğin duvarlarına hiç dokunulmamıştı. Etrafımdaki boş tuvallere bakarak ne görebildiğimi anlamak için boynumu büktüm.

Rocket onu takip etmediğimi fark edene kadar yan odaya doğru ilerledi. "Bayan Charlotte, hadi."

"Şu anda yapamam, tatlım." Verdiğim cevap onu caydırmadı.

"Ama sana göstermek zorundayım. Bir şeyler oluyor." Kolumdan tutup beni kapıya doğru çekti, saçlarımı yağlı içeriğin içinde daha da ezdi. Sandalye betona sürtünüyordu ama kapıya yaklaştıkça daha da endişeleniyordum. Bu açıyla o kapıdan geçmemin imkânı yoktu. Kafamı tamamen kaybetmediğim sürece, ki Roket'in gücüne bakılırsa bu güçlü bir olasılıktı.

"Rocket, bekle," dedim ama o çekmeye devam etti ve ben de kaymaya devam ettim.

Sandalyede debelendim, kapı çerçevesi gittikçe yaklaşırken kısıtlamalara karşı savaştım.

"Rocket, şaka yapmıyorum."

Birden durdu ve bana baktı. "Yağmurun korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Um-"

Ama o gitmişti. Çoktan dikkatini toplamış ve elindeki işe yeniden odaklanmıştı. Tereddütlerime lanet olsun.

"Roket!" Konsantrasyonunu bozmaya çalışarak bağırdım. "Bir sorum var senin için." Durakladı, ben de acele ettim ve sordum: "Bu odada neden hiç isim yok? Bu duvarlar tamamen boş."

Bana alaycı bir bakış attı. "Bunlara dokunamam. Onları saklıyorum."

"Gerçekten mi?" Koli bandıyla dişe diş mücadele ederek sordum. "Ne için? Kıyamet için mi?"

"Hayır, aptal. Dünyanın sonu için."

Durdum. "Bekle, ne? Rocket, sen neden bahsediyorsun?" Herkes bir tür doğaüstü savaştan söz ediyordu ama kimse dünyanın sonundan bahsetmemişti. Reyes'e bunu söylediğimde sadece takılıyordum.

"Bilirsiniz, birkaç kişinin kararı yüzünden çok sayıda insan öldüğünde. Ya da sadece bir kişinin."

"Bir. Hitler gibi bir diktatör mü demek istiyorsun? Başka bir Holokost mu olacak?"

"Hitler değil. İnsan gibi davranan bir adam."

Rahibeler de bu yönde bir şey söylememiş miydi? İnsan gibi davranan bir adam. Tamam, kadın olmadığı için nüfusun yarısını dışarıda bırakıyordu. "Ama kim? Ne zaman?" Her zaman zamanda geriye gidip Hitler'i öldürmeyi hayal etmişimdir. Kristal bir küremiz olsaydı milyonlarca insandan herhangi biri aynı şeyi yapardı. Kristal kürem olmayabilirdi ama Rocket vardı. Ve onun kafası top gibiydi. Ve parlaktı. İçini görebiliyordum. Çalışırdı. "Roket, ne adamı? Ne yapacak?"

"Henüz bilmiyorum. Yapabilir de yapmayabilir de. Her şey hala belirsiz."

Daha iyi bir pozisyon almak için yer değiştirdim ve bu sırada biraz homurdandım. "Yüzüyor musun?"

"Evet, insanların karar vermesi ve belki de henüz ölmeyecek olan kişinin ölmesi ya da ölmesi gereken kişinin ölmemesi gibi. Yüzüyorlar."

"Yani bu kararlar taşa kazınmadı mı?"

"Hayır, duvarlarıma kazındılar."

"Ama kim, Rocket? Tüm bunları kimin yapması gerekiyor?" Yemin ederim, eğer

Reyes, çığlık atacaktım.

Bana bir parmak salladı. "Uh-uh-uh. Dikizlemek yok, Bayan Charlotte."

Bu, Rocket'tan bir süredir almadığım kadar çok bilgiydi. Olacak şeyleri biliyordu. Eğer duyduysam, bu durugörüdür.

Babamı düşündüm. Ne kadar zamanı olduğunu merak ettim. "Sana bir isim?"

"Ama sana göstermem gereken bir şey var."

"Şu anda biraz meşgulüm. Leland Gene Davidson."

Kirpikleri milyonlarca ismi karıştırırken yaptığı o çırpınma hareketini yaptı. "Üçü öldü. İkisi hâlâ hayatta."

"Tamam, ama hala hayatta olanlar, ne zaman gideceklerini biliyor musun? ölmek için mi?

Yakında mı?" "Ne

zaman değil. Sadece

eğer." "Ama,

yüzüyor mu?"

"Hayır. Yüzmüyor."

Bu, otoyolda hiçbir yere gitmeyen süper şarjlı bir Challenger sürmek gibiydi. Pes ettim ve başka bir rota seçmeye karar verdim. "Roket, birinin ne zaman öleceğini söyleyebilir miyim?"

Durdu ve bana tam bir şaşkınlık ifadesiyle baktı. "Elbette birinin ne zaman öleceğini anlayabilirsin. Bu senin işin."

Ben de öyle düşündüm. Ne zaman öleceğimi merak ediyordum. "Uçuyor muyum?"

"Bayan Charlotte, siz Azrail'siniz," dedi homurdanarak. "Her zaman yüzüyorsunuz."

"Yani, gerçekten ölebilir miyim? Her an?"

"Evet."

"Oh." Bu hayal kırıklığı yarattı. "Peki, bana doğruyu söylediğin için teşekkürler." Kaküllerimdeki tozu üfledim.

"Bir bisiklet tarafından öldürülebilirsiniz. Ya da büyük bir kaya tarafından ezilerek. Ya da bıçaklanarak bir örgü iğnesiyle."

"Tamam."

"Ya da merdivenlerden aşağı itilmiş." "Tamam, anladım. Teşekkürler."

"Ya da kafanızdan bir silahla vurulabilirsiniz."

"Roket! Ben iyiyim. Cidden, daha fazla ayrıntıya gerek yok." Ama kolumu tuttu ve yüzündeki tüm masumiyet kayboldu. Artık küçük bir çocuk değildi. Çok şey biliyordu. Çok fazla şey görmüştü. "Ya da," dedi, sesi ürkütücü bir derinlik kazanarak, "en sevdiğin kişi tarafından öldürülebilirsin. Diğer herkesle birlikte."

Bu liposuction'dan daha berbattı.

Kolumu bıraktı ve bölgeyi incelemek için ayağa kalktı. Ne hissettiğini biliyordum. Reyes ortaya çıkmadan önce ben de aynı şeyi hissetmiştim ve ne kadar süredir orada olduğunu merak ediyordum. Reyes'in hiçbir zaman hayranı olmamış olan Rocket, siyah cüppelerden oluşan bir deniz odaya girdiği anda ortadan kayboldu ve Reyes'in ayaklarının dibine yerleşene kadar etrafımda dalgalandı. Yüzünü göstermeyi reddederek kapüşonunun gölgesinden konuştu. "Peşinde bir iblis lejyonu varken bağlanmayı kabul mü ettin?"

"Evet. Bu açıdan düşünmemiştim."

Bıkkın bir iç geçirdi ve ilerlemeye başladı. "Bir gün senin aklının nasıl çalıştığını anlayacağım."

Homurdandım. "İyi şanslar. O anda düpedüz ölmek yerine iyi bir alternatif gibi görünüyordu."

"Hayatınız tam olarak ne zaman tehlikedeydi?"

"Bu durumdan kurtulmama yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Yanımda diz çöktü ve cüppesinin kapüşonunu geriye iterek egzotik yakışıklı yüzünü ortaya çıkardı. Alnında ve elmacık kemiğinde taze yırtıklar olan bir yüz.

Şaşkınlıkla sordum, "Hâlâ onlarla savaşıyor musun? Onları avlıyor musun?"

Başını bir yana eğdi. "Gerçekten durmamı mı bekliyordun?" "Bu daha ne kadar sürebilir? Kaç kişi var?"

Koli bandını inceliyordu. "Artık sadece bir avuç. Dünya'da bunların görebildiklerini görebilen çok az insan var. Kardeşlerimin seçenekleri tükeniyor."

"Onları öldürmüyorsun, değil mi? Onlar masum. Onlar sadece ölmüş olanları görebilen insanlar."

"Onları sadece mecbur kalırsam öldürürüm. Bir sandalyeye bantlanmış haldeyken her hareketimi sorgulayacak mısın?"

"Özür dilerim. Sadece onları avlamayı bırakmanı umuyordum."

"Sana ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmeyecekler, Dutch. Hedeshi yalan söyledi."

"Biliyorum. Sadece demek istedim ki... Bu süreçte epey hırpalanıyorsun." Şehvetli ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Hayır." Ne kadar endişeli olmadığımı vurgulamak için bir *pfft* ekledim. "O adamın dili boğazındayken endişeli görünmüyordun."

Harika. Bunu gördü. "Kıskandın mı?"

"Hayır."

"Çünkü kıskanmış görünüyorsun."

Gözlerini bana dikerken kirpiklerini indirdi ama cevap veremeden mazoşist eğilimleri olan dokuz yaşındaki bir çocuğun tiz sesi merdiven boşluğundan aşağı süzüldü.

"Bir bıçak buldum!" Strawberry söyledi.

Vay anasını. "Beni bundan kurtar," dedim Reyes'e parmaklarımı oynatarak. "O geri gelmeden acele et."

16

Sessiz olduğum için beni yargılama.
Kimse yüksek sesle cinayet
planlamaz.

-T-SHIRT

Reyes beni kelepçelerden kurtardıktan sonra her zamanki gibi ortadan kayboldu ve başka bir yerde olmam gerektiğini söyledi. Akıl hastanesinden çıktım ve Donovan'ın yerinde takılan birkaç motorcunun yanından geçtim. Soygunları bilip bilmediklerini merak ettim. Ya da bir süre daha dönmeyeceğini. Mümkün olduğunca soğukkanlılığımı koruyarak ve saçımdaki şeyin çok dikkat çekmemesini umarak caddeden aşağıya, yakındaki bir markete doğru yürümeye başladım. Burası öğleden sonra erken saatlerde bile yürünebilecek en güvenli mahalle değildi.

Saçımı saç bağının içine geri soktum, sonra telefonumu çıkardım.
cebime koydum ve Donovan'a mesaj atarak canımı ve namusumu zor kurtardığımı bildirdim. Sonra Garrett'ı aradım.

"Swopes," dedi, tamamen işle ilgili. Tanrı aşkına, arayanın kimliği
vardı. "Bir araca ihtiyacım var."

"Bir terapiste ihtiyacın var."

"Doğru, ama önce bir araca ihtiyacım var."

"Neden? Cipin nerede?" Sesi soluk soluğaydı, sanki koşuyormuş gibiydi. Ya da seks yapıyormuş gibi. Eminim zamanlamam o kadar da kötü değildi.

"Misery bir banka soygunu mahallinde."

"Sormayacağım bile." Öğreniyordu.

"Broadway'deki Jug-N-Chug'da olacağım."

"O striptiz kulübü mü?"

"Hayır ve iğrenç. Bakkal."

"Meslek değiştirdiğini umuyordum."

"Dostum, direkle dans ederken nasıl göründüğümü görmek istemezsin. Bir keresinde gelin partisinde yapmıştım ve sonu iyi bitmedi diyelim."

"Gelin partisinde direk dansı mı yaptın?"

"Bu uzun bir hikaye. Beni almaya gelecek misin, gelmeyecek misin?" "Sanırım. Oraya varmam biraz zaman alacak."

"Acele et. Yapacak işlerim var. Ve suç ortağı olarak tutuklanabilirim, bu yüzden bu işi halletmeliyim." Hâlâ Harper'ı kontrol etmem ve onun adına biraz daha araştırma yapmam gerekiyordu. Banka soygununa suç ortağı olarak tutuklanmam suç çözme süremi kısaltacaktı.

"Yine mi o her yerinde *fuck yazan* el çantasını kullanıyorsun? Onu insan içine çıkarma konusunda seni uyarmıştım."

"Bir aksesuar *için* değil. Aksesuar *olarak*. Gel beni al."

"Tamam."

Telefonu kapattım ve yerel FBI ofisindeki arkadaş canlısı bağlantımı aradım. Birkaç ay önce bir davada tanışmıştık ve ondan hoşlanmıştım. Beni gülümsetiyordu ve neredeyse hiç tutuklamakla tehdit etmiyordu. Çok iyi anlaşıyorduk. Ve bir banka soygunu sonrasında şüpheli olarak ortaya çıkarsam iyi bir müttefik olacağını biliyordum.

Yapmak üzere olduğum kötü bağlantıda bana yardımcı olacak bir şeker ambalajım olmadığından, vokal ses efektlerini kullanmaya başvurdum. Ajan Carson telefonu açtığında performansıma başladım. "Ajan... Ajan Carson," dedim nefes nefese telefona doğru.

"Evet, Charley." Etkilenmemiş görünüyordu ama şimdi duracak değildim.

"Kshshshshsh'ın kim olduğunu biliyorum."

"Şu anda biraz meşgulüm Davidson. Ksh nedir ve ben neden umurunda mı?"

"Özür dilerim. Benim kshshshsh ... kshshsh ... ing."

"Tekrar ediyorum. Ksh nedir? Ve ksh-ing olması neden umurumda olsun?"

Zor biriydi. Bekleyip Jug-N-Chug'dan bir Butterfinger almam gerektiğini biliyordum. O ambalajlar cumartesi sabahı pirinç patlağı gibi çatırdıyordu. "Dinlemiyorsun-kshshsh."

"Bu işte gerçekten kötüsün."

"Bank ro-ksh-ers. Kim olduklarını biliyorum." "Charley, eğer bu saçmalığı kesmezsen."

Ona ne söylememeye çalıştığımı anlayıp tekrar aramadan önce telefonu kapattım. Beni bir akıl hastanesinin zemininde bağlı olarak bulsaydı her şey daha inandırıcı olurdu. Neyse ki bu nadiren oluyordu.

* * *

Markete rekor sürede ulaştım ama alabildiğim tek şey bir muzdu. İndirimdeydiler ve mocha latteler inanılmazdı. Reyes'ten bir milyon dolarımı istemeyi tamamen unutmuştum. Kahve alamayacak kadar fakir olmak kuşlar içindi.

Garrett arabayı çekerken Cookie aradı. Eski bir Cadillac'ın içindeki bir adam bana antifrizinden tatmak isteyip istemediğimi sorduğunda önlem olarak telefonumu tekrar açmıştım.

Hala yerel halkın arasına karışmaya çalışırken, "N'aber kızım?" diyerek telefonu açtım.

"Yine şehrin kötü bir yerinde misin?"

"Bunu biliyorsun." Garrett'ın kamyonetine tırmandım ve onu tamamen görmezden geldim. Eğlenceliydi. "Ama bugün bir şey öğrendim."

"Öyle mi?"

"Eğer toplum içinde muz yemeniz gerekiyorsa, asla göz teması kurmayın."

"Bildiğim iyi oldu. Tüm bunların başladığı, Harper'ın ailesinin evlendiği zamanlardaki faaliyetleri araştırdım. Monzano Dağları'nda işlenen bir cinayet dışında çoğunlukla küçük şeyler ama o da çözülmüş. Bir de

Bir de hiç çözülemeyen bir kayıp vakası vardı, küçük bir çocuk, ama o Peralta'daydı. Bildiğim kadarıyla ikisinin de Lowell'larla bir ilgisi yok."

"Peki, tamam. Baktığın için teşekkürler."

"Oh, ve o psikiyatrist seni görecek, ama sadece oraya kaçarsan. Bugün birkaç randevusu daha var, sonra da şehir dışına çıkacak."

"Oh, mükemmel zamanlama. Eğer başka bir şeyle karşılaşırsanız."

"Seni nerede bulacağımı biliyorum."

Telefonu kapattım ve Garrett'a tüm dikkatimi verdim. Aslında, gazete dağıtıcısıyla tartışan bir adam dikkatimin büyük bir kısmını almıştı ama geriye kalanı Swopes'a rahatça verdim.

"Hola."

"Peki, nereye gidiyoruz, yoksa benzinim bitene kadar burada mı oturacağız?"

Tam cevap vermek üzereydim ki Ajan Carson tekrar aradı. Lanet olsun. I telefonumu tekrar kapatmalıydım.

Doğuyu işaret ettim, Swopes'u o tarafa sipariş ettim, sonra telefonu açtım. *Ksh* şeyini yapmaya başladığımda, "Bunu düşünme bile. Cipin neden bir banka soygunu mahallinde?"

"Oh," dedim tekrar nefes nefese, "Tanrı'ya şükür beni yakaladın." Sertçe yutkundum. Garrett başını salladı ve araba sürmeye odaklandı. Bu kararında tamamen onun arkasındaydım. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Rehin alındım."

"Evet, güvenlik kamerası kayıtlarını gördüm."

"Doğru, yani biliyorsun-"

"Bunun için kaç yıl ceza alacağının farkında mısın?"

Kahretsin. "Gerçekten rehin alındım. Bir nevi. Ve size banka soyguncularının kim olduğunu söyleyebilirim."

İyi talihinin şokunu atlatmaya çalıştığından emin olduğum uzun bir aradan sonra, "Dinliyorum," dedi.

"Ama Bob Amca'yı da bu işe dahil etmelisin."

"Tamam."

"Şimdi orada mısın? Bankada mı? Birazdan orada

olabilirim." "Davidson, bu bankayı kim soydu?"

Uzun bir hava akımı bıraktım, olabildiğince uzun süre oyalandım, Donovan'ın

Meksika'ya birkaç adım daha yaklaştıktan sonra, "Haydutlar adında yerel bir motorcu kulübünden bir avuç adam, ama kafayı yemeden önce seninle onlar hakkında konuşmam gerek" dedi.

"Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam."

Bundan bir New York dakikası bile şüphe etmedim. "Adamlara şantaj yapılıyordu ve bu işi kim ayarladıysa paranın orada olacağını biliyordu ama bankada çalışmıyordu. Peki başka kim biliyor olabilir? Belki bir zırhlı araç şoförü? Ya da orada çalışan birinin eşi?"

Daha özel bir yer ararken kaldırımdaki ayakkabı seslerini duyabiliyordum. Telefona fısıldadı. "Bunun içeriden bir iş olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Bu adamlar bunu yaptı, kesinlikle, ama başka seçenekleri yoktu."

"Her zaman eğlendirici olduğunuz kesin."

"Oh, teşekkür ederim." Çok nazikti. "Seninle cipimde

buluşuruz." "Burada olacağım."

Telefonu kapattım, sonra Garrett'a "Seni günün geri kalanı için tutabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette," dedi omuz silkerek. "Büyük bir davadan yeni çıktım. Öğleden sonrayı ofisten uzakta geçirebilirim."

Aslında bir ofisi değil, bir kamyonu vardı. Uçsuz bucaksız

arka koltuğuna dizilmiş kâğıtlar, dosya klasörleri ve paket servis kutuları. "Buranın senin ofisin olduğunu sanıyordum."

"Aşağı yukarı öyle. Bunu mecazi anlamda söyledim."

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmenizden etkilendim ama dürüst olmak zorundayım. Size ödeyecek param yok."

"Anlaşıldı. Peki cipin nerede?"

Bilmemesine biraz şaşırdım. Radyo dinlemiyor olmalıydı. Eminim soygun tüm haberlere çıkmıştır. "Cipim Bernalillo Halk Bankası'nda ama önce birkaç işimi halletmem gerekiyor ve fazla benzinim yok."

"Az önce o ajana hemen orada olacağını söylemedin mi?"

"Orada olacağımı söyledim. Ne zaman olacağını söylemedim. Ve bana sürekli terapiye ihtiyacım olduğunu söyleyen sensin." Ona gülümsedim. "Hadi gidip bir psikoterapiste görünelim."

Omuz silkti ve Harper'ın şu anki psikoterapistinin iş yerine kadar tariflerimi takip etti. Yetmişli yıllardan kalma küçük bir binaydı, lav taşından bir dış cephesi ve yürüme yolunun üzerinde çıkıntı yapan metal kirişleri vardı.

Garrett dışarıda kaçış kamyonunda otururken içeri girdim, federal bir memurdan kaçışımdaki rolü nedeniyle tutuklanıp tutuklanmayacağını merak ediyordu. Ona durumun böyle olmadığına dair güvence verdim. O da bana inandı. Yanılsaydım onun yerinde olmak istemezdim ve eğer iş zora girerse, o adamı otobüsün altına atardım. Beni bir markette zorla aracına bindirdiğini ve iki saat boyunca esir tuttuğunu iddia edebilirdim.

Harika bir günah keçisi oldu.

Gözlüğümü çıkardım ve bekleme salonuna oturmadan önce çok soğukkanlı bir resepsiyon görevlisine kendimi tanıttım. Tam yirmi dakika sonra nihayet doktorun ofisine girebildim. Harper'ın psikoterapisti gri saçlı, bronz tenli, cüce bir adamdı. Ellerini kucağında kavuşturmuş, yüzünde *hiçbir yorum yapmayan bir ifadeyle* oturuyordu.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Dr. Roland." Maun ağacından devasa bir masada karşısına oturdum ve hiçbir şey anlamamaya çalıştım. "Harper Lowell hakkında birkaç sorum var."

"Bayan Davidson, resepsiyonistimin de size söylediği gibi, Harper ya da tedavisi hakkında sizinle paylaşabileceğim hiçbir şey yok. Bir özel dedektif olarak bunu zaten biliyor olmanız gerekir."

Bunu biliyordum ama gerçekten bir şey söylemesine gerek yoktu. Ben soruları sorarken o sadece orada oturabilirdi. Kendi duyguları bana tahmin edebileceğinden çok daha fazla yardımcı olacaktı. "Anlıyorum ama Harper beni işe aldı Dr. Roland ve benden onun davasına bakmamı istedi."

"Onu gördün mü?" diye sordu. "Son randevusunu kaçırdı."

"Birkaç gün önce beni işe aldığında beni görmeye geldi. Onu en son ne zaman gördün?"

"Son randevumuzun ortasında ayrıldı. Çok ani ve çok endişeli bir şekilde. O zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım."

Açık ve önyargısız bir şekilde başımı salladım. "Ani ayrılışına neyin yol açtığını biliyor musun?"

"Evet."

"Bana söyleyebilir

misin?"

"Söyleyemeyeceği

mi biliyorsun."

"Ama bir telefon ya da mesaj aldı, değil mi?" Başka ne olabilirdi

ki? Gülümsedi. "Belki de."

Yalan söylüyordu, bu yüzden şimdi başka ne olabileceğini bulmam gerekiyordu.

Ona söylediği bir şey miydi? Ya da belki seansları sırasında bir şey ortaya çıktı. Söylediği bir şey bir anıyı tetiklemiş olabilir mi?

Bana doğrudan söylemeyeceğini bildiğimden, "Peki bu ne zaman oldu?" diye sordum.

"Son randevusunu kaçırdı, yani bir hafta önce Salı günü."

"Onu aradın mı?"

Tedirginliği artıyor gibiydi. "Aradım ve mesaj bıraktım ama geri dönmedi."

"Beş yaşındayken ona ne oldu?"

Sıkıntıyla iç çekerek bacak bacak üstüne attı, pozisyonunu düzeltti, sonra tekrar bacak bacak üstüne attı ama yine de boa tankı içindeki bir fare kadar rahat görünmeyi başardı. "Bayan Davidson, bir müşterim geliyor-"

"Ona inanıyorum," dedim öne doğru eğilerek ve tepkisinin bana çarpmasını bekleyerek. "Bence çok uzun zamandır metodik ve sistematik bir şekilde terörize ediliyor. Ve hayatının gerçekten tehlikede olduğuna inanıyorum." Üzerinden akan duygulara bakılırsa o da inanıyordu.

Ceketindeki tüyleri toplayarak dikkatini başka yöne çevirdi ve "Katılmıyorum" dedi.

"Teşekkür ederim," dedim, bir müttefikim olduğu için mutluydum. "Davranış kurallarınızı çiğnemeden ya da herhangi bir şeyi ele vermeden, şu ana kadar öğrendiklerinize dayanarak, bu saldırıların arkasında kimin olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Pişmanlık onu yıkadı. "Hayır, Bayan Davidson, üzülerek söylüyorum ki bilmiyorum."

Lanet olsun. Başka bir çıkmaz sokak.

"Ama şunu söyleyebilirim ki-" Boğazını temizledi ve penceresinin dışındaki bir meyve ağacını inceledi. "-bazen geçmişimiz bize musallat olmak için geri gelir."

Biliyordum. Beş yaşındayken ne olduysa her şeyi o başlatmıştı ve Dr. Roland bunu biliyordu. Minnettar bir gülümsemeyle, "Kesinlikle öyle. Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Elimi sıkmak için ayağa kalktı. "Lütfen beni aramasını söyler misiniz?" "Elimden geleni yapacağım."

* * *

Doktorun muayenehanesinden çıktığımda Cookie'den onu aramamı isteyen bir mesaj aldım.

"Sanırım bir şey buldum," dedi.

"Grip olmasa iyi olur, çünkü çözmemiz gereken bir vaka var ve siz grip ilacı konusunda işinizde o kadar da iyi değilsiniz."

"Bunun bir önemi var mı bilmiyorum ama Lowell'lar Harper'ı on iki yaşındayken akıl hastanesine yatırdılar."

Harper'ın akıl hastanesine yatırılacağını düşününce içimi soğuk bir acı kapladı. Yine de bu bilgiyi Bayan Harper'a karşı kullanabilirdim.

Lowell. "Ve bahse girerim bu sosyete sayfalarında yayınlanmasını istedikleri bir şey değildir. Tabii Albuquerque'de sosyete sayfaları varsa. Zengin insanlar böyle gariptir."

"Bunu duymuştum. Kişisel deneyimlerimden bildiğim kadarıyla değil."

"Hey, bize bir milyon dolar kazandırmaya çalışıyorum. Sadece biraz daha dayan."

"Reyes'ten bir milyon dolar mı istedin?"

"Evet."

"Tamam, ona acele etmesini söyle. Pediküre ihtiyacım var."

"Aşçı, böyle bir zamanda ayak parmaklarını nasıl düşünebiliyorsun?"

"Şu tuhaf gözlü adamdan canımızı kurtarmak için kaçtığımız ve mocha lattenizi onun evinde unuttuğunuz için üzgün olduğunuz zamanı hatırlıyor musunuz?"

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

* * *

Bay Lowell'ı bahçe işleriyle uğraşırken yakalayabilmek umuduyla Garrett'ı beni şehrin öbür ucuna, Harper'ın ailesinin evine götürmeye ikna ettim. Sözde ölüm döşeğinde olduğu için şans benden yana değildi ama yine de huysuz karısını sorguya çekebilirdim. Bayan Lowell bir şeyler biliyordu ve bana söyleyecekti. Ve şimdi, Cookie'nin arama motorlarındaki hüneri sayesinde ben de bir şeyler biliyordum.

Her şey açığa çıkmadan önce daha fazla zamanım olamazdı. Yapabiliyorken elimdeki kozdan faydalanmalıydım.

Gariptir ki Garrett kapıdan ilk geçişimde benim geçtiğimden daha kolay geçti. Muhtemelen taco sipariş etmeye çalışmaması da buna yardımcı oldu. Bize yine misafir odası gösterildi. Bunu söyleyebilmek hoşuma gidiyordu.

Garrett'ı dirseğimle dürttüm. "Burası misafir odası." Göğsümden anlamsız bir kıkırdama yükseldi.

"Bazen beni korkutuyorsun."

"Bu bana da oluyor. Çok garip." Duvardaki tablolardan birinin üzerindeki imzaya baktım. *Norman Rockwell* yazıyordu. "Vay canına," dedim, etkilenmiştim.

"Bayan Davidson, gerçekten," dedi Bayan Lowell, tıslayarak ve ters ters bakarak beni susturdu ve aceleyle odaya girip kapıyı kapattı.

"Özür dilerim. Gerçek hayatta bir Norman Rockwell gördüğümü hiç sanmıyorum."

Göğsü gururla kabardı. "Jason bunu geçtiğimiz yılların başında bir müzayededede satın aldı."

Aughts mı dedi o?

Garrett kendini tanıttıktan sonra oturduk ve ben doğrudan konuya g i r m e y e karar verdim. "Bana Harper'ın akıl hastanesine yatırıldığı dönemi anlatabilir misiniz?"

Yüzü bir aşağılanma maskesine dönüştü. Nedenini bilmiyorum.

"Bildiğiniz gibi, yaptığımız hiçbir şey yardımcı olmuyordu, bu yüzden evet, on iki yaşındayken onu akıl hastanesine yatırmak zorunda kaldık."

On iki mi? Kalbim onun için kırıldı.

"İşe yarayan bir tane bulana kadar orada çeşitli terapi yöntemleri denedik." Harper'ı susturacak bir tane bulana kadar demek istedi.

"Ne yazık ki, Harper'ın kısa süreli hafızası bazı
ama davranışları büyük ölçüde iyileşti."

Daha fazla açıklama yapmadan, ne tür tedavilerden bahsettiğini tam olarak biliyordum. Elektroşok tedavisi. EKT'den bahsediyordu. Bayan Lowell'a olan küçümsemem tüm zamanların en düşük seviyesine indi.

"Onu eve getirebildik ve birkaç yıl boyunca her şey normale döndü. Yıllar, dikkatinizi çekerim. Ama yavaş yavaş dengesiz davranışları yeniden ortaya çıktı ve ondan ayrılmasını istemekten başka çaremiz kalmadı." Kaşlarım havaya kalktığında, "O zamanlar on sekiz yaşındaydı ve ona bir ev almıştık. Sanki onu sokağa atmışız gibi. Sonra sırf bize inat olsun diye o holiganla evlendi. Bu sadece beş dakika sürdü."

"Bayan Lowell, siz ve Bay Lowell evlendiğiniz sıralarda Harper'ın başına sıra dışı bir şey geldiğini hatırlıyor musunuz? Tehdit edildi mi ya da zorbalığa uğradı mı?"

"Bunu terapistleriyle ve polisle binlerce kez konuştum. Böylesine aşırı davranış değişikliklerine neden olabilecek tek şey evliliğimizdi. Başka hiçbir şey olmadı."

"Emin misin?"

Tırnaklarına bir göz attıktan sonra halıyı incelemeye başladığında bunu hissettim. O şüphe titremesini. İçinde dalgalanan şüpheciliği.

"Bayan Lowell, hatırlayabildiğiniz her şey yardımcı olacaktır. Harper'da hiç kesik var mıydı? Bir gün eve özellikle kirli ya da korkmuş geldi mi? Herhangi bir şekilde istismara uğradığına inanmanızı sağlayacak herhangi bir şey?"

"Hayır." Sonra başını öne eğdi. "Fark ettiğim bir şey değil ama Jason'la evlenmeden önce onu pek tanımıyordum. Tatlı bir kıza benziyordu. Samimiydi ve yeterince terbiyeliydi. Ama biz eve geldikten sonra çok farklı bir çocuk oldu."

Yani evlenmeden önce bir kişi, evlendikten sonra başka bir kişi. "Ve bu süre boyunca biyolojik büyükanne ve büyükbabasıyla mı kaldı?"

"Evet. Ne yazık ki öldüler ama onlar bile Harper'ın neden bu kadar değiştiğini anlayamadılar."

"Tamam, belki eve dönerken bir şey olmuştur. Demek istediğim.
herhangi bir kaza oldu mu?"

"Hiç bahsedilmedi. Gerçekten, Bayan Davidson, bu bütün gün sürebilir."

Lanet olsun. Bu davada hiçbir yere varamıyordum. Devam etmek için tek bir ipucu bile yok.

Ayağa kalktık ve genç hizmetçisi bize tekrar kapıyı gösterdi, ama bu kez Bayan Lowell da peşimizden geldi. Hizmetçi Garrett'a vurulmuş gibiydi.

"Onu aramaya çalıştım," dedi Bayan Lowell. "Aramalarımı kabul etmiyor. Lütfen babasını aramasını söyler misiniz?"

"Elimden geleni yapacağım."

* * *

Garrett'ın kamyonetine bindiğimiz anda Cookie'yi aradım.

"Bütün üvey anneler orospu mudur?" Kulağa ne kadar kötü geldiğini bilerek sordum. Bu sözler karşısında ben de ürperdim. Yakın arkadaşlarımdan biri üvey anneydi ve o çocukların başına gelen en iyi şeydi.

"Beni üvey annem büyüttü," dedi Cookie. Ve ben bunu biliyordum. Bu yüzden onu aramıştım.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

"Elbette merak ettin ve seninkiyle yaşadıklarından sonra böyle bir şeyi merak etmeye hakkın var tatlım. Ama benimki inanılmazdı. Eğer o olmasaydı, çocukluğum büyük ölçüde farklı olurdu, hem de iyi anlamda değil."

"O zaman ben de ona minnettarım."

"Teşekkür ederim. Ona haber veririm. Bir şeye mi

ihtiyacınız vardı?" "Onaylama."

Kıkırdadı. "Ne tür?"

"Az önce bana verdiğin türden."

Garrett'a bankaya gitmesini söyledim. Ajan Carson'ın beni daha fazla bekleyeceğini düşünemiyordum. Olay yerine doğru giderken telefonum çaldı. Elbette artık her şey normale dönecekti ama Ajan Carson hemen gelmediğim için bana biraz kızmış olabilirdi.

"Hangi cehennemdesin?" diye sordu "Charley'nin Yenilebilir Tanga Evi" cevabıma.

"Özür dilerim," dedim ses tonuna sinirlenerek, "bir teslimat yapıyordum. Yenilebilir

tangalar şu sıralar çok popüler."

"Hapishane üniformaları da

öyle."

"Yenilebilirler mi? Bu benim en iyi satış noktam gibi
görünüyor." "Eğer iki dakika içinde burada olmazsan-"

"Buradayım!" Söz konusu bankanın karşısındaki otoparka girdiğimizde telefona bağırdım. "Buradayım." Bir elimi telefonun üzerine koydum ve Garrett'a fısıldadım, "Çok hassas biri."

"Burası
neresi?"

"Arkanı dön."

Kısa, koyu renk saçları sola doğru
döndü. "Diğer tarafa."

180 derece döndü ve bizi park ederken gördü.

"İşte buradayım." Ön camdan el salladım. "Ve tam zamanında. Whew."

Dışarı çıkmadan önce Garrett'a döndüm. Bakışlarını öne ve ortaya dikmiş, binayı boşaltmamı bekliyordu. Her zamankinden daha sessizdi. Tamam, her zaman sessizdi ama ölüm sessizliği değildi. Cehenneme gittim ve bir daha asla eskisi gibi olmayacağım sessizliği değil.

Çenemi kırıştırdım ve "Bunun hakkında konuşmak ister misin? Cehennemde olmak nasıl bir şeydi?"

Bana o kadar hızlı döndü ki, hareketleri bana Reyes'inkileri hatırlattı. Onun Gümüşi gözleri benimkilere kilitlenmişti, bakışları sert, çenesi kilitliydi. Konuştuğunda bunu ürkütücü bir amaçla yapıyordu, her hecesi kesindi. "Jilet gibi keskin bir metalin kemiğe saplanana kadar etini kesmesinin nasıl bir şey olduğunu anlatmak ister misin?"

Tanrım. Birden havaya girmişti. "Yani, bu bir hayır mı?"

Ağzının bir köşesini kıvırdı ama bu hareket hiçbir espri içermiyordu.

"Tamam, iyi konuşmaydı," dedim, elimle kapı kolunu yoklayarak.

Ön camdan dışarı bakmaya devam etti.

Dışarı çıktığımda Ajan Carson ayak parmaklarını kaldırıma vuruyordu. İnsanların bunu gerçekten yaptığını hiç bilmiyordum.

"Peki, sana bunun içeriden bir iş olduğunu düşündüren nedir?" diye sordu. Merhaba yok.

Karım ve çocuklarım nasıl? Her zamanki gibi iş. Ondan hoşlandım. "Soyguncular bana öyle söyledi."

"Peki isimleri ne?"

"Sana söyledim, Haydutlar."

"Haydutlar iki yüz kişilik bir motosiklet kulübü. Silah zoruyla binaya giren, bir grup müşteriyi rehin alan ve bankadan kendilerine ait olmayan paraları alan adamların isimlerine ihtiyacım var." Referans için caddenin karşısını işaret etti.

"Aslında silahlarını çekmediler," diyerek onu düzelttim. "Mecbur kalmadıkça çekmezler. Haberlerdeki hikayeleri gördüm."

"Charley," dedi, sesinde keskin bir uyarı vardı.

"Tamam." Ciğerlerimi doldurdum ve yavaşça havayı boşalttım, yapmak üzere olduğum şey için üzgündüm. "Hepsinin adını bilmiyorum," dedim yalan söyleyerek. Nedense ona Sabrina'dan bahsetmeye bir türlü cesaret edemiyordum. O bir kızdı. Kimse ondan şüphelenmezdi. Şoförün yüzünü görüp görmediğimi kim bilebilirdi ki? Motorcu çocuklarıma yardım etmek için bu işin içindeydi ve nedense bunun için ona borçlu olduğumu hissediyordum. "Bildiğim üç kişi, yani şantaj yapılan üç kişi Michael, Eric ve Donovan. İki kişi daha var ama isimlerini bilmiyorum. Oh, bekle," dedim, bunu tekrar düşünerek. Donovan sarışının adından söz etmişti. "Edwards adında sarışın bir adam vardı. Beni dışarı çıkarmak istiyor."

Ona söylediğim her şeyi yazdı. Kafasını kaldırmadan sordu, "Gerçekten mi? Sevimli mi?"

"Hayır, demek istediğim, ifade vermemi engellemek için kellemi istiyor. tabağı."

"Nereye gidersen git arkadaş ediniyorsun, değil mi?"

"Garip, değil mi?" Sonra ona doğru eğildim. "Onlar kötü adamlar değil Ajan Carson. Onlara gerçekten şantaj yapılıyordu."

"Bunu söylediniz ama kimse orada kafalarına silah dayamadı."

Bu şekilde göreceğini biliyordum. Görmek zorundaydı ve onu suçlayamazdım ama en azından diğer adamı da mahkûm ettirmeye çalışmalıydım. Onun da en az benim motorcularım kadar bu olayla ilgisi vardı. Benden başka kimse arkadaşlarıma şantaj yapıp paçayı kurtaramazdı.

17

Davranmak istemiştim.
Başka çok fazla seçenek vardı.
-T-SHIRT

Olayları Ajan Carson'a anlattıktan sonra, uzlaşmaz farklılıklar olduğunu iddia ederek Garrett'ı kovdum, ancak her ihtimale karşı programını açık tutmasını söyledim; sonra eve gittim, canım nedense tatlı patatesli turta çekti. O muz uzun süre dayanmadı. Ve onu yedikten sonra kendimi kirli hissettim.

Daireme çıkan merdivenleri çıkmaya başladım, sonra üçüncü kata çıkan her basamakta daha da ısındığımı fark ettim. Ve çok fazla basamak vardı. Sahanlığa ulaştığımda Reyes'ten yayılan sıcaklık kavurucuydu ve sıcaktan bunalmış mı yoksa sadece kızgın mı olduğunu anlayamadım. Muhtemelen ikisinden de biraz.

Koridor tamamen karanlıktı ve ya elektrik tesisatı yine bozulmuştu ya da Reyes ampulleri sökmüştü. Çantamdan anahtarları çıkardım ve aydınlığın yokluğunda kapıma doğru yürüdüm. Uzun ya da özellikle tehlikeli bir yolculuk değildi, ancak sonunda Reyes Farrow'un beklediği düşünüldüğünde, hızla o yöne dönebilirdi. Kilidi yokladım ve anahtarı soktum.

"Param sende mi?" Kendimi bir mafya babası gibi hissederek sordum.

Ya da bir pezevenk. "Bu gece evde kalmana ihtiyacım var," dedi beni tamamen görmezden gelerek.

Kapım çalındı ve "İçeri geliyor musun?" diye sordum. "Hayır. Sadece bu gece evde kalmanı söylemeye geldim." "Bu bir emir mi?"

"Evet."

Omzumun üzerinden baktım. Sadece gölgesini seçebiliyordum. "Yavaş adımlarla yürümelisin. Kafeinin etkisi geçiyor."

Arkamdan yürüdü. Bir kolunu omzumun üzerinden geçirip kapı pervazına dayadığını hissettim. Tanrım, bu konuda çok iyiydi.

"Neden?" diye sordum. Anahtarlarımı çantama geri bırakarak sordum. "Neden bu gece evde kalıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun."

"Peşimden mi geliyorlar?" Sadece kısmen şaka yaparak sordum. Ağzı kulağıma gelene kadar eğildi. "Evet."

Omurgam boyunca ilerleyen ürpertinin, sözlerinin uyandırdığı imgeden mi yoksa tenimin üzerinde dolaşan nefesinin sıcaklığından mı kaynaklandığına karar veremedim. Duman ve kül, gök gürültüsü ve şimşek gibi kokuyordu.

"Ona aşık mısın?" diye sordu, derin sesi belirsizlikle yumuşamıştı.

Şaşkınlıkla yüzümü ona döndüm. "Kim?"

Başını eğdi ve kirpiklerinin altından bana baktı. Gözleri ne kadar karanlık olsa da, loş ışıkta hâlâ parıldıyordu; altın ve yeşil benekler dolunayın soluk ışıltısındaki yansıtıcılar gibiydi. "Kim olduğunu biliyorsun. Bugün öpüştüğün adam."

"Hangisi?" Ona takılarak sordum.

Ama ısırmadı. Üzerinden keskin bir acı yayılıyordu ama bunun fiziksel mi yoksa duygusal mı olduğunu anlayamadım. Akıl hastanesindeki bir adama sarkmam ona zarar vermezdi herhalde. Sapığıyla birlikte yaşıyordu, Tanrı aşkına.

Bir kolunu belime doladı ve beni usulca kendine çekti. "Sadece içeride kalmanı söylemeye geldim," dedi eğilip boynumu öpmeden önce. Bir süre orada kaldı, beni içine çekti, sonra kollarını bıraktı ve uzaklaştı. Hava onun ardından anında soğudu.

"Bekle, Reyes." Aceleyle peşinden gittim, benden uzaklaşma ihtiyacına ayak uydurabilmek için merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

"Sadece içeride kalmanı söylemeye geldim."

"Reyes, Pete aşkına. Ve ejderhası." Kolundan tuttum ve onu kendime doğru çevirdim. O sırada ikinci katın sahanlığındaydık. Hâlâ ışıklar vardı ve onu daha net görebiliyordum, omzunda bir spor çantası taşıdığı gerçeği de dahil. Gömleğinin önünden çizgiler halinde kan sızmıştı ve yine koli bandıyla kaplı olduğundan emindim. "Bunun daha çabuk iyileşeceğini düşünmüştüm."

Gömleğini inceledi ve küfretti. "Öyle oldu. Bunlar yeni. Yine de uzun sürmez."

Alarmımı bastırdım. Bana hiçbir faydası olmayacaktı. Ama korkum kontrol edilemezdi. "Buradalar mı?"

Başını düşünceli bir şekilde eğmiş, etrafımızdaki enerjiyi ölçüyordu. "Ben hissetmiyorum

Ama sen buraya gelmeden önce biliyordum. Sanırım nerede yaşadığınızı öğrendiler."

"Harika. Niyetin ne kadar cesurca olsa da, bunu yapabilecek durumda değilsin.

onları avlayıp kıçlarına ninja gibi yapışacağım."

Kendine tekrar baktı, ağzının bir köşesi o büyüleyici yarım sırıtışına doğru kalktı, midemde kelebeklerin takla atmasına neden olan sırıtışına.

"Bir ninja olabilirdim," dedi.

"Evet, yapabilirdin ve Japon ulusu seninle gurur duyardı. Şimdi gel bakalım." Kolundan çekiştirdim ve beni daireme kadar takip etti. "Biri polisi arayıp seni tutuklatmadan önce etrafta kanlar içinde dolaşabilirsin."

Elimi bıraktığımda kendi eline aldı, parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve beni merdivenlerden yukarıya kadar el ele takip etti. Temas tatlı ve seksiydi ve attığım her adımda zevkle sarsılmama neden oluyordu. Lanet olsun ona.

Ama daireme girene kadar yaralarının boyutunu göremedim. Kelimenin tam anlamıyla kan içindeydi.

Dehşet içinde kapıyı arkasından kapattım. "Bunların hepsi senin mi?"

Dairemin envanterini çıkardı, sonra omuz silkerek bana döndü. "Hiç sanmıyorum."

"Ve sen yanmışsın." Gömleğinin arkasını incelemek için öne atıldım.

"Bir tanesi beni yakmaya çalıştı."

"Bir iblis mi?" Sesim sadece köpeklerin duyabileceği bir gıcırtı gibi çıkınca irkilerek sordum.

Başını salladı. "Delirmişler. Bu kutular da neyin nesi?" Koca apartmanda bir tek onlar kalmış olan kutu dağına doğru başını salladı. Cookie, 51. Bölge'dekiler hariç her yeri temizlemişti. Artık Bay Wong'u görebiliyordum, şükürler olsun, gri varlığı tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Çantamı kahvaltı barının üzerine attım. "Bu bir kara delik. Sakın yaklaşmayın. Gemma'nın terapi fikri. Bende hafif bir TSSB olduğunu düşünüyor."

Dönmüş, ölmek üzere olan sahte bitkilerime bakıyordu. "Sen yaparsın."

"Evet, sizin de sorunlarınız var bayım." Yüzünün yan tarafını görebiliyordum.

Nükleer bir sırıtışla parladı. "İstemediğimi hiç söylemedim. Duşunu kullanabilir miyim?"

"*Sadece ben varsam"* demek isterken, "Tabii, ama seni uyarmalıyım, kocaman, susamış bir Rottweiler şeklinde bir arkadaşın olabilir" dedim. Sonra Reyes Farrow'un banyomda çıplak olduğu düşüncesiyle içime dolan zevk dalgasını bastırmak için boğazımı temizledim. Ya da herhangi bir odada çıplak olarak. "Oh, ve eğer daha sonra kendini yamamak istiyorsan, koli bandım kalmadı. Yine de çaresizsen biraz seloteypim olabilir."

Spor çantasını kaldırdı. "Ben hallederim."

Kendini banyoma kapattığında uzun bir nefes aldım ve Bay Kahve'ye doğru yola çıktım. Ya Albuquerque'de nüfus patlaması vardı

ya da ben gerçekten hormonal biriydim.

* * *

Otuz dakika sonra, Reyes üzerinde bir kot pantolon ve omuzlarına atılmış bir havluyla banyonun kapısını açtı. Ne kadar da güzel omuzları vardı. Karnının etrafındaki eski koli bandını yeni bir bantla değiştirmişti ama eski yaralarla kaplıydı, hızla iyileşen ama gövdesinde, omuzlarında ve boynunun yan tarafında hâlâ koyu mor çizgiler bırakan yaralarla. Havlunun uçlarından tutup başını ovdu ve sonra kapı pervazına yaslandı. "Bu nasıl bir terapi?"

Henüz gözlerimi ondan ayırmamıştım. Bunu yaptığımda, onun kutuları tekrar inceliyordu. "Ah," dedim, ikinci fincan kahveyi karıştırıp ona doğru yürüdüm. "Gemma, ben kendim yapana kadar birinin her gün bir kutuyu çıkarmasını istiyor. Bu çok saçma. Bunun iyileşmeme yardımcı olacağını söylüyor."

Kahvemi çaldı, bir yudum aldı ve sonra geri verdi. "O haklı."

Benim yerime kız kardeşimin tarafını tuttuğu için dehşete düşmüş bir halde ona bakarken, havluyu lavaboya attı ve üzerine düz koyu gri bir tişört geçirdi. Malibu Barbie adını taşıyan ya da taşımayan kanepeme doğru yöneldim ama kanepeye ulaşamadan ona döndüm.

"Nereden aldın bunu?" Başımla gömleği göstererek sordum. Her şeyi nereden aldığını bilmek istiyordum. Kot pantolonunu, ayakkabılarını ve kendini bir arada tutmak için kullandığı koli bandını nereden bulmuştu? Yiyecek ve suyu nereden buluyordu ve onu hapisten çıkardıklarında ne olmuştu? En iyi arkadaşı Amador onu almak için orada mıydı? Amador, Reyes'in tek arkadaşıydı. Çok yakın olduklarını biliyordum. Büyük ihtimalle Reyes ve benim olabileceğimden daha yakın. Eminim Amador onu ortada bırakmazdı. Ya da belki Reyes'in isteği buydu, yalnız kalmak, hayatı boyunca yaptığı gibi kendi başının çaresine bakmak. Onun yanında olmadığımdan emindim. Kız mağaramda yaralarımı sarıyordum.

Gömleğini çekiştirdi, sonra bana doğru yöneldi ama bana ulaştığında durmadı. Bana doğru yürürken kahve fincanını yana doğru uzattım ve yürümeye devam ettim, beni geriye doğru yönlendirdi, zayıf vücudu benimkine karşı rahattı.

"Bu bir ödünç," dedi.

"Amador'dan mı?" Sesim boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

Bir kolunu bana doladı ve geri dönmeye devam etti. Mürekkep rengi kirpikleri suyla daha da parlıyordu. Dairem pek geniş sayılmazdı, bu yüzden daha fazla ilerleyemezdik. Ama ben bir şeye çarpana kadar yürümeye devam ettik. Ne olduğunu anladığımda donakaldım. Alan
51. Bölge 51'in ortasında duruyorduk.

Onu ittim ama bir santimetre bile kıpırdamadı. Şakacı

ifadesi ciddileşti. "Otur."

Kahve fincanını kutunun üzerine koymak için uzandım ama ıskaladım, titreyen elim

fincan benim yakalayabileceğimden daha hızlı düşene kadar uğraştım. Tam halıya çarpmak üzereyken Reyes onu yerden aldı. Sıcak kahve elinin üzerine sıçradı ama fark etmemiş gibi görünüyordu.

Tekrar tam boyuna yükseldi ve "Otur," dedi.

Kutularda mı? İmkânı yok. Çenemi tutarak başımı salladım.

Fincanı sehpanın üzerine koydu, beni omuzlarımdan tuttu ve yüzümü kara deliğe çevirdi.

"Burası sadece bir boşluk," dedi arkamdan yaklaşarak. Onunla sarıldı kollarını karnıma doladı. "Bunun hiçbir anlamı yok." Eğildi ve köprücük kemiğimi öptü. Boynumu. Kulağımı. "Burası senin alanın. Onun değil."

Earl Walker. Earl Walker'dan bahsediyordu.

Bir kutuyu kenara iterek yere düşmesine neden oldu. Midem tepki olarak esnedi, o da kollarını sıktı ve sinirlerim yatışana kadar beni tuttu. Kabuğumdaki çatlak iyileşmeye başlayana kadar.

"Anlaşıldı," dedim, ellerimle mola işareti yaparak. "Oyun zamanı sona erdi."

Beni görmezden gelerek uzandı ve bir başkasını itti.

Ona karşı direndim ama tutuşu kırılamazdı. Beni olduğum yerde sabitledi ve dağın tepesinden başka bir kutuyu itti. Yere yuvarlandı. Sonra bir tane daha. Ve bir başkası. Tüm bunlar olurken beni ona karşı kilitli tutuyordu.

Ondan yayılan sıcaklık giysilerime ve saçlarıma sinmiş, kokusu topraksı ve zengin. İpli kolları ve güçlü elleri beni o kadar sıkı tutuyordu ki korkunun beni ele geçirmesine fırsat kalmıyordu. Başka bir kutuyu ittiğinde ve üçü yere düştüğünde, sinir sistemime tek bir adrenalin damlası bile kaçmadı.

Çıplak ayağını bana doğru uzattı, birini tekmeleyerek yolundan çekti; sonra biz

Bir adım daha yaklaştı ve 51. Bölge'de tek bir nesne kalana kadar bir eliyle beni tutarken diğer eliyle kutuları itmeye ve yerlerini değiştirmeye devam etti. Sandalye.

Bu kez adrenalin sinir sistemime hücum etti ve herhangi bir sandalye gibi olmasına rağmen gözlerimi ondan alamadım. Mutfağımda bir köşeye sıkıştırdığım küçük masaya aitti. Cılız ayakları ve yuvarlak sırtıyla ucuza yapılmıştı.

Reyes iki koluyla beni daha sıkı sardı ve bir adım daha yaklaştı. I

Ayağımı koltuğa koydum ve mesafemi korumak için ittim.

"Bu sadece bir sandalye," dedi, sesi dikkatli ve yatıştırıcıydı. "Bu senin sandalyen. Onun değil."

"Ve ben sadece bir kızım," dedim, ona evrende bazı doğaüstü özelliklere sahip olsam da, burada, Dünya'da, herkes kadar insan olduğumu açıklamaya çalışarak.

Bir elini boğazıma doladı ve kulağıma fısıldadı. "Evet, ama sen benimsin. Onun değil."

Omzumun üzerinden eğildi ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

Kot pantolonundaki şişkin hatları okşamak için aramıza girdiğimde nefesi göğsünde sıkıştı. Mermer gibi bir sertliğe gerildi, sonra kırıldı

öpücüğü bıraktı ve gözlerimin içine baktı. Öfkeye yakın, rahatsız edici bir duyguyla parlıyordu. "Ona aşık mısın?"

"Kim?" Bacaklarımın arasında biriken coşkunun tadını çıkararak sordum.

"Akıl hastanesindeki."

"Donovan?" Nefes nefese sordum.

"Eğer öyleysen, beni göndermek zorundasın." Parmaklarını saçlarıma gömdü ve başımı omzuna yasladı, kararlılığı aşılamazdı. "Bunu yapmak zorundasın. Artık gidebilecek kadar güçlüyüm." Elimi tekrar ereksiyonunun dış hatlarında gezdirdiğimde inledi. Bileğimi tutarak bana baktı, gözlerinde bir uyarı vardı. "Eğer bir başkasını seviyorsan seninle yatmam."

Dünya'da geçirdiği yıllara rağmen lehçesi bazen bana başka bir yerden, başka bir zamandan geldiğini hatırlatan o eski dünya kalitesine bürünüyordu.

Uzandım ve ağzı tekrar benimkine değene kadar onu aşağı çektim. Eğer ben

Evrende birini sevdiysem, o da benim için hayatını sayısız kez riske atan bu adamdı, bu tanrıydı. Karşılığında hiçbir şey istemeyen. Hiçbir zaman.

Saçlarımı kavradı ve öpücüğü derinleştirmek için başını yana eğdi.

Bir elini gömleğime gönderirken diliyle alay ediyor ve keşfediyordu. Şimşek hızında bir hareketle sütyenimi çözdü ve Danger'ı avucunun içine aldı. Dokunuşuyla tenimi bir zevk ürpertisi kapladı. Diğer eliyle pantolonumun düğmelerini açtı ve kalçalarıma doğru itti. Sabırsız bir şevkle kıyafetlerimi tamamen soymak için öpüşmeyi tekrar kestiğinde karnım heyecanla karıncalandı. Serin hava tenimi yıkadı ama tekrar yaklaşarak beni sıcaklığıyla sardı. Sonra beni sandalyeye doğru yaklaştırdı.

Bir diziyle bacaklarımı birbirinden ayırdı ve beni arkaya bakacak şekilde oturttu. Tahta çıtaları kavradım, artık sandalyenin neyi temsil ettiği konusunda endişelenmiyordum ama şimdi içinde neler olabileceği ihtimali beni heyecanlandırıyordu.

Omzumun üzerinden eğildi ve anlamlı gözleriyle beni sorguladı.

Burada, bu yerde hiç bulunmamıştık. Etten ete, fiziksel formdan fiziksel forma değil.

"Çok, çok uzun zaman oldu," dedi, derin sesi her zamankinden daha az kesindi.

Uzandım ve parmak uçlarımla ağzının dolgun ve şehvetli hatlarını çizdim. Parmaklarımı öptü, sonra dudaklarını ayırdı ve dişlerini hassas uçlarda gezdirdi. Dilinin sıcaklığı tenimi kavururken, kendi parmakları uyluğumdan yukarı doğru kaydı ve bacaklarımın arasındaki zirveye ulaşıp içime girene kadar dokunuşunun uyandırdığı heyecanla sinir uçlarımın titremesine neden oldu.

Nefesim kesildi. Karnıma sıvı bir sıcaklık doldu. Diğer elini sırtımdan aşağı kaydırdı ve parmaklarını daha da içime sokarak beni nazikçe ileri itti. İçimde açgözlü bir arzu dalgalanırken gerildim. Sandalyeyi daha sıkı kavrayarak bacaklarımı daha da açtım.

Bir hırıltıyla ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Parmaklarının ritmik sallanışının dilinin itişiyle eşleşmesi neredeyse felaketim olacaktı. Isırıcı bir uyarılma kıpırdadı ve çalkalandı, karnımda bir lav kazanı gibi titreşti. Vücudumun her tarafına yayılan tatlı haz dalları, aç bir ihtiyaçla yanıyordu.

Yanımda diz çöküp Will'in tepe noktasını kavurucu ağzına aldığında, anlık zevk sarsıntısıyla neredeyse haykıracaktım. Dallar pençelere dönüştü. Kollarımı başının etrafına doladım, Will'i emerken ve beni orgazma daha da yaklaştırırken parmaklarımı saçlarına gömdüm.

Ben boşalamadan kalçalarımdan tuttu ve beni yatağın dışına çıkardı.
önünde durmak için sandalyeye oturdu. Ani yokluğu buzlu suda ıslatılmak gibiydi. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturup bana bakarken gözümü kırpıştırarak dikkat kesildim. Kendimden utanıyor olmalıydım. Ben çırılçıplak dururken o hâlâ giyinikti ama gözlerinde parıldayan hayranlık, ham arzu, yaşadığım her güvensizliği hafifletti.

"Tanrım," dedi dizlerinin üzerine kalkarak.

Bileklerimi tutup arkamdan kilitledi ve karnımın üzerinde minik öpücükler gezdirdi. Göbek deliğimin içine girdiğinde içime zevk dalgaları yayıldı. Sonra bacaklarımı ayırdı ve birini omzunun üzerinden kaldırarak ağzının en hassas bölgeye erişmesini sağladı. Haşlayıcı dili beni akıl sağlığımın sınırına geri getirirken denge için sandalyenin arkasına tutundum. Deliliğin sınırına. Dişlerimi birbirine geçirdim ve saçlarını yakaladım, içimde zonklayan bir ihtiyaç patladı.

Bacaklarım titriyordu, özlemden o kadar güçsüz düşmüştüm ki ayakta zor duruyordum.

Orgazma yaklaştıkça onu daha çok içimde istiyordum. Saçlarını çektim. Gömleğini yırttım. Durakladı ve başının üzerinde salladı. Sonra onu ayağa kaldırdım. Pantolonunu çözmeye çalışırken ellerim titriyordu. Aceleci hareketlerle kot pantolonunu kalçalarının ve nefis kalçalarının üzerine itti. Ereksiyonu dimdik duruyor, beklentiyle titreşiyordu. Hayranlıkla bakma sırası bendeydi. Güçlü vücudunu kaplayan ince ter tabakası onu daha da çekici, daha da egzotik kılıyordu.

Duygusal formunu oluşturan tepeler ve vadiler bir sanat eseri gibiydi ve uyarılmışlığının kanıtı da bir istisna değildi. Tırnaklarımı boylu boyunca geçirdim ve kaslarının tepki olarak kasılmasını hayranlıkla izledim. O beni durduramadan dizlerimin üzerine çöktüm ve onu ağzıma aldım. Keskin bir nefesle tısladı.

"Dutch," dedi, bir yumruğunu saçlarıma kilitleyip kontrol için savaşırken.

Başımı kaldırdım ve gözleri harcanmamış bir arzuyla parlıyordu. Bu duyguyu biliyordum, daha fazlasını yaşamasını istiyordum. Onu daha derine çekerek, dişlerimi ereksiyonunun pürüzsüzlüğü boyunca sıyırdım, içinden akan kan hissinin tadını çıkardım.

Sanki beni durdurmaya çalışıyormuş gibi saçlarımı sıkıca tuttu. "Bekle."

Ama kollarım onu yakın tutmak için etrafında kilitlendi. Nefes alış verişi zorlaştı. Eziyet çekiyordu. İçten içe, kontrol altında tuttuğu tutkunun gücüyle titriyordu. Onu her içime aldığımda geriliyor, orgazmın eşiğine gelene kadar inliyordu.

Başka çaresi kalmayınca beni üzerinden çekip aldı ve beni yere yapıştırdı, vücudu benimkine karşı kaya gibi sertti. Bir an bile beklemeden -bir an bile bekleyemeden- bacaklarımı ayırdı ve içime girdi. İçimde öyle sert ve hızlı bir zevk şoku oluştu ki nefesim kesildi. Sırtına yapıştım, omzunu ısırdım, kalçalarını tekmeledim ama o beni kollarıyla daha sıkı sardı ve daha hızlı, daha hızlı, daha sert ve daha sert bir şekilde, beyaz sıcak kıvılcımların şiddetli bir patlamasıyla boşalana kadar basınç fokurdayarak ve artarak sürdü. Kıvılcımlar derimin üzerinde çağlayarak vücudumdaki her molekülden bir ışık yağmuru gibi aktı, tüm varlığıma yayıldı, deniz gibi kemiklerime çarptı. Patlamıştım ve geriye kalan tek şey parıldayan altın pullarıydı.

Reyes büyük bir acı içinde yüzünü boynuma gömdü, beni tırmaladı, kendi orgazmı onu sarsarken hırladı, vücudu zevkle titreşti. Orgazmın ardından titredi, üstümde nefes nefese kalarak orgazmın seyrini izlemesine izin verdi.

"Siktir," dedi sonunda. Rahatladı ve yanıma uzandı.

Ona bakmak için gözlerimi açtım. "Ne oldu?" Endişeyle

sordum. Sırıttı. "Sadece sikiş."

"Oh."

Şaşkın bir memnuniyet içinde yatarken koyu renk kirpikleri yanaklarında dalgalanıyordu.

Parmağımı saçaklarında gezdirdim ve kıkırdayarak kaşlarını çattı.

"Şimdi mükemmelliğin gerçek anlamını biliyorum," dedim.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve derin bir takdirle bana baktı. "Daha fazla dışarı çıkmalısın."

"Herkes bana öyle söylüyor."

Ama şaka yapmıyordum. Asla bundan daha iyi olamazdı. Ondan daha iyi. Reyes zirveydi. Buradan sonra her şey yokuş aşağı gidiyordu. Aynı anda hem cennet hem cehennem, hem melek hem iblis gibiydi. Onu ne kadar tutabileceğimi merak ediyordum. Ona ne kadar süre benim diyebileceğimi.

Yan döndü, başını bir koluna yasladı ve iri bir elini karnıma koydu. Yakışıklı yüzünü bir meleğinkine dönüştüren muzip bir sırıtışla, "Tanrıların nektarlarını nerede sakladıklarını biliyor musun?" diye sordu.

Kuşkuyla gözlerimi kıstım ve "Hiçbir fikrim yok" dedim.

Eli karnımdan aşağıya ve bacaklarımın arasına kaydı. Eğilip kulağıma "Sana göstereyim" diye fısıldadığında keskin bir nefes aldım.

Dayanıklılığımızı iki kez daha keşfettikten, ortak bir biftekli sandviç yedikten, duş aldıktan ve dayanıklılığımızı bir kez daha keşfettikten sonra çarşaflara ve havlulara dolanmış bir halde yatağıma uzandık. Reyes beni kollarıyla sardı ve "Bunca zamandır tanrıların nektarının va-jay-jay'imde olduğunu kim bilebilirdi?" dediğimde neredeyse uyuyordu. Hafifçe güldü ve uykunun onu ele geçirmesine izin verdi ama yakışıklı yüzüne bakmaktan kendimi alamadım. Şehvetli ağzına ve güçlü çenesine. Düz burnuna ve kalın kirpiklerine. O bir mucizeydi. Tanrı'nın bir lütfuydu. Ve tam bir baş belasıydı ama ben de öyleydim, bu yüzden onu suçlayamazdım.

Ön kapımın açıldığını duydum, bu yüzden uzuvlarımızı çözdüm, bir çift pijama giydim ve oturma odasına gittim. Cookie mutfak çekmecelerimden birine bir şey koyuyordu.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" Ona sordum.

Bana döndü ve berbat bir şey kaldırdı. "Bu bir hindi baster. Neden yedi tane sipariş ettin bilmiyorum ama sadece bir tanesini almana izin veriyorum."

Benim de hiçbir fikrim yoktu. "Saat gece yarısını geçti. Ne yapıyorsun?"

"Korku filmi izledim ve uyuyamadım."

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Eğer korku filmi izleyeceksen bunu benim yanımdayken yap ki zıpladığında kıkırdayabileyim." Cookie'nin gözlerinin korkudan donmasını izlemekten daha eğlenceli bir şey yoktu. Az önce Reyes'e yaptığımın dışında.

"Biliyorum. Ee, günün nasıl geçti?"

"Bir banka soygununda bulundum, Hırsız Beyler tarafından rehin alındım, neredeyse suç ortağı olarak tutuklanıyordum ve en ilginç olaylardan birini yaşadım.

hayatımın akşamları. Bu arada, tanrıların nektarının benim va-jay-jay'imde olduğunu biliyor m u y d u n ?"

Bana mahcup ve dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Va-jay-jay de ne?" Ama bildiğini söyleyebilirdim. İçinin derinliklerinde. Yoksa bu dehşet niye?

"Bekle, orada ne oldu?" diye sordu 51. Bölge'ye doğru başını sallayarak.

"Reyes bana terapi veriyor ama lisanslı olduğunu sanmıyorum."

Nefes nefese kaldı ve bana doğru atladı. "Oh, Charley, detaylara ihtiyacım var. Ve eğer yaptırabilirsen tuval üzerine yağlı boya bir resim."

18

Beni öldürmeyen şey çok hızlı
kaçsa iyi olur.

-T-SHIRT

"Nereye gidiyorsun?" Reyes yataktan çıkarken ona sordum.

"Mutfak için üzücü bahanene."

Nefesim kesildi. Kimse mutfağıma hakaret edip yanına kâr kalmamıştı. Ama sonra o nükleer sırıtışını gösterdi ve ben sorunun ne olduğunu anında unuttum.

"Yiyecek bir şeyin var mı?" diye sordu. "Yeşil, tüylü şeyler sayılır mı?"

Daha da göz kamaştırıcı bir sırıtışla, "Sağlıklı yiyeceklerle pek ilgilenmiyorum," dedi.

Şifonyerin yanından geçerken, o sabah onun resmini, yani bağlı ve gözleri bağlı resmini çıkarmış olduğum gerçeği beni bir panik sarsıntısıyla vurdu. Şifonyerime bakmadı bile. Bunu asla göremezdi, ama içimden geçen panik onu durdurdu. Onun da benim gibi olduğunu hatırlamak zorundaydım. O da duyguları benim kadar kolay hissedebiliyordu. Onu hissedebilir ve havadaki tadını alabilirdi. Ve benim paniğim onun ilerlemesini durduracak kadar sert vurdu. Kendimi ele vermiştim.

Bana döndü, merak kaşlarını birbirine kenetlemişti. "Ne?" diye sordu, yarım bir gülümseme yüzünü aydınlatmaya devam ediyordu.

"Yok bir şey. Sadece gideceğini düşünmüştüm."

Derin bir şüphe onu sakinleştirdi. "Neden bana yalan söylüyorsun?"

"Görmüyorum. Yani, öyleyim ama sadece senin görmeni istemediğim bir şey olduğu için."

Hiç düşünmeden etrafına bakındı. Onu göremedi. Yüzüstü yatıyordu, yarısı dosya klasörleri, bir fırça ve büyük olasılıkla henüz banyoma taşımadığım bir kutu kadın ürünü tarafından örtülmüştü.

Bana döndü ve kollarını kavuşturdu. "Şimdi merak ettim."

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Ya senden olmamanı isteseydim?" "Bana güvenmiyor musun?"

"Bu güvenle ilgili değil. Gerçekten değil. Senin açından değil."

Düşünceli bir şekilde ağırlığını değiştirdi. "Yani bu senin tarafındaki güvenle mi ilgili? Yani, sana güvenmeli miyim?"

"Sayılır, evet. Ya da sen öyle görüyorsun."

"Tam olarak ne şekilde?" Şaşkınlıkla omzunun üzerinden baktı. Eğer resim bir yılan olsaydı, onu ısırır, sonra da erkekçe bir savaşçı gibi onu öldürürdü. Ama evet, o kadar yaklaşmıştı.

"Dışarı çıkıp bir şeyler atıştırmaya ne dersin?"

"Bu mu?" diye sordu. Arkasına bakmadan uzandı ve resmi masanın üzerinden kaydırdı.

"Nasıl-?"

Çukuru daha da derin kazmadan durdum. Resmi önüme getirdiğinde güzel bakışları hâlâ benimkilere kilitlenmişti ama resmi bıraktığı anda, gözleri resme takıldığı anda içimi soğuk bir şaşkınlık ürpertisi kapladı. Şok içinde gözlerini kırpıştırdı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yatağın üzerinden ona doğru süründüm. "Reyes-"

"Bunu nereden buldun?"

Beni vuran bir sonraki duygu öfke ya da acı değil, ihanetti. Güvensizlik.

"Ben sadece... Bunu bana bir kadın verdi. Senin kaldığın dairede bulmuş. seninle ilk tanıştığımda yaşıyordu. Onu

saklamıştı." "Ama neden sakladın ki?"

İçinden geçen azap fırtınası başımı döndürdü. Göğsümün kasılmasına ve kalbimin ağrımasına neden oldu. "Bilmiyorum. İlk seferden beri bir kez bile bakmadım."

İleri atıldı ve içimde bir öfke patlaması oldu. Nihayet başa çıkabileceğim bir şeydi. "O zaman neden saklıyorsun Dutch?"

Çenemi kaldırdım. "Bilmiyorum." Ona hiç istemediğimi nasıl söyleyebilirdim?

Onun yaşadıklarını unutmak mı? İkimizin de o canavarın ellerinde neler yaşadığını?

Elinde fotoğrafla yatak odasından çıktı. O çıkarken ben de peşinden koştum.

sobaya yöneldi. Onu yakacaktı. Muhtemelen en iyisi buydu, ama bir nedenden dolayı - tuhaf, açıklanamaz bir nedenden dolayı - ona doğru atıldım ve elinden kaptım.

Yüz hatlarında şaşkın bir ifade belirdi. "Ver onu bana."

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" Ona sordum, bana asla bu kadar açılmayacağını çok iyi biliyordum. Bana Earl Walker'la olan geçmişini anlatacak kadar değil. Onu suçlayamazdım ama denemeye değerdi.

"Onu yaksam ve her şeyi unutsak nasıl olur?"

"Yapamam," dedim göğsümdeki acıyı bastırmaya çalışarak ama o yine de hissetti.

Kalbimin fazla mesai yapmasına neden olan bir hırıltıyla bir elini boğazıma, diğerini belime doladı. Oradan beni duvara doğru götürdü.

"Benim için sakın üzülme, Dutch. İhtiyacım olan son şey senin acıman."

"Bu bir kanıt Reyes. Eğer yaşadıkların bir daha sorgulanırsa,

kanıtımız olacak. Ve senin için üzülmüyorum. Sizinle empati kuruyorum."

Yüzüne yayılan sırıtış artık eğlenceli bir açıyla oturmuyordu. Sıcaklıktan çok düşmanlık içeriyordu. Sevgiden çok korkutucuydu. Ve kalbim kırıldı. Bunu aştığımızı sanıyordum. Görünüşe göre değilmiş.

Eğildi, öfkesinin sıcaklığı tenimde erimiş lav gibi hissediliyordu. O yakınımdayken vücudumun verdiği içgüdüsel tepkiler katlanarak artıyordu.

Üç kat. Dişlerimin arasından nefes aldım ve o da durakladı. Bir süre sonra alnını alnıma koydu ve bana doğru eğildi, çekime benim kadar karşı koyamıyor gibi görünüyordu. Geçmişine bakmamı istemiyordu ve bu resim de tam olarak bunu temsil ediyordu.

Konuştuğunda sesi eşit, tonu mesafeliydi. "O resim söz konusu olduğunda bana sempati ile empati arasındaki farkı söyleyebildiğin anda beni ara." Spor çantasını kapıp kapıdan çıkmadan ve kapıyı arkasından çarparak kapatmadan önce beni uyararak geri itti. Duvara yaslandım ve ciğerlerimi doldurmak için mücadele ettim.

* * *

Cookie ertesi sabah davayla ilgili yeni bilgilerle geldi ve ben üzüntü belirtilerini uzak tutmak için mücadele ettim.

"Tamam," dedi, kendine bir fincan kahve yaparken notlarından okuyarak, "görünüşe göre Bayan Beecher'ın size bahsettiği bahçıvan Felix Navarro birkaç ay önce ölmüş."

"Bu neden artık bahçıvanları olmadığını açıklıyor. Ölümüyle ilgili şüpheli bir şey var mı?"

"Hayır. Kızı bana doğal sebeplerden öldüğünü, araştırılacak bir şey olmadığını söyledi."

"O zaman kesinlikle bizim adamımız değil. Eğer cüzdanında Harper'ın o kadar fotoğrafı varsa, belki de ona gerçekten düşkündür." Kahvemden bir yudum aldım ve kahvaltı barıma oturdum. Dairedeki kutular neredeyse yok denecek kadar azalmıştı. Cookie son iki günde tonlarca yol kat etmişti. Geriye sadece 51. Bölge'den gelen kutular kalmıştı.

"Öyleydi," dedi. "Kızı bana tüm çocuklarının fotoğraflarını taşıdığını ve hem Harper'ı hem de üvey kardeşi Art'ı ailesinin bir parçası olarak gördüğünü söyledi."

"Oh, şey, bu çok hoş."

"Öyle. Hem de çok. Yine de Bayan Beecher'ın olanları göz ö n ü n d e b u l u n d u r a r a k bunu neden şüpheli gördüğünü anlayabiliyorum."

"Doğru."

Bir sonraki sayfaya geçti. "Oh, ve Bob amcan aradı. O adam bu sabah erkenden başka bir binayı ateşe vermiş."

"Aynı adam mı?"

"Öyle görünüyor. Adresi dosyanın üzerine yazdım." Mutfak masamın üzerinde duran bir dosya klasörünü işaret etti. "Görünüşe göre kundakçı binayı ateşe vermeden önce birini tekmeleyerek ve çığlık atarak binadan çıkarmış."

Kahve fincanımı yerine oturttum. "En azından vatandaşlık bilincine sahip."

Başını salladı ve ben çantamı almaya giderken kahvesini karıştırmaya devam etti. "Tamam," dedim, "başka bir şey bulursan beni ara."

"Yapacağım."

Tam kapıya yönelmişken dosya klasörüne bir göz attım. Çantamı omuzlayıp kapı koluna uzanıncaya kadar tanıdığımı fark etmedim. Durdum, adresi hatırladım ve o kadar hızlı döndüm ki dünya merkezden saptı. Aceleyle geri döndüm ve üzerinde son yangının adresinin yazılı olduğu post-it notu dosyadan yırttım. Sonra dünya tamamen başka bir nedenden dolayı eğildi.

* * *

Yangın mahalline geldiğimde Misery'nin havalandırma deliklerinden içeri keskin ve rahatsız edici bir duman kokusu yayılıyordu. İtfaiyeciler hala üzerinde çalışıyor, devasa kırmızı kamyonlardan havaya su sıkıyorlardı. Tüm alan bantla kapatılmıştı ve görgü tanıkları bir kenarda durmuş, itfaiyecilerin işlerini yapmalarını izliyor, telefonlarıyla devasa duman duvarını filme alıyorlardı.

Dışarı çıktım ve yukarı baktım. Bu bir kaza olamazdı. Bu bir tesadüf olamazdı. Burasıydı, üç saat önce Reyes'le konuştuğum binanın ta kendisiydi. Onu ilk gördüğüm yer. Resmin bulunduğu yer.

Cookie'yi aradım. "Hey, tatlım. Benim için bir şeyi kontrol etmeni istiyorum." "Tamamdır."

"Kundakçının vurduğu tüm adreslerin listesini almanı istiyorum. Dosyanın içinde. Sonra bunları Earl Walker cinayetinden ilk tutuklandığında Bob Amca'nın Reyes Farrow'a verdiği bilinen adreslerle karşılaştır. Dolapta onun dosyası var."

"Doğru, hatırlıyorum." Sözleri uzun ve temkinliydi. "Sence bir bağlantı var mı?"

"Ben de bunu öğrenmeye niyetliyim. Ya da, bilirsin, senin öğrenmen için." I

telefonu kapattı ve nöbetçi memura doğru yürüdü. "Kadın nerede?" diye sordum.

"Affedersiniz?" Avuçlarını yukarı kaldırarak beni uyarmaya başladı. "Yüz adım geride durmalısın."

"Kundakçının burayı yakmadan önce dışarı sürüklediği kadın. Nerede? o mu?"

Adam etrafına bakındı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu davada Dedektif Robert Davidson'ın gözetimi altında APD ile çalışıyorum." Yerinden kıpırdamayınca ona özel dedektiflik lisansımı ve beni danışman olarak tanıtan APD kimliğimi gösterdim. "Dedektif Davidson'ın numarasını ister misiniz?"

O daha cevap vermeden Bob Amca'nın sesini duydum. "Charley," dedi bana doğru hantalca yaklaşarak. Dizi yine onu rahatsız ediyor olmalıydı. "Buraya gelmeni beklemiyordum. Anladığımız kadarıyla bina bir kadın dışında boştu. Dışarıda olduğu için mutlu değil."

Başımı salladım. Bayan Faye olmalıydı ve hayır, mutlu olmayacaktı ama farklı bir endişe içimi düğümledi. Belli olmalıydı.

"Ne oldu, balkabağım?" Bob Amca sordu.

Ona zayıf bir gülümseme sundum. "Belki bir şey yoktur. Sadece... Umarım bir şey yoktur."

"Tatlım, eğer bu dava hakkında bir şey biliyorsan-"

"Emin değilim. Cookie şu anda araştırıyor. Bir şey öğrenirsem ararım."

Başını salladı.

"Peki, Bayan Faye kundakçıyı teşhis edebilir mi?"

"Hayır. Çok karanlık olduğunu söyledi ama uzun boylu ve zayıftı."

Reyes'e zayıf demezdim ama Bayan Faye'in ne diyebileceğini anlayabiliyorum.

Dünyayı görmek için garip bir yolu vardı.

"Ajan Carson'ın elinde banka soyguncularıyla ilgili oldukça iyi ipuçları var." "Evet, ne yazık ki," dedim.

"Arkadaşların mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Çok iyi arkadaşlarım. Biri hariç. Beni dışarı çıkarmak istiyor. Ve hayır, bir randevuya değil," dedim, o sormadan önce.

"Oh, yani seni dışarı çıkarmak gibi mi?" "Aynen öyle."

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Diğer davan nasıl gidiyor?"

Ona yenilmiş ifademi verdim. Dudaklarımın ördek ailesine aitmiş gibi göründüğü bir ifade. "Öyle değil."

"Özür dilerim evlat. Yardımcı olabilirsem haber ver."

"Teşekkürler Bob Amca. Bayan Faye'e dikkat edin. Üzerinde bir kol var-"

"Oh, hayır, bunu çoktan öğrendim." Omzunu ovuşturdu. Bu kadın tam bir baş belasıydı.

Misery'ye geri döndüm ve kafamda gerçek olduğunu bildiğim şeyleri gözden geçirdim. Reyes duman gibi kokuyordu. Gömleği yanmıştı ve yüzünde çizikler vardı, bu Bayan Faye'in onunla bile yapabileceği bir şeydi.

Hayatımda bir kez olsun yanıldığım için dua ettim.

* * *

Yakın olduğum için bir sonraki durağıma gitmeden önce Harper'ı kontrol etmeye karar verdim. Arkadan bir mürekkep tabancasının vızıltı sesiyle içeri girdim. İçlerinden biri bir arkadaşı üzerinde çalışıyor olmalıydı, çünkü saatlerce açılmadılar.

Pari'yi masasında buldum. "Hey, sen, Harper nasıl?"

"Ne yaptın sen?" diye sordu güneş gözlüklerini bulmaya çalışırken.

"Hiçbir şey." Hâlâ üzerinde hak iddia edebiliyorken masum rolü oynamanın daha iyi olacağını düşündüm. "Neden? Ben ne yaptım ki?"

Onları giydi, sonra bana doğru yürüdü. "Sienna gitti. Gitti.
New Orleans'a geri dön."

Ellerimi kaldırarak geri çekildim. "Biz hiçbir şey yapmadık. O senden hoşlanıyordu, benden değil."

"Dün geldi, titriyordu ve çıldırmıştı, senin söylediğin kişi olmadığınla ilgili bir şeyler söylüyordu." Bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Nasıl öğrendi?"

Üniversiteli bir çocuğun sırtına bir ahtapot çizerken Tre'nin yüzündeki gülümsemeyi fark etmeden edemedim. İş inanılmazdı. Ahtapotun arkasında buharla çalışan mekanizmalardan oluşan bir labirent vardı. Çarklar ve dişliler, sol kürek kemiğini kaplayan devasa bir saatin ibrelerini itmek için birlikte çalışıyordu. Ama Tre tamamen farklı bir nedenden dolayı gülümsüyordu. Bazen çok kalın kafalıydım. Adam tamamen Pari'den hoşlanıyordu. Sienna gittiği için çok heyecanlıydı.

Pari'yi daha özel bir alana yönlendirdim. "Babam beni vurmaya çalıştı. Eğildim.
Hepsi bu kadar."

"Baban seni vurmaya mı

çalıştı?" "Sadece iki kez."

Yenilgiyle başını öne eğdi. "Sienna ve ben birbirimize gerçekten bağlandık. Düşündüm ki
o olabilir."

"Onunla bir gündür görüşüyorsun."

"Ve harika bir gündü," dedi, savunmacı tavrı yükselmişti.

"Hiç eve daha yakın bir yere bakmayı düşündün mü?" Tedbirli davranarak sordum. "Ne demek istiyorsun? Ailemin içinde mi? Çünkü bu normalde
hoş karşılanmaz."

"Hayır, senin evindeki gibi." Dokunaçlardan birine gölge eklerken Tre'ye doğru başımı salladım.

Önce yüzü tiksinti dolu bir sarsıntıyla buruştu; sonra tekrar düşündü İfade. Bir kez daha bakmak için duvarın arkasına göz atarken çarkların tıkırdadığını duyabiliyordum. "Çok seksi."

"Duh."

"Ama o çok... Bilmiyorum, sürtük gibi."

"Konuşmayı seven birisin. Bir dakika bekle." Ona bilmiş bir gülümseme attım. "Rekabet için endişeleniyorsun."

"Değilim."

"Ben de."

"Değilim."

"Are-"

"Patron!" Tre seslendi, sesi neşe doluydu. "Benim muhteşemliğim hakkında konuşmayı bitirdiyseniz, müşteriniz bir renge karar verdi."

Doğruldu. "Ah, o benim. Harper'a benden selam söyle."

"Tamamdır."

Arka odaya doğru yöneldim ama Harper orada değildi. Pari'nin salonunun önü de dahil olmak üzere tüm alanı kontrol ettim. Harper yoktu. Lanet olsun. Zamanım tükeniyordu.

* * *

Bayan Beecher onunla ilk konuştuğumda çok yardımcı olduğu için onu tekrar sorgulamaya karar verdim, ancak bu sefer Lowell'lar evlendikten sonra Harper'ın büyükanne ve büyükbabasından döndüğünde nasıl olduğuna odaklanacaktım. Yine evinin önüne park ettim, mor çiçeklerine hayranlıkla baktım.

tekrar kapısını çaldı ve Harper'ın nereye gitmiş olabileceğini merak etti.

Bayan Beecher masif ahşap kapıyı açtı ama geçen seferki gibi paravanın arkasında kaldı. Ancak geçen seferkinden farklı olarak, orada bulunmamdan rahatsız olmuş gibiydi. Onu suçlayamazdım. En iyilerini bile kızdırırdım.

"Tekrar merhaba," dedim anlamsızca el sallayarak. "Benim. Size birkaç soru daha sorabilir miyim diye merak ediyordum."

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra da "Akşam yemeği hazır" dedi. "Oh, sadece bir dakika sürer."

Ağzını birbirine bastırdıktan sonra başını salladı. Bu kez saçları ve gözleriyle uyumlu gri bir elbise ve soluk sarı bir önlük giymişti.

"Harika, teşekkür ederim. Anladığım kadarıyla Lowell'lar balayına giderken Harper büyükannesi ve büyükbabasıyla kalmış. O geziyle ilgili tuhaf bir şey hatırlıyor musunuz? Harper herhangi bir şekilde istismara uğramış gibi görünüyor muydu? Ya da zorbalığa uğramış gibi? Sıra dışı bir şey?" Belki bana ilginç bilgiler verir diye not defterimi tekrar çıkardım, çünkü en iyi bilgiler ilginçtir.

"Özellikle değil." Omuz silkti ve geçmişi düşündü. "Bütün gün komşu çocuklarıyla güneşte oynadıktan sonra her akşam gelirdi. Korkunç bir güneş yanığı olurdu. Onun dışında hayatının en güzel zamanlarını geçirirdi. Büyükannesi ve büyükbabasının arazisini çok severdi."

Durakladım, sonra dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "İçeri mi girecekti?" Şaşkınlıkla sordum. "Yani sen de mi oradaydın? Onunla birlikte büyükannesinin ve büyükbabasının evinde miydin?"

Gülümsemesi kötü bir yüz gerdirme gibi sahte bir şekilde gerildi. Birdenbire yaptığı her hareket hesaplanmış, her ifade prova edilmişti. "Öyleydim, evet. Sadece bunu bildiğini varsaymıştım."

"Hayır. Kimse bahsetmedi." Yardımları sanki hiç yoklarmış gibi görmezden gelmek gerçekten bu kadar kolay mıydı?

Kadından bir tedirginlik dalgası yayıldı ve onunla ilk karşılaştığımda hissettiğim korkuya yanlış bir kaynak atamış olabileceğimi fark ettim. Bayan Lowell ve onun yapabilecekleri yüzünden benimle konuşmaktan korktuğunu sanmıştım. Hiç hayal etmemiştim...

Hayır, hemen sonuca varamazdım. O kadar güçlü bir atlayıcı olmadığım gerçeğinin yanı sıra, bu tatlı bir yaşlı kadındı. Tatlı yaşlı kadınlar çocukları takip etmezdi. Onları sebepsiz yere korkutmaz ya da zorbalık yapmazlardı ve beş yaşındaki bir çocuğa baskı yapmak için kimin ne sebebi olabilirdi ki?

Elini gösterip göstermeyeceğini görmek için asımı oynamaya karar verdim. Bir kalp atışı kadar bekledikten sonra, "Birkaç gün önce Harper'la konuştuğumda, onunla birlikte olduğundan bahsetmedi. Ama sıra dışı bir şey fark etmedin mi?"

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda Bayan Beecher'ın duyguları sanki bir kumar makinesinde büyük ikramiyeyi tutturmuşum gibi çılgına döndü. Ama o bir profesyoneldi. Poker suratı çok güzeldi. Sakin dış görünüşünün altında kaynayan duygular, uzayın sakinliğinden görülen bir yaz kasırgası gibiydi.

Orada öylece kalakaldım. Hizmetçi mi? Cidden mi? Bir metre boyunda ve bir çörek kadar yuvarlaktı.

"Sürekli aynı soruyu sorduğum için özür dilerim," dedim.
iyileşti. "Harper için gerçekten endişeleniyoruz. Elinizdeki her türlü bilgi bize yardımcı olacaktır."

Kapıyı açarken birden porselenden daha kırılgan göründü.
ve topallayarak yan tarafa geçti. "Elbette, elbette. Bu kadar kaba olduğum için özür dilerim. İçeri buyurun." Sesi bile ilk cevap verdiğinde olduğundan daha fazla titriyordu.

Oh, evet. Bu işin sonu kötü bitecekti.

Acaba içinde başka kim vardı? Onun için tüm pis işlerini yapan iri yarı bir kaslı adam mı? Her emrini yerine getiren çılgın bir kızı mı? Bir tavşanı öldürüp küçük bir kızın yatağına koyacak bir tipe benzemiyordu ama daha garip şeyler de olmuştu.

Ayaklarımı ileri doğru zorlayarak örümcek ağının içine girdim. "Sana çay getireyim mi canım?" diye sordu.

Yani arsenikle bağlayabilir misin? Sanmıyorum. "Hayır, teşekkür ederim, böyle iyiyim."

Fuayede durduk ve elimde olmadan bir adamın on yedi milyon fotoğrafını fark ettim. Bebekliğinden muhtemelen kırklı yaşlarının başına kadar tüm hayatını kapsıyordu. Oğlu olabilir mi? Torunu?

"Şimdi, başka ne bilmek istersiniz?"

Bilmek istediğim şey, bu tatlı yaşlı kadının Harper'ı neredeyse tüm hayatı boyunca tehdit ettiğini nasıl kanıtlayacağımdı. Ama bunu ona sormam gerektiğini düşünmedim. Kesinlikle kanıta ihtiyacım vardı. Ya da yüksek çözünürlükte tam bir itiraf.

Fuayenin ötesine baktı ama neye baktığını anlayamadım. Ne yazık ki, şüpheli görünmeden dönüp ben de bakamadım ve bu kadının beni tamamen ve tamamen kandırdığı gerçeğine güvenmesini istedim.

"Bunun aptalca olduğunu biliyorum," dedim çaresiz bir sırıtışla gözlerimi devirerek, "ama Bayan Lowell birinin ona zarar vermeye çalıştığında ısrar ediyor. Büyükannesi ve büyükbabasıyla geçirdiğiniz o zamandan neler hatırladığınızı bana anlatabilir misiniz? *Sözde*-" Tırnak işaretlerini ekledim. "-tehditler başladı mı?"

Gülümsemesi rahatlamayla birlikte yumuşadı. Ona göre ben de en az işverenleri kadar saf biriydim. Ama şaşkınlıktan payıma düşeni fazlasıyla aldığımı da itiraf etmeliydim. Bu kadın neden beş yaşındaki bir kıza dehşet saçıyordu? Sonra da tüm hayatı boyunca bunu yapmaya devam etsin? Harper'ın akıl hastanesine yatırılmasını gerektirecek kadar mı? Düşüncesi bile korkunçtu.

Etrafımızı saran resimlere baktım. Belki biraz yardım almıştır. Resimlerdeki adamda bir tuhaflık olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Mavi gözleri biraz fazla parlak görünüyordu. Kahverengi saçları biraz fazla dağınıktı. İfadeleri biraz fazla vahşi. Bana ilkokuldaki Gerald Roma'yı hatırlattı.

büyüteç. Hiçbir zaman tam olarak iyi değildi. Üniversitedeki ilk yılımızda final haftasında kendiliğinden yanması garipti. İntikam çok kötüydü.

Bayan Beecher kıkırdadı ve beni içeriye doğru götürdü. "O kız ve hayal gücü, size söylüyorum. Beş yaşlarındayken hikâyeler anlatmaya başladı ve hiç bırakmadı." Mutfağına kadar yürüdü. Yol boyunca bulabildiğim her köşeye baktım ve tam olarak neyle karşı karşıya olduğumu anlamaya çalıştım.

Şansıma Cookie aradı, zamanlaması kusursuzdu. "Özür dilerim," dedim, aramayı kabul etmek için simgeye bastım, "bana bir dakika verir misiniz? Buna bakmam lazım."

"Sen devam et, canım."

Döndüm ve birkaç adım ötede, mutfağın hemen dışındaki açık kapıya doğru yürüdüm ve kapıya yaklaştıkça Bayan Beecher'ın daha da endişelenmesini ilginç buldum.

"Hey, Cook," dedim, tüm neşem ve iyi niyetimle. Ama o aynı şekilde karşılık vermeden önce, "Evet, şu anda burada Bayan Beecher ile konuşuyorum. Bu dava çıkmaz sokak. Harper Lowell'ın bahsettiği şeyle ilgili hiçbir kanıt bulamıyorum." Sözlerim kadını biraz sakinleştirdi, ben de o tarafa doğru birkaç adım daha attım.

"Tamam," dedi Cookie, "acil bir tehlike altında mısın?"

"Sanmıyorum ama böyle durumlarda ne olacağı belli olmaz." "Ne yapabilirim ki?"

"Elbette, Bob Amca'yla kahve içmek için buluşabilirim. Onu arayıp benimle verdiğin adreste buluşmasını söyleyebilir misin?"

"Bunu kesinlikle yapabilirim. Orada acil bir durum var mı?"

"Oh, hayır. Sorun değil. Ona acele etmemesini söyle. Burada işim neredeyse bitti."

"Tamam, şimdi Ubie'yi arıyorum. Dikkatli olun."

"Ne? İnternette çıplak erkeklere bakmayı mı seviyorsun?"

"Ciddiyim."

Lanet olsun. Onu ayağa bile kaldıramadım. Eğer bu duruma karşı çıkmazsa tacizin ne anlamı kalırdı ki? Telefonu kapattım ve kapıya bir adım daha yaklaştım. Yoğun karanlığın ardını göremiyordum ama evin geri kalanından daha serindi, muhtemelen bir tür bodrumdu. Bodrumlardan hiç iyi bir şey çıkmazdı, bu yüzden geri dönmeye başladım, o sırada yüksek bir gümbürtü duydum. Başımda keskin bir ağrı patladı; sonra dünya bir dizi takla ve acı verici sıçramalarla etrafımda yuvarlandı.

Çok sağlam bir merdivenin dibine saç ve vücut parçalarından oluşan bir yığın halinde düştüm. İnsan çamın bundan daha fazlasını verdiğini düşünüyor. Ama çok acıttı.

Cenin pozisyonunda kıvrıldım, başımı kucakladım ve vücudumdaki her molekülden fışkıran acıya karşı dişlerimi sıktım. Üstümde bir kapının kapandığını ve ardından Bayan Beecher'ın merdivenlerden inen zayıf adımlarını duydum. Yavru bir kaplumbağaya taş çıkartacak bir hızla ilerliyordu. Elinden dökme demir bir tava sarkıyordu ve bilinmeyene doğru çalkantılı yolculuğumu başlatan şeyin bu olduğundan oldukça emindim. Dökme demirin bu kadar sert olduğunu kim bilebilirdi?

Harper'ın davasına karıştığına dair hâlâ kanıta ihtiyacım vardı. Şu anda elimde olan tek şey, bunadığını iddia edebilecek ve mahkemede kesinlikle paçayı kurtarabilecek yaşlı bir kadının tavayla yaptığı bir saldırıydı. Sahip olduğum tüm güçle kaslarımı gevşemeye, vücudumu ıslak erişte gibi gevşemeye zorladım. Bob Amca yoldaydı. Belki o gelmeden bu davayı bitirebilirdim.

Gözlerim yaşarmıştı ve hava yanaklarımdaki ıslaklığa karşı serin geliyordu ama bu durumdan çıkarabildiğim tek olumlu sonuç buydu. Bu ve eğer zorlanırsam muhtemelen Bayan Beecher'dan daha hızlı koşabileceğim gerçeği. O sırada merdivenleri yarılamıştı, bu yüzden zihinsel gücümü saklamaya ve kelebeklerin hüküm sürdüğü ve insanların onların kölesi olduğu bir dünyada yaşamanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye karar verdim.

İşe yaramadı. Tek düşünebildiğim Barbara'ya, beynime vuran acıydı. Normalde Barbara'ya pek dikkat etmezdim -pek fazla dışarı çıkmazdı- ama bugün onun parlama günüydü. Onun bazı parçalarının kafatasım Fred'den dışarı sızdığından emindim.

Ben spagetti yiyerek uzanırken, Bayan Beecher raflara yöneldi ve eski kutuları karıştırmaya başladı, muhtemelen parçalarımı bu bodruma gömmeden önce beni parçalamak için paslı bir demir testeresi arıyordu. Toprak bir zemini olduğunu fark etmeden edemedim. Kullanışlı.

Sonra başka bir şey duydum. Harper parmak uçlarında merdivenlerden inerken kafamı kaldırdım. Ona ters ters baktım ama beni görür görmez koşarak aşağı indi.

"Charley," diye fısıldadı, dehşet içinde etrafına bakarken, "ne oldu?"

"Burada ne yapıyorsun?" Dudaklarımı oynatmamaya çalışarak dişlerimi sıkarak sordum. Neden olduğundan emin değildim. Başımı tutup acı içinde kıvranmaktan başka bir şey istemiyordum.

Harper, Bayan Beecher'ı gördü. Yüzünde tanıdık bir ifade belirince elini omzuma koydu. "Bir şey hatırladım, o yüzden buraya geldim."

"Gerçekten gitmen gerek. Pek bir şeye benzemiyor olabilir ama bu kadının çok kötü bir sol kroşesi var." Omzumun üzerinden ona ters ters baktım. "Lanet olası dolandırıcı. Dökme demir tavayı nasıl kullanabiliyor? Tenis topu büyüklüğünde." Ama Harper'ı kaybetmiştim. Gözlerinde şaşkınlık ve ıstırap karışımı bir ifadeyle Bayan Beecher'ın arkasına bakıyordu. Benim de gözlerimde ıstırap vardı ama tamamen farklı bir nedenden dolayı.

"Harper," diye fısıldadım, onu kendime çekmeye çalışıyordum. Neyse ki Bayan Beecher donuk bir uğultunun altında hiçbir şey duymuyor gibiydi. "Tatlım, ne hatırlıyorsun?"

Harper'ın kocaman kahverengi gözleri bana baktı ama tam olarak odaklanamadı. "Torunu," dedi, sesi ancak fısıltı halindeydi. "Dewey benden biraz daha büyüktü. Bizimle yaşıyordu. Bayan Beecher'ın dairesinde."

Acı hafifçe azaldı, zonklama neredeyse katlanılabilir hale geldi. "Ne oldu tatlım? Annenle b a b a n balayına giderken o seninle büyükanne ve büyükbabanın evinde kaldı. Torunu seni incitti mi?"

Yüz ifadesi o kadar mesafeliydi ki cevap vermeyeceğinden korktum. Ama bir dakika sonra, "Hayır. Ben değilim." dedi. Ellerini ağzının üzerine koydu. "Küçük bir çocuk. Sanırım küçük bir çocuğu öldürdü."

Sözlerinin zihnimde yarattığı görüntüyü engellemek için gözlerim güçsüz bir çabayla kapandı.

"Bayan Beecher Dewey'i buldu. Küçük çocuğu uyandırmaya çalışıyordu ama
yapamadı. İşte o zaman beni gördü."

Ona dönüp baktım. "Bayan Beecher? Sizi yakınlarda mı gördü?"

"Evet. Ahırda saklambaç oynuyorduk ama küçük çocuk onu bulunca Dewey çılgına döndü. Ne olduğundan tam emin değilim ama güreşmeye başladılar. Dewey onu yere yatırdı ve boğuşmayı bırakana kadar üzerine oturdu. Nefes almayı bırakana kadar." Harper kendi gözlerini kapattı ve gözlerinden yaşlar süzüldü. Sonra daha fazlasını hatırlayarak sıçradı. "Buraya geldim. Bayan Beecher'a bunu neden yaptığını sormaya geldim. Neden örtbas ettiğini."

Bayan Beecher görünüşe göre aradığı şeyi bulmuştu. Bize doğru geliyordu. Acele etmem gerekiyordu. "Harper, o ne yaptı? O gün sen ahırdayken Bayan Beecher ne yaptı?"

"Beni yakaladı." Harper yeniden kollarına odaklandı. "Keskin tırnakları vardı ve beni sarstı. Dewey'nin yanlışlıkla bir tavşan öldürdüğünü söyledi. Beyaz bir tavşanı. Ve eğer birine anlatırsam bana da aynısını yapacağını söyledi. Sonra tavşanı bir bavula koydu ve bizimle birlikte şehre geri getirdi."

Şokum belli olmuş olmalı.

Gözlerinden hüzün akarken Harper başını salladı. "Ama o bir tavşan değildi. Şimdi hatırladım. O küçük çocuk arazimizde bir yere gömüldü. Kırmızı bir bavulun içinde."

Ciğerlerim sıkışmıştı. Cookie bana o sıralarda Peralta'da kayıp bir çocuk olduğunu ve Peralta ile Bosque Çiftliklerinin arka arkaya oturduğunu

söyledi. Bu

birinin nerede durup diğerinin nerede başladığını söylemek zordu. Dava hiçbir zaman çözülememişti.

Kesinlikle olmak üzereydi.

Bayan Beecher yaklaşırken hâlâ baygın numarası yaparak kirpiklerimi yarıklara indirdim. Ayaklarını sürüyerek görüş alanıma girdiğinde görüntüsünü seçebilecek kadar görebiliyordum. Bir buz kıracağı taşıyordu. *Buz kıracağı.* Bu da ne böyle? Bu kadın çok soğuktu. Harper'ın nefesi kesildi ve koruyucu bir şekilde bana sarıldı. Birinin benim için yaptığı en tatlı şeylerden biriydi.

Üstümüzdeki kapı açıldı ve merdivenlerde ağır ayak sesleri duyuldu. Ne yazık ki gelen Bob Amca olamazdı. Yeterli zaman yoktu. Ve Bob Amca neredeyse her zaman şöyle bağırırdı: *APD! Eller yukarı!* Bu adam hiçbir şey bağırmadı.

Resimlerdeki adam yanıma geldiğinde irkildim. Kısmen devasa olduğu, neredeyse Bayan Beecher'ın iki katı uzunluğunda olduğu için, ama çoğunlukla bok gerçek olduğu için. Şimdi Fred'den sızan Barbara ile ikisinden de hızlı koşmam gerekecekti.

"Sen kimsin?" diye sordu bana. Görünüşe göre spagetti ile konuşuyordu, çünkü ben ıslak bir erişte taklidi yapıyordum.

"Bu kadın seni benden almak istiyor. Seni benden almak istiyor.
onu toprağa ekin ki büyüyebilsin."

Başını öne eğdi. "Artık bunu yapmak istediğimi sanmıyorum."

"Ben de istemiyorum ama burada benimle olmana ihtiyacım var tatlım. Bahçe işlerini başka kim yapacak?"

Bahçe işi mi?

"Biliyorum büyükanne,

ama-" Lanet bahçe işleri

mi?

"Aması yok. Şimdi, Bayan Harper'a yaptığınız gibi ona da iyi bakın."

Bodrumun karanlık bir köşesine baktı. Taze bir toprak yığınına doğru.
"Harper bana iyi davrandı."

Tanrı aşkına, onun çimlerini biçerdim. Bu gerçekten bahçe işiyle mi ilgiliydi?

Uzandı ve onun büyük omzunu okşadı. "Biliyorum. Biliyorum. Ama seni polise ihbar edecekti. Seni hapse atacaklardı, şekerim. Sensiz ben ne yapardım?"

Adam omuz silkti ve kadın keyifle kıkırdadı, sanki dört yaşındaymış gibi adamın yanağını çimdikledi. Başım çok büyük beladaydı.

Buz kıracağını hayatı buna bağlıymış gibi tutarak bana baktı.
"Yine de bekle. Önce öldüğünden emin olmalıyım."

Yanımda tek dizinin üzerine çöktü; bu zahmetli hareket, kutuplardaki buzullar erirse ne olacağını düşünmeme yetecek kadar zamanını aldı. Bu olay bittikten sonra, kaçmalı mıyım yoksa Dewey'i ikna etmeye mi çalışmalıyım diye düşündüm. O, meslektaşından biraz daha aklı başında görünüyordu.

"Sence kalbi nerede?" diye sordu meslektaşı. Betty White mı?

Betty için mi gidiyordu?

İçgüdüsel olarak ellerim onu korumak için havaya kalktı. O kadar kırılgandı ki. Yani
Savunmasız. Ve Bayan Beecher ona buz kıracağıyla vurmak mı istedi?
Benim gözetimimde olmaz.

Kadın şaşkınlıkla geri sıçradı ve ben de ona doğru koşmaya başladım.
Sırtıma çimento mikserine benzer bir ağırlık indiğinde merdivenleri çıktım.

"Oh, bu iyi, şekerli turta. Onu orada tut. Şimdi, o buz nerede?
Gidelim mi?"

Harper, Dewey'i üzerimden düşürmek niyetiyle ileri atıldı ve Dewey'in üzerinden uçup geçince şaşırdı.

Lanet olsun. Ona söylemeliydim. İnsanların öldüklerini bilmemeleri çok zordu. Farkına vardıklarında şoka girerlerdi ve bazen onları yıllarca bir daha göremezdim. Ama ona gerçekten söylemeliydim, çünkü geri dönüp Dewey'nin kafasına uzanırken yüzündeki şaşkın ifade kalbimi kırdı.

Benimle bakışlarını kilitledi. "Ben öldüm mü?" diye sordu, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. Yere çöktü, yüz ifadesi binlerce kilometre ötedeydi.

Dewey'nin ağırlığına dayanmaya çalıştım, büyükannesinin onu neyle beslediğini merak ediyordum ama buz kıracağını kaybettiğine sevinmiştim. "Özür dilerim Harper." Kelimeleri zar zor söyleyebildim. "Sana söylemek istedim."

"Ne?" Bayan Beecher sordu.

"Polisi aradım," dedim boynumu bükerek. "Yoldalar."

Alay etti ve bana sırtını döndü. "Daha fazla ışığa ihtiyacım var. O şey nereye gitmiş olabilir?"

"Beni öldürdüler mi?" Harper hâlâ sersemlemiş bir halde sordu.

Ona doğru uzandım ve elimi dizine koydum. "Evet. Tam olarak kim olduğundan emin değilim. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Konuşuyor, büyükanne."

"Daha sert otur."

Onun tavsiyesini dinledi ve zıpladı ve tek düşünebildiğim, *Oh. Aman Tanrım. Tanrım.*

İhtiyacım olduğunda Bob Amca neredeydi?

Kendimi bir korku filmindeymişim, merdivenlerin altından kötü palyaçoların çıkmasını bekliyormuşum gibi hissederek bu ucube gösterisinden sağ çıkmaya odaklanmaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun?"

Angel'ı görmek için diğer tarafıma döndüm. Kaşları onaylamaz bir ifadeyle çatılmıştı. "Nefes almaya çalışıyorum," dedim, nefes almaya çalışıyordum. Ama karanlık içime çöktü.

çevremde.

"O adam neden senin üzerinde oturuyor?" Sonra Harper'ı gördü. "Oh, selam." Adam başıyla onayladı ama kadın hâlâ şoktaydı. Ellerini kaldırdı ve onlara baktı, tekrar tekrar çevirdi.

"Sanırım bu adamı üzerimden itemezsin?" Ona sordum.

"Sanırım deneyebilirim."

"Yani, yakında mı?"

Angel kaşlarını çattı, sonra Dewey'e odaklandı ve konsantre oldu. Birkaç saniye sonra itti. Ve Dewey tepetaklak oldu.

Tatlı patates turtası.

Dünyanın eğimiyle savaşırken tekrar merdivenlere doğru koşmaya başladım. Beni duvara fırlatıp duruyordu ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçirdiğimi fark ettim. Ne yazık ki Dewey toparlandı ve merdivenlere uzanarak bacağımı yakaladı ve altımdan çekti.

Bu acıtacaktı.

Evet. Çenem bir basamağa çarptı ve dişlerim birbirine çarptı. Bu, izlediğim binlerce korku filmine çok benziyordu.

Merdivenlerden aşağı yuvarlandığımda baş dönmesi büyük rol oynadı.

Ellerimi kaldırdım ve "Sakinleşmen gerek." dedim.

İşte o zaman Dewey iri ellerini boğazıma doladı. Bir gün insanlara sakin olmalarını söylemenin tam tersi bir etki yarattığını anlayacaktım.

"Onu sabit tut, şekerim. O lanet buz kıracağını bulamıyorum. Tavayı kullanmak zorundayım."

"Bir insan gibi düşünmeyi bırakmalısın," dedi Angel.

"Yardımcı olmuyorsun. Git Reyes'i getir."

"Buradayım," dedi Reyes bir köşeden. "Kıçının tekmelenmesini izliyorum. Tekrar."

Kalın siyah cübbesi etrafımda dalgalanıyordu ve aniden başlayan hareket hastalığına hiç yardımcı olmuyordu. Bu kesinlikle bedensiz Reyes'ti. Beecher'lar onu göremiyordu.

Dewey'nin tutuşu bir an için kayınca Reyes'e "Bir şeyler yap" dedim.

"Boynunu kırabilir miyim?"

"Hayır."

"Boynunu kırabilir miyim?"

Bunu düşünmek zorundaydım.

Bayan Beecher bana doğru geliyordu, tavası hazırdı.

"Fred ve Barbara'yı kurtarmalısın," dedim. Dewey'nin elleri boğazımdayken sesim bir çizgi film karakteri gibi çıkıyordu. Gerçek şu ki

muhtemelen çekici olabilir. Gerçekten, bunun daha ne kadar sürmesine izin verecekti? "Güçlerini ortaya çıkarmana izin vermeye çalışıyorum."

"Güçlerimi siktir et. Bir şeyler yap."

Reyes buharlaştı ve yanımda yeniden cisimlendi. Bıçağının sesini duydum; sonra Dewey'nin tutuşu gevşedi, yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü ve yere düştü. Reyes omurgasını parçalamıştı ama doktorların bunu fark etmesi biraz zaman alacaktı. Dışarıdan bir travma olmazdı. Reyes içten dışa doğru kesmişti.

Bayan Beecher durdu, yüzü aynı şekilde şok olmuştu.

"Bayan Beecher," dedim, bir Yugo gibi öksürüp çırpınarak, "o tavayı hemen yere bırakın."

19

Hayat size limonları uzattığında,
"Limonlar mı? Başka neyiniz var
ki?"

-TAMPON ÇIKARTMASI

Bob Amca kendi tatlı zamanında geldi ve Beecher'ların evine varıp beni Bayan Beecher'la güreşirken görür görmez bir dedektif ekibi istedi. O kadın göründüğünden çok daha güçlüydü. Reyes sürekli onun omurgasını kırmak istiyordu ve Angel da bana insan gibi düşünmeyi bırakmamı söylüyordu.

Bob Amca'nın onu yere serişini izledikten sonra -ki bu sonsuza dek hatırlayacağım bir görüntüdür- ona ifademi verdim; sonra beni Lowell'ların malikanesine götürdü. Harper arka koltuktaydı ve hâlâ şaşkınlık içindeydi. Arkamızdan iki devriye arabası geliyordu ve Ubie'nin karakolundan bir dedektif daha olay yerine doğru yola çıkmıştı. Lowell'lar rezil olmak üzereydi.

Korkutma işini kimin yaptığından hâlâ tam olarak emin değildim -Bayan Beecher mı yoksa Bayan Beecher'ın emriyle Dewey mi- ama büyük plan içinde bunun pek bir önemi yoktu. İkisi de bunu bir daha yapamayacaktı.

Bob Amca elini benimkinin üzerine koydu. "Şimdi onlara Dewey'nin sana çocuğun cesedinin nerede olduğunu söylediğini söyle, tamam mı?"

"Sanki bunu binlerce kez yapmamışım gibi konuşuyorsun," dedim kendi sesimin tınısı karşısında irkilerek. Ezilmiş bir gırtlağın orta tonlara yaptığı şey garipti.

"Biliyorum. Üzgünüm, balkabağım."

"Sorun yok. Harper bavulun nerede olduğunu hatırladığını söylüyor. Olabileceği tek yer. Döndüklerinde Dewey yeni bir bahçeye başlamıştı. Orada olmalı."

Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bu hiç hoş olmayacak, tatlım. Gitmen gerekiyorsa-"

"Oh, evet, gidiyorum. Harper bize mezarı gösterdiği an
oradan çık."

"Demek buraya kadarmış," dedi Harper, ölümünü kabullenmeye çalışırken.

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Vefat ettiğin için çok

üzgünüm, tatlım." "Bunca zamandır biliyor muydun? Öldüğümü?"

"Evet. Benim işim bu."

"Yani başka kimse beni göremiyor mu? Ben bir hayalet miyim?"

"Korkarım öyle. Ama hazır olduğunuzda benim aracılığımla geçebilirsiniz. Ailen diğer tarafta seni bekliyor. Annen. Büyükannen ve büyükbaban. Seni gördükleri için çok mutlu olacaklar."

Başını salladı. "Biliyorum. Sanırım bunca zamandır beni beklediklerini biliyordum." Sesi çatallaştı. "Ne kadar zamandır ölü olduğumu merak ediyorum."

"İki gün önce beni görmeye geldin ama Bayan Beecher daha uzun süredir ortalarda olmadığını biliyordu. Onun yaptığını bu şekilde anladım. Ama psikoterapistiniz sizi en son neredeyse iki hafta önce ofisinde gördüğünü söyledi. Bu yüzden olmalı-"

"İşte bu kadar." Düşünceli bir şekilde baktı. "Dr. Roland ile bir seanstaydım ve ona çıkacağım bir seyahatten bahsediyordum. Bana bavulumun ne renk olduğunu sordu ve her şey bir anda aklıma geldi. Dewey'nin o çocuğu öldürmesi. Bayan Beecher'ın onu o kırmızı bavula koyması." Ağzını kapattı. "Ne tür insanlar bunu yapar? Yirmi yıldan fazla bir süre bizimle yaşadı. Nasıl bilemeyiz?"

"Onun bu işin içinde olduğunu anladığımda ben de biraz şaşırdım. Bence insanları kandırmakta çok başarılı."

Hoparlör kutusuna yanaştık. "Ne yaparsan yap," dedim Bob Amca'ya, "sakın taco sipariş etme. Bu konuda çok hassaslar."

Başını salladı, rozetini gösterdi ve "Aç şu kapıyı. Arama iznim var."

Ve kapı açıldı. İşte böyle. Pazarlık ya da takas yoktu. Kesinlikle gerçek bir polis olmam gerekiyordu. Muhtemelen daha iyi para veriyordu.

Bayan Lowell bizi evinin merdivenlerinde oğlu Art ile birlikte karşıladı. Oğlu güzel bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, Bayan Lowell ise tükürükle parlatılmıştı. Uzun bir gece elbisesi giymiş ve inciler takmıştı. Belli ki akşam planlarını bozmuştuk.

Ubie'nin cipinden indiğimde "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Yolunu kesmek için acele etti.

Kıyafetlerine rağmen üzgün görünüyorlardı. Biz geldiğimizde tartıştıkları hissine kapıldım.

"Bayan Lowell, kayıp bir çocuk hakkında bilgimiz var. Yirmi yılı aşkın bir süredir kayıp ve sizin arazinizde gömülü olduğuna inanıyoruz."

Öfkeyle ofladı. "Oh, Tanrı aşkına-"

"Eski hizmetçiniz," dedim, kendini fazla kaptırmadan tiradını keserek, "kimsenin mülkünüze bakmayacağını bildiği için onu buraya gömdü. Neden baksınlar ki? Çocuk Peralta'lıydı."

Durdu ve aklımı kaçırmışım gibi beni süzdü. Ondan Art'a baktım, Harper'ın ölümüne çok üzüleceğini biliyordum.

"İçeri girebilir miyiz?" Ona sordum.

"Harper'a ulaşamıyorum," dedi Bob Amca'yla beni içeri buyur ederken. "Bir haftadır telefonlarıma cevap vermiyor. Onunla konuştun mu?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Burada olmamızın bir diğer nedeni de bu."

* * *

İki saat sonra, kazı ekibi kırmızı bir bavulu topraktan çıkarırken kendimi Lowell'ların banyosunda saklanırken buldum. Tam olarak Harper'ın söylediği yerdeydi, Dewey'nin yirmi yılı aşkın bir süredir baktığı bahçenin altında. Bayan Beecher'ın aksine, Dewey'nin davranışları pişmanlık ve üzüntü ifade ediyordu.

Olay yerine koca bir ekip gönderilmişti ve ekiple birlikte bolca kamera ekibi ve muhabir de gelmişti. Bayan Lowell için neredeyse üzülüyordum. Ne kadar masum olursa olsun, bu kesinlikle onun imajını zedeleyecekti. Ama Bob Amca ona Harper'ın cesedinin bulunduğunu söylediğinde, kendini içine hapsettiği sert kabuk paramparça oldu. Şoku o kadar büyük, o kadar yıkıcıydı ki, acısı beni neredeyse ikiye katlıyordu. Harper'a gerçekten değer veriyordu. Bunu inkar etmek mümkün değildi.

Ayrıca o küçük çocuğun ölümüyle ya da olayın örtbas edilmesiyle hiçbir ilgisi olmadığını da biliyordum. Şaşkınlığı tamamen gerçekti.

Art, Harper'ın ölümüne çok üzüldü. Kendini üst kattaki bir odaya kapattı ama Lowell malikanesinin kalın duvarları bile içinden akan acı dalgalarını engelleyemedi.

Bense banyoda saklanmış, parçalanmış bir ailenin parçaları arasında nefes almak için mücadele ediyordum. Acıları daha yeni başlıyordu ve Bay Lowell'ı görmeme hala izin verilmemesine rağmen, acısının ağır bir sis gibi merdivenlerden aşağı döküldüğünü hissettim.

"Artık burada olamam."

Harper'a döndüm. Banyonun penceresinden dışarı bakıyor, işçilerin araziyi kazmasını ve bir düzine polisin bantla kapatılmış alanı çevrelemesini izliyordu.

"Hiç gidemeden önce gitmem gerekiyor," dedi.

Ölenlerin duygularını yaşayanlar gibi hissedemiyordum, ta ki onlar karşı karşıya gelene kadar, ama yüzündeki ıstırap her şeyi anlatıyordu. İkinci kata doğru baktı ve Art için endişelendiğini anladım.

"O sana aşık," dedim.

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarını inceltmeden önce bana şaşkınlıkla baktı. Gerçekten çok güzeldi.

"Bana senin bağlantın olduğunu söyledi."

Başını salladı. "Evet. Tüm bu süre boyunca iletişim halindeydik. Hatta birkaç kez beni ziyaret etmek için adaya uçtu."

"Neden hiç gerçek bir ilişki yaşamadınız?" Ona sordum.

"Yaptık. Sayılır. Geri döndüğümde Art evlenmemiz için ısrar etti ama ben topluma göre kardeş olduğumuz gerçeğini aşamadım. Beklemek istediğimi söylediğimde onu çok incittim."

"Özür dilerim." Aile çok önemliydi. Son üç günde başka bir şey öğrenmediysem, o da buydu.

Harper bana doğru yürüdü, gözlerinde bir amaç vardı ve Art'a son bir kez bakarak karşıya geçti. Yıllar boyunca çektiği acı ve korkuyu görmemiştim. Terörize edildiğini ya da akıl hastanesinde geçirdiği zaman boyunca yaşadığı kâbusu görmedim. Gördüğüm şey, babasının onu kucağına alıp omuzlarında taşıması ve evin arkasındaki ağaçların arasından geçerek gideceği yolu işaret etmesiydi. Sport adındaki golden retriever cinsi köpeğinin, daha fazla gıdıklanmaya dayanamayana kadar ayak parmaklarını yaladığını gördüm. Ve Art'ın onu ilk öpüşünü gördüm. Lisedeydi ve onu bir basketbol maçında izliyordu. Sakatlanmıştı ve soyunma odasındaydı. Onu kontrol etmek için acele etmiş. Sedyeye bağlandığını görünce nefesi kesilmiş. Yan tarafına sabitlenmiş kolundaki garip şişliği gördüğünde neredeyse bayılacaktı, kemik etten ayrılmak için zorlanıyordu.

Acısını gizlemek için diğer koluyla gözlerini kapatmıştı. Koştu
ve o daha ne olduğunu anlamadan elini başının etrafına doladı ve dudakları dudaklarına değene kadar onu aşağı çekti.

Ve sonra işi bitti.

Her zaman romantik olan ben, kaybettiğim aşkın acısıyla yıkıldım. Bir dizi hıçkırığın içimi titretmesine izin verdim ve acıya rağmen dünyayla yüzleşebileceğimi hissettiğimde

Şişmiş çeneme uyacak şekilde şişmiş gözlerimle banyodan çıktım ve bir memurdan beni eve bırakmasını istedim. Lowell'ların önümüzdeki haftalarda uğraşacakları çok şey olacaktı ve ben sadece Art'ın iyi olmasını umabilirdim. Harper'ın anılarına göre çikolatadan nefret ederdi ama ben bunu ona karşı kullanmamayı seçtim. Kimse mükemmel değildi.

Ama gerçekten mi? Çikolata mı?

Memurun arabasına binerken tanıdık bir kadın sesi duydum. "Charley Davidson."

Doğruldum ve Ajan Carson'a döndüm.

bana doğru geliyordu. FBI'ın burada olacağını düşündüm. Ne de olsa bu bir kayıp vakasıydı. "Hey, Ajan Carson."

O cevap veremeden Bob Amca yanımıza geldi. "Gidiyor musunuz?"

"Evet, Bob Amca, Özel Ajan Carson'ı hatırlarsın."

Onun elini tuttu. "Dedektif. Yeğeninizin faili meçhul davaları çözme konusunda bir yeteneği var."

Gururla gülümsedi. "Evet, öyle."

"Her zamanki gibi etkilendim. Bir gün sırlarını paylaşmak zorunda kalacaksın," dedi bana.

"Sana söyleyebilirdim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım."

"Yeterince makul. Benim için birkaç davaya bakabilir misiniz diye merak ediyordum. Biri çok eski ve henüz çözülememiş, diğeri ise benim kişisel davam."

Omuz silktim. "Tabii, umutlarını yükseltmediğin sürece."

"Umutlarım asla kontrolden çıkmaz, eğer kastettiğin buysa."

"O zaman onları getirebilirsin-" *Ofisime* diyecektim ama artık bir *ofisim* olmadığını fark ettim. "Onları daireme getirebilirsin."

"Ya da ofisi."

Döndüğümde babamın bize doğru yürüdüğünü gördüm. Bob Amca'nın yanında durdu, yüzünde mahcup ama umutlu bir ifade vardı. Ubie onu çağırmış olmalı.

Yaralandığımın farkındaydım ama o anda babamın varlığıyla başa çıkabileceğimden emin değildim. Kalbim yeterince acıyordu. Başım da ağrıyordu. Gözlerim iğrenç ve şişti.

Ellerini ceplerine soktu. "İyi misin?" diye sordu ve Ubie'nin ona ne söylediğini merak ettim.

"Altın kadar iyi."

"Buna sevindim. Ve sizi ofislerinize geri götürüyorum. Ne kadar saçma bir düşünce olursa olsun, size göz kulak olabileceğimi düşünmek bana huzur verecek. Bana ters ters bakabilir, arkamdan yüzünüzü ekşitebilir ve benden sonsuza dek nefret edebilirsiniz ama konuşmaya hazır olduğunuzda yanınızda olacağım. Yargılamadan ve gizli bir gündemim olmadan."

Lowell'ların geniş arazisine baktım. "Eğer sana surat asarsam, baba, bu arkandan olmaz."

Başını salladı. "Bu hafta sonu eşyalarını almaya geleceğim."

Ajan Carson'ın kaşları ilgiyle kalktı. "Mükemmel. Sorun olmazsa dosyaları haftaya bırakırım."

"İyi bir plana benziyor," dedim ve devriye arabasının içine daldım. Babam istedi

beni eve bırakacaktı. Onun niyetini, benimle birlikte olmak için duyduğu hevesi hissedebiliyordum ama bu küçük lokmalar halinde yemem gereken bir pastaydı. Yine de Harper'ı düşündüm. Üvey annesinin görünüşteki ilgisizliğine rağmen babasının anılarını. Babamla bir gün yeniden en iyi arkadaş olacağımıza dair bir his vardı içimde.

Tekrar Carson'a baktım. "Banka işi nasıl gidiyor?"

Bob Amca ona sırıttı. "Banka işleri mi çeviriyorsun? Bu FBI davranış kurallarına biraz aykırı değil mi?"

Sırıttı. "Ne var? Davranış kuralları mı var? Kimse bana söylemedi." Bana kartını uzattı. "Ve bu dava umduğumdan daha yapışkan çıktı, ama içerideki adam konusunda kesinlikle haklıydın. Şimdi bunu kanıtlama zamanı." Karta doğru başını salladı. "Başka bir şey duyarsan bunu kullan."

Ona göz kırptım, sonra başka biri beklenmedik bir şekilde gelip kalbimi parçalara ayırmadan önce kapıyı kapattım.

* * *

Eve dönerken Cookie aradı. Telefonu açtım ve dedim ki, "Evde dökme demir yok. Asla."

"Anladım. Şimdi not alıyorum. Nasıldı?"

"Yorucu. Bayan Lowell da hayal ettiğim gibi bir canavar değilmiş."

"Belki Denise de değildir."

"Ciddi misin?"

"Tamam, bu ayakları yatağa koyuyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin.

Buz torbası gibi."

Telaşla sıçradım. "Buz kıracağı mı dedin?"

"Hayır."

"Çünkü evde buz kıracağı da yok. Asla."

"Anladım. Şimdi not alıyorum."

Yol boyunca sessizliğini koruyan memur, tanrılara şükretti,

beni ön kapıma bıraktı. Yapabildiğim en minnettar gülümsemeyi sundum, sonra da uzun, sıcak bir duş ve sert bir fincan kahve aramaya koyuldum. Ama doğal olarak, devriye arabasından dışarı adımımı atar atmaz, karanlık insanlarla ilişkilendirmeyi öğrendiğim her türlü karanlık duyguya kapıldım. Vahşi insanlar. Ele geçirilmiş insanlar.

Tam arabaya geri dönmeye başlamıştım ki, çok yakınımdaki gölgelerden İngiliz aksanlı bir ses duydum. "Yerinde olsam yapmazdım."

Harika. Eski ülkemden yeni arkadaşımdı. Bu günün çok sorunsuz geçtiğini biliyordum. Hayatım sadece birkaç kez tehlikeye girmişti. Bu tür şeyler genellikle üçer üçer olurdu.

Memur tekrar bana baktı. "Her şey yolunda mı, Bayan Davidson?"

Ona gerçeği söylemeyi çok istiyordum ama yapabileceği bir şey yoktu ve onu bu işe karıştırırsam onun hayatı da benimki kadar tehlikeye girecekti, bu yüzden onun yerine "Evet, teşekkür ederim" dedim.

Kapıyı kapattım ve arabayı sürüp gitmesini izledim. Etrafımda titreşen saf bir nefret dönüyordu. Canavarlardan en az dördünün, muhtemelen beşinin yakınımda olduğunu hissedebiliyordum, gölgelerde pusuya yatmışlardı, insan etiyle korunuyor olsalar da ışıktan korkuyorlardı.

İngiliz adam karanlıktan çıkıp yanımda durdu. "Aferin kızıma," dedi ve sahipsiz İngiliz'in gerçek hayatta nasıl biri olduğunu merak ettim. Kesinlikle güzel giyiniyordu. Ama bu o değildi. Bu bir sahtekârdı, cehennemden gelen bir köleydi. Bir iblis. Parmaklarımı kalçamda birleştirdim ama Hedeshi beni yine durdurdu. "Ve köpeğini de çağırma. Sonu ikiniz için de kötü olur."

Haklı mıydı? Artemis'i öldürebilir miydi?

"Anladığım kadarıyla Reyes hayvanlarınızı
avlamayı bırakmamış." "Bırakmayacağını
biliyordun."

O haklıydı. Biliyordum. "Reyes beni pek dinlemiyor."

Adam saçımı koklamak için eğildi. Derin bir nefes aldı, çürük yumurta gibi kokarken neredeyse boynuma sokulup kokunun tadını çıkarıyordu. Kokusu burun deliklerimi yaktığında irkilmemeye çalıştım.

O konuştuğunda, koku daha da güçlendi. Boğucu. "Yapabilseydim," dedi, sesi yumuşak ve içtendi, "zamanım olsaydı, etini ısırmadan önce vücudunun her santimindeki korkuyu yalardım, ama şüphesiz çocuk yakında gelecek."

Ay, çevremdeki gümüşi bir bıçaktan parıldıyordu. Earl Walker'ın üzerimde kullandığına çok benzeyen bir bıçak. Sistemime dolan korku o kadar sert ve hızlı vurdu ki, görüşümün kenarları bulanıklaştı. Kaçmak istedim ama Hedeshi her düşüncemi hissediyor gibiydi.

Beni durdurmak için elini omzuma koydu. "Çabucak halledeceğim Dutch. Hiçbir şey hissetmeyeceksiniz."

"Evet," dedim, sesim titreyerek, "daha önce de bir bıçağın yanlış ucunda bulundum ve bu noktada seninle tartışmak zorundayım."

Yüzünü görebildiğim kadar etrafımda dolandı. Uzun boylu değildi ama içindeki iblisin ona ölçülemez bir güç verdiğini biliyordum. Esprili bir gülümseme sessizce yüzüne yayıldı. "Muhtemelen haklısın." Bıçağı geri çekerken eli heyecandan titriyordu ve babamın bunu sorun etmeyeceğini umuyordum. Benim ölümümle. Muhtemelen zoruna gidecekti.

Onu şimdi düşünmem garip.

Çenemi ayarlayarak, elimden gelenin en iyisini yapmam gerektiğini düşündüm. Eğer bu gece dışarı çıkacaksam, dövüşerek çıkacaktım. Ya da acı içinde çığlık atarak. Her iki şekilde de.

Bıçak ileri doğru fırladı, karnıma saplanacağı kesindi, bu da beni anında sinirlendirdi. Mide yarasından ölmenin çok acı verici bir yol olduğunu duymuştum. Reyes haklıydı. Bu adamlar yalancıydı. Bunu düşünmeme fırsat kalmadan, elini kendi elimle yana iterek saldırısını engelledim ve ileriye doğru olan momentumu başka yöne çevirdim. Etrafımda döndüm ve bıçağın keskin ucundan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Yine de kesilmeyi başardım. Bıçak ön k o l u m u kesip ceketimin içinden geçerek etime saplandı. Bıçağın acısı içime işledi ama Hedeshi bir kez daha denemek için bıçağı geri getirdi. Bir anlığına kontrolünü kaybetti ve adamın içindeki iblis yana kaydı. Onu gördüm ve bu manzara beni bir an için sersemletti. Bıçağı yan tarafıma saplamasına yetecek kadar uzun bir süre. Kendime geldim ve onu elimden geldiğince sert bir şekilde ittim. Sonra kaçtım çünkü yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu.

Kulağa ne kadar saçma gelse de bu sıradan bir iblis değildi. Kabuğu, yıldızsız bir gecenin boşluğu gibi ışığı yutmuyordu. Bunun yerine, şık siyah dış yüzeyi kırmızı yarı saydam bir kaplamayla, yanardöner bir parıltıyla parlıyordu. O başka bir şeydi. Daha yüksek bir şey. Daha güçlü.

"Daha yaşlı, aslında."

"Reyes," diye fısıldadım.

Hedeshi'nin elinden kurtulup yere yuvarlandım ve Reyes'in aramızda durduğunu görmek için döndüm. Bir düzine farklı bıçak yarası yüzünden kanamam olmamasına şaşmamalı. Reyes adamın kolunu tuttu, her ikisinin de sahip olduğu katıksız güç altımızdaki toprağın sarsılmasına neden oldu. Geri çekilmek için çabaladım ama sıcak bir nefesin ensemde dolaşmasıyla kısa sürede geri çekildim.

Gözlerimi kapatarak Artemis'i çağırdım, sesim gece havasındaki bir nefesten başka bir şey değildi. Yanımdaki topraktan yükseldi ve sırtımdaki iblise doğru hamle yaptı. İblis bir kadının bedeninden sökülüp alınırken yüksek sesli, gırtlaktan gelen hırıltılar bir dizi insanlık dışı çığlıkla karıştı.

Hedeshi ve Reyes ilgisiz görünüyordu. Orada durmuş, kollarını kavuşturmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Onlardan yayılan enerji zamanın dokusunun etrafımda dalgalanmasına neden oldu. Görüntüleri bozuldu, çarpıtıldı, sonra tekrar yerine oturdu. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptım. Odaklanmak için.

Kadın baygın yatıyordu ama yakınlarda daha fazla iblis olduğunu hissettim. Ne kadar çok isterlerse istesinler, hiçbiri yaklaşmaya cesaret edemedi. Arzularının, tekil dürtülerinin etrafımda titreştiğini hissedebiliyordum. Kanımı bir çölün suyu arzulaması gibi arzuluyorlardı, korkum onları zihinsel bir çılgınlığa sürüklüyordu. Ama harekete geçmekten kaçındılar. Artemis çok güçlüydü. Bir iblisten kurtulmuştu ve şimdi üzerimde kambur duruyordu.

Bekliyor
um.

Umuyor
um.

Hedeshi, "Kazanamazsınız," dedi.

Reyes başını eğdi. "Benim kim olduğumu unutuyorsun."

"Hiç de değil." Adam gülümsedi, Reyes'in tutuşuna karşı mücadele ederken dişleri çabayla gıcırdıyordu. Onunla birlikte sarsıldı. "Sen köyden pazara giderken kaybolan çocuksun. Neden burada olduğunu hatırlıyor musun? Babanın seni neden yarattığını?"

Reyes'in öfkesinin sıcaklığıyla havada bir dalga daha dalgalandı. "Beni

cehennemden çıkabilmek için yarattı."

"Bu işin sadece yarısıydı. Diğer yarısı da geçidi bulman içindi." Bana doğru başını salladı. "O özel geçit. Sence seni neden buraya gönderdi?" Burunları neredeyse birbirine değene kadar eğildi. *"Sen mi?"*

Reyes geri çekildi. "Beni bir geçidin peşinden gönderdi, herhangi bir geçidin. Onun değil." Daha önce olduğu kadar kendinden emin görünmüyordu. Kaşları düşünceli bir şekilde birbirine kaydı.

İngiliz güldü. "Gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Her şeyi hatırlıyorum, mesela tek bildiğin şeyin yalan söylemek olduğu gerçeğini." "O kraliyet ailesinden, evlat. O umabileceğimiz en değerli piyon.

sahip olmak. Ve sen onu kendine saklayabileceğini mi sanıyorsun?"

Reyes'in yüzünde bilmiş bir sırıtma belirdi. "Aynı zamanda en güçlüsü de o." "Kesinlikle," dedi Hedeshi, gözleri birden umutla parladı. "Bir düşünün.

onunla neler yapabileceğimizi. İkinizle birlikte. Her şey bununla ilgili. Hep bununla ilgiliydi." Bıçağı bıraktı ve elini Reyes'in başının arkasına dolayarak onu öne doğru çekip kardeşçe kucakladı, alınları şefkatle birbirine değdi. "Durdurulamaz olacağız lordum. Dünya ayaklarımızın altına serilecek ve babanız sonunda hüküm sürecek."

Doğruyu mu söylüyordu? Reyes özellikle benim için mi gönderildi? Şüphelerimi hissetmiş olmalı. Hafifçe döndü, çevresinden beni izliyordu. "Onların ne olduğunu unutma Dutch. Ne yaptıklarını."

"Hatırlıyorum," dedim Artemis'in altından kalkmaya çalışarak ama kocaman bir pençesini göğsüme indirerek beni yere yapıştırdı.

"Gerçekten mi?" Ona sordum ve yüzümü yalamak için mızmızlanarak eğildi. I

Kısmen ona kızgın olmadığımdan emin olmak, kısmen de önümde duran iki adama daha iyi bakabilmek için başını eğip sarıldım. İşte o zaman bıçağın düştüğü yeri gördüm. Hedeshi'nin beklediği gibi yere değil, Reyes'in eline düşmüştü.

Adamın başını tuttu, onu tekrar kucaklayacakmış gibi görünüyordu ve Bıçağı yıldırım hızıyla karnına sapladı. Hedeshi bön bön baktı.

Ona baktı, geri sendelerken yaşadığı şok gerçekti. "Babanın tahtını reddetmek mi istiyorsun?"

Reyes bıçağı tekrar saplayarak, "Asla onun değildi," dedi. Gövdesine doğru zorladı. Bir an sonra bıçak İngiliz'in çenesinin hemen altından yeniden ortaya çıktı.

Hedeshi bana baktı, gözleri acıdan sulanmıştı. "Onun hakkında sana söylediklerimi unutma."

Bir adamın kesilip açılmasını izlerken hissettiğim dehşeti bastırmaya çalıştım. "Parmağıma bir ip bağlayacağım."

Bir başka bıçak yarası boğazından hırıltılı bir inilti çıkardı. "O düşündüğün gibi biri değil."

Babamı düşündüm. Harper'ı, Art'ı ve Pari'yi. Hayatım boyunca tanıdığım hemen hemen herkesi düşündüm ve ona elimden geldiğince dürüstçe cevap verdim. "Hiç kimse öyle değildir."

Reyes onu tekrar kucakladı ve bıçağı adamın böğrüne sapladı. "İlk hatan onun için gelmek oldu," dedi adamın kulağına.

Hedeshi öksürdü, son nefeslerini vermekte olduğunu çok iyi biliyordu. "Ve İkincim mi?" diye sordu ağzından kan fışkırırken. "Beni

geçebileceğine inanmak."

Adam gülümsedi ve en nazik ses tonuyla "Saldırın" dedi.

Ve işte o anda kıyamet koptu.

20

Losyonu sepete koyuyor.

-T-SHIRT

Reyes iki farklı varlığa ayrılırken beş iblis ruhlu kişi daha gölgelerin arasından çılgın akıl hastaları gibi fırladı. Cisimsiz bedeni maddeleşti, İngiliz'in içine uzandı ve iblis Hedeshi'yi vahşi bir bükülmeyle yerinden söküp çıkardı. Bedensel bedeni karanlığa dalarak yaklaşan iblislerin en büyüğünü, sumo güreşçisine benzeyen bir erkeği yakaladı. Sertçe yere indiler ve hızla kollar ve yumruklardan oluşan bir karmaşaya dönüştüler.

Ne yazık ki Artemis vücudumu bir fırlatma rampası olarak kullandı ve Percival adındaki böbreğimi ve büyük olasılıkla dalağım Harold'ı benden aldı. Karnımı kucakladım, sonra ayağa kalktım ve elimdeki en yakın şeye, binaya yaslanmış bir yaprak tırmığına uzandım.

İşte o zaman Bayan Allen'ın minyatür kaniş PP'yi tuvalete bırakmak için dışarı çıktığını fark ettim. PP tüm bu hareketlilik karşısında çılgına döndü. Bayan Allen ona içeri girmesi için bağırdı ama PP onun söylediği hiçbir şeyi dinlemiyordu. Bana doğru gelen iri yarı bir adama saldırdığında şaşkınlıkla geri çekildim. Adamın ciddiye alınabilecek kadar ağırlığı vardı. Sumo güreşçisi kadar olmasa da, hayatım buna bağlı olsa bile onu parmak savaşına davet etmezdim.

Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek ilerledi, yavaş ve metodik bir yürüyüşle beni takip etti, zafer o kadar yakındı ki, o kadar tatlıydı ki

Anın tadını çıkar. PP havladı ve yerden sıçrayarak dişsiz diş etlerini adamın kulağına batırdı.

Küfretti ve köpeği silkeledi ama Artemis bundan sonrasını devraldı. Başka bir iblisten çoktan kurtulmuş, benim yaşlarımda bir adamı apartmanı çevreleyen küçük çim alanda bilinçsizce yatarken bırakmıştı. Şimdi daha iri yarı olan adama saldırdı, öfke dolu hırıltıları tüylerimin diken diken olmasına yetti.

Reyes'e ve iblise baktım. Cisimsiz bir varlık diğerine karşıydı, siyah cübbesi dövüşün büyük kısmını görmemi imkânsız kılıyordu. Ama gördüklerim gerçeküstü, uhrevi şeylerdi ve zihnim bunları algılamakta güçlük çekiyordu. Hareketleri o kadar hızlı, o kadar akıcıydı ki, iki okyanusun çarpışmasını izlemek gibiydi. Sonra fiziksel formuna baktım. Sumo güreşçisini kafasından yakalamış, bir dizini adamın sırtına saplamıştı. Bir sonraki anda adamın kafası keskin bir çatırtıyla yana düştü. Anında yere yığıldı. Ama bunun uzun sürmeyeceğini tecrübelerimden biliyordum. Birkaç dakika içinde ayağa kalkacaktı.

Bakışlarımı ayırdım. İngiliz'in bedeni asfalt zeminde gevşek bir şekilde yatıyordu. Yaprak tırmığını kavradım ve PP başka bir ele geçirilmiş kadının peşinden giderken ona doğru ilerledim. Benden birkaç adım ötede kambur duruyordu, kafası karışmış gibiydi. Beni istiyordu ama nedenini bilmiyor gibiydi. Ve PP parmaklarını ısırdığında, sanki onun tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi boş bir bakışla onu değerlendirdi.

İngiliz'i kontrol etmek için mola verdim ama ona doğru gitmeye başladığım anda çoktan öldüğünü anladım. İşte o zaman ele geçirilmişlerden birinin bıçağı aldığını fark ettim, bana doğru gelirken gözleri açlıktan parlıyordu. Onu yarı yolda karşıladım, öne atıldım ve tırmıkla saldırdım. Sadece durdurmak için. Yavaşlatmak için.

Tırmığın kılları yüzünde zararsızca sıyrıldı, çok az hasar verdi ama bıçağı elinden almayı başardım. Yan tarafa baktı ve bu dikkat dağınıklığı bana ona çarpmak için yeterli zamanı kazandırdı,

Kırklı yaşlarının başında başka bir erkek. Kaldırıma doğru yuvarlanıp arsada kayarken şansına inanamıyor gibiydi. Toprak ve çakıllar omzuma saplandı. Üstüme çıktı, başımı ellerinin arasına aldı ve döndürmeye başladı.

Boynumu kıracaktı ve boynumun kırılmasından nefret ederdim, bu yüzden bacaklarımı kaldırdım, ayaklarımı yukarı kaldırdım ve başının etrafına doladım, sonra geri çekildim, neredeyse altından kurtulmam için yeterince uzun süre dengesini bozdum. Ama ağırlığını üzerime verdi.

Tutuşuna karşı koydum, yüzüne dirsek attım ve kazandığım her santim için savaşarak ileri doğru süründüm. Ne olduğunu anlamadan elleri tekrar başımı kavramıştı. Gerçekten öldürmek istiyordu. Büküldüğünde, onu daha iyi bir tutuşa zorlamak için onunla birlikte yuvarlandım. Ama Artemis sonunda ona saldırdı, kendini insanın bedenine doğru fırlattı ve yere inerken iblisi de kendisiyle birlikte sürükledi. Adam üstümde gevşedi ve ben de yere yapıştım.

Baktım ve Artemis'in Reyes'in dövüştüğü sumo güreşçisinin içindeki iblisin icabına çoktan baktığını fark ettim. Sadece bir iblis kalmıştı. Kadın. Ben tam önünde yatarken, ağzından saçlarıma doğru salyalar akarak üzerime doğru eğildi.

Tepemde bir dağ uzanıyordu ve ele geçirilmiş bir kadın oturmuş, petri kabındaki bir numuneymişim gibi her özelliğimi inceliyordu. Reyes, Hedeshi'nin iblis benliğini kesip onu kalçalarından ikiye böldüğünde yan tarafa baktım. Çığlık atmış ve daha fazlası için geri dönmeye başlamıştı ki Reyes tekrar savurdu. Kafasını kopardı ve ölümüyle birlikte kuru buzun üzerindeki duman gibi buharlaştı.

Şakağıma bir damla daha salya damladığında tiksintiyle ürperdim.
Ama en azından boynumu kırmaya çalışmıyordu.

Diğer tarafıma baktım. PP ve Bayan Allen gitmişti. Muhtemelen polisi arayacaktı.

O sırada Artemis ortaya çıktı, güdük kuyruğu heyecanla sallanıyordu, Daha fazlası için hazırdı. Yalvaran bir iniltiyle yanıma doğru eğildi. Reyes

yanıma geldi ve cisimsiz bedeni fiziksel bedenine yeniden girdi. Cübbesi omuzlarına yerleşti, sonra adamı sürükleyerek götürürken gözden kayboldu. Minnettar bir şekilde ayağa kalktım, yüzümü ve saçlarımı sildim, sonra dizlerinin üzerine oturmuş, şimdi benim olduğum yerdeki çimlere bakan kadının yanına gittim.

Diz çöktüm ve içerideki iblisle konuştum. "Bu senin için iyi bitmeyecek."

Başını kaldırıp bana baktı, göz kapakları titriyordu ve "Bırakın gideyim, kadını bağışlayacağım" dedi. Sonra kaşları çatıldı ve yine boşluğa baktı. Mücadele ediyordu. Kadınla. İblisin onu ele geçirmesiyle savaşıyordu.

Yeni tehlikeyi sezen Artemis, çenesi çenesine değene kadar ilerledi.
Kadının boynu, dişleri açığa çıkmış ve parlıyordu, salyası çenesinden damlıyordu. İblis irkildi ve başını ona doğru çevirdi. Artemis hemen ardından pencereleri sarsan vahşi bir havlamayla saldırdı. İblisin hiç şansı yoktu. Onu çekip çıkardı ve ağır bir buhardan başka bir şey olmayana kadar parçalara ayırdı. Oradan buharlaştı, ölçülemez karanlığı havada dağıldı.

Kadın soğuk çimlerin üzerine yığıldı ve nefes alabildiğinden emin olmak için başını çevirdim. Reyes yardım etmek için eğildi ve ancak o zaman cisimsiz benliği bedeninin dışındayken bir iblisle savaştığını fark ettim. Bunu hiç yapamamıştı. Normalde cisimsiz benliği bedenini terk ettiğinde nöbet benzeri bir duruma girerdi.

Arkama yaslandım ve ona temkinli bir şekilde baktım. "Sen-sen-bana bunu yapamayacağını söylemiştin," dedim sonunda suçlayıcı bir şekilde. "Bir iblisle savaşmadan
-"Doğru kelimeleri bulmak için mücadele ettim." "Senin ruhun olmadan."

Reyes kadının nabzını kontrol ediyordu. Bana dönmeden önce dalgınca "Yapamadım," dedi. "Şimdi yapabilirsin." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Mesafeli ve incinmiş görünüyordu.

"Bu kadar mı?" Ben sordum. "Sadece şimdi mi yapabiliyorsun?" Omuz silkmekle yetinince, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordum. Hedeshi'nin yokluğunda, onların

lider, mücadele etmek için daha fazla iblis olmazdı.

"Şimdilik." Kaşlarını çattı ve sokağın aşağısındaki binaya baktı. "Sana ulaşmak için daha iyi bir yol bulana kadar."

Resim konusunda hâlâ bir çıkmazdaydık. Ve ben hala merak ediyordum. Cinayet suçlamasından aklanmıştı ama kundakçı olmuştu. Neden o binayı yaksın ki? Herhangi birini? Orada yaşamış ama neden yakmış?

Nereden geldiğini hatırlamam gerekiyordu. Earl Walker tarafından sadece bir kez işkence görmüştüm ve zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak değişmiştim. Farklı bir hayvana dönüşmüştüm. Yıllarca süren bu işkence bir insana ne yapabilirdi ki? On yıllar boyunca her gün korku içinde yaşamak ve nefes almak? Kullanılmak ve istismar edilmek, dövülmek ve aç bırakılmak, sığınacak, saklanacak güvenli bir yerin olmaması? Bu düşünce kaburgalarımı ciğerlerimin etrafına sıkıştırdı.

Kirpiklerinin altından beni izledi, yüzünde bilmiş bir ifade vardı. "Benim için üzülmüyorsun, değil mi? Bunu düzeltmek zorunda kalmaktan nefret ederim."

Evet, hâlâ kızgındı. "Peki böyle bir şeyi nasıl başaracaksın?"

Yüzündeki teslimiyet nefesimi kesti. "İnanın bana
bilmek istemiyorum."

Ben daha cevap veremeden arkasında gök gürültüsünü andıran bir çatırtı patladı. Sese doğru döndü ve ben de tehlikeyi anında hissederek onun arkasından baktım. Dünya kalınlaştı ve yavaşladı ama yeterince hızlı değildi. Reyes önüme geçti ve kafama doğru roket gibi fırlayan bir mermi göğsünü parçaladı. Sırtından çıktı ve yolculuğuna devam etti, metal parçalanmıştı ama başladığı işi bitirecek kadar bütündü.

Sonra, beni hayrete düşüren bir hareketle Reyes döndü, benim göremeyeceğim kadar hızlıydı ve topu havada yakaladı.

Tökezleyerek geri çekildim ve Reyes'in kurşunu incelemek için avucunu açmasını izledim. Ama o bedenseldi. Kurşun isabet ettiğinde, ayrılmak için zamanı olmamıştı. Cismani benliğiyle durdurmaya çalışacak kadar. Kan tişörtüne o kadar hızlı yayıldı ki, görünce başım döndü. Öksürdü ve ağzından kan fışkırdı.

Dizlerinin üzerine çöküp "Kaç" diye fısıldarken bakışları benimkilerle buluştu.

Onu yakalamak için ileri atıldım ve sokağın aşağısındaki bir binanın tepesine sinmiş olan suçluyu bir an için gördüm. Başka bir iblis bekliyordum. Belki de akıllanmış ve partiye kitle imha silahları getirmeye karar vermiş biriydi. Ama bu banka soygunundaki sarışın motorcuydu. Ordudan atılmış, keskin nişancı eğitimini tamamlamamış olan. Şaşkınlığın ötesinde, orada öylece durdum. Görünüşe göre, *gerçekten* tanık istemiyordu.

Öfke içimde bir atomun parçalanmasından daha hızlı kabardı. Bir dağın tepesinde patlayan bir volkan gibi, öfke kör edici bir parıltıyla içimden fışkırdı. Dişlerimi birbirine kenetleyen kararlılıkla Sarışın'a doğru yürürken camlar kırıldı ve cam parçaları parıldayan renklerden oluşan bir hayvanat bahçesi gibi asılı kaldı. Tüfeği yeniden dolduruyordu, hareketleri zaman ayarlamasına göre yavaştı, halsizdi. Dipçiği omzuna götürdü, dürbünden görüntü gelene kadar başını eğdi. Tam parmağı tetiği çekmeye başlamıştı ki göğsüne uzandım ve kalbini ezdim. Bir kez attı, iki kez daha attı, sonra tamamen durdu. Ve memnuniyet, orman yangınını söndüren soğuk su gibi içime aktı.

Sarışın göğsünü tuttu, ağzı açık kaldı ve nefes almak için mücadele etti Yüzüstü yere düşmeden saniyeler önce.

Reyes yanımda belirdi. Beni, sarışını inceledi, sonra bulunduğumuz yere geri döndü. Hâlâ olduğumuz yere. Geriye dönüp baktığımda kendimi yerde diz çökmüş, kendi gözlerimin içine bakarken gördüm. Reyes'in bedeni yanımda yatıyordu. Hiçbir şeye anlam veremeden, daha önce hiç görmediğim bir şekilde irkilerek eski çevreme uyandım.

kendi bedenimin dışındaydım, sanki onu çok uzaktan görmemiştim. Reyes'e baktım.

Kendi içine kıvrıldı, nefesleri sert ve sığdı.

"Reyes!" Bağırdım, ona doğru koştum ve üzerine baskı uygulamak için yarayı bulmaya çalıştım. Bir kurşun göğsünü parçalamıştı. Şeytanın oğlu bile böyle bir yaradan sonra çekip gitmezdi.

Uzaktan siren sesleri duyduk ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Beni ... gölgelere götürün." Bir çöp kutusuna doğru başıyla işaret etti. "Şu çöp bidonunun arkasına."

"Ambulansa ihtiyacınız var."

"Hayır." Öfke beni ateşten bir duvar gibi çarptı. Kanlı eliyle gömleğimi tuttu ve beni öne doğru itti. "Geri dönmeyeceğim ve sen de beni oraya göndermeyeceksin." Nefes almaya çalışırken beni itti ve ellerinin üzerine düştü. Bu bana onu ilk gördüğüm zamanı hatırlattı, lisedeyken dayak yedikten sonra bir çöplüğün yanında nefes almaya çalışıyordu. O zaman onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştım ve hayatı kesinlikle daha kötüye gitmişti. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

Köpekten çok kurt, kediden çok panter olduğunu unutarak omzuna dokundum. Reyes Farrow'un evcil bir yanı yoktu. Bir kalp atışında dönüşebilirdi, bunu onlarca kez kanıtlamıştı. Ama bana döndüğünde, bir avdan yırtıcıya dönüştüğünde yaşadığım şok tamamlanmıştı.

O kadar hızlı saldırdı ki, hareketleri karanlık bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Bir an dikey, bir an yataydım. Ve o üstümdeydi, vücudu kaya gibi sertti, bükülmezdi, boyun eğmezdi. Bana doğru eğildi, ta ki ağzı -daha yeni içimde tutku şimşekleri çaktıran şehvetli ağzı- kulağıma değene kadar. Kanının sıcaklığı göğsüme ve omuzlarıma yayıldı ve boğazımın dibindeki çukurda birikti ve daha ne kadar yaşayacağını merak ettim. Şüphesiz hiç kimse bu kadar kan kaybına dayanamazdı. Doğaüstü bir varlık bile. Bacaklarımın arasına bir kalça gönderdi ve daha iyi oturmaları için onları ayırdı.

"Sana söylemiştim," dedi, sesi alçak bir hırıltı gibiydi, içimde beyaz sıcak dalgalar halinde dalgalanıyordu. "Yapma-" Ağzı kulağıma sokulurken bir eli boynuma dolandı. "-asla-" Diğeri gömleğimi yukarı kaydırdı, dokunuşunun verdiği haz ardında ısı izleri bıraktı. "-pity-" Kalçaları bacaklarımı birbirinden uzaklaştırdı; ellerim refleks olarak onları kavradı. "-Ben." Ağzı benimkini ezdi, öpücük çiğ ve muhtaçtı. Kollarımı beline doladım, sonra birini çelik kalçalarına gönderdim, onu içime çektim, onu içimde istedim. Durumumuza rağmen. Koşullarımıza rağmen.

Bunu bana sadece Reyes Farrow yapabilirdi. Onun için yalvarmamı sağlayabilir, hayır

ortam ne olursa olsun. Durum ne kadar vahim olursa olsun. Ve o bunu biliyordu. Bana ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Üzerimden kalkıp karanlıkta kaybolmadan bir mikrosaniye önce öpücüğünün ardında bir gülümseme hissettim. Üzerimi örten sıcaklığın yerini soğuk bir telaş aldı. Kollarımı yere bıraktım. Gözlerimi kapadım. Nefes aldım. Yanımda bir inilti duyuldu. Artemis uzakta uzanmış, beni izliyordu. Birkaç saniyede bir, karnının üzerinde sürünerek yaklaşıyordu. Sonra durdu ve beni fark etmemiş gibi davranarak uzaktaki bir şeye odaklandı.

O sırada adamlardan biri uyandı, başını ve ensesini ovuştururken hareketleri yavaş ve uyuşuktu. Etrafını anlamaya çalıştı ama bunu başaramadı. Nereden geldiği belli değildi. İlk devriye arabası park yerinde kayarak durduğunda iki kişi ölmüş, üç kişi de baygın yatıyordu. İngiliz'in cesedinin tam önünde. Caddenin aşağısındaki bir binanın tepesinde de bir ceset daha bulacaklardı: Deniz Piyadeleri'nde neredeyse keskin nişancı olan, ülkesine hizmet etmek isteyen ama şimdi banka soyan ve insanları öldürmeye çalışan sarışın bir motorcunun cesedi.

Kollarımla gözlerimi kapattım. Ne tür bağlantılarım olduğu umurumda değildi, bu işten yara almadan kurtulmamın imkânı yoktu. Eğer Bob Amca bu olayı örtbas etmeye çalışırsa, bu durum onun bile dikkatini çekebilirdi. Kariyerini tehlikeye atabilirdi. Emekliliğini.

Bir devriye polisi koşarak yanıma geldi. Tam olarak anlayamadığım bir şey söyledi, çünkü başka bir farkındalık üzerime çökmüştü ve aniden düşünemez olmuştum. Nefes alamıyordum.

Bir adam öldürmüştüm. Göğsünün içine uzanıp kalbini durdurmuştum. Sanki yetkim varmış gibi. Sanki buna hakkım varmış gibi.

Dünyam tanıdık bir yere geri döndü. Karanlık ve
çaresizlik ve inkâr. Sonra kaldırıldım. Parlak ışıklar geçti. Mavi önlükler. Gümüş aletler. Gerçekliğin sisi içinde bir yerde Bob Amca belirdi. Sonra Cookie. Vücudumun altında serin çarşaflar ve ellerimde sıcak eller hissettim ve birkaç ay içinde ikinci kez hastanede olduğumu fark ettim. Tanıdık kelimeler duydum: beyin *sarsıntısı, bıçak yaraları, kırık ayak bileği.* Sonuncusu beni şaşırttı. O kısmı hatırlamıyordum. Ama adrenalinin yaptığı buydu. Acıyı bir kenara iter ve sizi ileri iter.

Göz kapaklarımı zorla açtım.

Babam da oradaydı. Yakınımdaydı. Bob Amca da oradaydı ve onlara söyleyebileceğimi biliyordum. Ne yapacaklarını bilirlerdi.

Ağzımı birbirine bastırdım, gözlerimi kapattım ve "Bir adam öldürdüm" dedim.

Tekrar baktığımda birbirlerine baktılar, yüz ifadelerinde endişe vardı. "Apartmanın dışındaki adamlardan biri mi? Çünkü birbirleriyle kavga etmiş gibi görünüyorlardı-"

"Hayır, çatıdaki bir adam. Beni öldürmek isteyen bir banka soyguncusu." Bob Amca'nın kaşları çatıldı. "Ne zaman, balkabağım? Biz-"

"Bu gece. Saldırıya uğradıktan hemen sonra. Bir çatıdaydı ve onu öldürdüm. Reyes'i elli kalibrelik bir tüfekle vurduktan sonra göğsünün içine uzandım ve kalbini durdurdum." Babam elimi tuttuğunda içimden yumuşak hıçkırıklar döküldü.

"Tatlım, bu imkânsız. Eğer Reyes çatıdaki bir keskin nişancı tarafından elli kalibrelik bir tüfekle vurulsaydı, şu anda hayatta olmazdı."

Bob Amca, "Tek parça halinde bile olmazdı," diye onayladı.

"Anlamıyorsunuz," dedim, keder kelimelerimi boğuyordu, "bir adam öldürdüm. Kontrolümü kaybettim. Onu ben öldürdüm."

"Şşşt," dedi babam, başımı omzuna yaslayarak. "Sen bizim gibi değilsin tatlım, bunu biliyorum. Ve kim ya da ne olduğun umurumda değil, kesin olarak bildiğim bir şey var: Eylemlerin insan kanunlarının üstünde. Bunu söylediğim için üzgünüm ama gerçek bu. Burada olmanızın bir sebebi var."

"Robert. Leland."

Kafamı kaldırdığımda Bob Amca'nın karakolundaki polis şefinin içeri girdiğini gördüm. Bob Amca ona başıyla selam verdi, sonra eğilip kulağıma fısıldadı. "Hiçbir şey hatırlamıyorsun."

Her zamanki şampiyon, hala beni hapisten uzak tutmak için savaşıyordu. Ya da hapisten. Ya da tımarhaneden. Ama bu hepimizden daha büyük bir şeydi. Olanların hiçbir açıklaması yoktu. Yine de onlara ne söylemem gerekiyordu? Gerçeği mi?

Özel Ajan Carson yüzbaşının hemen arkasından içeri girdi.

"Oldukça değerli birisin," dedi bana şüpheyle bakarak. Bob Amca'ya baktı, sonra geri döndü. "Bir günde dört vakayı çözmeyi başardın. Sanırım bu yeni bir dünya rekoru."

"Dört mü?"

Parmaklarıyla saydı. "Harper Lowell'ın kayboluşu ve ölümü. Yirmi yıl öncesine ait bir kayıp vakası. Uyuşturulup kapınıza bırakılmış gibi görünen birkaç kişinin kaybolması. Son zamanlarda bu tür vakalar artmaya başladı. Ve kaçan bir seri katilin yakalanması. Ama düşününce," dedi ellerine bakarak, "bu teknik olarak beş olabilir. Hatta belki de altı."

"Bir seri katil mi?"

Başını salladı. "Bizi ülkenin en saygın departmanlarından biri yapmak üzeresin. Danışmanlarımızdan biri üç ay önce Sing Sing'den kaçan hüküm giymiş bir seri katil olan İngiliz'i tek başına yakaladı."

Hedeshi'nin ev sahibi olarak bir seri katili seçeceğini düşündüm. I
onu Sing Sing'den nasıl çıkardığını merak ediyordu.

"Ve o İngiltere'den bile değil."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "İngiliz değil miydi?"

"Hayır, aslen Jersey'liydi. Sadece İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Kimse nedenini bilmiyordu. Ama itiraf etmeliyim ki, tüm bunların bir günde başınıza gelmesinin garip olduğunu düşünüyorum, özellikle de diğer adamı düşünürsek," dedi kaptan.

"Diğer adam mı?"

"Evet," dedi Ajan Carson, "görünüşe göre Centilmen Hırsızlardan biri Central'daki bir binanın çatısında kalp krizinden ölmüş. Elinde elli kalibrelik bir tüfek vardı ve zarar vermeye hazırlanıyor gibi görünüyordu. Öylece düşüp ölmesi çok garip."

Bob Amca sandalyesinde kaydı.

"Bu çok tuhaf," dedim alt dudağımı ısırarak. "Yani, oldukça genç değil miydi?"

"Otuz iki," dedi. "Ve karısı dün soyulan şubede çalışan bir amcası varmış. Görünüşe göre bu üçü bu işte birlikteymiş. Arkadaşlarına, Haydutlar motosiklet kulübünün bazı üyelerine şantaj yapmak Edwards'ın fikriymiş. Henüz tüm detayları bilmiyorum ama amcayı gözaltına aldık. Şu anda boşlukları dolduruyor."

Eğer o zaman şokum geçmezse, Hollywood'a gidecektim. Ne pislik herif. Babam ve Bob Amca başka yerlere bakmakla meşguldüler, çok başka yerlere.

-Ama hiçbir şey bu kadar kolay olamazdı. Hayat, yere bırakıldığında sihirli bir şekilde yerine oturan bir kart yığını değildi. Tabii hayatın adı David Copperfield değilse.

İşte bu kadar. Hayatıma isim koyacaktım. Sigourney Weaver'ın adını taşıyan ya da taşımayan kanepeme bir isim bulduğum anda, hayatıma da bir isim koyacaktım. Artık uğruna yaşayacağım bir şey vardı. Ve vermem gereken bir karar vardı, büyük bir karar. Hangi isim hayatın gerektirdiği her şeyi, belirsizliğin, güzelliğin ve gerçeküstülüğün her yönünü ve

Çılgın insanlar mı? Günlük mocha latte içemeyecek kadar parasız kalmak gibi hayatın sunduğu iniş çıkışlardan bahsetmeliydi. Eğer bunu atlattıysam, her şeyi atlatabilirim.

Başımın zonklamasına neden olan birkaç dakikalık konuşmanın ardından yüzbaşı ve Özel Ajan Carson ayrıldılar, ama arkalarına son bir kez bakmadan önce değil. Ajan Carson gülümsedi. Yüzbaşı bana sanki bu işe karışmamı gerçekten ama gerçekten çok istiyormuş gibi baktı. Bu iyi bir şey olamazdı.

Taburcu belgelerini beklerken Bob Amca'ya döndüm. "Her şey çok düzenli. Çok fazla düzenli. Bunun göründüğü şekilde gerçekleşmiş olamayacağını anlayacaklar ve başının belaya girmesini istemiyorum."

"Temiz mi?" Babam sordu. "Düzenli mi? Tam da sevdikleri gibi, balkabağım. Hepsi bir fiyonkla sarılmış. İnan bana, bu daha az evrak işi demek ve bu her zaman iyi bir şeydir." Babam ayağa kalkmama yardım etti. "Ofisteki telefonları tekrar açtırdım. Sammy'nin karısına da ortalığı temizlettim." Barının üstündeki ofise geri taşınmam konusunda kararlıydı.

"Ee, nasılsın?" Umursamıyormuş gibi yaparak sordum.

Yine de bir gülümseme gözlerini aydınlattı. "Ben iyiyim. Görünüşe göre kanser değilmişim." Etrafına bakındı, sonra sesinde belirgin bir hayranlıkla fısıldadı: "Bununla bir ilgin var mı?"

Gülümsemeye çalıştım. "Hayır, baba. Benim öyle bir gücüm yok."

"Sadece-" Başını eğdi. "Sadece, pankreas kanserine yakalandım."

Sözleri kalbime delici bir acı gönderdi.

"İnsanoğlunun bildiği her testi yaptılar ve bende vardı. Sonra sen öğrendikten sonra, ofiste bana dokunduktan sonra ... şey, ortadan kaybolmuş gibi görünüyor."

"Sana ne zaman dokundum?"

"Seni vurmaya çalıştığım için beni azarlarken işaret parmağınla göğsümü dürtmüştün."

Doğru ya. Keşke ben de böyle havalı şeyler yapabilseydim. "Ben değildim baba. Ama buna sevindim."

"Ben de memnunum," dedi beni yatıştırarak. Bana bir an bile inanmadı.

Gemma meth kullanan bir kasırga gibi içeri daldı. "Ee?" diye sordu, Bob Amca'dan babama, oradan Cookie'ye ve nihayet bana bakarak. "Bu sefer ne oldu?"

Uzun bir süre düşündükten sonra, "Peki, danışmanlığı kabul edeceğim ama sadece senden" dedim.

"Charley, her ne kadar çok heyecanlanmış olsam da, tamamen ve tamamen heyecanlanmış olsam da
seni. Bu benim davranış kurallarımı ihlal etmek olur."

"Kodu siktir et. Yeni bir kod al. Onlar beni kilitlemeye çalışmadan başka kimseyi göremem." Dişlerimi sıktım ve "Azrail, Gem." dedim.

Neredeyse zevkten kıkırdayacaktı. "Hayır, birini tanıyorum. Söz veriyorum, her şey yoluna girecek."

"Yemin ederim, deli gömleği getirdikleri anda adını Noel listemden sileceğim."

"Anlaştık," dedi, yüzünde memnun bir gülümseme vardı. "Ama seni içeri atarlarsa
fotoğrafınızı çekebilir miyim? Bilirsiniz, araştırma amaçlı?" "Tırnak etlerinize değer veriyorsanız hayır."

Ellerini geri çekti. "Bu çok adice."

Kaşlarımı silktim. "Azrail'e bulaşırsan tırpanı yersin." "Gerçekten bir tırpan taşımıyorsun."

"Yani konu bu değil."

* * *

Eve gitmeden önce Cookie'ye beni manastıra götürmesini söyledim. Şafak ufukta zar zor görünüyordu ama bu önemliydi. Quentin'in iyi olacağını bilmesi gerekiyordu. Dışarı çıkmanın güvenli olduğunu. Omuzlarından bu yükün kalkmasına ihtiyacı vardı.

Bizi çok sade görünümlü bir anne karşıladı ve yüce anne figürü olmak için hangi niteliklere sahip olmak gerektiğini merak etmekten kendimi alamadım. Belli ki ölümcül bir bakış ön koşuldu, ama başka? Suratsızlık? İleri cebir?

Rahibe Mary Elizabeth Quentin'i aşağı indirirken bize tekrar mutfağı gösterdi. Pijamalarının içinde yarı uykulu görünüyordu, saçları kesilmişti ama hala omuzlarına dökülüyordu. Kollarıma atıldı, sonra yaralandığımı fark etti.

"Özür dilerim," dedi, işaretleri ve ifadesi samimiydi. Güneş gözlüklerini taktı ve kolumdaki bandajı işaret etti. Neyse ki bıçak hem onu hem de yan tarafımı çok az sıyırmıştı. "Ne oldu?"

"Sana olanın aynısı, sadece karşı taraftan. Ele geçirilen diğer insanlar bana saldırdı ama bilmeni isterim ki artık güvendeyim. Sorun yok. Bir daha senin peşine düşmeyecekler. Tüm bunları kışkırtan varlık öldürüldü."

İçini bir rahatlama kapladı ve onu oturması için bir masaya götürdüm.

"Burada iyi misin? Ellerini cetvellerle falan tokatlıyorlar mı? Rahibelerin bunu yaptığını duymuştum."

Başrahibe boğazını temizledi. Anlaşılan o da işaret biliyordu.

"Onu okula kaydettirdik," dedi Rahibe Mary Elizabeth, heyecanını zorlukla bastırarak. "Santa Fe'deki Sağırlar Okulu'na. Hafta boyunca orada yaşayacak, hafta sonları da eve gelecek."

Quentin o kadar heyecanlanmış görünmüyordu. Ağzını birbirine bastırdı.

Ona doğru eğildim. "Bu senin için sorun olur mu?" Omuz silktiğinde, kız kardeşine "Hafta sonları eve gelecek mi?" diye sordum.

Gülümsedi. "İşte." Bir elini onun koluna koydu. "Biz gelene kadar buraya gelecek.

daha kalıcı bir ev bulabilir. Oh!" Bana baktı. "İstersen sık sık seninle de kalabilir."

"Çok isterim," dedim. Omzumun üzerinden Cookie'ye baktım. "Amber'ın ASL öğrenmek isteyeceğine dair içimde bir his var."

Cookie başını salladı ve bana hülyalı bir ifade verdi. "O çok tatlı."

Quentin'e söylediklerini imzaladığımda kızardı ve yumuşak bir teşekkür etti, sadece sesli harfleri kırpılmış, sesi derin ve yumuşaktı.

"Tamam," diye devam etti Cookie, "Aşık oldum."

Quentin elime dokundu. "Senin için bir isim tabelam
var." Şaşkınlıkla doğruldum. "Gerçekten mi? Vay be."

Sağ elini aldı, parmaklarını araladı ve orta parmağının diğerlerinden biraz daha fazla öne eğildiği modifiye bir sekiz oluşturdu. Sonra parmağının ucunu sağ omzuna dokundurdu ve hafifçe sallayarak omzunu yukarı ve kendisinden uzağa doğru çevirdi.

Ellerimi kalbimin üzerine koydum. Bu *ışıltı* işaretiydi, sadece omuzdan. Bana parıldadığımı söylüyordu. Gözlerimin arkasında bir sızı hissettim ve o da mahcup bir şekilde başını eğdi. Elimde değildi. Kollarımı boynuna doladım. "Bazen seninle kalabilir miyim?" diye sormadan önce bir dakika boyunca ona sarılmama izin verdi.

"Bazen benimle kalmanı çok isterim."

Eğildim ve başrahibenin tekrar boğazını temizlerken çıkardığı yıpratıcı ses eşliğinde yanağına bir öpücük kondurdum.

* * *

Apartmanımızın üçüncü katına çıkarken Cookie, "Bu çocuk canlı bir oyuncak bebek," dedi.

"Öyle değil mi?"

Dışarıda hâlâ polisler vardı, müfettişler hâlâ sarı güvenlik şeridinin içinde ve dışında bölgeyi tarıyorlardı. Kıyafetlerimi kanıt olarak almışlardı ama üzerlerindeki tek kan, benimki dışında Reyes'inkiydi. Bunu biliyorlar mıydı? DNA veri tabanında bir yerlerde miydi?

"Başın nasıl?" diye sordu. "İyi misin?" Çok iyi bir arkadaştı. Benden çok fazla şeye katlandı. Ve her şey düşünüldüğünde hala hayatta olması bir mucizeydi.

"Evet, ben iyiyim."

"Güzel." Kapımın kilidini açmak için döndüğümde kafama bir tokat attı. Fred ileri atıldı ve kapı pervazına vurdu.

Şaşkınlıkla ona döndüm. "O kafa sarsılmış, haberin olsun."

"Biliyorum. Bilgin olsun, memnunum." "Bu

pek de komşuca bir tavır değil."

"Apartmanın hemen dışında neredeyse ölüyordun ve belki de adımı bağırmayı düşünmedin mi? Yardım çağırmayı?"

"Peki beni kurtarmaya gelirken saldırıya uğramaktan başka ne yapacaktın Cook?"

"Biliyor musun, bu bahane bir gün eskiyecek." Gözleri

sulanmıştı ve yere baktı. "Earl Walker'ın benden elli adım ötede sana işkence ettiğini öğrendiğimde ne hissettiğimi biliyor musun?"

Kalbimdeki odacıklar sıkıştı.

Tüm sağduyuma rağmen, Cookie'nin hayatımda olmanın gerçekten ne anlama geldiğine dair gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Kapıma yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Amber oradaydı," dedim, sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti.

İçinden bir alarm geçti. "Ne? Amber dün gece orada mıydı?"

"Hayır. *O* gece. Earl geldiğinde."

Telaşı azaldı ve bir adım geri çekildi. "Anlamıyorum."

"Daireye girdiğimde," dedim, kirpiklerimden taşan gözyaşlarıma engel olamayarak, "Earl oradaydı. Amber da oradaydı."

Cookie'nin eli ağzını kapatmak için havalandı. Hiçbir fikri yoktu ve ben de Ona söyleyemeyecek kadar korkak.

Son zamanlarda tek yapabildiğim şeyin ağlamak olmasına kızarak yanaklarımı sildim. Çünkü ağlamak çok yardımcı oluyordu. "Kanepemde uyuyordu." Zihnimdeki görüntüyü çok net bir şekilde gördüm ve midem o gece olduğu gibi bu düşünceyle de kötü bir şekilde zonkladı. "Kafasına silah dayamıştı."

Tüm yüzünü kapattı ve bir hıçkırık göğsümü parçaladığında titredi. Kollarımı sıktım ve kendi içime kıvrıldım. Birini kaybetmek üzereydim

başıma gelen en iyi şeylerden biriydi, ama gerçeği bilmesi gerekiyordu.

"Sessiz olduğum ve işbirliği yaptığım sürece, onun yaşayacağını söyledi. İkiniz de yaşayacaktınız. Onu senin dairene götürmeme izin verdi. O kadar uykuluydu ki onu hiç görmedi. Ama benim yüzümden oradaydı, Cookie. Amber benim yüzümden neredeyse ölüyordu."

Uzun bir süre düşündükten sonra derin bir nefes aldı ve yüzünü gökyüzüne doğru eğdi. "Hayır," dedi kendini toparlayarak. "Hayır. Earl Walker sana istediğini yaptırmak için Amber'ı kullandı. Ve işe yaradı, Charley. İşe yarayacağını biliyordu. Bu senin suçun değil."

Ona bakakaldım. "Bu tamamen benim hatam. Hepsi benim hatam."

"Charley," dedi elini omzuma koyarak, "bunu sana daha önce de söyledim. İnanılmaz şeyler yapıyorsun ve ben de bunun bir parçası oluyorum. Bu olay milyonda bir yaşanır. Ve artık bitti. Bunu geride bırakmalıyız. Böyle bir şeyin tekrar olma ihtimali astronomik."

"Hiç dikkat ediyor musun?"

"Yüzbaşı kendisi söyledi. Bir günde dört dava çözdün. Dört, Charley. Bu duyulmamış bir şey. Ve kaçan bir seri katili yakaladın. Kim bilir kaç hayat kurtardın. Ve ben de yardım ettim. Gelecekte daha dikkatli olmamız gerekecek. Daha iyi kilitlere ihtiyacımız var, değil mi? Bunu zaten konuşmuştuk. Ve bir güvenlik sistemi."

Onu daha sonra vuracaktı. Öfke. Pişmanlık. Umutsuzluk. Ve benden biraz nefret bile edebilir. Kızını neredeyse öldürttüğüm için benden nefret etmesi, bunu başardığım için nefret etmesinden daha iyidir.

Bu arada, Cookie'yi kendimin biraz daha yaşlı bir versiyonuna dönüştürmüştüm. Muhtemelen geceleri uyanık olacak, kapıları ve pencereleri kontrol edip duracak, en ufak bir sesi bile tam bir ev istilasına dönüştürecekti. Arkadaşım olmayı neden sevdiğini anlayabiliyordum. Benim için çalışıyordu.

"Her şey yolunda mı, balkabağı parmakları?"

Lillian Teyze kapıdan içeri girerken ona doğru döndüm. Tam ona cevap vermek üzereydim ki ev sahibi yanımdan geçti. "Hanımlar," dedi yüzünde şehvet dolu bir sırıtışla.

"Hain."

Kıkırdadı ve son dairenin kapısını çaldı.

Cook ve ben canlandık, ilgimiz uyandı. Yanaklarımı sildim ve yeni kiracıları görebilmek umuduyla birbirimize doğru eğildik.

"Diğer anahtarı sizin için aldım," dedi. Sonra omzunun üzerinden bizi süzdü, kaşlarını oynattı.

Barbara'nın yüzüne bakana kadar gözlerimi devirdim.

Kapı önce yavaşça açıldı ve ben tuhaf bir heyecanla mücadele ettim. Bir hediyeyi açmak, içindekileri anlamaya çalışmak, iş o noktaya gelirse hayal kırıklığını belli etmemek için yüz ifadesini korumak gibiydi. Belki de Fred ve Barbara'nın sarsılmış hallerinden ya da Betty White'ın kırılgan odalarının acı ve çaresizlik sancıları arasında çırpınmasından kaynaklanıyordu ama Reyes Farrow'un kapıyı açtığını gördüğümde kendimi tutamadığımdan emindim.

Cookie o kadar keskin bir nefes aldı ki Reyes ev sahibinin yanından geçip doğrudan bize baktı. Beni süzerken gözleri loş ışıkta parlıyordu. Ben de aynısını ona yaptım. Göğsünde elli kalibrelik bir mermi yarası vardı ve bu yara başka bir adamı paramparça edebilirdi ama yine de hiçbir acı belirtisi ya da kan kaybından kaynaklanan fiziksel bir zayıflık belirtisi hissetmedim. Koyu kırmızı tişörtünün altının koli bandıyla kaplı olduğuna şüphe yoktu. Kol açıklıklarının kollarının üzerinden gevşekçe sarkacak kadar geniş olmadığı, bunun yerine pazularına yapışarak onları okşadığı, kucakladığı bir tişört.

Beni incelemeyi bitirdikten sonra konuştu, sesi soğuk bir gecede ılık konyak gibiydi. "Bunu ona verebilirsiniz," dedi Bay Zamora'ya.

"Oh." Bay Z şaşkınlıkla biraz kekeledi, sonra yüzünde memnun bir ifadeyle Reyes Farrow'un dairesinin ekstra anahtarını bana uzattı.

Reyes Cookie'ye nazikçe başını salladı. "Cookie," dedi ona saygıyla hitap ederek. Lil Teyze'ye doğru ilerledi. "Lillian," dedi ve Lil Teyze takma dişleri takılıyken ölmüş olsaydı, o noktada düşeceklerinden oldukça emindim. Sonra için için yanan bakışlarını bana çevirdi, ilgiyle başını eğdi. "Dutch." Geri çekilip kapısını kapatmadan önce bana son bir kez baktı -vaat ve arzu dolu bir bakış-.

Orada öylece durduk, üçümüz de çenelerimizi yere sağlamca dayamıştık. Lil Teyze önce toparlandı. Dirseğiyle beni dürttü ve keyifle kıkırdayarak, "Bence o keklerden biraz daha yapmalısınız, çünkü bu çocuk aç görünüyor" dedi.

Darynda Jones tarafından da

Ölüm ve Komşu Kızı Üçüncü

Mezar Ölü Önde İkinci Mezar

Solda Birinci Mezar Sağda

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı DARYNDA JONES, *First Grave on the Right adlı el yazmasıyla* En İyi Paranormal Romans dalında Altın Kalp kazandı. Doğuştan bir hikâye anlatıcısı olan Darynda, hem insanları hem de hayvanları rahatsız eden talihsiz ruhlar için atılgan genç kızların ve zor durumdaki kahramanların hikâyelerini anlatarak büyüdü. Darynda, New Mexico olarak da bilinen Büyü Diyarı'nda kocası ve iki güzel oğlu, Kudretli, Kudretli Jones Çocukları ile birlikte yaşıyor. Darynda'yı www.daryndajones.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

DÖRDÜNCÜ MEZAR AYAKLARIMIN ALTINDA. Telif hakkı © 2012 Darynda Jones'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Olga Grlic'e

ait

Kapak fotoğrafı Herman Estevez Dijital

geliştirme Trish Pickett Smith

ISBN 978-1-250-01446-7 (ciltli)
ISBN 9781250014474 (e-kitap)

Birinci Baskı: Kasım 2012